GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

Litt.
Sv.

EN FÖRBANNAD SLÄGT.

BERÄTTELSE UR LIFVET.

BEARBETNING

AF

SIGURD SIGURDSSON.

[= A. Lindquist]

KÖPENHAMN.

CARL PETERSONS FÖRLAG.

TRYCKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

1882.

EN FÖRBANNAD SLÄGT.

FÖRSTA KAPITLET.

Åderlåtningen.

Familjen Nordgren var samlad kring aftonlampan i den lilla sommarvillans salong. Ute var det ett förskräckligt väder, men de väl slutna fönstren och de fälda rullgardinerna hindrade ljudet af det nedbrusande regnet att med full styrka höras in och störa den trefna familjekretsen.

Ester Nordgren, enda dottern i huset, som satt och arbetade på en fin stickning, utstötte plötsligt ett rop af öfverraskning och förskräckelse.

„Herre Gud, hvad är det med dig, pappa!“ ropade hon. „Pappa, för all del, säg, hur är det fatt!“

Hon hade släppt sitt handarbete. Hennes ångestrop väckte äfven fru Nordgren, som hade tagit sig en liten tupplur i sin beqväma länstol. Den goda frun for upp och höjde, äfven hon, ett skri af fasa, då hon kom att kasta blicken på sin man.

Grosshandlaren Gustaf Nordgren hade fattat aftontidningarne och med dem slagit sig ned i soffan, så snart han lemnat bordet, och supén blifvit afdukad. Ester hade stoppat och räckt honom pipan och sedan fattat sitt handarbete.

När herr Nordgren läste, fick ingen störa honom. Fru Nordgren öfverlemnade sig i länstolen åt hvarjehanda drömmar och fantasier och inslumrade snart. Intet annat ljud afbröt

stillheten i det lilla rummet än papperets rasslande, då herr Nordgren vände tidningarne, hvilka den närbelägna byns postbud sent på aftonen hemtade åt honom från Tomeby jernvägsstation.

Det var härunder, som Ester plötsligen for upp och utstötte sitt rop. Hennes faders eljest alltid så högröda och något pussiga ansigte var öfverdraget af en dödlig blekhet och vanställdes genom krampaktiga ryckningar. Hans hand lät tidningen falla, och den gamle herrns hufvud sjönk, liksom om halsknotorna plötsligen blifvit krossade, ned på bröstet. Han slog vid dotterns plötsliga rop ännu en gång upp det matta ögat, men blicken var stirrande och utan lif.

Ester började skaka fadern; hon klappade honom i ryggen, för att få honom att vakna ur sin vanmakt, men i stället sjönk kroppen tung och till utseendet liflös ned mot soffans kuddar, så snart hennes armar gåfvo efter.

„Han har fått slag," skrek fru Nordgren. „Vi måste frottera honom! Skicka efter doktorn! Herre Gud i himmelen, förbarma dig öfver oss!"

Ester ringde på tjensteflickan, derefter biträdde hon modern att kläda af fadern. Allt blodet hade flytt från hennes kinder.

Pigan hade kommit in. Anblicken af den i vanmakt fallne husbonden förskräckte äfven henne, men hon dröjde att hörsamma befallningen att anskaffa en läkare.

„Det finnes ju ingen läkare i närheten", sade hon, „och vid detta väder vill väl icke heller någon resa åstad. Regnet står ju som spön i backen."

Flickan hade icke orätt. Den lilla sommarboning, i hvilken familjen befann sig, låg i krönet af en härlig barrskog, nära en liten by, som utbredde sig vid Tomeby jernvägsstation och åt denna gifvit sitt namn. I byn fans hvarken apotek eller läkare. Der fans icke ens en gästgifvaregård, utan en liten skjutsinrättning var anordnad vid jernvägsstationen till de resandes tjenst,

som behöfde vidare låta fortskaffa sig genom åkdon. Hästar funnos sålunda naturligtvis i byn, men det var icke mycken utsigt, att en bonde skulle kunna förmås att för främmande folks skull resa ut i detta väder och i sådant mörker, för att från den aflägsna staden hämta en läkare.

Nattsnälltågen stannade icke vid Tomeby station. På den vägen kunde sålunda läkaren icke heller hemtas.

Men Ester var trägen och kände sig dessutom sårad af tjenarinnans brist på ifver och deltagande.

„Så bed då en bonde, att han far till staden. Besvär honom! Lofva honom, hvad han begär. Min far dör, om ingen hjelp kommer.“

Pigan gjorde visserligen min af att lyda, men det syntes, att hon ännu tvekade.

„Om jag blott lyckas komma fram,“ sade hon, „så vill jag gerna göra allt, hvad som står i min förmåga. Men derute är hela vägen som ett träsk, och det är dessutom så mörkt, att man knappt kan se handen fram för sig.“

„Då får du stanna här. Jag skall gå sjelf,“ ropade Ester beslutsamt och fattade en schal. „Hvar är lyktan?“

„Gud bevara oss, fröken! Det fattades bara. Jag skall ju genast gifva mig åstad —“

„Du stannar. Hjelp min mor. Fort hit med lyktan!“

Ester glödde. Hon var upprörd och tålde nu ingen motsägelse. Kanhända kände hon, att det fordrades en mera energisk vilja, än den pigan visade, för att besegra alla hinder, och att hon derföre tjenade fadern bättre genom att skaffa honom hjelp, än genom att vårda honom, och ur hennes vackra ögon lyste ett fast förtroende till Gud, att han skulle gifva henne kraft och lycka till hennes vandring.

Hon tänkte i brådskan icke på, att hon endast hade ett par lätta, tunna skor på fötterna. Utan fruktan begaf hon sig ut i den mörka natten, utan att akta på ropen från modern,

som först märkte sin dotters förehafvande, när pigan kom för att erbjuda henne sin hjelp.

Ester vadade framåt genom dypölarne på den illa underhållna byvägen, så raskt hon förmådde.

Regnet flöt i strömmar; det var så mörkt, att hon icke kunde se två steg åt sidan om sig. Lyktans sken belyste väl vägen framför hennes fötter, men ljuset fladdrade och kunde vid första vindstöt slockna.

Vägen från Nordgrens lilla villa till byn förde utför en sakta sluttning och var icke längre, än att man vid vackert väder och godt väglag hade kunnat tillryggalägga densamma på fem minuter. Nu behöfde Ester, trots den ängslan, som bevingade hennes steg och stålsatte hennes krafter, mer än dubbla tiden. Flera gånger hade hon snafvat mot stenar, hon hade varit nära att falla ned i de urhålkningar, som källossningen gjort vid vägens sida. Hon hade för länge sedan tappat de tunna skorna i gyttjan, och hennes finhyade fötter, som upprepade gånger stött på hvassa stenar och skärfvor, värkte fruktansvärdt. Likväl kände hon sig glad, då hon uppnått den första bondgården, utan att i mörkret hafva gått vilse eller nedstörtat i någon af de djupa groparne vid sidan om vägen.

Hennes lyckta var för länge sedan utslocknad, men i bondgårdens fönster brann ännu ljus.

Hon klappade på. Ett par stora hundar gjorde allarm och rusade mot porten.

Andtligen öppnades ett fönster.

„Hvad är det?“ frågade en karlstämma.

„Hjelp för Guds barmhertighets skull!“ ropade Ester. „Min far ligger döende. Jag behöfver en karl och ett åkdon, som far till staden efter en doktor. Jag betalar hvad som helst.“

„Hvem är Ni då, som har så mycket pengar?“

„Jag bor i villan deruppe på höjden. Min far heter Nordgren. Var barmhertig och hjelp oss!“

„Jo, jag tackar, jag. Det der herskapet, som 'om dagen ser oss öfver axeln och ej vårdar sig att helsa på oss! När de nu behöfva oss, så tycka de, att det fordras bara att skramla med pungen, för att få oss att stå till reds i hvad väder som helst. — Det är ledsamt. Om det också gälde hvem som helst, så far jag inte ut i detta väder. Hästarne hafva gått mycket i dag och äro trötta, och vägen till staden är osäker om natten. För åtta dagar sedan blef en karl så godt som ihjelslagen.“

„Ni måste spänna för! Ni måste hjelpa mig! Tänk på Edra föräldrar, om Ni har några sådana qvar i lifvet, eller på Edra barn. Hjelp Er nästa i nöden, så skall Gud också hjelpa Er.“

„Det går inte för sig. Om jag till och med ville riskera att förderfva hästar och fordon, hvad kunde det gagna Er, om jag med sönderkördt åkdon blefve liggande i skogen. Vid detta väder och väglag skulle jag för resten endast kunna köra steg för steg, och då vore jag inte i staden förrän i morgon bittida. Gå Ni hem. Ni skall i alla fall inte i hela byn finna någon menniska, som kan göra, hvad Ni begär.“

„Må Gud förlåta Er, att Ni nekar mig hjelp,“ svarade Ester, och tårarne nästan stockade hennes röst. „Men hem går jag ej. Jag skall gå och tigga från hus till hus, fast mina fötter äro sårade, tills jag träffar på någon menniska, som har hjerta i bröstet.“

Hon ville gå vidare.

„Håll,“ ropade bonden, som likväl blef rörd af hennes ton och ord. „Jag tänkte icke på, att Ni har gått den svåra vägen. Ni är väl en fin dam, kan jag tro, och har icke en gång ljus i lyktan. Jag vill sjelf gå ut och söka hjelpa Er. Kanske far mjölnaren, om jag talar med honom. Mina hästar stå ej ut med en sådan resa. — Men tyst! Der kommer någon åkande. Och med en sådan fart sedan! Det kan icke vara någon annan än den förryckte magistern. Hör Ni inte? Nu far han öfver bron, som går öfver jernvägen.“

„Hvad är det för en magister.“

„Det är en mycket lärd och halftokig karl. Kanske far han, om det faller honom in, eller också hjelper han Er far sjelf, ty han kan, om han vill.“

Det var ingen tid till vidare frågor.

Ett lätt åkdon kom i skarpt traf bygatan nedför.

„Hallå! Stanna der,“ ropade bonden ur sitt fönster, och trillan stannade.

„Hvad är det fråga om,“ frågade den körande, en man, som var insvept i en mörk kappa, hvars stora kapuschong han slagit öfver hufvudet.

„Hjelp!“ bad Ester och trädde fram till trillan. „Min far ligger döende, han har fått ett slaganfall, och ingen vill vara så barmhertig och hemta vår läkare ifrån staden.“

„Ett slaganfall. Har man åderlåtit honom?“

„Nej, det finnes ingen, som kan hjelpa oss.“

„Stig upp! Hvar bor den sjuke?“

Den främmande uttryckte sig kort och bestämdt. Ögonblicket derefter skred han till handling. Han böjde sig ned, fattade Ester utan vidare under armarne och lyfte henne upp till sig i åkdonet. Han gaf icke akt på, att hon utstötte ett lätt skri af smärta, ty hennes sårade fot stötte häftigt mot det skarpa fotsteget.

„Vi bo i en liten villa häruppe,“ sade Ester, „det första hus vi komma till. Ack, om Ni vore så god och hemtade en läkare. Gud skall välsigna Er.“

„Jag skall sjelf åderlåta Er far,“ sade han. „Skulle det sedan visa sig behöfligt, så skall jag hemta en läkare. Några tacksamhetsfraser äro onödiga. Jag tycker icke om sådana.“

Ester hörde blott, att han ville hjelpa hennes far; derföre blef hon icke oangenämt berörd af hans sträfva sätt och ord. Bonden hade kallat den främmande en förryckt magister. Mannen talade helt förnuftigt. Uttrycket förrykt hade väl alltså afseende på några egenheter i den främmandes sätt och icke på

(Fortsättning följer.)

En gammal bekantskap. — Efter en ritning af E. Fontana.

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

hans själstillstånd. Hon hade förut flera gånger hört, att vid ett slaganfall öppnandet af en åder skulle vara det enda räddningsmedlet; mannen ville göra detta; hon fattade förtroende för honom, just emedan han icke talade många ord eller gjorde många frågor.

Trillan höll framför Nordgrens hus. Den främmande hoppade ned och band hästen vid ett träd, som stod vid vägkanten. Då såg han att Ester gjorde fåfänga ansträngningar att resa sig och följa honom.

„Hvad är åt Er?“ frågade han i missbelåten ton. „Är Ni rädd för smutsen? Hoppa Ni ned bara!“

„Jag kan icke. Mina fötter blöda. Jag har förlorat mina skor.“

Han lyfte henne ned från åkdonet och bar henne in i huset. I den upplysta förstugan gjorde han först den upptäckten, att det icke var någon bondflicka, som hade kallat på honom. Han såg det af den fina drägten och den smärta gestalten.

„Ack,“ mumlade han för sig sjelf, „det anade jag icke. Förbind, så snart Ni kan, edra fötter, tvätta dem i kallt vatten och var försigtig.“

Han bar henne in i det yttre rummet. Der kom pigan med ljus.

„Hvar är den sjuke?“ frågade han, medan han nedlade Ester, som var oförmögen att stödja på sina fötter, i en divan.

„Der inne,“ svarade pigan och pekade åt nästa rum, men i den blick, med hvilken hon stirrade på den främmande, afmålade sig öfverraskning och förskräckelse.

„Hvad vill den der?“ frågade hon Ester i hviskande ton, då den främmande gick in i salongen. „Det är ju den förryckte magistern.“

„Hvem är det, som kallas så? Känner du honom?“

„I byn känner honom hvar enda menniska. Alla säga, att han inte är riktig i hufvudet. Hon bor i ett ensligt hus in i

skogen och stänger sig ibland inne i flera veckor, utan att se eller tala vid en enda menniska.“

„För Guds skull — men nej! Han talar ju likväl helt förnuftigt. Det vore förskräckligt. Han vill åderlåta min far. Måtte Gud skydda oss för någon ny olycka!“

Ester reste sig. I sin fruktansvärda ångest kände hon ej smärtorna. Hon fick kraft att med tjensteflickans tillhjelp begifva sig in i det rum, der hennes far låg.

Men hvilken anblick skulle här möta henne!

* * *

När den främmande hade nedlagt Ester i divanen, afkastade han sin genomvåta kappa, och fru Nordgren såg vid lampans matta sken en främmande träda in i salongen, hvars ovanligt högresta figur, klädd i en mörk drägt, gjorde ett så mycket dystrare intryck, som äfven det bleka ansigtet omgafs af svart, långt hår och skägg. Regnet hade genomblött håret, stormen hade tilltrasslat det, och hufvudet erhöll derigenom ett ännu mera vildt och föga förtroendeväckande utseende. De skarpt mejslade dragen buro prägeln af ett dystert allvar. De mörka ögonen lågo djupt in i det bleka ansigtet och hade en något röd emalj. Det fanns alltså något vildt och förstördt i dessa antingen af sjukdom eller starka lidelser karaktäriserade drag. Men knappt hade den främmande varseblifvit den på soffan liggande mannen, så förvreds hans ansigte på ett sätt, som alldeles förskräckte fru Nordgren.

Fru Nordgren hade rest sig. Det kunde icke vara någon annan än en läkare, som tjensteflickan släppte oanmäld in i rummet. Den sjukes maka afbröt derföre sitt arbete med att gnida och borsta mannen, då ju bättre hjelp var för handen. Men om det redan förvånade henne, att mannen ej talade ett ord och knappt hade en stum helsning för henne, utan genast trädde fram till den sjuke, så stegrades detta intryck, när han några ögonblick stirrade på den sjuke, liksom han icke trodde

sina ögon eller var oviss, om han bedrog sig. Fru Nordgren ryste nu till af förskräckelse, ty i den främmandes drag afmålade sig plötsligt uttrycket af ett nästan djefvulskt hat. Det var, som om en dyster lidelse hade fyllt hans öga med glödande dödligt agg, och som om detta öga med sina blickar slungade giftiga pilar af ond skadeglädje och vildt hån ned på den sjuke.

„Ah," mumlade främlingen mellan tänderna. „Du behöfver hjelp. Guds hand har slagit dig, och jag skulle komma hit för att hjelpa dig!"

Den främmande skrattade med ett bittert hån. Så gräsligt klingade detta skratt, och så fasansvärd var den blick, som han fästade på den sjuke, att fru Nordgren kastade sig skyddande öfver sin man, liksom ville hon förhindra, att denna mordlystna blick skulle träffa honom. Hon var mållös af bestörtning och fasa, hennes hand visade den främmande tillbaka. Hon ville ropa på hjelp, men hon förmådde det icke. Förskräckelsen hade förlamat hennes tunga.

Det var denna syn, som mötte Ester, då hon steg in uti rummet. Hon såg den främmandes förvridna ansigte, den mans, om hvilken folket sade, att han ej var rätt vid sina sinnen. Hon såg den ängsliga modrens afvärjande rörelser. Ett skrik pressades fram mellan hennes läppar. Hon ville störta fram för att liksom modern kasta sig mellan fadern och den främmande, men krafterna sveko henne, det svartnade för hennes ögon, hennes ansigte öfvergöts af en dödlig blekhet; hon sjönk ned på golfvet, ty tjensteflickan förmådde icke att hålla henne.

Den främmande hade vid Esters skri vaknat liksom ur en dröm. Nordgrens åsyn hade för hans själ framkallat ett minne, som kom honom att glömma, hvilken hänsyn han var skyldig; om icke den hjelplöse, så åtminstone hans djupt bedröfvade och ängsliga maka. Uttrycket i hans drag förändrade sig genast. Han såg den svaga flickan, som i ångest för den älskade fadern i det förskräckliga vädret hade ilat ut på landsvägen och sökt hjelp under den nattliga timmen. Och der låg nu den modiga

flickan kraftlös, dödsblek, med blödande fötter, — och i stället för att lemna henne den lofvade trösten och hjelpen, hade han förökat hennes ångest, ja, dödligt förskräckt henne.

* * *

Den underbara vexlingen i känslor, hvaraf menniskohjertat är mäktigt, återspeglar sig i ögat, och när ögat strålar, lifvadt af andra känslor, då blir hela menniskans ansigte ett annat, förvandlat liksom genom ett trollslag, belyst af en ny sol.

Ännu allvarligt och kämpande med dystra skuggor hade uttrycken i den främmandes drag plötsligt förlorat det hatfulla, hemska, lidelsefulla och förskräckande. Deltagande och medkänsla visade sig nu i den blick, som han fästade på Ester. Snart hade den sista skuggan flytt, och det kunde synas på hans ansigte, att han öfvervåldigat det demoniska i sitt bröst.

Han fattade en flaska Eau de Cologne, som stod på bordet, och bestänkte Esters tinningar dermed. Sedan, när hon hemtade sig, vände han sig till fru Nordgren.

„Jag beder att genast få ett tvättfat," sade han, „och derjemte linne. Jag skall öppna åder på den sjuke, han lefver ännu, alltså är det möjligt att ännu rädda honom."

Fru Nordgren dröjde med att efterkomma hans begäran. Vågade hon väl lemna sin man i händerna på en man, som hade blickat på honom med så dystert hat.

Den främmande gissade hennes betänkligheter.

„Ni kan ha fullt förtroende till mig," sade han. „Jag förstår att göra en åderlåtning, och det är här nu alldeles nödvändigt; om en liten stund skall det sannolikt redan vara försent. Frotteringen var ganska välgörande, derigenom har Ni sannolikt räddat den sjuke."

Fru Nordgren dröjde ännu. Syntes än främlingen nu vara plötsligt liksom förvandlad, så var dock den fasa, som han hade injagat hos henne, allt för stor, för att så lätt kunna förjagas.

„Det lyckas kanske äfven utan åderlåtning“, stammade hon. „Om blott vår läkare ifrån staden vore här!“

„Åderlåtning är nödvändig. Låt mig få råda, eljest antingen dör mannen, innan jag kan hinna skaffa någon läkare hit till Er, eller blir han förlamad för all sin tid.“

„Hit med ett kärl,“ sade han till pigan i befallande ton, när fru Nordgren obeslutsam såg på sin dotter, men icke gjorde någon min att vika från den sjuke. „Jag öppnar nu ådern,“ fortfor han sedan, vänd till Ester, „och hemtar sedan läkaren, så snart den sjuke blifvit förbunden. Jag skall hålla mitt ord till Er. Ni skall icke förgäfves hafva mött mig och anropat min hjelp. Hvilken läkare önskar Ni?“

„Doktor Nelander,“ svarade Ester, sällsamt rörd af den veka ton, i hvilken den främmande talade till henne. Den blicken tillhörde icke någon vansinnig menniska. I dessa mörka ögon brann något, som kunde göra henne förvirrad. Det föreföll henne, som om han bad henne om förtroende, och som hon skulle begå en synd om hon icke behjertade ställningen hos såväl den, som behöfde hjelp, som den, som erbjöd sig att lemna sådan.

Den främmande hade icke talat ett ord till sin undskyllan eller till förklaring öfver sitt sällsamma beteende, han tycktes fordra, att man skulle förtro sig åt honom. Han undvek att vidare fästa blicken på den sjuke, fastän det dock hade varit naturligt, att han hade undersökt honom, innan han öppnade åder.

Pigan kom fram med det begärda fatet äfvensom med handukar. Hon satte fatet långsamt på bordet, liksom ville hon icke hjelpa till vid saken vidare än som vore alldeles nödvändigt, och fru Nordgren såväl som Ester kände under detta ögonblick en dödlig ängslan, men hvardera på sitt vis. Fru Nordgren tvekade, om hon skulle tillåta, att denne man, som hade blickat på hennes make med ett dödligt hat, finge sätta knifven till hans åder. Ester åter var nu öfvertygad, att den främmande ville hjelpa, men hon darrade vid den tanken,

att lidelsen kunde åter komma öfver honom och då göra hans hand osäker.

Den främmande framtog ur en plånbok bestick och förband. Då intet annat linne blifvit lemnadt honom, skar han utan omständigheter sönder en handuk i långa remsor. Sedan trädde han fram till den sjuke.

Men äfven nu riktade han icke blicken åt Nordgrens ansigte. Han intog en sådan ställning, att han till hälften hade den sjukes hufvud bakom sig, lade sin högra arm på hans bröst och fattade med sin venstra hand Nordgrens venstra arm, på hvilken han icke behöfde stryka upp skjortan, då fru Nordgren redan hade afklädt öfre delen af den sjukes kropp, för att frottera honom.

Fru Nordgren talade ej ett ord. Hon vågade ej att hindra främlingen i hans förehafvande. Hon lät honom sätta det skarpa instrumentet till sin mans åder, men hennes hjerta klappade nästan hörbart af oro.

Esters blick följde med icke mindre spänd uppmärksamhet främlingens hand.

Då qvälde en blodstråle fram ur den sjukes arm i tjocka, mörka droppar, och redan några sekunder senare förrådde ett lätt ljud från den vanmägtige, att den boja var bruten, i hvilken ett slag af dödsengelns vinge hade bundit honom.

* * *

Fru Nordgren drog ett djupt andetag af lättnad. Hoppet började nu genomtränga hennes själ. Ester hade hopknäppt händerna till bön, och tårar af tacksamhet mot Gud strömmade ur hennes ögon.

Den främmande rörde sig icke. Han höll blicken stadigt fästad på det mörka blodet, liksom ville han af dess utseende öfvertyga sig om, när den sjuke vaknade till lif och slog upp ögonen. På hans lugn syntes dessutom, att det var honom nog att aktgifva på blodets lopp för att bestämma det ögonblick, då

någon vidare stockning icke mer var att frukta och han kunde binda under ådern.

Ester gaf väl akt på allt detta, och härunder betraktade hon noga den främmandes ansigte, som nu tedde sig så helt annorlunda mot förut, fastän blicken var nästan lika dyster och allvarlig. Hon såg, att det var ädelt bildade, manliga drag, och hade hår och skägg icke gifvit ansigtet det der förvildade utseendet, så hade det kunnat kallas skönt, fastän blekheten och de djupa mörka ringarne kring ögonen starkt försvagade intrycket. Var det icke sjukdom, utan lidelser, som hade tryckt sin stämpel på detta ansigte, så erfor Ester nu, att han förstod att beherska dessa lidelser.

Det måtte nu vara villfarelse eller något misstag på person, eller att hennes far verkligen hade gifvit den främmande anledning till ett så vildt hat, det stod för Ester likväl som ett faktum, att främlingen hade lemnat hjelp i nöden mot den, mot hvilken han visat sig hysa djupt agg. Hade hon redan känt sig förpligtad till varm tacksamhet derföre, att en främling följt hennes kallelserop om hjelp och erbjudit sig att i det förskräckliga vädret nattetid hemta läkare, så syntes henne hans gerning nu ändå större. Och hade han redan förut undanbedt sig hvarje tacksamhet, innan han ännu visste, hvem han kallades att bispringa, så såg hon nu på honom att han icke ville veta något om försoning med den, som hade honom att tacka för lifvet, och denna tanke gjorde Esters hjerta beklämdt. Om hennes far nu, trots den erhållna hjelpen, skulle duka under för slaganfallet, och en svår skuld, hvilade på honom, — kunde hon väl tillåta, att den främmande lemnade huset och lät hennes far dö, innan han räckt honom handen till förlåtelse och försoning?

Den främmande anlade nu förbandet omkring ådern.

„Detta är tills vidare nog," sade han. „Hvad som återstår, får läkaren göra. Pulsen slår temligen jemnt, för den aldra närmaste tiden är ingenting att frukta för den sjuke. Ni kan nu tänka på Er sjelf, fröken, och det torde också i hög grad

vara af nöden. Bada Edra fötter och lägg sedan kalla omslag kring såren. Klockan är nu tio. Den läkare, som Ni önskar, skall jag kalla genom telegrafen. Att hemta honom med åkdonet skulle knappt löna mödan. Det är nära fem mil fram och tillbaka, så att han kan tidigare vara här med morgondagens första bantåg, men jag skall inom högst två timmars tid sända hit en annan läkare, som också förstår sitt yrke."

Den främmande hade under det han talade dessa ord, gjort förbandet färdigt och rest sig. Han hade icke kastat någon blick på den sjuke och gjorde nu min af att aflägsna sig.

„Ett ögonblick," sade Ester, hållande honom tillbaka. „Mamma, låt den herrn icke gå, förr än du tackat honom, och bed honom att han trycker handen på pappa, hvars lif han räddat. O, jag ber Er," fortfor hon, då hon såg den främmande rodna, „gör Er godhet fullständig, gif min far Er hand!"

Hon tystnade. Ur hans ögon mötte henne en vild, förtärande glöd.

„Ni är djerf," ropade han, „mycket djerf, men jag får icke bli ond på Er!"

Dermed ryckte han till sig sin kappa, rusade ut och kastade igen dörren bakom sig, liksom fruktade han, att man kunde göra försök att qvarhålla honom med våld.

Det var åter samma vilda lidelse i blick och åtbörder, som förut ängslat fru Nordgren så mycket, och som tycktes hafva ingifvit bondfolket den tron, att han icke riktigt var vid sina sinnens fulla bruk.

„Hvad är den der för en menniska," ropade fru Nordgren bestört. „Gud ske lof, att det är förbi, och att han är borta!"

Ester lät hufvudet sjunka. Hon hade velat kunna gråta.

„Det är en olycklig menniska," sade hon sakta, „men en god menniska, hans hjerta är säkert ädlare än vi tänka."

ANDRA KAPITLET.

En tidningsnotis.

Den främmande höll ord. Ännu hade icke två timmar förflutit, sedan han lemnadt sjukrummet, då ett åkdon höll utanför huset. Pigan sprang ut och vände tillbaka med en äldre herre, som presenterade sig såsom doktor Hjelmstedt, provincialläkare i distriktet.

Man hade ännu icke kunnat föra den sjuke till sängs, utan blott gjort ett så beqvämt hviloläger som möjligt åt honom på soffan. Herr Nordgren var en allt för korpulent personlighet, för att fruntimren skulle hafva kunnat lyfta honom, äfven om Ester hade varit i stånd att dervid hjelpa till.

Den stackars flickan orkade dock visst icke att biträda vid något sådant. När hon klädt af sig och badat sina fötter, visade det sig, att hon icke blott hade af skarpa stenar blifvit sårad i fötterna, utan att äfven jernfotsteget hade tillfogadt henne ett sår vid skenbenet, och farligheten af sådana sår vid minsta vårdslöshet eller försummelse i deras vård är allmänt bekant.

Sålunda var äfven Ester fängslad vid sängen, hvilken man på hennes begäran burit in i salongen, så att hon fick hvila i faderns närhet.

Åderlåtningen hade redan burit goda frukter. Läkaren förklarade åtminstone, sedan han undersökt patientens tillstånd, att han hoppades, att den sjuke skulle slippa ifrån saken utan några menliga följder af slaget, om det än torde dröja åtskilliga dagar, tills medvetandet hade fullständigt infunnit sig.

„Då har alltså den herrn, som öppnade åder på pappa, räddat hans lif,“ utropade Ester under rörelse.

„Åderlåtningen hade,“ sade doktor Hjelmstedt, „sannolikt icke mera kunnat hjelpa, om blodstopningen icke förut genom kroppens gnidning och borstning hade blifvit delvis häfd. Den herrn, som kallade mig hit, och som tydligen är i besittning af

kirurgiska kunskaper — ty ådern är enligt konstens regler både öppnad och förbunden, — uttalade åtminstone denna åsigt, och jag finner den bekräftad."

Läkaren sade dessa ord på ett sätt, som tydligt lät förstå, att han följde en anvisning af den främmande, då han icke framhöll dennes förtjenst, och han talade derom så ogerna, sannolikt i följd af ett honom affordradt löfte.

Den temligen åldrige läkaren, hvars drag buro prägeln af mildt allvar och vänlig välvilja, hade redan genom den omsorg, hvarmed han undersökt den sjuke, förvärfvat sig de båda damernas förtroende. Men under det att det beredde fru Nordgren ett stort nöje att höra, att hon vidtagit riktiga åtgärder för att rädda sin man, så log Ester egendomligt, och hennes blick fixerade skarpt den gamle herrn.

„Det är ovanligt," sade hon, „att en läkare erkänner skicklighet och kunskaper hos en lekman, som fuskar i hans yrke. Om Ni alltså tänker rättvist nog för att berömma utförandet af åderlåtningen, så tycktes dock i Edra ord ligga ett doldt tadel, då Ni låter påskina, att åderlåtningen var om icke skadlig så dock öfverflödig."

„Gud bevara mig att vilja låta förstå något sådant," svarade doktorn. „Jag sjelf och hvilken läkare som helst hade gjort åderlåtningen. Jag måste tvärtom förklara, att Er herr far utan åderlåtningen sannolikt icke hade kunnat räddas, att just så mycket blod blifvit aftappadt, som var nödvändigt."

„Och likväl hördes det, som ville Ni icke låta den främmande herrns förtjenst rätt gälla!" svarade Ester i en lätt förebrående ton. „Tror Ni, att det är angenämt för oss, om den man, som bringade oss den första hjelpen och i detta förskräckliga väder nattetid reste lång väg för att hemta Er, nekar att mottaga den tacksamhet, som vi äro honom skyldiga."

Doktor Hjelmstedt log förlägen.

„Visserligen icke," sade han. „Ni sätter mig verkligen i bryderi. Ni har föranledt mig att återkalla en framkastad an-

märkning, ty jag måste låta sanningen komma till heders och vederlägga hvarje misstanke om, att med åderlåtningen skulle kunna vara begången en öfverilad eller på något sätt för den sjuke ofördelaktig handling. Men den der herrn bad mig så enträget att icke tillskrifva hans hjelp någon betydelse och att heldre alldeles förneka dess värde, emedan ingenting vore honom besvärligare och oangenämare än att nödgas mottaga tacksägelser."

„Känner Ni den herrn?" frågade fru Nordgren.

„Både ja och nej, som Ni vill taga det. Jag bor närmare en mil härifrån och kommer sällan hit till trakten. Men det har flera gånger händt mig, att fattiga sjuke i andra byar, som jag besöker från och till, uppgifvit sig hafva mottagit små understöd och äfven medikamenter af en främmande man, som de träffat i skogen. Folk hafva äfven kommit till mig, som råkat att blifva skadade genom olyckshändelser, och hvilka denne främling lemnat den första hjelpen och anlagt det första förbandet på. I motsats till andra så kallade qvacksalfvare, som gerna agera läkare, har han aldrig sökt att beröfva någon patient förtroendet till mig, utan han har skickat de lidande till mig, sedan han lemnat dem blott den första, ögonblickliga hjelpen med lika mycken försigtighet som skicklighet. Jag blef nyfiken att lära känna den, som sålunda blifvit en välgörare för hela ortens fattiga och sjuka, och blef icke litet förvånad, när jag vid ett besök här i trakten frågade efter honom och hörde honom betecknas som en icke fullt tillräknelig person. Jag erfor, att han bor i en ensam belägen liten gård inne i skogen och sjelf odlar den lilla jord, som hör dit, samt för öfrigt sysselsätter sig med lärda studier."

Han undviker hvarje beröring med sina närmaste grannar, alltså företrädesvis med Tomebyborna, sannolikt för att icke blifva störd af menniskor, som spekulera på hans välgörenhet och hans medicinska kunskaper. Hans menniskoskygga och till ytterlighet sträfva sätt är väl orsaken till, att man håller honom

för att vara sinnesrubbad. En gång ville jag besöka honom, men han tog icke emot mig. I natt, då han kallade mig hit, fick jag för första gången vexla några ord med honom."

De båda damerna hade lyssnat med spändt intresse.

„Vet ni namnet på denne sällsamme man?" frågade fru Nordgren, när han hade slutat.

„Kandidat Sjöborg, tror jag. Bondfolket titulerer honom magister."

Fru Nordgren såg upp, liksom hade det beredt henne en lättnad att höra, det namnet klingade för henne fullkomligt främmande. Efter läkarens skildring hade hon icke mera kunnat antaga, att det hade varit ett anfall af vansinne eller en exalterad menniskas oberäkneliga och oförklarliga lynne, som hos den främmade vid åsynen af hennes man hade framkallat ett så dystert och hatfullt uttryck, men nu kunde hon antaga, att Sjöborg varit fången af någon villfarelse, att en tillfällig likhet mellan hennes man och någon annan person hade bedragit honom. Hon kände ju temligen alla hennes mans hemligheter och skulle säkert hafva hört namnet Sjöborg förr, om Nordgren hade till honom stått i några förbindelser, som fört till allvarsam fiendskap.

Hvad som framför allt bidrog att lugna henne i detta hänseende, var den omständigheten, att Sjöborg icke var någon köpman utan en studiekarl, och att han sedan en längre tid tillbaka bodde här i tillbakadragenhet. Hennes mans affär hade först på senare tider gått tillbaka, så att Nordgren måst göra konkurs, hvilken dock afslutades genom ackord med borgenärerna. Dervid hade många förlorat stora summor på firman Nordgren. Men det var knappt att antaga, att Sjöborg hörde till dessa personer eller, om han också verkligen indirekt hade tillfogats förluster, skulle sätta nog stort värde på penningar för att dödligt hata den, som tillfogat honom dessa förluster.

Ester tänkte annorlunda. Hon ansåg det icke möjligt, att Sjöborg kunnat misstaga sig, sedan hon blifvit förvissad om, att

(Fortsättning följer.)

Drottningen af Italien och Kronprinsessan af Österrike åka ut för att taga militär-revyn i Wien i betraktande.

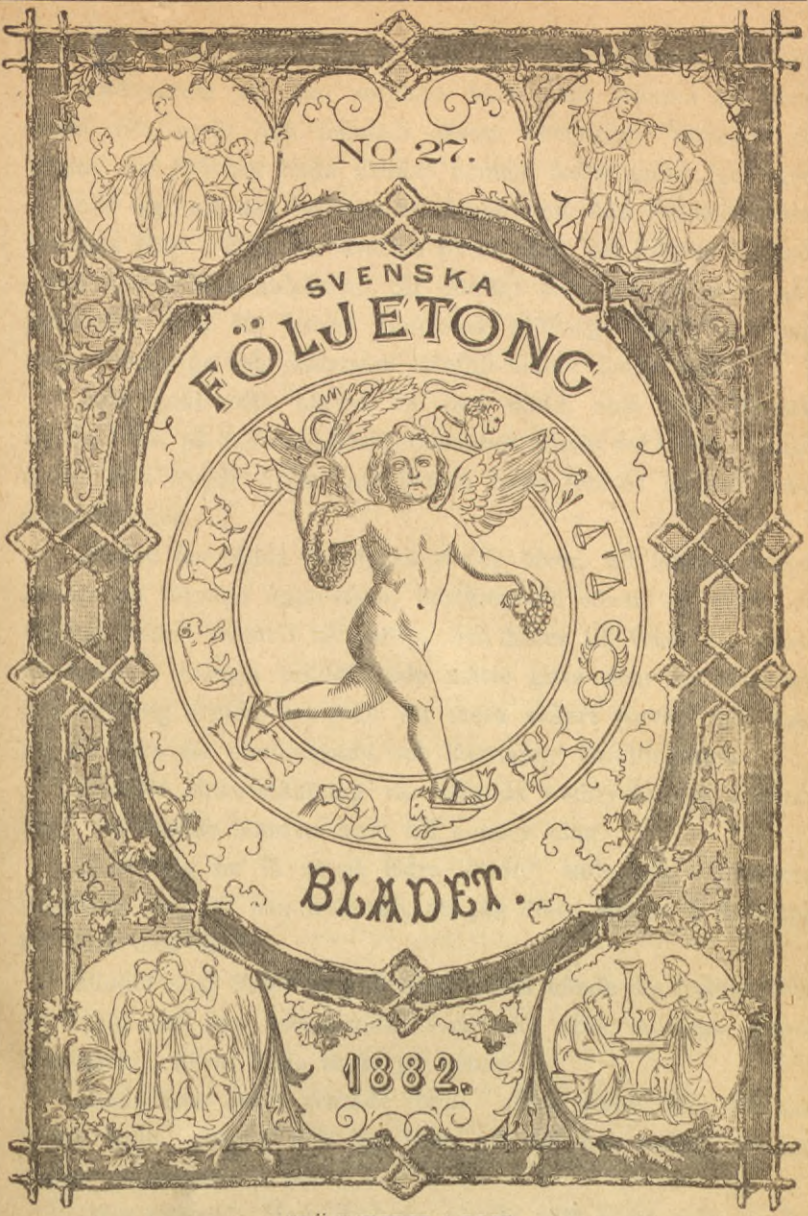

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

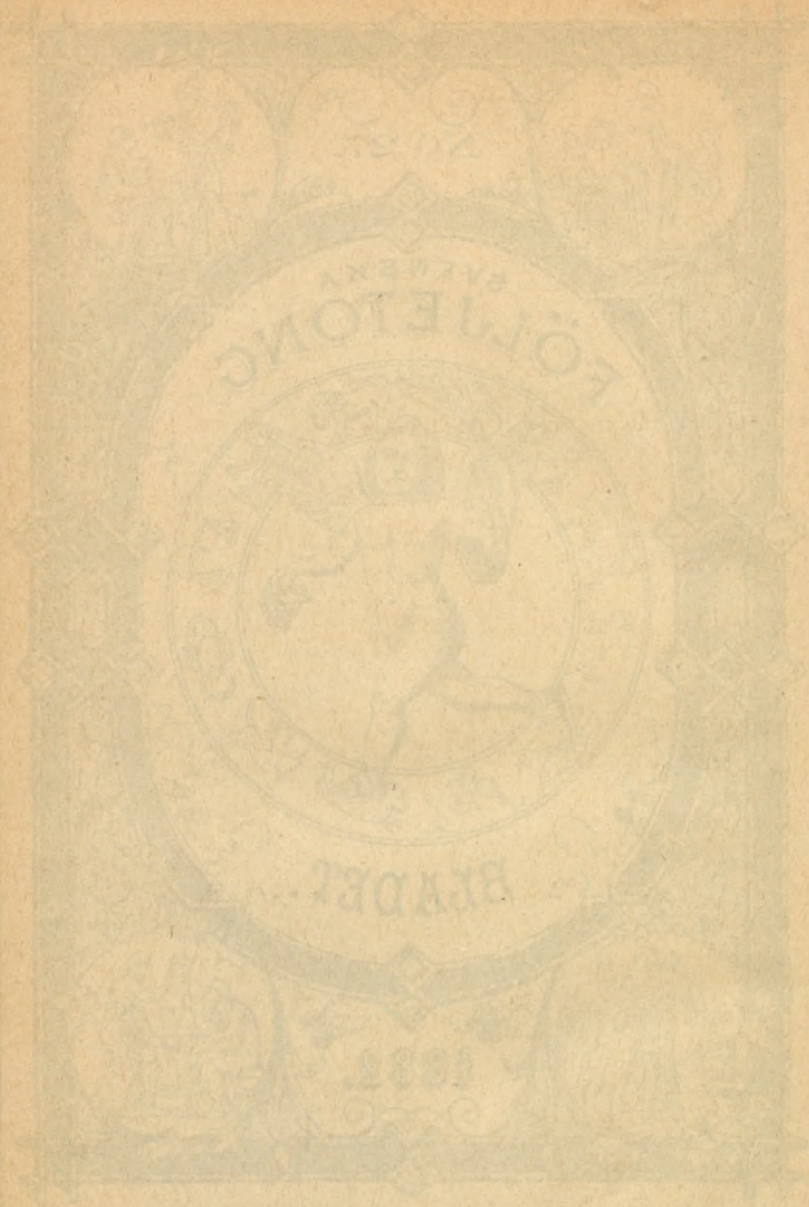

han var i full besittning af sina själsförmögenheter, och den omständigheten att han enträget hade bedt läkaren att framställa den hjelp han lemnadt såsom obetydlig, bevisade för henne, att Sjöborg hade räddat hennes fader under fullt medvetande om, att det var mot en fiende, som han bevisade denna kristliga pligt. Hon var derföre öfvertygad, att hennes far hade gifvit denne man anledning till dödligt hat, och ju mera aktningsvärd man för henne skildrade Sjöborgs karaktär, desto mera tryckande och smärtsam föreföll henne denna tanke.

Hon hade ofta bäfvat för den skuld, som hon fruktade kunde hvila på faderns affärsverksamhet, under det hennes moder å sin sida sörjde öfver, att lyckan hade lemnat hennes mans spekulationer.

Medan fru Hilda Nordgren sörjde öfver, att hennes begge, genom en förvänd uppfostran, bortklemade söner nu gingo en mycket osäker framtid till mötes, bad Ester till Gud, att denna vändning i hennes bröders öde måtte gifva dem en helsosam och allvarlig lärdom att söka ett mera säkert förvärf och taga sig till vara för obetänksamt och lättsinnigt handlingssätt.

Hennes sinnesstämning var sålunda nedtryckt och svårmodig. Då trädde läkaren fram till hennes säng.

„Låt mig nu få se på Edra fötter," sade han. „Sjöborg berättade mig att han fruktade, att jag äfven skulle få fullt upp att göra med Er."

Blodet steg Ester åt hufvudet. Hon kände sig lycklig öfver att höra, att den främmande, som icke ville mottaga någon tacksägelse, likväl hade tänkt på henne.

„Sade han det," svarade hon. „Han rådde mig att använda kalla omslag och jag tror, att det har hulpit, ty jag känner ingen smärta mer."

„Min fröken! Herr Sjöborg gjorde rätt i att tala om Er med beundran. O, så tilltygade Edra arma fötter äro! Ni är ju en hjeltinna!"

„Inga galanterier, herr doktor. Saken är ju icke ens värd att tala om.“

„Jag skulle önska, att det vore så lyckligt. Men tyvärr måste jag säga Er, att den kärlekstjenst, som Ni bevisat Er herr far, länge kommer att fängsla Er vid sängen. För Guds skull försumma icke att väl vårda såren, det kunde då bli riktigt farligt. De kalla omslagen äro till att börja med det bästa. När Er läkare kommer ifrån staden, så kommer han att sörja för, hvad som vidare behöfver göras.“

„Läkaren ifrån staden,“ ropade fru Nordgren, under det Ester likaledes öfverraskad såg upp. „Hvad skulle det tjena till. Vi ha fullt förtroende till Er, och Ni torde kunna besöka oss oftare än vår läkare i staden kan, dels för sin tids och dels för det långa afståndets skull.“

Doktor Hjelmstedt bugade sig.

„Jag skulle mycket gerna vilja till mötesgå Er smickrande begäran,“ svarade han, „men herr Sjöborg sade mig, att han på Er önskan hade telegraferat efter doktor Nelander. Denne kommer säkert med morgontåget och jag vill icke gerna dröja här för att få höra hans åsigter. Han är nog en på sitt sätt skicklig läkare, men han är homoeopat och kommer att föreskrifva en helt annan behandling, än jag skulle välja. Dessutom är det för Er, som här icke torde förfoga öfver något ekipage, dock lättare att i trängande fall få hit doktor Nelander, än mig. Ty det torde icke när som helst finnas någon, som är lika villig som kandidat Sjöborg att i natt och oväder fara genom Tomebyskogen efter mig.“

„Ar det verkligen så betänkligt,“ frågade Ester. „Jag började bli ond på bonden, som hvarken genom böner eller löften kunde förmås att göra mig den tjensten.“

„Under ett sådant väder som denna natt är en sådan färd icke utan fara. Vägarne äro förskräckligt dåliga, och stormen har kullslagit träd här och hvar. Man kan derföre knappast köra annat än i gående, och äfven det måste ske med försig-

tighet, ty man är intet ögonblick säker för att ej i mörkret köra emot ett kullblåst träd eller träffas af ett fallande. Dertill kommer, att för några månader sedan vid likadant väder en arrendator, som nattetid for igenom skogen, blef rånad och misshandlad, och att på sista tiden mycket ofog bedrifvits af tjufskyttar, som stryka omkring i skogen. Derföre äro bönderna ängsliga, och ingen, som ej är tvungen, tager sig före att nattetid fara genom skogen."

„Ni har dock vågat det, herr doktor," utropade Ester. „Haf tack derföre."

„Jag hade bra skydd och god ledning. Sjöborg for framför mig. Då var det intet konstverk att följa."

Ester svarade icke.

Fru Nordgren insåg, att hon icke kunde skicka bort Hjelmstedt, och att det gick ännu mindre för sig att behålla en läkare, som hade helt andra åsigter än hennes husläkare, såvida hon ej skulle såra och afskeda den senare.

Morgonen grydde redan. Ovädret hade aftagit, och molnen begynte att dela sig. Hjelmstedt rekommenderade sig, sedan han hade mottagit damernas tacksägelser och lofvat att hörsamma deras kallelse, ifall doktor Nelander, hvilket ju icke var omöjligt, rådde familjen att under sin vistelse vid Tomeby anförtro sig åt honom.

Den sjuke hade med Hjelmstedts tillhjelp blifvit nedbäddad. Han låg i en djup slummer och behöfde för tillfället ingen särskild vård.

Fru Nordgren begaf sig derföre till hvila. Ester låg qvar i sjukrummet, och tjensteflickan stannade hos henne för att allt emellanåt förnya omslagen.

Ester fick nu ostördt tillfälle att reflektera öfver de olika intryck, för hvilka hon under de sista timmarne varit utsatt. Då föll det henne plötsligt in att läsa igenom det tidningsnummer, vid hvars läsande hennes far träffats af slaganfallet.

Hvarken hennes moder eller hon hade dittills kommit på den idén, att tidningen kunde hafva innehållit något, som förskräckt eller häftigt förargat Nordgren. Han hade icke på minsta sätt visat sig upprörd under läsningen. Slaget hade träffat honom plötsligt och ögonblickligen. En annan förklaring till olyckshändelsen hade dessutom legat så nära, att man nämnt den för läkaren utan att ens draga i tvifvelsmål, om denna orsak var den rätta.

Doktor Nelander hade förbjudit den blodfulle och mycket korpulente mannen, hvars hela kroppskonstitution var egnad för slaganfall, all njutning af stark och svårsmält föda och af hetsiga drycker, i synnerhet vid aftonmåltiden. Men Nordgren hade aldrig rättat sig efter varningen, och föregående afton hade han just förtärt ett stycke starkt tryffelmättad stek, som blifvit öfrigt sedan middagsmåltiden, en älsklingsrätt som läkaren hade betecknat som synnerligen farlig.

Ester lät Wilhelmina räcka sig tidningsnumret. Hon började fatta tvifvelsmål, om icke någonting deri kunde hafva förskräckt hennes far, såsom tillkännagifvandet om någon affärsväns fallissement eller dylikt.

Ester genomögnade den politiske ledande artikeln och nyheterna för dagen, men fann icke något märkvärdigt. Literatur- och konstafdelningen trodde hon sig saklöst kunna hoppa öfver och äfvenså rättegångsafdelningen. Äfven bland annonserna fann hon icke någonting anmärkningsvärdt, och hon skulle redan lägga bort bladet, då hennes blick händelsesvis föll på ett kapplöpningsreferat. Hon läste der:

„Esmeralda, löjtnanten O. Nordgrens sto, stupade nära målet och afbröt benet. Ryttaren blef oskadad. I följd af denna olycka vann Zefir, grefve Wingels brune vallack, priset. Vaden lära hafva uppgått till höga summor å båda sidorna. Den stupade hästens värde var femton tusen kronor.“

* * *

Oskar Nordgren var sin fars älsklingsson. Under det att Konrad, den äldste, fått bilda sig till köpman, för att en gång öfvertaga faderns firma, hade den yngre sonen fått följa sin böjelse för militärståndet, och då fadern för några år sedan, då Oskar såsom gradpasserare skulle välja regemente, var i goda omständigheter, så fick denne gå in vid en af kavalleriets förnämsta kårer.

Den prydliga och lysande uniformen gjorde den unge mannen ännu fåfängare, än han redan var. Gustaf Nordgren gaf sonen en betydande summa i årligt anslag, och Oskar inbillade sig, att faderns hjelpkällor voro outtömliga.

Firman Gustaf Nordgren gälde äfven på den tiden såsom en af de solidaste i staden Österköping.

Föräldrarne gladdè sig åt den vackre, hurtige och lefnadsglade sonen och voro stolta öfver, att Oskar som kamrat umgicks med högadliga herrar och hade tillträde äfven i de förnämsta och mest lysande sällskap. Familjen Nordgrens anseende började höjas genom Oskar, på samma gång som firman Gustaf Nordgren genom lyckliga spekulationer intog en allt mera framstående plats på börsen.

Men i motsats till fadern, firmans grundläggare, som alltid vaktat sig för vågade och osäkra affärer och alltid föredragit en måttlig men säker vinst framför vidtutseende spekulationer, började Gustaf Nordgren, förledd af framgången, att göra allt djerfvare operationer, litande på att lyckan fortfarande skulle le mot honom.

Det var en olycka för familjen, att just vid den tidpunkt, då den äldste sonen Konrad hade slutat sin lärotid och inträdt som prokurist i faderns affär, åtskilliga osäkra och ytterst vågade spekulationer slogo mycket lyckligt ut, så att Konrad förleddes till den tron, att allting lyckades för hans fader, och så att han derföre öfverskattade firmans resurser.

Den unge mannen, som betraktade sig som faderns blifvande kompanjon och väntade att en gång blifva firmans chef,

var njutningslysten, praktälskande och för öfrigt girig. Hans äregirighet traktade efter att en gång blifva millionär. Han var alltså allt för benägen till vågade företag och öfvertalade förr fadern att på nytt försöka lyckan, än han varnade honom att sätta allt för mycket på ett kort.

Det är förlåtligt, att den spekulerande köpmannen vill lysa med sina penningar. Penningar äro för honom en vara, som han använder till utsäde i förhoppning om en mångdubbel skörd. Hvad han gifver ut för sin egen person spelar för det mesta ingen roll i jemförelse med, hvad han vågar på en enda spekulation.

Oskar fann derföre ingen afundsman i sin broder utan snarare en medhjelpare. Konrad inbillade sig att han såsom firmans blifvande chef ganska väl redan nu kunde lemna sin bror, husarlöjtnanten, medel i händerna till ett öfverdådigt lefnadssätt. Han, sade till sig sjelf, att denne gerna nu kunde få tillfredsställa sin fåfänga, då ju han sjelf dock hade en vida stoltare framtid för sig, när han en dag kom att befalla öfver millioner.

Då kom en stor affärskris, som började i England, och drog med sig en mängd affärshus i norra Europa samt våldsamt skakade i vidsträckta kretsar alla sådana firmor, som icke hade nog solid grundval.

Hade denna kris uppstått inom landet eller mera direkt träffat firman Nordgren, så hade densamma icke stått att rädda, nu kom firman blott en mycket allvarsam varning till del, och det lyckades att genom ackord undgå fullständig ruin.

För den första tiden var likväl under den allmänna affärsstockningen icke mera att tänka på eller tala om några vågade spekulationer. Firman Nordgren måste först åter hemta sig, och Gustaf Nordgren föregick sina söner med godt föredöme, i det han inskränkte sina utgifter och sedan äfven, i stället för att som annars om sommaren företaga en dyrbar badresa, hyrde ett mycket anspråkslöst landtställe till sommarnöje.

Konrad, som under hans frånvaro ledde faderns affär, hade sedan affärskrisen blifvit riktigt girig. Hans hela diktan och traktan gick ut på att samla kapitaler till nya spekulationer och att genom börsspel och djerfva affärer återvinna den förlorade rikedomen.

Oskar blef döf för alla förmaningar. I stället för att inskränka sig och åtminstone lägga band på sina dyrbara böjelser, lefde han lika slösaktigt som förr, och då han icke så lätt erhöll några kontanta medel till sina öfverdrifvet stora utgifter, gjorde han skulder.

Redan före sin afresa till Tomeby hade Nordgren haft ett allvarsamt samtal med Oskar. Konrad hade varit anledningen härtill. Han viste, att fadern var alltför svag för älsklingssonen för att kunna neka att betala hans skulder och derigenom nödga honom att lemna sin militärbana. Han förklarade derföre, att han skulle utträda ur faderns affär och etablera sig på egen hand, om denne ruinerade sig för Oskars skull. Han väntade af sin faders rättvisa, att han skulle lemna honom och Ester lika mycket, som han kastade i famnen på Oskar.

Konrads fordran var icke obillig, ty Oskar bad att få betalda skulder till belopp af ej mindre än tjugotusen kronor, hvilka han hade gjort på ett halft år, fästan han härunder utfått sitt förra rikliga anslag. Nordgren insåg, att Oskar, om han icke ändrade sig, skulle i grund ruinera honom och dock äfven sjelf gå sitt färderf till mötes, samt att han alltså för sin egen och sina andra barns skull måste uppfylla Konrads fordran.

Till följd häraf förklarade han på det bestämdaste för Oskar, att han icke mera betalade några skulder för honom, och att de tjugotusen kronor, hvarom det nu handlade, så småningom skulle afdragas från det åt Oskar beviljade underhållet.

Oskar hade afgifvit alla möjliga löften för att erhålla penningar; han var lika godmodig som lättsinnig. Han räckte derföre genast åt brodern en försonlig hand, fastän han hade Kon-

rad att tacka för, att fadern hotat honom och blott lånat, men icke skänkt honom de medel han behöfde till gäldande af sina skulder.

Den tidningsnotis, som vi redan hafva anfört, bevisade emellertid, att han icke på minsta vis hade ändrat sig.

Det var för Ester intet tvifvel, att förskräckelsen öfver denna underrättelse hade varit nära att döda fadern. Affärsunderrättelser hade redan under de sista dagarne vållat Nordgren mycket bekymmer, och nu fick han plötsligt erfara, att Oskar, i stället för att, såsom han lofvat, sälja sin dyrbare kapplöpningshäst, likväl deltagit i löpningen. Hästen representerade en betydlig summa och var förlorad. Oskar hade otvifvelaktigt ingått höga vad, ty han var i vadhållning lika lättsinnig som i spel. Han hade säkert genom sitt lättsinne denna dag åter förstört tusentals kronor. Och derjemte hade han satt lif och lemmar på spel.

Ester gömde tidningsbladet i sin säng. Hvad som hade skett, stod icke mera att ändra, men en hoppets stråle genomlyste ändå hennes dystra tankar. Kanske skulle det på Oskar göra ett uppskakande och varaktigt intryck, när han fick veta, i hvilken fara fadern blifvit bragt af det bekymmer, som han beredt honom. Kanske kunde då denna olyckshändelse tjena till att gifva hans lif en annan riktning, att förbättra honom.

TREDJE KAPITLET.

Bröderna.

Doktor Nelander kom med morgontåget. Som Ester hade förutsett, öfvertog han den vidare behandlingen af den sjuke, och om han än icke afgjordt uttalade sig öfver åderlåtningen och de af doktor Hjelmstedt vidtagna åtgärderna, så lemnade dock hans ton och ord intet tvifvel derom, att han icke uttalade

något högt ogillande endast för att ej onödigtvis ängsla den sjukes anhöriga.

„Har doktor Hjelmstedt,“ sade han, „godkänt åderlåtningen, så har han dermed förklarat, att bloduttömningar af detta slag passa i hans metod. Jag gillar dem icke.“

Då fru Hilda Nordgren tidigt på morgonen hade sändt sina söner underrättelse om Gustafs insjuknande, inträffade Konrad redan med nästa tåg och fann läkaren ännu i föräldrarnes bostad.

Ester förteg för honom lika väl som för läkaren, att förskräckelse och sorg torde hafva varit orsaken till slaganfallet. Hon kunde icke förmå sig till att ens åt dem lemna en underrättelse, som var så ofördelaktig för Oskar. Men en glödande rodnad betäckte hennes kinder, då Konrad, för hvilken modern hade berättat om kandidat Sjöborgs sällsamma beteende, uttalade sin afsigt att i faderns och familjens namn rikta en tacksamhetsskrifvelse till herr Sjöborg och framställa förfrågan, på hvad sätt man skulle få vedergälla honom den bevisade tjensten.

„Det skulle vara,“ utropade hon, „att afsigtligt såra en man, som har gjordt oss godt. Han antydde, att redan en tacksamhetsbetygelse i ord är pinsam för honom. Att erbjuda honom en vedergällning vore derföre en utmanande förolämpning.“

„Må han taga det som en sådan,“ genmälde Konrad. „Så mycket bättre; då framkallas en förklaring öfver hans konstiga beteende. Han må förklara, hvarföre han bevisade oss sin erbjudna tjenst på ett sätt, som tvingar oss att fordra räkenskap. Har han orsak att hata vår far, så skulle han väl antingen hafva nekat sin hjelp eller lagt band på sina känslor. Vi kunna icke låta honom skämma ut oss. Vi måste erbjuda honom antingen tacksamhet eller betalning för hans tjenster. Sedan får han svara som han vill.“

Fru Hilda var af samma åsigt. Förgäfves förklarade Ester, hvilkens känslor kände sig sårade af detta resonnemang, att, då det var henne, som den främmande erbjudit sig att betjena och

hjelpa, så borde äfven hon få afgöra, på hvad sätt man skulle frigöra sig från förpligtelsen mot honom.

Men ju ifrigare hon blef, desto envisare fasthöll Konrad sitt beslut.

Nelanders anmärkning, att åderlåtningen hade varit onödig, utöfvade naturligsvis mycket inflytande på hans omdöme, och då han icke hade något begrepp om, hvad en nattresa på eländiga och usla byvägar ville säga, så syntes honom Esters tacksamhet öfverdrifven. Han hyste sannolikt äfven den misstanken, att Sjöborg hade gjort sig vigtig inför de båda fruntimren och, sedan han en gång beslutit sig för att hjelpa, vid åderlåtningen gått för hastigt till väga.

Ester kände sig upprörd och sårad, då hennes broder anträdde hemfärden i sällskap med läkaren efter att hafva icke blott tillbakavisat utan äfven förlöjligat hennes föreställningar. Det gjorde henne särskildt ondt, att äfven hennes moder uttalat sig ofördelaktigt om Sjöborg och i blindt förtroende till Nelanders antydningar underkände värdet af hans hjelp.

* * *

Då kom Oskar. Göromål i och för tjensten hade hindrat honom att begagna första tåget. Han hade medtagit läkaren vid sitt regemente, som i vida kretsar gälde för en medicinsk auktoritet, — detta för den händelse någon konsultation skulle behöfvas eller komma i fråga.

I hela Oskars uppträdande visade sig olikheten mellan hans karaktär och broderns. Man kunde se på honom, huru djupt uppskakad han var och huru af hjertat han deltog med de sina i smärtan.

Regementsläkaren log, när fru Nordgren meddelade honom sin glädje och tillfredsställelse deröfver, att tack vare doktor Nelanders ifver och omtanke de första oriktiga åtgärderna icke skulle för den sjuke medföra några ogynsamma följder.

„Med all aktning för Er husläkare,“ sade han, „men hade åderlåtningen icke skett, så hade han kommit för sent för att vidare kunna hjelpa, — hvarmed jag icke vill förneka, att doktor Nelander, om han hade kommit vid den tid, då åderlåtningen skedde, hade med sina medel kunnat uppnå samma resultat. Men han kom icke då, och om blodstockningen icke hade blifvit häfd, så hade snart ett hjernslag gjort all läkarehjelp fruktlös. Om doktor Nelander hade gjort rättvisa åt doktor Hjelmstedt och låtit hans omdöme gälla, så skulle jag af undsyn för en kollega icke uttalat mig så uppriktigt. Men det är nu en gång så med homoeopaterna, att de aldrig erkänna något i medicinen, som icke utgått från deras skola. Tacka Ni emellertid Gud, att i brist på Er husläkare en skicklig man var till hands. Jag är emellertid här öfverflödig, och jag tror, att Nelander snart skall genom sitt behandlingssätt fullkomligt återställa herr Nordgren.“

Regementsläkaren tog afsked efter denna förklaring, hvilken helt och hållet bekräftade de åsigter och förväntningar, som Hjelmstedt uttalat, och när Ester nu meddelade Oskar, på hvilket föga hänsynsfullt sätt Konrad ville skrifva till Sjöborg, instämde han i hennes ogillande.

„Konrad känner, tänker och handlar som köpman,“ sade han. „Han tror, att allt kan betalas, och att alla endast trakta efter penningar såsom han. Men föreställningar gagna här till ingenting, åtminstone om de komma från mig. Jag måste förekomma honom och sörja för, att herr Sjöborg upptager brefvet så, som det måste förstås, såsom en affärshandling från en köpman. Jag skall gå till honom och trycka hans hand och säga honom, att om han har något emot vår far, så vilja vi uppbjuda allt för att godtgöra det.“

„Rätt så, Oskar,“ svarade Ester, och hennes ögon strålade. „Och du har orsak att bereda pappa en glädje. Det faller sig svårt för mig att meddela dig något, som hittills hvarken mamma eller Konrad anar, men som jag icke får förtiga för dig. Bered dig på något ledsamt. Du har en särskild anledning att tacka

Gud och den mannen, som hjelpte oss, för pappas räddning, ty det är sannoligt sorg öfver dig, som orsakade den förskräckliga händelsen, ty då vår far träffades af slaganfallet, läste han just tidningen, och der stod en berättelse om kapplöpningen —"

Oskar bleknade. Ester såg, huru hårdt denna underrättelse träffade honom.

„Pappa hade visserligen ätit tryffel," fortfor hon, „och var äfven bragt ur lynne af andra saker. Du bär icke allena skulden, Gud bevara mig från att säga det; men lägg denna allvarliga varning på hjertat. Jag besvär dig, Oskar, tänk allvarligt på din framtid, och om du icke för din egen skull kan förmå dig att lefva förståndigt, så betänk, att bekymmer öfver dig föra din far i grafven."

„Det är nog," afbröt henne Oskar, som hade vändt sig bort för att dölja, huru upprörd han var. Du talar, som om jag icke hade menskliga känslor. Huru kunde jag ana, att min far skulle taga det så nära vid sig, om jag ännu en gång försökte lyckan vid en kapplöpning. Jag hade visserligen lofvat att sälja Esmeralda, men, om nu en annan hade vunnit priset med henne! Dock, nu är det slut. Jag skall aldrig mera hålla någon kapplöpningshäst. Jag skall inskränka mig på alla sätt. Är det då verkligen sant, att det kan gå pappa så mycket till hjertat att gifva mig några tusen kronor mer eller mindre. Hela verlden säger ju att vår firma fullkomligt har repat sig. Jag misstänker, att Konrad är ovänligt stämd emot mig och icke unnar mig, att jag lefver på lika fot med mina kamrater."

„Oskar, jag tror, att pappa har svåra bekymmer. Hvarje gång som han läser börsnoteringarne, blir han ojemn och retlig. Men antag äfven, att så icke vore fallet, så måste det dock alltid förorsaka honom bekymmer, att du icke hushållar med det, som han gifver dig, utan gör skulder och tvingar honom att gifva dig mera, än han kan eller vill. Vi här hemma få inskränka oss. Vi ha detta år icke fått resa till någon badort, och du slösar bort tusentals kronor på vad och spel!"

(Fortsättning följer.)

Simläraren.

Engelsmannen: Hvad gör ni med fiskarne?

Hamburgaren: Hva' ja' gör med dom? Tocken kuriös fråga! — Hm, ja' lär dom å simma! —

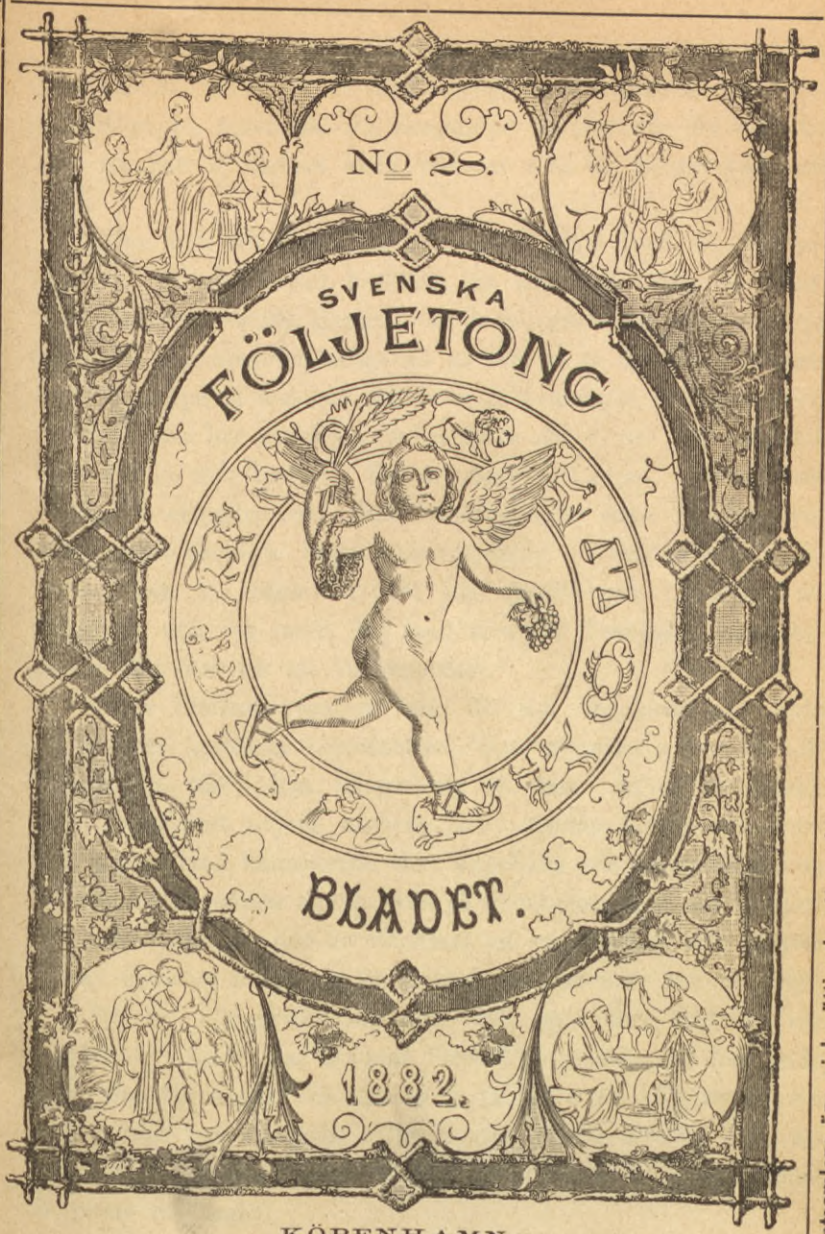

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

„Du skämtar, Ester! Konrad berättar öfverallt, att våra föräldrar ha flyttat hit ut till Tomeby, emedan läkaren har föreskrifvit pappa ensamhet och skogsluft. Så illa står det väl icke till, att han ej annars hade råd att resa till hvilket bad som helst.“

„Den som vill inskränka sig, måste börja med de små utgifterna. Hvad Konrad berättar, är icke att rätta sig efter. Firmans kredit skulle sjunka, om man erfor, att pappa måste inskränka sig, men om affärerna gå illa, så är det äfven förklarligt, att pappa ej har lust att gifva ut penningar i onödan, och vi känna oss här verkligen behagligare än i det bullersamma lifvet vid en stor badort. Det är något helt annat, som vistelsen på landet erbjuder oss. Här behöfver man inga dyrbara toaletter, intet ekipage, ingen stor betjening, — och hvad mig beträffar, kan jag säga dig, att jag känner mig lyckligare än någonsin, och jag inser, att man med ett förnöjsamt sinne behöfver rätt litet för att ha angenämt.“

Oskar blickade dystert fram för sig. Systerns ord hade hos honom uppväckt betraktelser, som sysselsatte honom allt lifligare, ju mera han hängaf sig åt dem. Äfven för honom hade de dyrbara nöjena nu icke mera samma behag som förr. Han hade bland kamraterna sökt uppehålla sitt anseende genom att mindre än någon annan hålla på penningen, men dervid gjort den erfarenhet att just de officerare vid regementet, som åtnjöto allmän aktning, drogo sig för honom eller bemötte honom kyligt.

När nu affärskrisen inträdde, och hans fars ställning var vacklande, trodde han, att man förebrådde honom, att han lefde öfver sina tillgångar, och han satte en ära i att icke bry sig om detta. Det var en falsk blygsel, som afhöll honom från att ändra sitt lefnadssätt just då, när detta kunde förklaras genom knappare tillgångar.

Systerns föreställningar kommo honom derföre icke blott att förskräckas utan äfven att blygas.

Han lofvade sig sjelf att härefter börja ett nytt lif, och han tyckte. att det skulle blifva honom lätt att få draga sig tillbaka från den stora verldens dyrbara och bullersamma förlustelser. Han tyckte sig redan känna en längtan efter en annan tillfredsställelse, en annan lycka.

* * *

Oskar hade god tid till sådana betraktelser under den temligen långa vägen till kandidat Sjöborgs bostad, hvars läge en bonde på tillfrågan beskref för honom. Det kunde också ingenting verka mera lifvande för hans goda föresatser, än den tanken, att han snart skulle sammanträffa med den man, som hyste ett djupt agg till hans far, och som likväl hade hjelpt hans familj. Ville han förhindra, att den äldre brodern genom sitt affärsmessiga handlingssätt kompromitterade familjen och sårade den man, som familjen var tack skyldig, genom ett erbjudande att betala hans tjenster, så måste han vara beredd på att reta Konrad mot sig genom detta steg. Men Konrad hade af fadern fått löfte, att inga vidare skulder skulle betalas för Oskar. Han hade ju hotat att i annat fall träda ur affären, och han var i densamma nu oumbärligare än någonsin.

Ville alltså Oskar icke tillintetgöra utvägen att ännu en gång vädja till faderns godhet, så vågade han icke reta Konrad. Men en inre röst sade honom, att han borde kunna inskränka sig så, att han icke mera behöfde faderns särskilda godhet utan sjelf betala sina skulder.

Han kände sig stolt vid tanken på, huru fadern skulle gilla hans handlingssätt, om han en dag kunde säga honom, att han sjelf hade betalt sina nya skulder. Hans öga strålade vid denna tanke och han kände sig liksom en ny menniska.

Då fick han syn på en man, som satt i gräset under en ek och ordnade örter, som han hade samlat i en portör. Mannen vände honom ryggen. Han var iklädd en bredskyggig grof halmhatt och grå kläder af enkelt tyg, samt såg icke ut att tillhöra

de bättre lottade klasserna. Oskar tog honom för någon, som samlade medicinalväxter för att sälja dem på apoteken.

„God morgon!“ ropade han. „Är det långt till herr Sjöborgs egendom?“

Mannen rörde sig icke. Vare sig han var döf, eller han trodde, att ropet icke gälde honom, eller han icke ville höra — alltnog han såg först upp, då Oskar trädde tätt intill honom och upprepade sin fråga.

Det måste öfverraska mannen att så der ute på bondlandet plötsligt se en husarofficer till fots framför sig. Men Oskar märkte äfven af den blick, som mötte honom, att denne man fordrade ett höfligare tilltal. Det låg i den främmandes drag något stolt afvisande, blandadt med missnöje öfver att blifva störd, och vid närmare betraktande märkte äfven Oskar, att den främmande under de grofva kläderna hade ett fint och bländande hvitt linne. Han slöt nu, att han hade handlat opassande, som så kort och godt tilltalat mannen. Han gjorde hastigt honnör med handen vid mössan.

„Förlåt,“ sade han, „jag ser att jag stör“.

„Jag visar gerna vägen åt den, som gått vilse,“ svarade den främmande mannen. „Men hvart ämnar Ni Er?“

„Till herr kandidat Sjöborg.“

Den främmande log. „Det är väl ett misstag. Eller kommer Ni såsom inqvartering.“

„Nej, jag ämnar aflägga ett besök hos herr Sjöborg.“

„Bespara Er då vägen, hos honom blifva inga besök mottagna.“

„Låt det blifva min omsorg, om Ni blott vill hafva godheten att säga mig, om jag har gått vilse eller ej.“

„Det har Ni, ty jag tager icke emot några besök. Jag heter Sjöborg, och jag hoppas att Ni skall erkänna min rättighet att få vara i fred.“

„Ah, är det Ni sjelf. Mitt namn är Nordgren. Jag skall

icke vara enträgen, men jag tror mig hafva rättighet att utbedja mig att bli hörd af Er.“

Sjöborg steg upp, och då han rätade på sin gestalt, blef han ett helt hufvud högre än Oskar.

„Herr Nordgren,“ sade han. „Låtom oss icke tvista med hvarandra. Jag vill medgifva, att menniskors öfliga seder och vanor förläna Er en viss rätt att påtvinga mig tacksägelser, ehuruväl jag bad Er fröken syster att bespara mig sådana. Men må vi antaga detta såsom undangjordt genom Er afsigt att besöka mig. Derom beder jag Er på det allvarligaste, — och nu kunna vi väl säga farväl åt hvarandra.“

Dermed lyftade han på hatten och ville aflägsna sig, men Oskar lät icke affärda sig så lätt.

„Jag vill icke falla Er besvärlig med några känsloutgjutelser,“ sade han, „om Ni icke tycker om sådana. Men två saker måste jag dock säga Er. Min bror är köpman. Han är van att få vedergälla hvarje tjenst och hvarje hjelp på ett eller annat vis. Trots min systers föreställningar vill han skrifva till Er i detta afseende. Räkna då icke oss till last, om han gör det i familjens namn. Uppfatta icke hans bref som skymf, ty sådan är visst icke hans afsigt.“ Den främmandes ansigte hade lätt rodnat. Ett ögonblick tycktes han vara obeslutsam, huru han skulle svara.

Det var ju sällsamt nog, att officeren, i stället för att afhålla sin bror från en gerning, som han ogillade, urskuldade honom och fritog sig och sin syster från att hafva någon del deri.

Det låg dock i detta handlingssätt något så välment och hjertligt, att Sjöborg icke förmådde att svara så sträft, som han eljest hade haft lust till. Det retade honom likväl, att Oskar mot hans vilja hade lyckats inleda honom i ett samtal.

„Herr Nordgren,“ svarade han, „om Ni och Er syster fästen något afseende vid att ej blifva orätt bedömda af mig, så har Ni nu uppnått detta ändamål, men jag är eljest van att

döma efter mitt eget bepröfvande och jag hade aldrig tilltrott Er fröken syster ett ogrannlaga handlingssätt."

„Hon är icke heller i stånd till något sådant. Hon var derföre så väl som jag bekymrad för, att vår brors uppträdande möjligen skulle blifva missförstådt, och hon gillade derföre det ovanliga steg, som jag i hennes och mitt namn nu har tagit för att förekomma min bror. Det är vår pligt att försöka försona Er med vår far, hvars lif Ni räddat —"

„Herr Nordgren," afbröt honom Sjöborg. „Låtom oss lemna detta ämne! Jag beklagar, att jag under ett öfverraskningens ögonblick icke var nog herre öfver mig sjelf att kunna dölja känslor, hvilkas tillvaro jag hvarken kan eller vill förneka. Jag beklagar det så mycket mer, som jag dermed har oroat och bedröfvat en dam, som ingifvit mig den största högaktning. Jag kan tyvärr icke göra det oskedt, men förklarar Er, att ingenting skall kunna förmå mig att lemna några närmare upplysningar. Er far känner mig troligen icke. Det jag har emot honom tillhör det förgångna och har träffat personer, som icke mera äro i lifvet. Med dessa kan man icke mera hvarken förlika sig eller försona sig — men jag säger redan mer än jag velat, ty jag vill icke öka Edra och Er systers tvifvel. Låt mig nu gå min väg och förblifva en främling för Er och Edra anhöriga, såsom jag har varit. Tror Ni Er vara mig tack skyldig, så afbörda Ni Er den genom att respektera min önskan. Det är ofta ett hårdt och obevekligt ödes vilja, att menniskor skola undvika hvarandra, som känna sig dragna till hvarandra. Ödet vill det så, och den som söker att trotsa det, honom sväfvar olycka och förbannelse till mötes undan den i öfvermod lyftade slöjan."

Sjöborg talade dessa ord på ett så dystert sätt, att Oskar började känna sig hemsk till mods och ovilkorligen erinrade sig, att folket höll Sjöborg för sinnesrubbad. Han vågade nu icke mera att hålla honom tillbaka, då Sjöborg aflägsnade sig med raska steg och snart försvann bakom det tjocka buskverket.

Oskar gaf sig ej tid att tänka på eller lägga märke till

Sjöborgs antydningar, att han kände sig dragen till Ester, eller hans tydliga utsago, att han hos henne med visshet förutsatte de ädlaste tänkesätt. Hans tankar voro endast sysselsatta med Sjöborgs dunkla och gåtlika tal om ett dystert ödes vilja.

Troligen hade Sjöborg rätt. Hvilar det på Oskars fader en svår skuld för någon brottslig eller orättfärdig handling mot döda personer, som stått Sjöborg nära, så var ingen försoning möjlig. Men hvad kunde hans far hafva gjort så gräsligt att den främmande talade om en förbannelse, som skulle träffa honom och Ester, om slöjan blef lyftad? Sjöborg hade icke velat föröka hans tvifvel och hans oro, men detta hade likväl skett. Oskar vågade alltså icke för sin syster berätta allt hvad han hört, om han icke skulle injaga denna plågsamma oro äfven i hennes hjerta.

Ester kände som han. Afven hon tillbakavisade den tanken, att den man, som hade räddat hennes far, skulle utan full orsak hysa agg mot honom. Och nu, sedan Oskar lärt känna Sjöborg, bedömde han Konrad hårdare än förut. Han tyckte, att Konrad skulle begå mera än en taktlöshet genom att erbjuda denne man godtgörelse för hans hjelp.

För första gången betraktade han sin broders karakter i en annan dager än förut och nöjde sig icke med att förklara, hvad som syntes honom stötande och motbjutande för hans känslor, derigenom att brodern var en köpman och tänkte och handlade som en sådan. Det föreföll honom, som hade Konrad sannolikt handlat annorlunda, om han icke hört, att den främmande tycktes hata hans fader, liksom ville Konrad utmana mannen.

Konrad ledde numera sin faders affär. Visste han eller anade, hvad Sjöborg hade emot hans far, och var detta orsaken, hvarföre han på ett särskildt sätt ville erkänna sin tacksamhetsförbindelse.

Denna misstanke mot brodern hade väl icke uppstått hos Oskar, om icke sedan affärskrisen Konrads karakter upprepade gånger hade framstält sig i en sällsam belysning för Oskar.

Konrad hade liksom blifvit en annan menniska, sedan lyckan lemnade firman Nordgren, eller åtminstone hade sedan denna tid egenskaper i hans karakter framträdt, som förut varit dolda.

Var det så omöjligt, att samme man, som förmådde fadern att visa sig njugg mot den yngre brodern, med afsigt ville på egen hand uppgöra tacksamhetsskulden mot faderns räddare, emedan han fruktade, att fadern under tillfrisknandet från en lifsfarlig sjukdom kunde för att försona gammalt agg besluta sig för ett offer, som Konrad icke ville skulle göras. Var det så osannolikt, att Konrad hade fattat sitt beslut att på ett sårande sätt bemöta Sjöborg i förhoppning att derigenom gifva denne, hvars karakter han möjligen kände, anledning att genast tillbakavisa det försoningsförsök, som Nordgren efter sitt tillfrisknande möjligen kunde företaga!

Oskar ryste, då han ertappade sig med att hysa sådana tankar om brodern. Men han kände också, att brodern hade blifvit honom så likgiltig, som hade de varit främmande för hvarandra.

FJERDE KAPITLET.

Det bevingade ryktet.

När Oskar återvände till den villa, som hans föräldrar bebodde, fann han der främmande.

Man skulle tro, att på landet der folk bor mindre tätt tillsammans än i staden, ett rykte icke kan utbreda sig så fort och att skvallret här icke skulle hafva en så tacksam jordmån.

Så är likväl icke förhållandet.

Det hade mycket hastigt blifvit bekant icke blott i hela Tomeby, att grosshandlaren Nordgren blifvit träffad af slag, och att den „förryckte magistern“ i ovädret och om natten hade kommit ifrån staden, hade återlåtit den sjuke och sedan hemtat dok-

tor Hjelmstedt. Nyheten hade också, försedd med nödiga tillägg och öfverdrifter, hunnit till godset Friberga, som beboddes af en rik patron Friberg. Man hade der berättat hårresande historier, huru „den förryckte magistern“ hade varit nära att köra öfver fröken Nordgren, som hade vandrat omkring i byn för att söka hjelp och dervid varit nära att sönderslitas af hundar. „Den förryckte magistern“ hade uttalat de gräsligaste förbannelser öfver den sjuka och först velat låta honom dö, men sedan besinnat sig och beslutat att med lika ifver rädda honom.

Patronens adertonåriga dottor Augusta hade varit Esters pensionskamrat och hade ofta besökt henne i Tomeby, sedan Esters föräldrar flyttat dit ut. Hon hade äfven i dag farit dit för att personligen efterhöra herr Nordgrens och sin väninnas tillstånd.

Nu satt hon vid Esters säng och lyssnade till hennes berättelse om hvad som förefallit. Hon tycktes med synnerligt intresse höra på det, som rörde Sjöborg, och tillstod för Ester, att hon var mycket nyfiken att höra, hvilket mottagande Oskar hade rönt.

„Jag känner kandidat Sjöborg,“ sade hon, „och känner innerligt deltagande för honom, ty efter allt hvad jag sett och hört af honom, är han en lika förträfflig som olycklig menniska. En stor del af den skog, som sträcker sig på andra sidan Tomeby, hör till min fars gods. Kandidat Sjöborgs lilla gård gränsar till våra egor, och det händer icke sällan, att mina föräldrar och jag möta honom i skogen. Han undviker oss lika väl som alla andra menniskor. Man säger, att han icke umgås med någon, men ganska ofta höra vi, att han bevisat fattiga välgerningar och gifvit dem antingen läkemedel eller allmosor. Han lefver ensam med en gammal hushållerska. Knappt någon menniska kommer öfver hans tröskel. Folket berättar hvarjehanda. Vidskepelsen går till och med så långt, att man berättar, att han förskrifvit sin själ åt djefvulen och kan bereda trolldrycker, samt att han kan döda eller förhjelpa till helsan, hvem

han vill, både menniskor och djur. Sanningen är, att han sysselsätter sig med kemiska och naturvetenskapliga studier, har ett litet laboratorium och troligtvis grubblar öfver någon upptäckt eller uppfinning. Mig gör det outsägligt ondt om honom. Han måste genom olyckor, som gått honom djupt till hjertat, blifvit folkskygg. Ingen bryr sig om att söka rycka honom ur hans grubblerier, och dock förtjenar han, som har ett så varmt hjerta för hjelpsökande, visserligen, att man känner deltagande för honom."

Oskars inträdande afbröt samtalet. Oskar hade blott sällan haft tillfälle att se Augusta, fastän hans syster icke egde någon vänninna, med hvilken han mera sympatiserade än med denna unga, glada och vackra flicka.

En varm helsning från hennes ögon underrättade honom, att det äfven var henne angenämt att se honom. Han hade snart afbördat sig sina nyheter, och det undgick honom icke, att den värme, hvarmed han talade om Sjöborg, gjorde ett angenämt intryck på Augusta.

* * *

Man var ännu sysselsatt med samtal om Sjöborg, då Vilhelmina, som hade hemtat medikamenter från jernvägsstationen, hvilka doktor Nelander, trogen sitt löfte, hade sändt med tåget, trädde in i rummet och i flåsande ton förkunna, att hon medförde stora nyheter.

Vilhelmina förekom sig sjelf synnerligen vigtig, då hon befann sig i besittning af en nyhet, som intresserade hennes husbondfolk. I dag var detta fallet i särskild grad, ty hvad hon hade att berätta, skulle konstatera, att hennes omdöme öfver Sjöborg hade varit riktigare än fröken Esters.

„Jag har hört snygga historier," började hon, fastän det fans främmande i rummet. „Det har passerat fasliga saker. Tacka Gud, fröken, att herr grosshandlaren ännu lefver!"

„Det gör jag också, men hvad betyder ditt pladder, Mina.

Jag vill hoppas, att du icke åter har varit ute i skvallersällskap och nu i fröken Fribergs närvaro vill berätta några gemenheter om främmande personer!“

„Gud bevare mig från att någonsin springa med skvaller,“ yttrade Vilhelmina och såg mycket oskyldig och sårad ut, „men när man hör, att man i natt har haft en menniska här i huset, vid hvars händer ännu klibbade blodet af en mördad medmenniska —“

„Nog, Mina! Jag förbjuder dig att utsprida gement förtal om en aktad man, som vi alla äro tack skyldiga.“

„Jag tiger, om fröken befaller, men länsmannen och fiskalen komma väl snart att föra den „förryckte magistern“. som Ni kallar en aktad man, i handklofvar och fotblackar här förbi.

Oskar, Augusta och Ester sågo förvånade på hvarandra. Tjensteflickan talade med en sådan tillförsigt och med en min, som vore hon viss på, att deras för henne sårande tvifvelsmål snart skulle vederläggas, — att alla voro nyfikna att få veta, från hvilken källa Vilhelmina hade hämtat sina underrättelser.

„Ett dåligt skämt eller ett lättsinnigt skvaller kan det väl icke vara,“ sade Oskar. „Från hvem har Ni Edra underrättelser, Vilhelmina?“

„Jag var vid jernvägsstationen och väntade på tåget,“ svarade Vilhelmina långsamt, liksom njutande dubbelt af, att man blef begärlig efter hennes underrättelser. „Länsmannen var också vid stationan. Folket berättade att han hade fått telegram efter sig och hade fått befallning att hafva en vagn i beredskap. Vagnen stod också förspänd utanför stationen, och alla voro nyfikna att få veta, hvad som var på färde. Tåget kom. Konduktören gaf mig paketet från herr doktorn. En herre steg ur en kupé, på hvilken länsmannen hälsade ödmjukt. Folket kände honom, det var fiskalen, densamme som höll undersökning här, när den mördade hittades i skogen. Ur en annan kupé steg poliskommisarien Larsén, som jag kände igen sedan i staden. Alla tre herrarne satte sig i vagnen och åkte bort.“

„Men huru vet du då, hvad de hade för ärende?“ frågade Ester.

„Jo, medan fiskalen talade med länsmannen helsade kommissarien Larsén på mig och talade om, att i går afton en rik, girig dam blef mördad och bestulen i staden. Hon bodde alldeles ensam, men i går eftermiddag hade „den förryckte magistern“ varit hos henne, och sedan hade han under den mörka natten och i det förskräckliga vädret farit hem. Den mördade hette fröken Brinck och skall vara slägt till „den förryckte magistern“. Det var till honom de ämnade sig.“

En lång tystnad uppstod.

Till Vilhelminas stora tillfredsställelse visade alla hennes tre åhörare, att hennes ord hade gjort önskadt intryck på dem och det var också förklarligt, att misstanke mot Sjöborg måste uppstå, då man hörde, att rättvisans tjenare, ej mindre än tre i sällskap, hade rest till honom. På detta sätt meddelar man ingen, att hans slägting blifvit mördad, om icke anledningar till misstankar föreligga, som ställa en häktning i perspektiv.

„Fröken Brinck,“ mumlade Oskar för sig sjelf, ovilkorligen lemnande ett hörbart uttryck åt den riktning hans tankar tagit.

„Känner du den mördade?“ frågade Ester.

„Nej, men Konrad skötte hennes affärer, och man har ofta skämtat med honom öfver, att han har visat sig synnerligen galant mot henne. Det skall ha varit en gammal kokett, fruktansvärdt girig, men mycket rik!“

„Besynnerligt, — och hon lefde ensam, utan någon betjening trots sin rikedom!“ anmärkte Ester.

„Konrad har närmare reda på hennes förhållanden. Historien är i alla fall förskräcklig. Om Sjöborg är oskyldig, så måste det vara fruktansvärdt svårt för honom att erfara berättelsen om en anförvandts mord, på samma gång han får veta, att man håller honom för mördaren.“

„Ni tviflar på, att han är oskyldig!“ ropade Augusta, lik-

som vore hon gramse på Oskar, för att en misstanke så lätt fick insteg hos honom.

„Jag vet icke, hvad jag skall tro," sade han. „Antagligt är väl dock, att fiskalen ej reser utan skäl! Det vore alldeles oförsvarligt, och det är dessutom icke troligt, att en polistjensteman genom oförsigtigt tal skulle på ett sådant sätt skada en tillbakadragen, enskild persons goda namn och rykte, om han icke visste så mycket, att en häktning på stället kan vara möjlig. Misstankarne måste vara starkt grundade, annars hade man inkallat Sjöborg till undersökning och förhör i Staden ock icke kommit så manstark till honom, att det synes, som om man till och med befarade att stöta på öppet motstånd af den anklagade.

„Ni talade ännu för några få minuter sedan med mycken värme om kandidat Sjöborg," sade Esters väninna. „Ni lät förstå, att han hade gjort ett godt intryck på Er, och nu tilltror Ni honom ett sådant förskäckligt brott. Tillhör det Edra principer att så hastigt ändra omdömen!"

„Jag fäller intet omdöme," svarade Oskar, smärtsamt berörd af förebråelsen. „Fakta, som icke låta förneka sig, säga mig, att jag måste hafva misstagit mig i min uppfattning af Sjöborg . . ."

„Hvad flickan säger, är väl icke ännu bevisadt," ropade Augusta med en ifver, som bevisade, huru lifligt hennes intresse för Sjöborg var.

„Deri har ni rätt — men nej," återtog Oskar och pekade på en vagn, som körde framåt på den från skogen till byn och jernvägsstationen förande vägen. — „Der komma de!" Alla tre började nu att närmare betrakta det förbifarande åkdonet.

* * *

På detsamma satt Sjöborg bredvid fiskalen, och poliskommissarien samt länsmannen bakom dem. Sjöborg tyktes visserligen ej vara fängslad, eller belagd med bojor, men den som såg

(Fortsättning följer.)

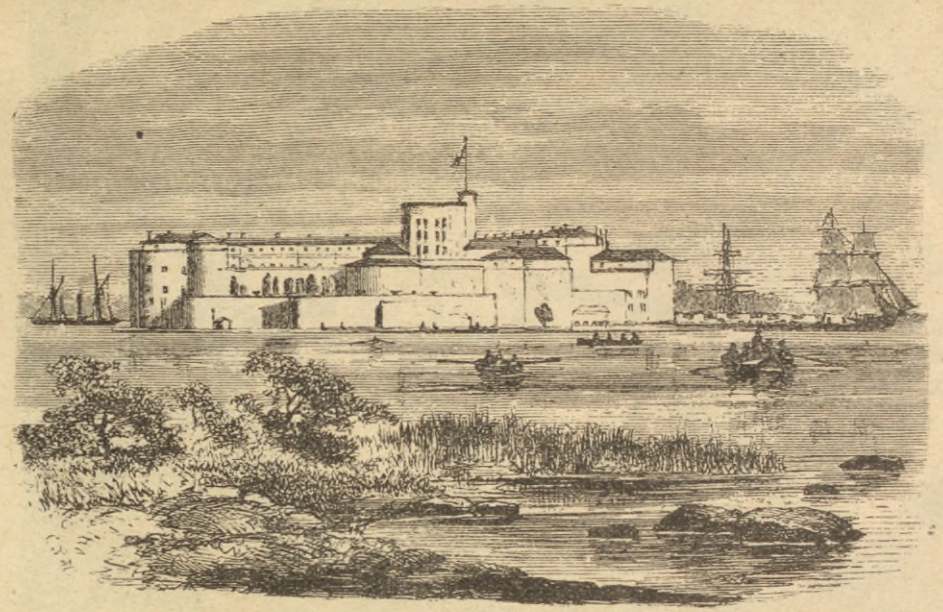

Vaxholms fästning.

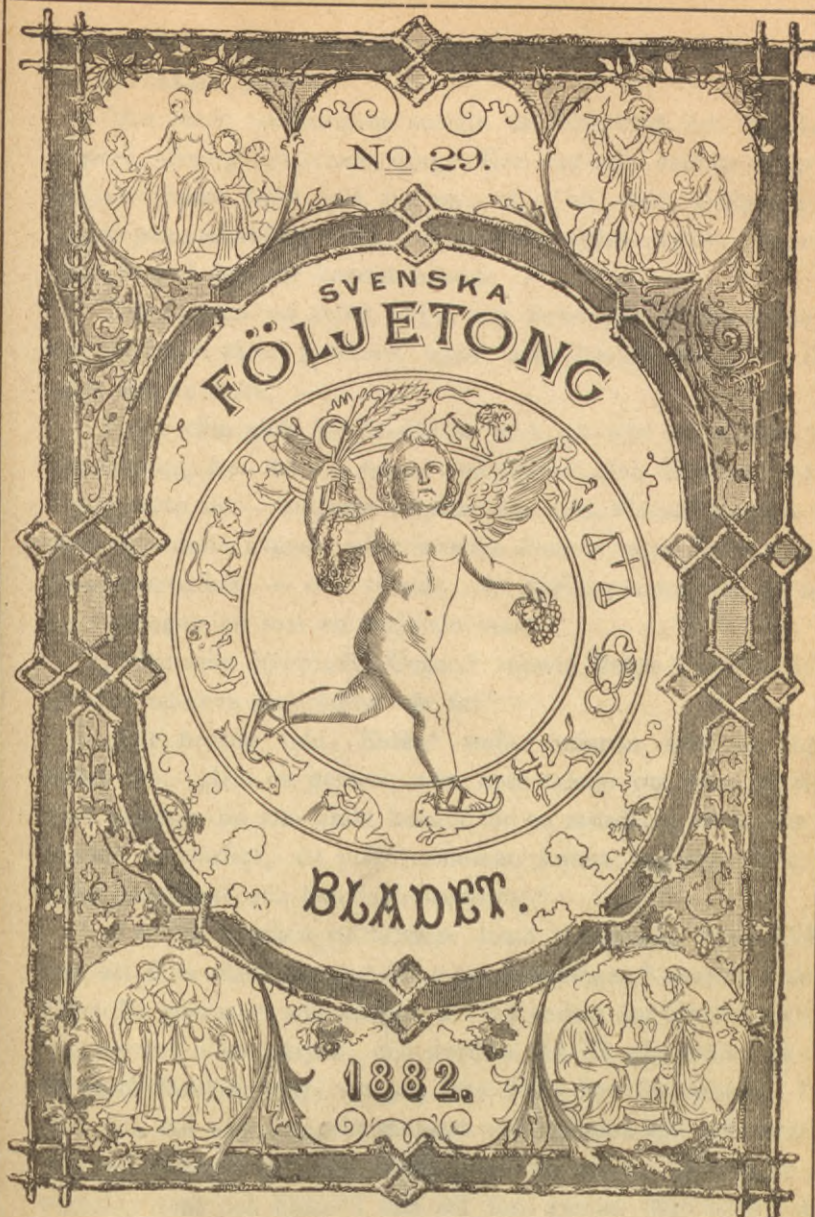

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

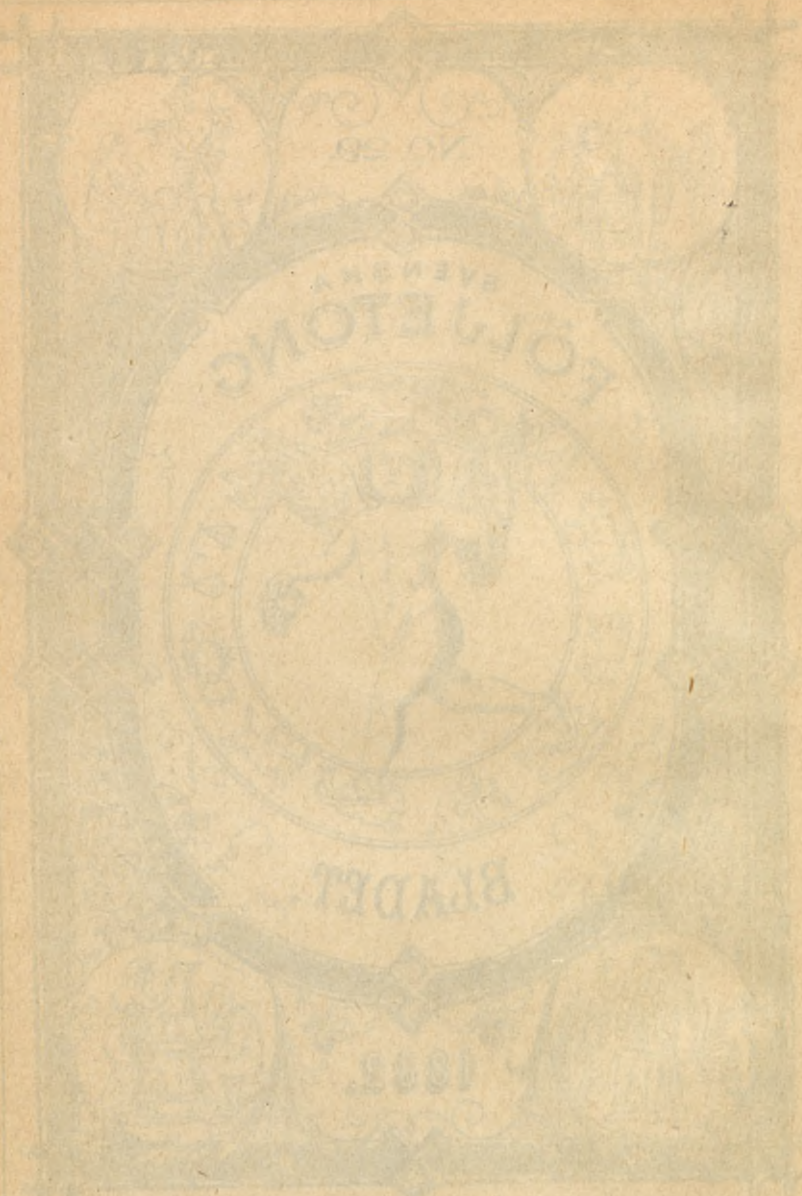

vagnen färdas fram och kände polismännen, måste hålla honom för en häktad person.

Den lärde enstöringens ansigte var dödsblekt, det låg något dystert, öfvergifvet i hans drag. Han bar icke samma drägt, i hvilken Oskar hade sett honom, utan en svart kostym med något gammalmodigt snitt. Man hade alltså träffat honom i hans bostad och der hemtat honom.

När vagnen var faren förbi, och Ester såg på sin väninna, varseblef hon tårar i hennes ögon, men hastigt vände sig den unga flickan bort.

Ester ville gifva sin broder en vink att icke mera yttra sig om Sjöborg, men det var henne omöjligt att göra detta obemärkt. Oskar reste sig — antingen emedan den unga flickans intresse för Sjöborg retade honom, eller emedan dennes ånger hade stegrat hans misstankar — och yttrade, att Sjöborg mera såg ut som en nedslagen än som en sörjande man.

„Döm icke öfveriladt, Oskar," ropade Ester. „Glöm icke, att den mannen har räddat vår far!"

„Låt honom tala, Ester," sade väninnan med en något bitter ton. „Om en person, som nyss talade om herr Sjöborg med aktning, nu kan hålla honom för en mördare, så är det ju mycket förklarligt, att polistjenstemän kunna upptaga äfven en löjlig misstanke och handla hänsynslöst."

„Jag vill hvarken rättfärdiga dessa tjenstemän eller tillåta mig att fälla något slags omdöme om häktningen," svarade Oskar. „Men Ni glömmer, min nådiga, att jag endast har erhållit hastiga och mycket olika intryck, och derföre gör Ni mig orätt, då Ni så hårdt förebrår mig, att jag icke delar Ert förtroende. Det är i alla fall något ganska sällsamt och egendomligt, att en man, som sysselsätter sig med studier, på en afton, då oväder afskräcker vant och härdadt folk att fara genom den mörka skogen på dåliga vägar, företager sig detta vågstycke, i stället för att stanna öfver natten i staden. Jag vill icke tala om folkets dumma skvaller, men herr Sjöborg gjorde äfven på min mor och

min syster i går afton intrycket af en man, som, om han icke är sinnessvag, beherskas af ytterst häftiga och dystra lidelser och är lika mycket mäktig af det dödligaste hat som af den mest uppoffrande menniskokärlek. Tacksamhet dref mig att uppsöka honom. Jag fann honom i en stämning, som väl ingaf mig aktning för hans karakter och deltagande för hans tillbakadragenhet, men äfven icke motsade eller utplånade det intryck som min mors beskrifning på honom hade åstadkommit. Min mor känner ännu förskräckelse för honom. Ester har genom deltagande ord, som han yttrat till henne, blifvit annorlunda stämd. Men alltid blir hans sätt och väsen märkligt och gåtlikt, och då må det kunna ursäktas mig, om mitt omdöme ändrat sig. Jag är honom tack skyldig, för att han räddat min fars lif. Men detta gjorde han först, sedan han hade sett på honom med ett dödligt hat och i ängsliga anhörigas närvaro tillropat den hjelplöse vilda, fiendtliga ord. Hvem vet, hvad min far, när han åter erhållit sitt medvetande och fått höra, hvad som förefallit, kommer att yttra om honom! Jag önskar af allt hjerta, att han måtte kunna bevisa sin oskuld i mordet. Och är han oskyldig, så förtjenar hans svåra öde det innerligaste deltagande; — men jag vet intet, som ens berättigar mig att nu utan vidare tro på hans oskuld."

Augusta svarade icke genast. Hon måste hafva förstått, att hon icke blott hade gått för långt i förebråelser emot Oskar, utan att hon äfven dermed hade förrådt en sitt hjertas hemlighet, hvilken hon i annat fall och vid lugnt lynne icke till hvad pris som helst shulle hafva låtit någon ana.

„Jag är ju mycket barnslig och enfaldig," sade hon efter en paus, och den förvirring, med hvilken hon kämpade, gjorde hennes ansigte ännu älskligare. „Jag låter så lätt hänföra och beherska mig af ögonblickets känslor. Jag känner herr Sjöborg ännu mindre än Ni, ty jag har knappt talat ett par ord med honom. Jag har endast allt som oftast sett och aktgifvit på honom under hans ensliga vandringar. Det faller sig alltid

svårt för mig att tro något ondt om en medmenniska. Det upprör mig, då andra göra detta så lätt, som funnes det i verlden flera skurkar än hederliga menniskor. Men i detta fall gör det mig särskildt ondt, ty det hårda slaget drabbar en olycklig, som redan undflyr menniskorna, som icke mera tyckes hafva någon glädje af lifvet, och som likväl känner medlidande med dem, som för honom klaga sin nöd."

Augusta hade rest sig vid dessa ord. Oskar kände lika väl som Ester, att det vore bäst att icke svara på ett sådant uttalande. De läto sålunda Augusta utan vidare taga afsked, och Oskar gjorde sig äfven i ordning att fara tillbaka till staden, då han i föräldrahemmet i alla fall hvarken kunde hjelpa eller gagna.

* * *

Upptäckten att Augusta Friberg älskade den lärde enstöringen, verkade allt mera nedstämmande på Oskar, ju mera han under vägen till stationen fick tid att tänka på dagens händelser och intryck,

En vänligare blick från Augusta, hoppet att kunna för henne blifva något mer än en likgiltig umgängesvän, att kunna eröfra hennes hjerta och hand, skulle väsendtligt för honom hafva underlättat utförandet af beslutet att börja ett nytt lefnadssätt. Han kände sig redan svartsjuk på Sjöborg, för att denne hade gjort ett så lifligt intryck på Augusta. Och Sjöborg hade dock hvarken någon vacker uniform eller något tilltalande yttre. Han hade icke en gång gjort sin eröfring genom att låta öfverlägsenheten hos sina själsförmögenheter framträda. Kanske anade han icke en gång, att denna förtjusande flickas vackra ögon blickade efter honom.

„Den som ändå vore mästare i konsten att göra sig till en intressant man!" tänkte husarofficeren och vred på sina vaxade mustascher. „Äfven på Ester har han gjort ett märkvärdigt

intryck. Hon talade om honom med så lifligt intresse och blef märkvärdigt tyst, då Augusta råkade i extas!"

Vid jernvägsstationen talade man lifligt om dagens stora tilldragelse — herr Sjöborgs afhämtande af polismännen.

Oskar måste en lång stund vänta på nästa tåg. Derunder berättade stationsinspektoren för honom, att kommissarien hade ensam afrest med Sjöborg. Fiskalen ämnade tydligen sjelf fortsätta undersökningarne på platsen, ty han hade genast efter tågets afgång begifvit sig i väg till den häktades egendom utan att till någon yttra ett ord om saken.

* * *

När Oskar kom till staden, begaf han sig genast till broderns bostad, som befann sig i undre våningen af faderns hus. Der bodde Konrad, medan han ledde faderns affär. Oskar åter hade sin bostad i närheten af sitt regementes kasern.

Konrad var icke hemma, men Oskar erfor på kontoret, att han i dag hade haft mycket att göra på börsen, att han efter börstimmens slut hade gått med en affärsvän till dennes bostad, men hvarje ögonblick torde återvända, då han visste, att angelägen post väntade på honom.

Oskar stannade i kontorslokalerna. Han väntade heldre på Konrad, än han kunde besluta sig för att sedan söka upp honom. Han såg, huru flitigt kontoristerna arbetade. Det tycktes i dag vara ovanligt mycket att göra. Då han eljest någon gång vid denna tid hade besökt kontoret, hade vanligen pennorna hvilat och man hade pratat om dagens affärsföreteelser.

* * *

Det dröjde temligen länge, tills Konrad kom. Han såg ovanligt blek och öfveransträngd ut. Det tycktes vara honom ovälkommet att finna brodern på kontoret.

„Förlåt mig," sade han, „men i dag kommer du verkligen olägligt. Jag var i natt till klockan ett på köpmannaföreningens

bal. I dag på morgonen väcktes jag tidigt af det sorgebudskap, som kallade mig hem till Tomeby, och sedan har jag hvarje stund haft fullt upp att göra. Kom derföre heldre en annan gång. Nu är jag alldeles dödligt trött."

„Jag vill blott tala med dig ett ögonblick, Konrad. Kunna vi ej gå in i dina rum."

„Jag har verkligen ingen tid. Är det penningeangelägenheter, som föra dig hit, så har du råkat välja din tid illa."

Konrads otålighet hade något sårande för Oskar.

„Ett ögonblick bör du väl kunna ha tid för mig," sade han. „Du ämnar skrifva till herr Sjöborg, det är derom, som jag vill tala med dig."

Det ryckte kring Konrads läppar. Han tycktes blifva ännu blekare än förut.

„Jag skulle tro," sade han, „att debatter om den saken mellan oss äro öfverflödiga. Jag ämnar handla efter min öfvertygelse."

Konrad hade likväl under tiden öppnat dörren till sina enskilda rum och förde Oskar dit in.

„Der," sade han och pekade på ett försegladt bref, „ligger den skrifvelse, som du åsyftade. Den är ämnad att gå med nästa post."

„Det torde sannolikt blifva öfverflödigt, ty jag kan meddela dig, att jag har talat med herr Sjöborg."

„Du?"

„Jag gick till honom för att tacka honom. Skrif ingenting sårande till mannen. Afsedt från att han är en olycklig menniska, har ett mycket hårdt slag träffat honom. Han har blifvit häktad!"

Konrads öga blickade skyggt. En sällsam glans visade sig i detsamma, men han vände sig bort, antingen för att dölja en rörelse, som han icke fullkomligt förmådde beherska, eller för att hyckla likgiltighet. Han grep efter en tidning.

„Om man inspärrar en förryckt menniska på dårhuset,“ sade han, utan att se på Oskar, „så är det ju mycket förnuftigt. Kanske det gerna borde ha skett en dag tidigare.“

Oskar började stirra på sin broder. Dennes sätt förekom honom sällsamt.

„Mannen har dock räddat vår faders lif,“ sade han. „Men du vill icke tro derpå för att slippa vara honom tack skyldig. Så låt då åtminstone bli att håna honom. Någon misstanke lär hvila på honom att hafva mördat fröken Brinck. Om han, som jag tror, är oskyldig — — —“

„Ar fröken Brinck mördad?“ ropade Konrad och afbröt sin broder. Men strax ändrade han sig. „Ja visst,“ sade han, „man talade ju derom på börsen. Men man trodde sig redan känna, hvem mördaren var. Skulle det vara Sjöborg?“

Konrads röst hade något sväfvande, osäkert. Hans blick var ömsom stirrande, ömsom lurande och spanande. Han måste hafva sett på Oskar, att denne fann sig förvånad öfver hans egendomliga sätt.

„Jag vet icke, hvar jag har mina tankar,“ sade han och lade handen för pannan. „Jag talar ju, som om jag sjelf vore förryckt. Låt mig expediera mina återstående göromål! Jag behöfver litet hvila. I dag har jag tröttat mig alldeles för mycket. Och nu kommer du till på köpet till mig med mordhistorier.“

Oskar svarade icke genast. Han började inse, att Konrad nu var oförmögen att lugnt höra på honom och skänka uppmärksamhet åt hans föreställningar.

„Jag kommer till dig på aftonen,“ sade han ändtligen. „Men skicka icke af brefvet till dess.“

Konrad nickade bifallande, och Oskar lemnade honom — ytterst upprörd af egendomliga känslor.

FEMTE KAPITLET.

Sömmerskan.

I ett tarfligt men väl städadt och hemtrefvet vindsrum i ett stort hus i staden Österköping sitter en ung flicka vid symaskinen. Hennes röda, djupt liggande ögon äro med ansträngning fästade på arbetet, som af de späda magra händerna föres öfver styngplåten. Hennes smärta kropp är framåtlutad, och allt emellanåt förråda tunga andedrag och en rosslande hosta, att denna sysselsättning har angripit det stackars flitiga barnets bröst icke mindre än hennes ögon.

Men flickan hvilar icke. Hennes fasta vilja håller alla hennes kroppskrafter i en fortfarande spänd verksamhet. Emma Walter måste dagligen arbeta tio till tolf timmar på detta sätt för att kunna förtjena sitt lifsuppehälle och ordentligt fullgöra afbetalningarne på sin nya symaskin. Och arbetet måste vara fullkomligt klanderfritt, om icke modehandelsfirman Brattberg & Son skall taga det ifrån henne.

Det är ett svårförvärfvadt och knappt bröd. Men vore hon i stånd dertill, så arbetade hon med nöje ännu några timmar till om dagen för att spara sin gamla sjukliga mor, som i en våning längre ned i samma hus passar upp hos fröken Brinck och på detta sätt afbetalar hyran för den lilla vindslägenheten. Emma vet, huru den gamla giriga fröken anströnger hennes mor för att få henne att riktigt grundligt göra skäl för hyresumman, men det är henne omöjligt att arbeta mer, ja hon känner, att hon icke längre kan fortsätta på samma sätt som hittills. Hon måste redan om aftnarna kyla sina brännande ögon med vatten. Hennes leder äro styfva, då hon reser sig från arbetet. Hon känner sig dödligt utmattad.

Hennes hjerta är således fyldt af sorg, icke emedan nöden tryckte henne, utan emedan hon icke har krafter till ännu mera ansträngdt arbete. Med bäfvande ångest tänker hon sig möj-

ligheten, att hennes mor ännu en gång kunde insjukna såsom förra vintern, då den sista lilla resten af deras ärfda egendom hade gått åt till läkaren och på apoteket.

Nu är äfven denna hjelpkälla för dagar af yttersta nöd utsinad, och Emmas förhoppning att med symaskinen kunna förtjena mera än förr genom handarbete har väl blifvit uppfyldt, men medfört nya svåra sorger. Emmas natur uthärdar icke detta arbete, den dyra maskinen är ännu icke till en tredjedel betald, och redan hotar den tanken, att en dag kan komma, då hon icke mera eller blott i ringa grad kan använda densamma.

* * *

Modern är sysselsatt hos fröken Brinck. Emma är ensam och hängifver sig under arbetet åt sina dystra tankar. Då ringer det plötsligt på den lilla klockan vid dörren.

Emma springer förskräckt upp. Det är något mycket sällsynt, att denna klocka klingar, annat än då fröken Brinck skickar efter hennes mor. Emma får aldrig några besök i och för beställningar. Hon mottager sina arbeten i herr Brattbergs lokal och återlemnar dem också der. Klockans pinglande är alltså något mycket ovanligt för hennes öra, isynnerhet på en förmiddag. Hon skyndar att öppna, och hennes öfverraskning blir ännu större, då hon ser sin trolofvade Karl Fromberg stå framför sig,

Hennes trolofvade! Hon räknade ej mer än sjutton vårar och var redan förlofvad. Men hon kände Fromberg från barndomen; han var på långt håll slägt med henne och fattig såsom hon. Som barn hade båda hållit af hvarandra som bror och syster. Sedan Karl kom i lära, och de ofta långa tider måste vara skilda åt, hade förhållandet blifvit ännu innerligare och ömmare. Båda hafva ingen annan tanke, än att de en gång skola helt och hållet tillhöra hvarandra, att ingen ting i verlden kan skilja dem åt, men att den gode Guden skall och måste hjelpa dem tillsammans.

Fru Walter har redan gifvit de båda unga sin välsignelse, men hon tillåter Karl endast att på söndagarne och i hennes närvaro besöka Emma, och Karl har städse respekterat denna önskan och aldrig försökt att oftare eller i hemlighet få se Emma. Det måste alltså vara något synnerligen vigtigt, som i dag för honom hit, och dertill på förmiddagstid, då han bör vara upptagen af arbete på verkstaden eller annorstädes i sin mästares tjenst.

Karls ansigte utvisade rodnad och sinnesrörelse. Detta stärkte Emmas aning, att han icke medförde något godt budskap. Länge skulle hon icke blifva i ovisshet om orsaken till, att den hand, som hon fattat, brände och darrade. „Förskräcks icke, Emma," sade han med bäfvande röst, „men jag måste tala med dig och berätta dig, hvad som händt mig. Hade jag icke dig, så ginge jag och gjorde mig något illa.

„Gode Gud, hvad är det med dig? Tala icke så syndigt! Är du i nöd, så skall Gud hjelpa dig. Hvad har skett?"

„Jag blyges för att säga dig det. Jag är bortkörd. Man kallar mig en tjuf."

Han dolde ansigtet i sina händer, tårar störtade ur hans ögon, det ryckte krampaktigt i hans leder. Emma blef nästan mera förskräckt för sin älskades upprörda tillstånd än för hans ord.

Färgen vek från hennes kinder, men hon betvingade sig för att sjelf synas lugn och kunna lugna honom. Hon lade sin arm ömt kring hans hals. „Karl," sade hon, „lugna dig. Äfven om domaren skulle döma dig, skulle jag dock säga, att han har dömt falskt. Du är lika ärlig som jag, och min mor skall säga det samma. Berätta för mig, hvad som har skett, lätta ditt hjerta för mig, så blir du lugnare."

„Det är inte mycket att berätta. Jag skickades i går till grefve Tillfelts för att reparera ett lås. Jag gjorde mitt arbete och gaf icke akt på, om grefven var i rummet eller ej, eller om hans skrifbord var öppet eller stängdt. Jag gjorde dörren i ordning och gick min väg, när jag hade gjort ifrån mig. I dag

blef mästaren kallad till grefven. Han kom tillbaka skummande af raseri och sade mig midt i ansigtet, att jag hade bestulit grefven och att jag derföre ögonblickligen skulle köras på porten."

„Då skall han likväl först bevisa att du har begått någon stöld," sade Emma. „Man får väl icke köra bort folk på bara beskyllningar."

„Det sade jag honom också. Men han svarade, att grefven icke ville göra något åtal. Den förlorade summan var alltför obetydlig. Han hade blott meddelat mästaren saken, på det att han skulle kunna se sig för vid valet af sina biträden. Grefven har förklarat, att ingen annan än jag kan hafva stulit penningarne — det lär vara tjugo kronor, — jag hade varit ensam i rummet, skrifbordet hade stått öppet och penningarne legat deri. Min mästare har afskedat mig, och jag har min frihet att stämma honom, om jag vill. Men gör jag det, så kommer allt an på grefvens utsago, och den stämplar mig som tjuf. Jag var hos honom och ville tala med honom, men han lät säga mig, att om jag icke lemnade honom i fred, så skulle han tillkalla polisen och låta arrestera mig. Jag är nu vanärad för hela mitt lif. Klagar jag icke, så stannar misstanken på mig. Klagar jag, så dömer man mig på grefvens utsago, ty honom skola naturligtvis alla tro."

Förtvifla icke, Karl. Grefven skall väl snart komma att inse sitt misstag, eller också blir den verkligen skyldige upptäckt. Han menar dock intet ondt, annars skulle han väl fordra din bestraffning, då han håller dig för tjufven. Han kunde icke göra annat än meddela saken åt din mästare, men denne hade bort uppträda till ditt försvar. Du har ju varit hos honom i två år, och då bör han känna dig.

Mästaren sjelf tror ingen menniska. Han misstänker hvar och en bland sina biträden och tror, att vi arbeta på egen hand och skaffa oss biförtjenster. Mig kan han aldra minst fördraga, emedan han vet, att jag sparar alla mina drickspenningar och äfven mycket af min lön. Han har svårt att tro, att jag kan

hafva så mycket öfver utan att göra underslef. Derföre var han nu så snar att tro på grefvens beskyllning.

* * *

Samtalet blef här afbrutet af, att man återigen ringde på klockan.

„För Guds skull! Hvem kan det vara!“ ropade Emma bestört.

„Vore det dig obehagligt, om någon finge se mig här?“ frågade Karl med bitterhet, ty Emmas förskräckelse sårade honom, — „jag skall gå dit in i kammaren.“

Hon hörde honom knappt. Hon var redan på väg att öppna dörren, men en flammande rodnad betäckte hennes kinder, när hon såg att värden för huset begärde att få komma in i sällskap med en främmande, elegant klädd herre.

Emmas förvirring var lätt förklarlig. Värden höll strängt på, att blott ärbart folk bodde i huset, och hade, då Emma och hennes mor fått hyra lägenheten, på ett bestämdt sätt tillsagt, att den genast skulle utrymmas, om Emma någonsin erhöll några besök, som kunde väcka anstöt hos folket i huset.

Det var derföre ytterst pinsamt för Emma, att värden skulle hos henne finna hennes trolofvade på en tid, då hennes moder icke var närvarande, och då en ordentlig handtverkare borde vara vid sitt arbete. Åt värden hade hon likväl, huru svårt det äfven skulle fallit sig för henne, kunnat gifva en nöjaktig förklaring, men han var icke ensam, och den unge mannen, som var i hans sällskap, var henne icke fullkomligt främmande; han hade en gång en afton tilltalat henne på gatan och förolämpat henne genom kränkande anspelningar och förslag. Hon såg på honom, att han kände igen henne. Med ondskefull skadeglädje tycktes han njuta af hennes förvirring. Hans ögas eldfulla blick brände på hennes kinder.

„Herr Nordgren önskar se Er bostad,“ sade värden. „Ni tillåter väl, att vi stiga in?“

„För hvilket ändamål?“ sade Emma. „Vill den främmande herrn hyra här? Rummen äro ännu icke uppsagda.“

Hon sade detta i en skarp och bitter ton, med en beslutsamhet som härrörde af hennes indignation vid den tanken, att Nordgren endast hade funnit på en förevändning för att få fortsätta sina förföljelser.

„Nej,“ svarade Konrad Nordgren leende. „Jag funderar på att köpa huset här, och jag vill se mig om, huruvida några förändringar, som jag tänker företaga, kunna göras utan för stora kostnader. Om jag derföre icke stör Er för mycket, min sköna fröken, så beder jag att få slippa in.

„Det kan enligt kontraktet icke nekas vid hvilkan tid på dagen som helst,“ tillade värden.

Emma lät de båda herrarne träda in. Hennes förvirring växte allt mer. Hvad skulle de säga, när de träffade en ung man hos henne. Nu ångrade hon att hon hade gjort svårigheter vid att släppa in dem. Hennes motstånd måste gifva stöd åt de misstankar, som de främmande kanske skulle vara mycket snara att fatta.

Genom ett litet kök, kom man in i de båda fruntimrens rum, derinnanför låg ett mindre rum, som de begagnade till sängkammare.

Emma såg till sin bestörtning, att Karl hade dragit sig in i kammaren. Hon darrade af ängslan för, att herrarne äfven skulle gå dit in.

Gissade Konrad af Emmas oroliga utseende, hvad som vållade detsamma, — alltnog, han gick fram mot kammaren.

„Jag beder“, stammade Emma med bäfvande stämma — men hon förmådde icke säga mer och visste kanske icke heller hvad hon skulle säga eller hvarpå hon skulle grunda sin bön.

Den unge husspekulanten tycktes fortfarande njuta af hennes förvirring. „Ni tillåter väl?“ sade han och fattade i låsvredet. Allt är ju här så fint och ordentligt, att jag väl också kan få kasta en blick in i kammaren.“

(Fortsättning följer.)

Ekorrefamiljens frukosttimme.

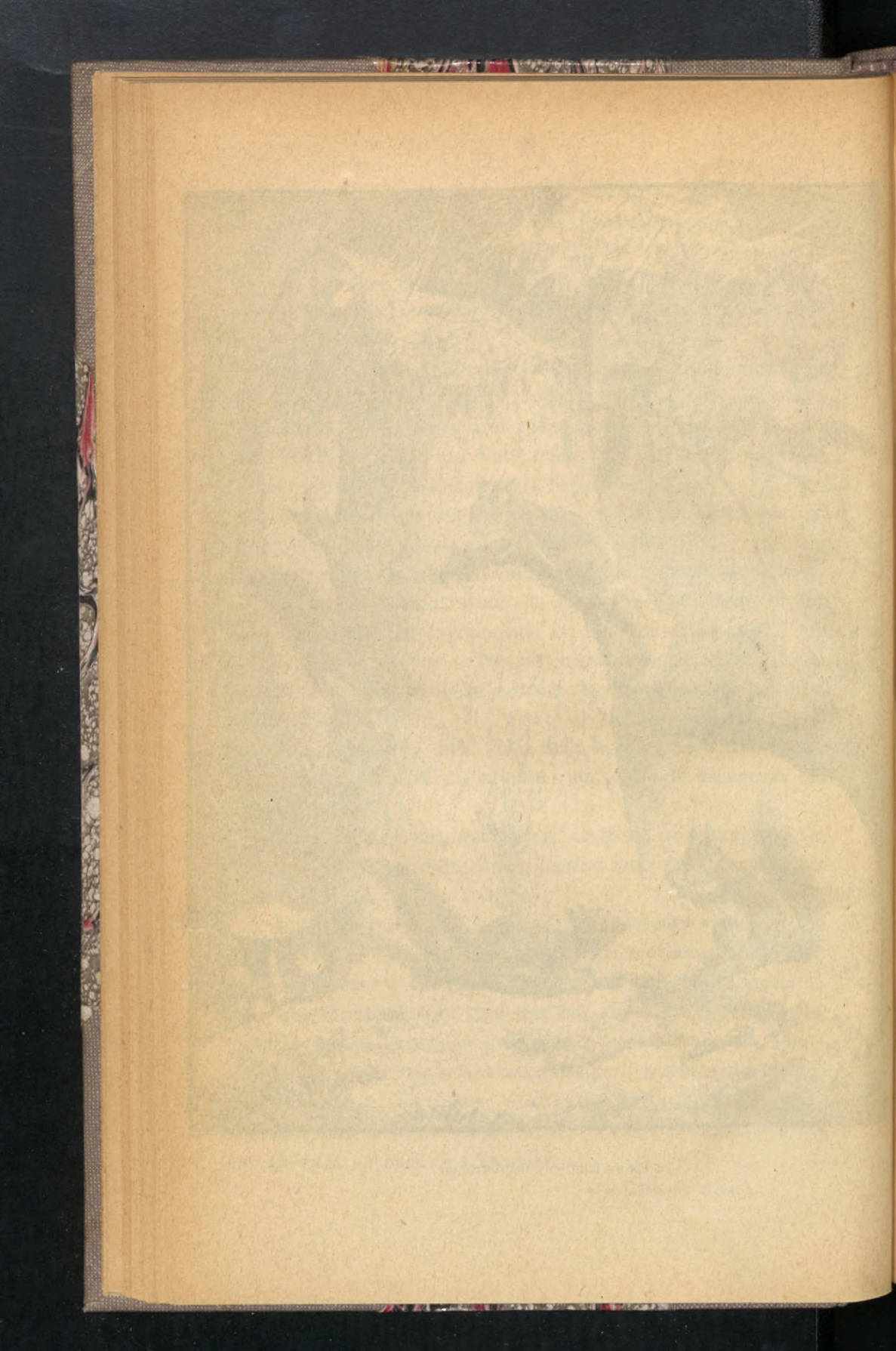

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche, Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten.

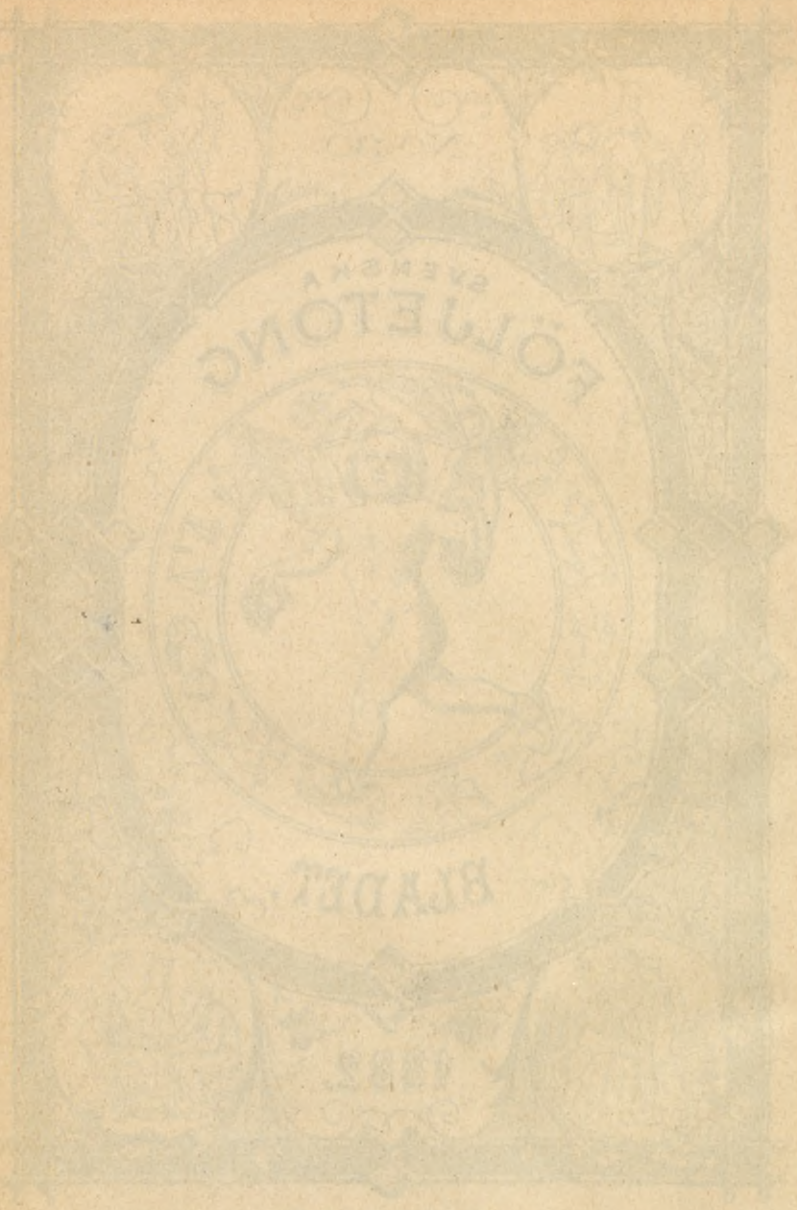

Han öppnade dörren, men slog hastigt igen den. „Ah,“ sade han under låtsad öfverraskning, men med ett ondskefullt leende till värden. „Vi hafva stört. Derför är det vackra barnet så brydd.“

Emma var icke mera mäktig sig sjelf. „Kom ut, Karl!“ ropade hon. „Hvarföre gömmer du dig?“

Emmas ansigte var färgadt af blygselns rodnad. Men hon var äfven nära att gråta af förargelse, till den grad upprördes hon af Nordgrens ondskefulla och hånande väsen.

Men hon skulle snart få hjelp, om det än till en början såg ut, som skulle hennes läge blifva ännu mera kritiskt. Fru Walter inträdde oförmodadt. Då hon genast fick se dels dotterns fästman och dels värden och en främmande herre, trodde hon, att värden ville ställa Emma till svars för att hon mottog besök. Karls rodnande ansigte och hans nedslagna förvirrade sätt måste stärka henne i den tron, att Karl föreföll värden misstänkt.

„Det är min dotters fästman,“ sade hon och trängde sig fram. „Karl Fromberg, en hederlig och snäll gosse. Han konditionerar hos smedmästaren Wipa. Men huru kommer det sig, att han är här vid denna tid?“ tillade hon och vände sig till sin dotter.

„Gör Er inte besvär,“ sade värden barskt. „Den som har ett godt samvete gömmer sig inte. Om mamsellen här vill ta emot unga karlar hos sig, så får hon bo på något annat ställe. Jag tål inga sådana der damer i mitt hus.“

Fru Walter såg frågande på sin dotter, liksom öfverlemnade hon åt Emma att vederlägga värdens anklagelse. Men Nordgren förekom henne. Han såg på den unga flickan, huru värdens tal upprörde henne, och ville genom att taga hennes försvar ställa sig in hos henne.

„Ni är för hård, herr Majberg,“ sade han. „Ni hör ju, att den unge mannen är frökens fästman. Jag beklagar, att jag gaf anledning till, att denna oangenäma scen icke blef Er besparad, min fröken. Hade Ni blott gifvit mig en liten vink...“

Emma kände instinktmessigt, ty af någon öfverläggning var hon i detta ögonblick icke mägtig, att värdens hårda ord trädde hennes ära mindre nära än dessa ord af den främmande, åtföljda af en blick, som skulle antyda hemligt förstånd. Hon kände, att han tog henne i försvar af beräkning och icke för det att han trodde på hennes oskuld.

„Kära mamma," sade hon och vände sig till modern. „Karl har plötsligt blifvit afskedad af sin mästare och kom att för mig beklaga sig öfver denna motgång. Han ville icke låta se sig, då herrarne kommo, och gick derföre dit in i kammaren. Det är af denna orsak, som herrarne tänka dåligt om mig."

Tårarne började härvid strömma fram ur den unga flickans ögon.

„Gråt icke," sade modern. „Det skall ingen kränka dig. Skulle vi än på ögonblicket få gå ur huset, skall jag icke tåla det."

„Nå, nå," ropade värden, som tycktes inse, att han hade gått för långt i sina anklagelser mot den unga flickan. „Så illa var det icke menadt. — Hvad har då herr Wipa emot Er, eftersom han har afskedat Er?" sade han derefter till Karl, som stod der med nedslagna ögon.

Karls ansigte var redan förut färgat af en stark rodnad, men vid denna fråga strömmade så mycket blod åt hans hufvud, att det hotade att sönderspränga s. Han tycktes vilja svara, men stämman nekade honom sin tjenst. Hans ögon fästades skyggt på fru Walter, derefter stirrade han åter ned mot golfvet. Blygsel och ängslan gjorde honom oförmögen att tala ett ord.

Konrad log. Han tycktes göra sig lustig öfver den man, som han sannolikt hade att tacka för, att Emma hade visat sig så otillgänglig mot honom. „Tala!" sade han. „Om jag dermed kan aftorka Er vackra fästmös tårar, så vill jag hjelpa Er. Hvad är Ert yrke?"

„Klensmed."

„Och hvarför har Er mästare afskedat Er?"

„Hos en herre, der jag arbetade, har något blifvit bortstulit. Men så sannt Gud lefver, jag är oskyldig.“

„Naturligtvis,“ invände Konrad ironiskt, dock så sakta, att Emma ej hörde det. „Ni har sprungit Er väg och polisen söker efter Er, kan jag tro.“

„Nej, grefven vill icke angifva det. Men min heder är kränkt. Mästaren vill icke gifva mig något betyg. Hvar skall jag finna arbete och bröd, när man håller mig för en opålitlig menniska?“

„Ni är alltså verkligen oskyldig? Hvad säger den vackra jungfrun om det? Tror hon Er?“

Emma lyftade sitt i tårar badande ansigte. „Han är lika visst oskyldig som jag är det,“ sade hon. „Jag skulle tvifla på Gud, om jag bedrog mig på honom. Kan Ni göra något för Karl, så skall Gud löna Er derför.“

„Jag gör det till och med gerna blott för ett tacksamhetsord från Er sköna mun. Jag är nöjd med, att Ni går i borgen för honom. Den som är så flitig som Ni“ — härmed tog han i hennes arbete, som låg på symaskinen — „dens omdöme måste vara pålitligt. Men Ni måste börja att skona Edra vackra ögon.“

„Ja, flitig är hon,“ sade fru Walter, „och snäll, det skall Gud veta. Från tidigt till sent sitter hon vid arbetet. Gud gifve henne bara helsa, så att hon kan hålla ut.“

„Och huru mycket förtjenar Ni om dagen genom Ert arbete?“ frågade Konrad den unga flickan.

„En krona. Ibland till och med några öre mer.“

„En krona! Och det för priset af Edra ögons glans och ljus. Nej, det måste ställas på annat sätt. Jag skall skaffa Er arbete, som betalar sig bättre.“

„Gud välsigne Er för det,“ ropade fru Walter strålande af glädje.

Men Emma skakade hufvudet. „Jag tackar så mycket,“ sade hon, „jag är nöjd med det arbete som jag har, men om

herrn vill hjelpa min fästman, så skola vi vara tacksamma för det.“

Konrad Nordgren tycktes gissa, hvarföre hon sträfvade emot att lyssna till hans anbud, och ansåg det icke vara rådligt att inför de närvarande vidare orda i ämnet.

„Jag skall tala med en smedmästare, som jag känner“, sade han. „Hos honom bör Er fästman kunna få en bra anställning, om han sköter sig. Han kan hemta besked hos mig i morgon. Jag bor på Kungsgatan N:o 8. — Men nu till våra affärer,“ fortsatte han och vände sig till värden. „Hvar menar Ni, att tillbyggnaden skulle göras?“

„Här,“ sade värden, öppnande fönstret och pekade nedåt. Man såg nedöfver det flacka taket af en flygelbyggnad, som låg ungefär tre fot lägre än fönstret.

„Och huru skulle den här lägenheten sedan blifva belyst?“

„Detta rummet skulle endast få ett halffönster, alldeles som det rakt inunder liggande rummet i min våning.“

Konrad lade sig långt ut genom fönstret, för att bese lokaliteterna. Han tycktes underkasta dessa en noggrann granskning, ty han qvarblef länge i denna ställning.

När han ändtligen hade slutat sin undersökning, aflägsnade han sig i sällskap med värden med en skyndsamhet, som var påfallande, om man tog i betraktande, att han förut hade gifvit sig så god tid till samtal med innevånarne i vindslägenheten. Men sannolikt ville han undvika några frågor om hvad det skulle blifva af dem, medan han byggde.

„Jag skall meddela Er inom tre dagar, hvad jag beslutat,“ sade han derpå till värden, när de gingo utför trappan. „Ännu slår Ni väl af något på den begärda summan?“

„Det är mig verkligen icke möjligt —“

„Nå ja, tänk på saken. Jag tager här afsked af Er. Jag har något i affärsväg att tala med fröken Brinck om.“

Värden bugade sig. Konrad ringde på fröken Brincks

korridordörr, genom hvilken hennes våning helt och hållet skildes från trappan.

SJETTE KAPITLET.

Frieriet.

Fröken Adele Brinck var i den ålder, då de flesta fruntimmer, i synnerhet om de äro ogifta, icke gerna vilja göra reda för sin ålder. Hon behöfde visserligen icke att svärta något grånadt hår såsom bedagade brunetter ofta göra, ty det hade hos henne denna lingula färg, som är lika varaktig som håret sjelft. Likväl såg man på henne, att hon för länge sedan hade passerat trettiotalet. Hon använde eljest icke mycken tid vid toaletten, men i dag hade hon redan en lång stund hållit på att göra sig i ordning till att taga emot Konrad och kastade likväl en sista blick i spegeln då hon hörde hans ringning.

Adele var fåfäng och girig. Dessa båda egenskaper voro så utbildade hos henne, att de tillsammans kunde sägas utgöra hela hennes karakter. Af fåfänga hade hon, medan hennes far ännu lefde — hennes mor hade dött tidigt — afslagit alla giftermålsanbud, som icke synts henne glänsande nog, så länge hon ännu kunde drömma om att fånga grefvar och baroner i sina nät. Men när hennes ungdom så småningom hade förlorat sin friskhet fruktade hon att blifva eftersträfvad för sina penningars skull, och derföre besparade hon alla de utgifter, som andra damer i hennes ställning och vid hennes ålder anse såsom nödvändiga för att blifva bemärkta och få tillfälle att behaga.

I hennes hjerta lefde likväl ännu de gamla drömmarne. Hon längtade efter kärlekens lycka, efter en yngling, som tillbad henne för hennes egen skull, men af fruktan att någon bedragare kunde närma sig henne, inrättade hon sin hushållning så, som om hon knappt kunde lefva af sina räntor. Hon undvek

nästan hvarje utgift för toaletten, besökte inga teater- och koncertnöjen och med hennes naturliga anlag för sparsamhet behöfdes ej mycket innan hon snålade för girighetens egen skull.

Så kom det till, att man snart ansåg fröken Brinck för obemedlad, och då hennes personliga behag ingalunda vore oemotståndliga, så uteblefvo alla friare. Hon blef allt äldre och oförnöjdare med sin lott, tyranniserade sitt tjenstfolk och hatades af dem tillbaka, så att hon snart nödgades nöja sig med en uppasserska, ty ingen piga ville längre tjena hos henne, då det blef bekant, att i hennes tjenst vankades ständiga bannor, mycket arbete och en ytterligt knapp kost.

Den ende, som hade noga reda på, att fröken Brinck ingalunda var fattig, utan egde betydande kapitaler, ja till och med kunde kallas rik, var Konrad Nordgren. Han hade för att fullända sin utbildning till köpman varit bokhållare hos en af hufvudstadens bankirer, innan han kom i faderns affär.

Fröken Brinck anförtrodde åt firman Nordgren blott mindre omsättningar af värdepapper och låtsade dervid, som om det gälde hennes hela förmögenhet. Hon hade ingen aning om, att Konrad arbetat just på det kontor, genom hvilket hon lät ombesörja sina mera betydande omsättningar.

Det var att antaga, att den försigtiga damen, som långt ifrån lät sina utgifter uppgå till de årliga räntorna af sitt kapital, sannolikt stod i förbindelse med ännu något tredje affärshus, och Konrad sade sig, att den affärsman, som lyckades förvärfva sig hennes förtroende till den grad, att han ensam fick öfvertaga hennes affärer, i henne skulle få en mycket god kund, ty hon sålde och köpte så ofta, som något litet kunde förtjenas på kursen.

Det lyckades Konrad temligen att förjaga hennes misstänksamhet med afseende på honom. Han hade något i sitt väsen, som kom andra fruntimmer att dröja med att finna honom behaglig och att skänka honom sitt personliga förtroende, men som just utomordentligt mycket behagade fröken Brinck. Han kunde

säga det faddaste smicker i en ton, som om han talade af öfvertygelse. Hans glatta ansigte visade en lugn bestämdhet. Det flammade aldrig någon varmare känsla upp inom honom, men han förstod att på det vackraste sätt tala om djupa och ömma känslor.

Konrad hade sagt Adele, att han aldrig skulle gifta sig med en qvinna, som var yngre än han sjelf, och som hade en påfallande yttre skönhet. Hustrun borde vara mannens väninna, för hvilken den öfriga verlden var likgiltig, en bundsförvandt i hans sträfvanden, som delade glädje och sorg med honom, men icke äflades om och fikade efter fåfängans triumfer eller för nöjet glömde sina husmoderliga pligter.

Det var en man efter Adeles hjerta, och när Konrad erbjöd henne att bespara henne vägen till kontoret och personligen hos henne hemta och återbära hennes värdepapper, såg hon deri första steget till ett frieri. Den unge mannens blyghet, som ännu icke vågade att för henne tillstå den böjelse, som han antagligen närde för henne, behagade henne utomordentligt.

Så blefvo de snart förtrogna med hvarandra. Adele betraktade sig redan som fästmö, fastän han ännu icke hade förklarat sig och blott kom i affärsangelägenheter. Hon tyckte sig ju förstå, att han af längtan efter henne så ofta kom för att framlägga förslag till nya affärer. Då för tillfället en affärskris gjorde alla börsspekulationer vanskliga, hade han gjort henne det förslaget att köpa det hus, der hon bodde. Detta kunde fås ganska billigt, emedan en inteckning blifvit uppsagd för värden.

Adele hade i början ingenting velat höra om dessa planer och gjort den ena undflykten efter den andra. Men när han på hennes anmärkning, att han öfverskattade hennes förmögenhet, svarade, att till inköp af huset endast behöfdes tiotusen kronor kontant, emedan han gerna ville öfvertaga den uppsagda inteckningen, och att fastighetsvärdet snart skulle stiga, så att hon om någon tid skulle kunna sälja huset för dubbla inköpssumman, svarade hon, att hon såsom ett ensamt fruntimmer icke

skulle kunna reda sig som värdinna för ett stort hus, af hvars skötande hon dessutom intet förstod.

„Ni skall väl icke alltid stå ensam," sade han då, och hans blick kom henne att rodna. „Så länge detta är händelsen, antager Ni en af Edra hyresgäster till vice värd. Jag skall ombestyra köpet och i öfrigt när som helst stå Er till hands med råd och dåd. Men antag, att Ni skulle besluta Er att gifva bort Er sköna hand åt en man, som Ni anser värd Er kärlek, så vore det för Er säkert en känsla af tillfredsställelse att kunna bereda honom ett hem i Ert eget hus."

Adeles ansigte rodnade allt mer. Hennes ögon fästades under blygsel mot golfvet. „Min våning," läspade hon, „skulle i alla fall vara för liten för en sådan händelse. Der fattas åtminstone ett rum."

„Jag har ännu icke haft den lyckan att se hela Er våning, det är väl också förbehållet endast åt Edra förtrognaste vänner. Er invändning gör kanske min plan till intet. Men kunde det icke vara möjligt att göra en tillbyggnad?"

Adele reste sig.

„Jag skall visa Er hela min lilla våning," sade hon med ett löftesrikt leende.

I stället för svar fattade han och kysste hennes hand. Fröken Brinck förde honom genom sina inre rum, som han aldrig förr beträdt. Hon märkte icke, att hans vana öga skarpt mönstrade deras läge. Hon drog en nyckel ur fickan och öppnade dermed en dörr.

„Jag har för vana," sade hon, „att låsa min sängkammare. Der befinner sig mitt kassaskåp. Det innehåller icke mycket, men dock allt hvad jag eger. Det torde icke vara bra, att främmande ögon få tillfälle att betrakta en sådan möbel. Låsarne skola väl vara säkra, men det är icke så lätt att veta."

„Får jag beträda helgedomen?" frågade Konrad i en ton, som om han icke vågade öfverskrida tröskeln. „Jag kan sannolikt säga Er," fortsatte han, „om låset till ert skåp är säkert

eller ej. Jag känner de olika systemen. Men nej — äfven för mig måste detta rum vara slutet.“

„Jag tillåter Er att stiga in. Ert omdöme om skåpet är för mig af stort intresse.“

Konrad dröjde nu icke längre. Han besigtigade skåpet. „Systemet är godt,“ sade han, „om det än numera gifves andra, som äro ännu bättre. En tjuf skall svårligen kunna öppna denna dörr. Röra låsets rosetter sig trögt eller lätt?“

„Mycket lätt.“

„Det är icke bra, men det låter lätt hjelpa sig. Ni behöfver endast, när låset är öppet, med en hammare slå hårdt midt på rosetterna, men försigtigt, så att de icke springa utaf. Förstår Ni det?“

„Ack jag ber! Var Ni snäll och gör det åt mig. Jag hemtar genast en hammare —“

„Vänta! Ni får naturligtvis icke visa någon hemligheten af rosetternes ställning.“

Adele rodnade. Hon hade redan ångrat sitt ord, med det samma som hon uttalade det. Hade han läst detta af hennes min eller hennes ton? Nu måste hon bevisa honom, att hon hade förtroende för honom. Det handlade ju i alla fall endast om rosetternas ställning. Han egde icke tillgång till nyckeln.

Hon sprang ut utan att gifva honom något svar. Konrad tycktes då plötsligen hafva blifvit förvandlad. Han gick fram till fönstret, blickade ut genom detsamma, mätte afståndet mellan skåpet och väggen och mönstrade hastigt äfven sjelfva skåpet. Men intet spår af denna upprörda verksamhet kunde synas, när Adele åter inträdde. Hans ansigte var åter jemnt och hans hållning lugn.

Adele medförde en hammare. „Ni förstår Er väl på att handtera rosetterna?“ frågade hon. „Det vore mig mycket oangenämt, om den olyckan hände Er att afbryta en af dem.“

„Det är ju också min mening. Jag bad Er derföre att

icke hemta hammaren. En låssmed gör det lika bra åt Er, och dessutom är det sannolikt icke nödigt.“

Adele ångrade nu åter, att hon hade förrådt sin obeslutsamhet. Det låg något kallt i hans ton. Hon ställde rosetterna och räckte honom hammaren. „Ni skall icke tro,“ sade hon, „att jag misstror Er, — det vill säga,“ ändrade hon sig, när hon såg, att han förvånad blickade på henne, „Er skicklighet.“

Han tog hammaren och slog några temligen lätta slag. „Så,“ sade han och rörde rosetterna, „detta har varit tillräckligt för att hjelpa saken.“

Adele förde honom vidare. De kommo till köket. Detta låg mot husets sidoflygel, hvars platta tak befann sig tre fot under fönstret. „Här ginge an att bygga ett rum,“ sade Konrad, under det han mätte väggen mellan fönstren. „Man behöfver endast att höja flygelbyggnaden.“

„Men då skulle ju rummet komma att ligga bakom köket,“ anmärkte Adele, „och det måste dock, om jag gifter mig, blifva sängkammare, ty min nuvarande är för liten.“

„Man förlägger köket i tillbyggnaden och gör af detta kök ett stort rum, idet man tager ett stycke af tillbyggnaden till hjelp.“

Konrad lyckades att vinna Adele för sin plan. De kommo öfverens, att han skulle föra underhandlingarne om köpet i sitt namn. Han som sakkunnig borde kunna betinga sig ett billigare pris än hon. Konrad kunde denna dag blott lemna henne den underrättelsen, att herr Majberg hade låtit pruta af något på sina anspråk och att huset numera utbjöds verkligen billigt.

* * *

Adele hade emellertid tänkt närmare på denna affär, och då hennes själ aldrig var fullkomligt tom på misstankar, hade hon gjort sitt beslut beroende af vissa vilkor. Hon hade sagt till sig sjelf, att Nordgren blott i det enda fallet skulle vid husköpet handla uteslutande i hennes verkliga intresse, om detta

intresse verkligen var hans eget, det vill säga, om han var fast besluten att begära hennes hand. Hon var öfvertygad, att han blott hade gjort henne detta förslag för att vid detta tillfälle erfara, öfver hvilka medel hon disponerade, och detta misstyckte hon icke. Ville han hafva henne till sin hustru, så var denna nyfikenhet icke blott förklarlig utan äfven förlåtlig.

Men hvarföre dröjde han att göra henne sin förklaring. Ofta nog hade hon beredt honom tillfälle dertill, hade låtit honom förstå, att han icke behöfde befara något afslag. Hans skygghet i detta afseende var förskräcklig. Hvad skulle hon med huset, om hon icke hade någon man, som skötte det åt henne. Till och med tillbyggnaden finge icke ske, förr än hon hade skaffat sig en beskyddare. Hon skulle aldrig hafva vågat att släppa in i sin våning arbetare, som dertill skulle genombryta väggar, så länge hon hade sina penningar och värdepapper hemma, och hon kunde blott lemna, åt sin äkta maka förtroendet att under tiden herbergera hennes kassaskåp i sin affärslokal.

Adele var derföre fast besluten att få sitt kommande förhållande till Konrad klart, innan hon gaf honom fullmakt att köpa huset, och hon hade derföre i dag klädt sig så omsorgsfullt för att låta alla sina behag göra sig gällande.

* * *

Konrad såg på henne, att hon hade för afsigt att göra ett anfall. Han var långt ifrån den vekhjertade herdenatur, som hon i sin naivitet trodde, och då hon, så snart han började att tala om affärer, föll honom i talet med den anmärkningen, att han var oartig, som icke först hade frågat efter hennes välbefinnande gissade han temligen hennes anfallsplan.

„Jag behöfver blott se på Er," sade han, „och hvarje sådan fråga blir öfverflödig. Ni blomstrar i oförvissnelig, doftande ungdomsfriskhet, och jag måste vakta mina stackars ögon, att de icke förlora sig i en labyrint af behag. Mot den troll-

makt, som Eder tjusningskraft öfvar, skyddar mig endast pligten att bevara Edra intressen.“

„Smickrare! Och om jag nu hade satt mig i hufvudet att pröfva den trollmakt, som Ni talar om?“

„Då kommer jag väl snart att ligga för Edra fötter, som en smäktande fånge, beroende af Er nåd.“

„Och om jag icke vore obeveklig? Konrad, Ni får icke besöka mig mer. Jag känner, att jag är dåraktig nog att tro på Edra galanta bedyranden. Jag är en qvinna, och qvinnan är ju svag.“

„Förstår jag Er rätt, Adele? Skulle Ni kunna älska mig?“

„Fråga mig icke, Konrad! Skona mina blyga, förvirrade känslor!“

„Adele, Ni älskar mig?“

„Elaka menniska, att så plåga mig. Lemna mig! Jag är för gammal för att kunna blifva Er hustru och för dåraktig för att våga att höra på Edra vackra ord.“

„Adele, jag skall aldrig gifta mig med en annan qvinna än Ni. Ni eller ingen. Men Ni har rätt. Jag är ännu icke sjelfständig, och innan jag det är, törs jag ju icke fria till Er. Min far har ett envist lynne. Han har bestämt en annan qvinna till min hustru, och förlofvade jag mig med Er, innan han gjort mig till kompanjon i affären, så skulle han aldrig göra detta och derigenom möjligtvis hela min framtid förderfvas. Inom ett halft år är den tid förbi, under hvilken jag är dömd till hyckleri. Sedan låter min far mig offentligt inträda som delegare i firman. Men det behöfver ju icke hindra oss att tillhöra hvarandra och svärja hvarandra evig trohet. Du älskar mig, Adele, du har tillstått det. Jag är derföre den lyckligaste menniska på jorden.“

Hon lät honom draga henne till sitt bröst och kyssa henne, — men vare sig att hans förklaring hade afkylt hennes glöd, eller att han icke syntes henne nog eldig och lidelsefull i sin lycka, nog af, hon drog sig snart ur hans armar.

(Fortsättning följer.)

Hamburgs Sjö-Observatorium.

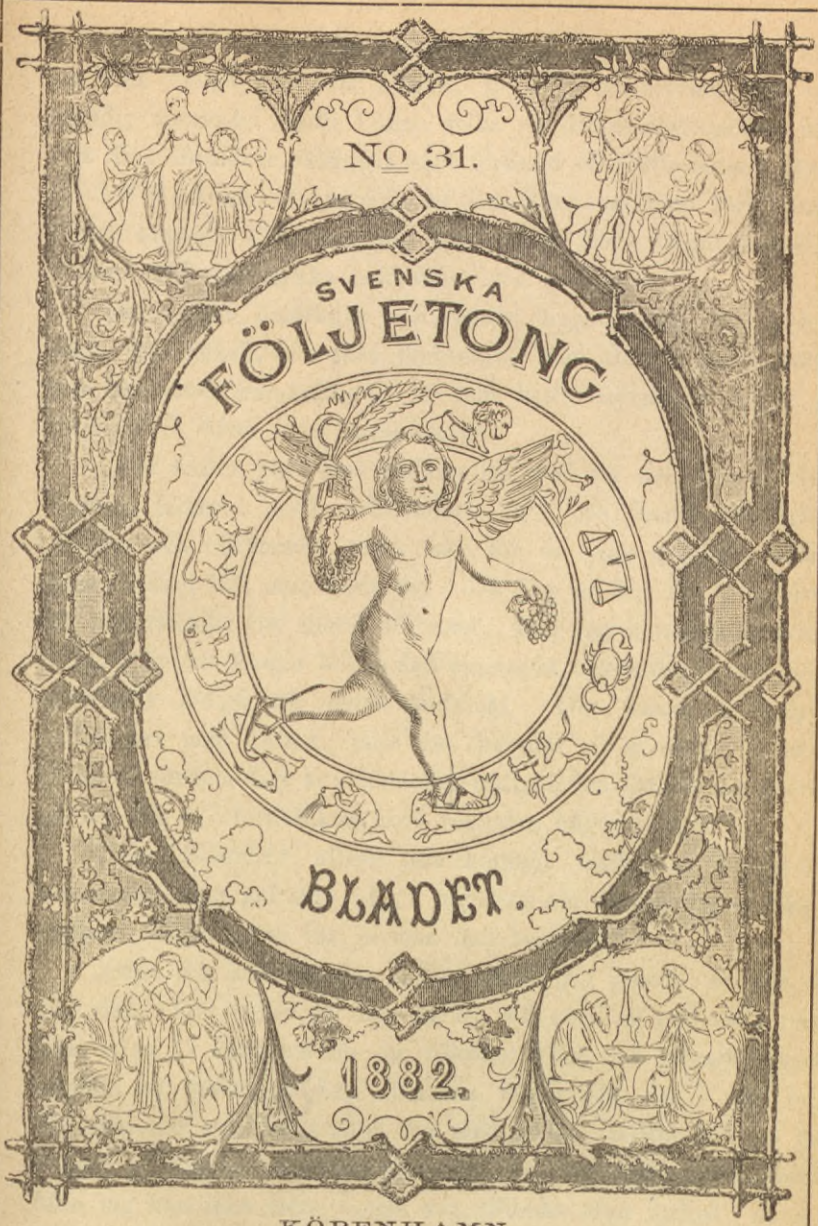

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

„Låtom oss vara förnuftiga, Konrad," sade hon. „Jag tror på dina heliga eder om kärlek, ty blott en mycket usel och eländig menniska skulle kunna svika en flickas förtroende, men tills dina föräldrar välsignat vårt förbund eller åtminstone känna till det få vi icke öfverskrida de skrankor, som först förlofningsringen bryter. Förr kan jag icke heller köpa något hus eller belasta mig med dylika bekymmer och omsorger."

Det ryckte omärkligt i Konrads läppar, men han beherskade den känsla af sviken förväntan, som denna något plötsliga förklaring framkallade. Ty hon hade derigenom dragit ett svårt streck öfver hans beräkningar.

„Det håller jag också fullkomligt med dig om, dyra Adele," svarade Konrad med fullkomligt lugn och leende vänlighet. „Mödor och bekymmer passa icke för en svag qvinna. Saken låter mycket lätt arrangera sig. Då jag af dig fick i uppdrag att underhandla om inköp af huset, drog jag naturligtvis också försorg om att kunna betala den uppsagda inteckningen och göra penningar lediga för detta ändamål. Det kunde visserligen endast ske med förlust, men det betyder ej mycket. Vinsten af ett så fördelaktigt köp betäcker rikligen den förlust jag gjorde på att vid en ofördelaktig kurs realisera några papper."

„Men, Konrad," afbröt hon honom, träffad af denna anmärkning, „jag gaf icke något uppdrag om försäljning af några papper. Hela saken var ju icke fast beslutad."

„Oroa dig icke för den skull. Hvad jag gjorde, skedde på min risk. Det beror på dig, om Du vill göra en god affär eller icke. Jag är villig att för din räkning köpa och förvalta huset, tills du vill öfvertaga det. Annars köper jag det i alla fall. Jag kan när som helst sälja det med fördel, isynnerhet om jag bygger på flygeln och derigenom gör de öfre våningarne större. Men jag kan icke mera draga mig tillbaka utan förlust, då jag deremot är så säker på vinsten, som om jag redan hade den i min ficka."

Fröken Brinck kände, att hennes angrepp var tillbakaslaget, och det på ett för henne sjelf ganska kännbart vis. Nordgren antydde, att om hon nu icke ville köpa huset, så förestod henne det, som hon aldra mest fruktade, tillbyggnad på flygeln, då Nordgren derigenom ämnade höja husets värde. Men om husköpet var en så fördelaktig affär, att Konrad utan betänkligheter ville våga den, så behöfde hon ju blott taga tillbaka sin förra förklaring, som fullkomligt hade förfelat sitt syfte, och då gjorde hon den goda affären. Det berodde sedan på henne, om det skulle blifva någon byggnad af eller icke.

„Om sakerna skulle stå så," sade hon efter en kort tystnad, då tager jag mitt ord tillbaka. Jag kan omöjligt tillåta, att du har obehag eller ens tillfälliga förluster derför att du i mitt intresse har inledt underhandlingar och till och med redan gjort penningar lediga i afsigt att dermed tjena mig. Jag skall köpa huset, om det verkligen är billigt. Men du måste förlåta, att huru obetingat jag än i allting litar på dig, så har jag dock alltid hört, att man just vid köp af fast egendom icke kan vara nog försigtig och måste fråga sakkunniga personer till råds. Du har på förhand omfattat köpet med intresse och kan sjelf hafva bedragit dig. Jag skall vända mig till en man, som alltid har varit mig en tillförlitlig vän, och inhämta hans råd. Delar han dina åsigter, så ingår jag genast på köpet."

Konrad hade väntat, att hon skulle låta förmå sig till att bestämma sig för köpet, men hennes afsigt att först fråga en tillförlitlig vän till råds, visade honom att hon redan rustade sig till den yttersta försigtighet.

„Din vän är väl någon byggmästare," sade han. „Du har aldrig förr nämnt för mig, att du har någon sådan intim vän. — Jag hoppas han är gift. Det är väl åtminstone icke någon ung man — —"

Adele rodnade, men Konrads svartsjuka misshagade henne ingalunda.

„Han är i sina bästa år och icke gift," svarade hon i en ton, som antydde, att hon nu ville spela ut en trumf, „och han skall till och med bli min arfvinge, om jag icke kommer att gifta mig eller förfoga på annat sätt, ty han är den ende af mina ännu lefvande anförvandter. Han är likväl en man, som icke traktar efter penningar, icke har några behof, som hatar menniskorna, och som blott kommer till mig, när jag särskildt beder honom derom. Ja, jag vet icke en gång om han ännu lefver, om han är frisk, om min kallelse nått honom, jag har på två års tid icke sett honom och ingenting hört om honom. Han heter Sjöborg och bor i någon enslig lägenhet långt ut på landet. Mannen är allt igenom ett original, men han har studerat mycket, förstår nästan allting, och om jag beder honom om ett råd, så afgiver han ej sitt omdöme förr än efter en grundlig pröfning."

„Om han är menniskofiende, så skall han framför allt gifva dig det rådet att icke gifta dig," sade Konrad, „i synnerhet om han betraktar sig som din arftagare. Många finnas, som gifva sig ett sken af att förakta denna verldens goda, och jag har städse funnit, att just dessa äro de värsta egoisterna. Jag kan knappt tänka mig, att du vill fråga honom till råds blott för husets skull och icke hufvudsakligen vill förelägga honom den långt vigtigare frågan, om han råder dig att hysa fullt förtroende för mig. Kärleken pröfvar visserligen, innan den afgör, men den pröfvar sjelf och frågar ingen tredje till råds. Farväl Adele."

Konrad utalade dessa ord i en ton af dyster resignation. Han hade rest sig och gjorde min af att aflägsna sig. Men hon höll honom tillbaka.

„Jag bedyrar dig," ropade hon, „att du gör mig orätt. Hvarje tvifvel på dig är fjerran från min själ. Hade jag icke redan skrifvit till Sjöborg, så skulle jag icke gjort det, efter hvad jag nu hört dig säga. Men jag hade äfven penninge-

angelägenheter att ordna med honom, för den händelse att jag skulle fatta vissa afgörande beslut för min framtid, och derföre kallade jag honom hit.“

„Du säger ju sjelf, att han har intresse vid, om du gifter dig eller icke, och det är att vänta, att han frågar efter fästmannen, om du säger honom, att du är förlofvad. Men vårt förhållande måste hållas hemligt. Jag frågar icke efter din förmögenhet, men jag vill icke heller sätta mina egna intressen på spel. Det voro mycket ogrannlaga af dig, om du talar om mig med en tredje person, som är mig fullkomligt främmande.“

„Frukta ingenting, Konrad. Jag skall bevara vår hemlighet såsom en helgedom. Det svär jag dig!“

„När väntar du den der herrn?“

„Om han ännu bor i Tomeby, så tänker jag, att han kommer i morgon. Han har då i dag fått mitt bref.“

„Skulle jag osedd kunna få vara vittne till Ert samtal? Adele, jag är svartsjuk, jag är misstänksam. Så länge jag traktar efter en skatt, lefver hela min själ i oro, att den kan ryckas ifrån mig. Du har aldrig sagt mig något om denne vän. Det gör honom misstänkt för mig. Blif icke ond på mig, men jag är nu en gång sådan.“

Hon log. Han älskade henne således likväl öfver allting. Hon slog sin arm om hans hals.

„Du skall icke tvifla på mig,“ hviskade hon. „Du skall ha fullt förtroende till din Adele. Jag skall underrätta dig, när jag kan vänta Sjöborg, du kan gömma dig i rummet bredvid och lyssna, du otrogne Thomas. Du får då snart se, att du icke har någon orsak till svartsjuka.

SJUNDE KAPITLET.

Frestelser.

Konrad Nordgren lemnade fröken Brinck temligen nöjd med de uppnådda resultaten. Han hade med kännedom om hennes giriga och misstrogna karakter måst vara beredd på, att hon i affärsangelägenheter skulle göra ett ögonblickligt motstånd. Han hade derföre kärleksförklaringen till hands såsom en sista utväg, men för att undgå alla följder af den samma uppgaf han, att hans förhållanden ännu icke medgåfvo, att förlofningen gjordes bekant.

Vi behöfva väl icke att säga läsaren, att den unge, elegante affärsmannen, huru mycket hans traktan än stod efter penningar, aldrig på fullt allvar hade haft en tanke på att uppfylla den kärlekstörstande frökens förhoppningar, utan att han blott begagnade hennes fåfänga svaghet att fortfarande anse sig som förtjusande och eftersträfvandsvärd för att vinna hennes fulla förtroende i penningeaffärer. Konrad hade på börsen utan sin faders vetskap på egen räkning inlåtit sig i spekulationer, som växt honom öfver hufvudet. Han behöfde utomordentliga medel för att trots inträdda svårigheter genomföra de inledda affärerna, och han hade vågat långt mera än leken med en gammal naraktig ungmös fåfänga för att få dessa medel.

Fröken Brinck var likväl försigtigare och misstänksammare, än han hade trott. Hon gjorde omständigheter, som bragte honom till förtviflan, ty om han under de nästa dagarne icke från detta håll kunde förskaffa sig några tusen kronor, så var han förlorad. För att honorera sina oundgängliga utbetalningar måste han, skulle han än uttömma sin fars både kassa och kredit, skaffa sig närmare tiotusen kronor.

Han visste, att Adele hade för åtminstone femtiotusen kronor ögonblickligen disponibla och realiserbara värdepapper i

sitt kassaskåp, men han visste äfven, att hon fullkomligt skulle undandraga honom sitt förtroende, i samma ögonblick som han talade med henne om ett lån, och att hon aldrig skulle lemna honom något sådant. Hon fick således icke ens ana, att han var i penningeförlägenhet, om hennes förtroende för honom icke skulle rubbas.

Den tanken hade redan bemäktigat sig Konrad, att de penningar, som nu lågo utan att göra någon nytta i hennes skåp, skulle kunna rädda honom, göra honom rik, om han blott finge låna dem på några veckor. Han visste, att hennes värdepapper lågo ordnade i olika paketer och bundtar i hennes skåp. När hon ville omsätta något visst slags papper, tog hon alltid fram ett sådant paket, i blått omslagspapper, kringslaget med snöre och förseglad. Hon sammanpackade de inköpta och nyerhållna papperen på samma sätt, innan hon gömde dem i skåpet.

Hade han blott kunnat nå dessa paket, der de befunno sig. Det, som var uti dem, låg der dödt. Han hade kunnat realisera det, och för henne var det likgiltigt, om makulatur låg i paketen i stället för värdepapperen, om blott aktierna och obligationerna funnos der, då han rådde henne att sälja dem.

I dag hade han för första gången sett skåpet. Han hade förut gissat sig till, hvar det fanns. När han hade sett ut genom fönstret till Walters rum, hade han öfvertygat sig om, att svårligen någon kunde från den trånga gården medelst en stege obemärkt komma upp på flygelbyggnadens tak, men att man mycket lätt kunde komma dit genom fru Walters fönster. Han hade vid genomvandrandet af fröken Brincks våning vidare upptäckt, att man från detta tak väl kunde komma in i köket, men derefter hade att passera genom tvenne dörrar, som säkerligen af Adele hållos väl låsta, för att komma till hennes sofrum, men att väggen, vid hvilket skåpet stod, blott hade tjockleken af enkel tegelbredd, och att på väggens motsatta sida hängde en tafla. Man kunde alltså derifrån genombryta muren och komma åt skåpet.

Alla dessa betraktelser, som synnerligen väl egnade sig för en inbrottstjuf, hade oförmärkt trängt sig på Konrad och sysselsatte honom allt fortfarande, emedan han lemnade sin fantasi full frihet att röra sig omkring dem. Släppa vi blott våra tankar in på förbjuden mark, så hafva vi dermed räckt lillfingret åt frestaren, och har han väl fått fatt i detta, så drager han snart hela handen, armen och hela menniskan till sig. Man får aldrig ostraffadt sysselsätta sig med det som är orätt och förbjudet. All förbjuden frukt har en söt och lockande smak och en tilldragande retelse, med hvilken man icke får leka. Det är svårt att göra sig fri från dess dragningskraft, om man en gång tillåtit sig att smaka densamma.

Först är det obestämda begärelser, som sysselsätta oss. Låta vi vår fantasi ställa sig till deras tjenst, utan fruktan för att gifva rum för den första frestande tanken, så gifva vi oss hän under ett välde, som méd hvarje sekund blir mäktigare, som först långsamt men sedan med allt större fart förer oss bort från dygdens väg och kullstörtar samvetets betänkligheter.

Så uppstod hos Konrad tanken att på ett olofligt sätt komma i besittning af Adeles penningar. Denna tanke smög sig in i Konrads hjerta och bemantlade sig med förevändningen att penningarne endast skulle användas för tillfället, då han sedan kunde lägga dem åter på sin plats. Konrad ville icke begå någon stöld utan blott hjelpa sig ur en tillfällig förlägenhet. Vid betraktelserna öfver, huru detta förehafvande skulle utföras, kom den frågan fram, huru han skulle ställa så till, att misstankarne kunde ledas på någon annan, i fall fröken Brinck saknade penningarne.

På detta sätt hade Konrads tankar vexlat färg. Hade frestelsen närmat sig honom med tanken att i hemlighet en kort tid draga nytta af Adeles kapital, som låg dödt i skåpet, så tänkte han nu, då han funnit att kassaskåpet lätt skulle kunna öppnas, blott på utvägar att efter skåpets plundrande leda misstanken på någon främmande, som inträngt utifrån. Hans

ursprungliga idé att utbyta paketerna mot andra, i hvilka han lagt makulatur, hade han nu fullkomligt förkastat. En slump hade ju kunnat framkalla upptäckt, och då skulle ju misstankarne hafva fallit på honom ensam. Ingen hade då trott hans försäkran att han blott hade haft för afsigt att låna, men ej att stjäla värdepapperen.

Konrads far hade förut haft ett alldeles likadant kassaskåp, som det han sett hos fröken Brinck, men detta hade för längesedan blifvit kasseradt, emedan man kommit under fund med, att det kunde dyrkas upp, och äfven öppnas med andra nycklar, som blott voro någorlunda lika de äkta. Den låssmed, som hade levereradt det nya kassaskåpet till firman Nordgren, hade visat Konrad de handgrepp, genom hvilka en skicklig tjuf med lätthet skulle kunna öppna det gamla skåpet.

Den enda nämnvärda svårigheten var att vrida rosetterna så länge, att de kommo i den riktiga ställningen, som tillät nyckelns eller dyrkens införande.

Då Konrad nu hade upptäckt hemligheten med rosetternas ställning på Adeles skåp, och han vid sin förtrogna ställning till henne icke riskerade mycket genom att i hemlighet smyga sig in i hennes våning, hvilket var för honom lätt nog, ty han hade en nyckel, som fullkomligt passade till tamburdörren vid trappan — så hade han utsigt nog att kunna lycktligt utföra stölden. Hans enda omsorg var blott att få tid att åstadkomma de spår, som skulle leda tanken på ett våldsamt inbrott utifrån.

Fröken Brinck hade en lista på de värdepapper, hvilkas skötande hon anförtrodde huset Nordgren, och denna lista korrigerade Konrad åt henne vid hvarje förändring. Sjelf hade han en afskrift af densamma, så att det låg i hans hand att genom förstörande af listan omöjliggöra polisens efterforskningar efter de stulna papperen. I sina affärsböcker kunde han sedan införa de stulna papperens nummer såsom redan förut föryttrade.

Då Konrad besåg fru Walthers våning hade han haft för afsigt att från fönstret förskaffa sig en blick öfver granngården

och i allmänhet att orientera sig, om det syntes möjligt att derifrån kunna uppnå sidoflygelns tak.

Då hade han der gjort två oväntade upptäckter. Han hade återsett den vackra flickan, som en gång hade vetat undandraga sig hans förföljelser, och som han sedan länge förgäfves sökt. Vidare hörde han, att hennes fästman var en för misstankar om stöld afskedad smedgesäll, och han såg på den unge mannen att han icke hade nog skarpsinne och dessutom var allt för hederlig till att mistänka någon, som lofvade honom hjelp. Det var för Konrad liksom en fingervisning af en ond magt, att nu icke längre motstå frestelsen, då han i den lägenhet, som befann sig öfver Adeles våning, såg en menniska, på hvilken misstanken ovilkorligen måste falla, om en stöld blef föröfvad i huset.

Han behöfde sjelf icke göra några beskyllningar mot någon. Här måste polisen af sig sjelf följa ett falskt spår. Det var sedan Karl Frombergs sak att bevisa sin oskuld. Och sedan skulle Emma också sannolikt komma till honom och bedja om hans hjelp.

Konrad hade såsom en rik mans son smakat alla lifvets njutningar. Han hade äfven haft åtskilliga fruntimmersförbindelser, men hans kallblodiga lynne hade bevarat honom för att såsom andra unga män ruinera sig på sådana passioner. Han hade till och med aldrig kunnat begripa, huru förnäma och vid elegans vanda unge män kunde förälska sig i flickor ur de lägre ståndet. Han hade förr traktat efter att väcka förnäma, stolta damers uppmärksamhet — då fick han se Emma i en butik, der hon köpte tråd, höfligt träda undan för en dam, som hade samma ärende, och tåligt vänta, tills köpmannen hade expedierat denna. Han hade då med ens blifvit liksom fängslad genom ett trolldomsband. Denna anspråkslösa flicka i sin ödmjukhet behagade honom så mycket, att han tilltalade henne, så snart hon lemnade butiken. Han hade anställt en jemförelse, huru Emma skulle se ut, om hon fick byta toalett med den utpyntade men ograciösa damen och han kom till det resultat, att denna flicka

i andra kläder och under andra vilkor skulle blifva både förförisk och göra ett nobelt intryck.

Han tviflade icke på, att den fattiga flickan vore fal, om en elegant, rik ung man erbjöde henne en bättre existens; han frågade henne, om hon hade köpt så mycken tråd för att genom sömnad förderfva sina vackra ögon.

Hon svarade bestämdt men icke ovänligt, att hon måste lefva af sitt arbete, och tycktes vänta, att samtalet dem emellan dermed skulle vara slut, men när han gjorde vidare frågor, bad hon honom att låta henne gå ensam sin väg fram, ty hennes sällskap passade lika litet för honom som hans för henne.

Emmas hela väsen intog honom allt mer; han trodde icke på, att hon skulle afslå en allvarsamt menad hjelp och erbjöd henne sådan. Högt rodnande förbjöd hon honom ytterligare förolämpningar, på ett sätt som bevisade för honom, att hon kände sig sårad. Derefter begagnade hon ett ögonblick, då passagen på gatan var mycket liflig, att smyga sig ifrån honom. Han visste icke, om hon hade flytt in i ett hus eller en sidogata. Hon var emellertid försvunnen.

På en sådan flykt hade han minst af allt varit beredd. Han trodde till en början icke alls derpå. Sedan ångrade han, att han hade bedömt denna flicka efter en allt för låg måttstock.

Den vackra flickans bild hade emellertid ständigt sväfvat lifligt för hans minne. Han hade gjort allt för att återfinna henne, men förgäfves, — och nu förde honom slumpen till hennes boning, och han fick höra, att en smedgesäll hade varit lyckligare än han.

Konrad hörde till de menniskor, som lätt låta degoutera sig. Det finnes mången man, för hvilken den älskade skulle förlora sin dragningskraft, om han plötsligt finge se henne, som förut blott visat sig för honom i salongen som en doftande fé, efter uppstigandet en morgon med okammadt hår och med en oren handduk i handen. För mannen idealisera sig alltid mer eller mindre qvinnan, och han är egentligen förälskad i den bild,

som hans egen fantasi gör sig af henne, hvilken han smyckar med alla behag. Han är derföre sjelf skulden till, om han senare finner sig bedragen. Men om mannen funnit sig sålunda gäckad så kan äfven hans böjelse hastigt afkläda sig alla ädla känslor och få en lågsinnad karakter.

Hade Konrad funnit Emma vid sitt arbete, der hon i det tarfliga, men väl städade rummet i torftig, men dock behaglig huslighet förtjenade ett knappt dagligt bröd åt sig och sin moder, så skulle den längtan, som han känt efter henne, kanske renats af den aktning, som hon måst afvinna honom. Men nu fick han, trots hennes förklaring, det intryck, att smedgesällen hade tillträde att njuta de kärlekens fröjder hos henne, som Konrad från första början hade åtrått. Han trodde sig då äfven sjelf med ringa möda skola kunna nå detta mål, och derföre gjorde han sig intet samvete af att begagna smedgesällen för sina planer.

När Fromberg påföljande dag anmälde sig hos Konrad, sade han, att trängande göromål ännu hade hindrat honom från att verka för Frombergs angelägenheter, men att han sannolikt i dag skulle få tid dertill. Fromberg behöfde blott att uppehålla sig hos sin fästmö, han skulle dit sända honom närmare underrättelser.

Fromberg rodnade, när han svarade, att han kunde träffas der.

„Ni logerar väl hos fru Walter?“ frågade Konrad och fixserade Karl.

Denne rodnade ännu mera. Frågan tycktes sätta honom i stor förlägenhet. Han vågade hvarken bejaka eller förneka densamma.

Konrad log.

„Nå, nå,“ sade han, „jag tänker icke något ondt om er för det.“

„Ack,“ sade Karl, „jag är bara rädd, att herr Majberg skall få veta det. Men hvart skall jag väl taga vägen? Jag

bodde hos min mästare. Det skulle kosta penningar att hyra in mig på ett annat ställe, och dessutom skulle genast så många erfara, att jag plötsligt har förlorat min plats. Hos fru Walter får jag bo och äta gratis, och det skall väl inte vara så länge. Ni var ju god och lofvade mig att skaffa mig en ny plats."

„Jag skall icke förråda Er, och jag skall göra hvad jag kan för att hjelpa Er. I afton eller senast i morgon bittida skall Ni få besked. Jag hoppas, att jag icke sedan skall få skäl att ångra, att jag tagit mig Er an."

Fromberg gjorde en förlägen och tafatt bugning.

„Jag gör det för Er fäsmös skull. Det är en duglig och ordentlig flicka. Hon har väl talat om för Er, att jag en gång skämtade med henne, men jag ville blott ställa henne på prof och aktade henne så mycket högre, sedan jag sett, att hon är ärbar och rättskaffens. Jag har förtroende för Er, emedan jag tror, att en så ordentlig flicka som Emma blott kan välja en hederlig gosse till sin käraste."

Karls ansigte strålade. Han såg, att Emma likväl hade misstagit sig, då hon dragit i tvifvelsmål, om Nordgren menat det ärligt med den lofvade hjelpen. Han var så lycklig öfver, att en förnäm herre hade förtroende till honom och att alltså icke alla menniskor dömde honom efter första skenet. Han bedyrade, att han skulle visa sig tacksam och värd förtroendet. I detta ögonblick skulle han hafva gått i elden för Konrad.

* * *

Konrad erhöll strax derefter underrättelse från fröken Brinck, att hennes slägting herr Sjöborg skulle komma till henne på eftermiddagen. Han hade kommit till staden med eget åkdon och skulle derföre, då han icke stannade öfver natten i staden, förmodligen fara tidigt hem. Konrad skulle derföre göra henne ett nöje, om han inrättade sig så, att han kunde tillbringa aftonen hos henne.

(Fortsättning följer.)

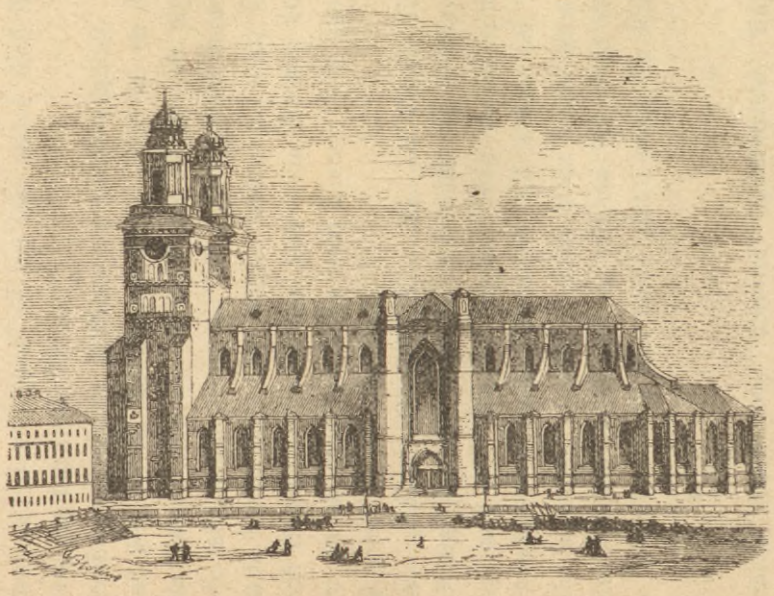

Upsala domkyrka.

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

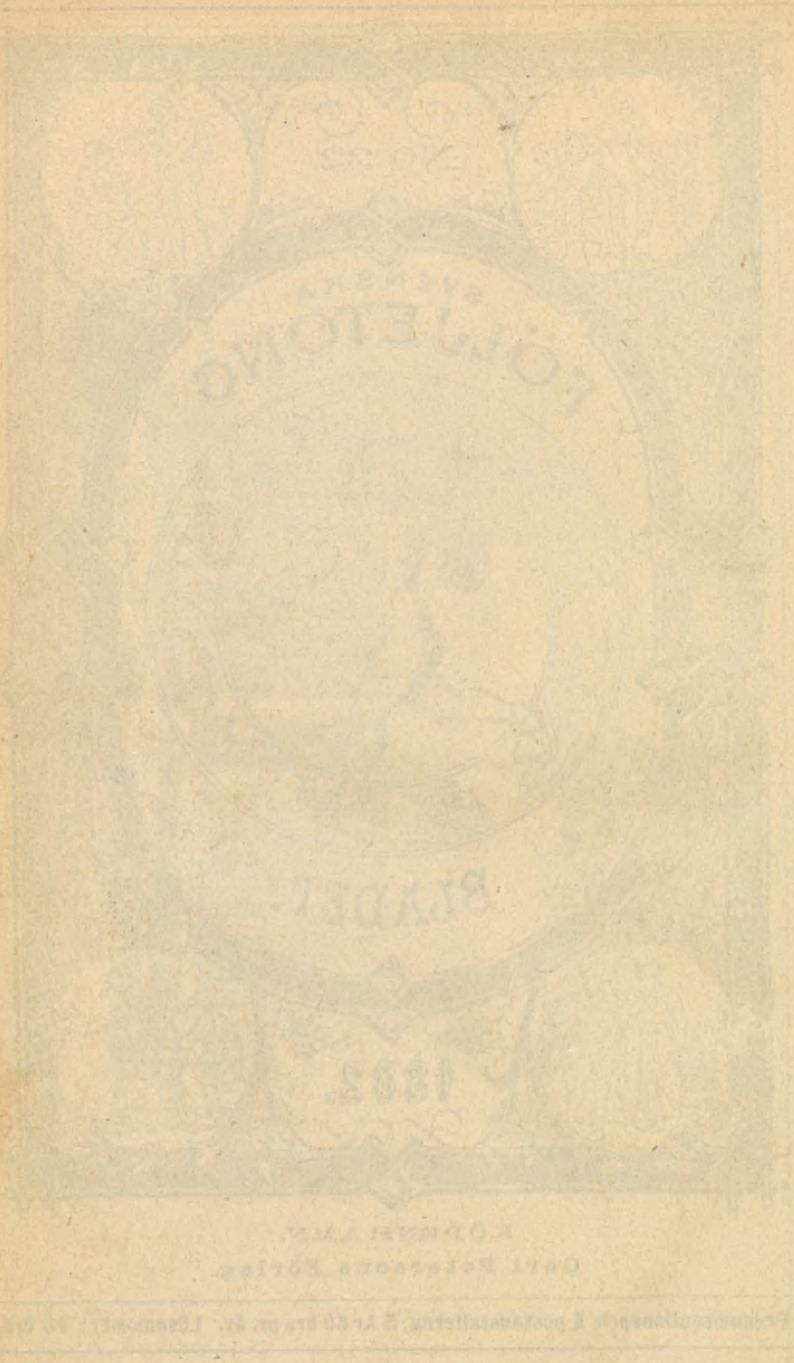

Konrad gissade, hvarföre Adele hade sändt denna inbjudning. Hon var alltför försigtig för att sätta på papperet, att han i hemlighet kunde få tillträde hos henne för att lyssna till hennes samtal med Sjöborg. Han var viss på, att Adele lika litet i dag som eljest skulle låta honom stanna på aftonen utan hitta på en förevändning att afskeda honom. Hon var mycket rädd om sitt rykte, men ännu mera rädd om sina penningar. Hon skulle icke hafva visat någon menniska i verlden det förtroendet att sent på aftonen få ensam komma in i hennes bostad.

Konrad svarade på ett sätt, som visade, att han fullkomligt hade uppfattat hennes mening, då han sände henne en biljett med innehåll, att han, om det blef honom möjligt, skulle komma till henne under eftermiddagens lopp för att få tillfälle blifva bekant med Sjöborg. Men han kunde blott utfästa sig att komma på ett par ögonblick, ty han var strängt sysselsatt och för aftonen redan upptagen på annat håll.

„Märker hon stölden," sade han till sig sjelf, „så skall hon erinra sig denna biljett och beklaga, att hon icke qvarhållit dig för aftonen."

Annu en gång öfvertänkte han den plan, som han uppgjort för sitt mörka förehafvande. Ju närmare den stund kom, då det skulle sättas i verket, desto mera orolig och ängslig kände han sig vid den tanken, att brottet kunde misslyckas och att han kunde blifva ertappad vid dess föröfvande.

Men hvem skulle väl ertappa honom. Den gamla förälskade damen lefde ju ensam dels af girighet och dels af ängslan att blifva bestulen af tjenstefolk. Hon höll sin dörr till och med stängd för sin uppasserska. Denna hade ingen nyckel och kom, om hon icke blef särskildt kallad, blott om morgnarne och middagarne samt frågade efter fram emot aftnarne, om fröken då hade något att befalla. Men derifrån till nästa morgon beträdde ingen okallad fröken Brincks våning.

„Ertappar hon dig," sade Konrad för sig sjelf, och hans

panna lade sig i dystra veck, „så måste du hindra henne från att ropa på hjelp. Hon måste då tiga eller —“

Han ryste ett ögonblick, då den hemska nödvändighetens möjlighet visade sig för hans inre syn.

Men nästa morgon skulle stora utbetalningar verkställas, som icke längre läto uppskjuta sig. Hade han då inga penningar, så var han vanärad; då hade han dragit sin faders firma med i förderfvet, och då återstod honom intet annat än att skjuta sig en kula genom pannan, ty han hade för egna ändamål användt andra personers hos firman deponerade penningar. Allt hvad han hade vågat för sina spekulationer skulle störta tillsammans öfver honom. Inom tre dagar skulle sedan polisen häkta honom, och han kunde icke en gång rymma, ty hvar skulle han väl taga vägen utan penningar?

Lyckades Konrads tillämnade brott, så var han fri för de närmaste affärssvårigheterna, och, om icke beräkningarne och utsigterna för hans spekulationar slogo alldeles fel, inom några veckor en rik man.

Han skulle då som kompanjon kunna erbjuda firman Nordgren nästan lika stort kapital, som firman förut disponerade öfver, och hans fader skulle få honom att tacka för, att han åt firman återeröfrade hennes gamla glans och goda anseende.

* * *

Köpmannasällskapet hade samma afton anordnat en danssoaré i stadshusets festvåning.

Vid dessa nöjen brukade spelbord vara ordnade i de aflägsnare rummen, under det man dansade eller gjorde musik i stora salen.

Visade sig Konrad på stadshuset, så kunde ingen veta, hvar han uppehöll sig. Han kunde försvinna på en stund och likväl bevisa, hvar han tillbragt sin tid.

Men stadshuset låg just i samma stadsdel, som fröken Brinck

bodde. Det var ej stort mer än ett stenkast från stadhuset till herr Majbergs hus.

ÅTTONDE KAPITLET.

Mordet.

Konrad begaf sig till fröken Brinck så tidigt, att han inträffade der före Sjöborg. Han medförde och öfverlemnade till henne ett försegladt paket.

„Jag har beredt dig en liten öfverraskning," sade han. „Du vet, att jag eljest icke är någon vän af spel, utan till och med anser det vara en mycket farlig last. Men jag var i går så berusad af min lycka, att jag gaf vika för frestelsen att ännu en gång fresta lyckan på samma dag, som förut hade varit så lycklig för mig. Jag köpte en promess till en premieobligation, som i dag eller i morgon kan utfalla med en vinst, som representerar en förmögenhet. Jag lägger den i dina händer. Utfaller numret, så är vinsten min morgongåfva till dig."

Adele visade sig rörd öfver denna Konrads uppmärksamhet. Hon ville genast lägga in papperet i sitt kassaskåp, men det tillät Konrad icke.

„Jag har blott några få minuter att vara ensam med dig," sade han, „och dem vill jag njuta. Din slägting kan ju komma hvilket ögonblick som helst. Men jag har äfven något särskildt att säga dig, Då jag enträget beder dig att ännu icke tala om vårt förhållande och i allmänhet att icke ens nämna mitt namn, så anser jag det också vara orätt att lyssna på er. Jag vill blott öfvertyga mig om, huru I kommen att helsa på hvarandra, för att lugna mitt oroliga svartsjuka hjerta. Sedan aflägsnar jag mig. Hans hemligheter vill jag icke höra, ännu mindre störa dig, då du inhemtar hans råd i affärssaker. Tillåt alltså, att jag försvinner, så snart jag genom den halföppna

dörren sett mannen och öfvertygat mig om, med hvilka ögon han betraktar dig!“

„Svartsjuke tok,“ sade hon skrattande. „Om jag nu vore likadan och icke tillät dig att gå på stadshuset, der vackra damer komma att betrakta dig?“

„Du skämtar. Du vet mycket väl, att de ytliga salongsdamerna lika litet tycka om mig som jag om dem. Huru mycket heldre sutte jag icke förtroligt här hos dig och talade om vår lycka. Skall jag komma till dig senare? Skulle du öppna för mig, om jag smöge mig obemärkt till din dörr?“

„Konrad — inled oss icke i frestelse. Ett rent rykte är qvinnans stoltaste smycke. Må vi vara starka, på det vi alltid må hafva ett godt samvete!“

Det ringde. Konrad tryckte ännu en kyss på Adeles läppar, innan han trädde in i det bredvid liggande rummet, hvars dörr till korridoren han öppnade för att, såsom han sagt till Adele, kunna i hemlighet aflägsna sig.

Adele släppte in Sjöborg och förde honom in i sin salong.

Hade Konrad verkligen varit svartsjuk, så hade det sätt, hvarpå Sjöborg helsade sin slägting, och hela mannens utseende och uppträdande mäst fullkomligt lugna honom.

Herr Sjöborg bar en lång, något gammalmodig rock, en hatt med breda skyggen och temligen grofva skodon, samt visade inga handskar. Han hade alltså icke utvecklat något koketteri i sin toalett. Och hans uppträdande bevisade äfven, att han icke tänkte på att behaga.

„God dag, kusin,“ sade han och skakade kraftigt Adeles hand. „Det var lyckligt att jag just hade affärer i staden och sålunda kunde uppfylla din önskan utan något särskildt besvär.“

„Det är ju mycket smickrande för mig,“ genmälte Adele något spetsigt. „Jag tycker, att du väl på två år någon gång hade kunnat se till mig utan att få någon särskild kallelse.“

„Ditt bref tycktes angeläget, men jag ser du är frisk och sund. Huru kunde du veta, att din kallelse icke kunde komma

ganska olägligt för mig? När du behöfver mig, så kommer jag alltid, antingen det kan ske med eller utan olägenheter, men just derföre kommer jag icke gerna i onödan.“

„Du har alltså fasligt mycket att göra. Det anade jag då visserligen icke, att din tid är så förskräckligt upptagen.“

„Ditt skämt är ej på sin plats, kära Adele. Min tid är dyrbar för mig liksom din för dig — men nu till saken. Hvarmed kan jag stå dig till tjenst?“

„Jag skref till dig om det der inteckningslånet.“

„Det är ju redan ordnadt. Du uppsäger inteckningen till den första Januari. Jag skall inlösa den.“

„Du upptager väl icke min uppsägning illa?“

„Visst inte. Dertill skulle jag hvarken ha rättighet eller anledning.“

„Jag ville meddela dig mina orsaker, så att du inte tänker —“

„Jag tänker ingenting annat, än att du vill förfoga öfver dina penningar på annat sätt. Jag försäkrar dig, att uppsägningen icke generar mig.“

„Det gläder mig. Då skall du icke draga dig undan från att gifva mig några goda råd. Jag skickade dig en formlig uppsägning derföre att det skall vara så, att uppsägningen skall vara skedd viss tid förut. Men jag hade likväl låtit dig behålla penningarne, om du hade bedt mig derom. Jag ämnar nemligen här i staden köpa mig ett hus, som kan erhållas för billigt pris.“

Sjöborg såg öfverraskad på henne.

„Är det allvar eller skämt?“ frågade han.

„Hvarföre en sådan fråga?“

„Emedan ett husköp af spekulation alltid är en farlig affär, och jag dessutom icke kan tänka mig, att du på fullt allvar tänker på att vilja agera värdinna för ett hus. Husvärd är nästan detsamma som en dräng af hela huset. Hvarje hyregäst skickar efter honom och fordrar att han genast skall hjelpa, om

en kakelugn röker in eller en nyckel gått i baklås. Han skall upprätthålla ordningen och bilägga alla stridigheter. Till allt det der passar du icke.“

„Jag kunde ju lemna de der bestyren åt en vicevärd eller också gifta mig —“

Adele tystnade. Sjöborg såg på henne på ett sätt, som retade henne.

„Skulle du finna det så utomordentligt?“ frågade hon.

„Nej — om du har funnit någon, som vill gifta sig med dig, så tror jag nog att du vore i stånd att begå den galenskapen.“

Adeles ansigte blef mörkrödt.

„Din ironi“ — sade hon — „härrör från en källa, som jag mycket lätt gissar mig till. Hvad som kommer olägligt för en, det klandrar man som dåraktigt. Men jag har för det första inte behof af att söka efter en man, i fall jag vill gifta mig, det finnes ännu personer, som söka efter mig. Och för det andra, så tycker jag icke, att det kan kallas någon galenskap, om jag tänker på min lycka och dervid inte frågar efter, om andra unna mig densamma. Och för det tredje kan jag derpå se, om en person är min verklige vän eller ej, om han vid sina råd tänker på mitt eller bara på sitt eget intresse. Märk det, herr kusin!“

Fröken Brinck sade dessa ord på ett retsamt och försmädligt sätt, men Sjöborg förblef mycket lugn.

„Kära kusin,“ svarade han. „Dina stickord bevisa, att du tror mig vara intresserad af dina enskilda affärer. Men jag unnar dig ett långt lif, och skulle du dö före mig, så testamentera gerna och lugnt ditt guld åt en annan. Jag traktar icke efter det. Hvad jag säger dig, det säger jag i ditt eget intresse och icke i mitt. Mig är det alldeles likgiltigt, om du gifter dig eller ej, blott du blir lycklig. Men jag fruktar motsatsen. Pröfva dig sjelf utan fåfänga och fråga dig, om någon skulle sträfva efter din hand, om icke dina penningar lockade honom dertill, och du skall bevara dig för en stor dårskap och en bitter ånger.“

„Jag ville bedja dig," svarade Adele i samma retande ton och med blossande kinder, „att vara mig behjelplig vid ordnandet af mina penningeangelägenheter för händelse af mitt giftermål, och att råda mig som vän och anförvandt, men jag ser, att ditt omdöme om mig är allt för ofördelaktigt, för att du skulle kunna bevaka mina intressen."

„Adele —"

„Låtom oss lemna detta. Min rådgifvare får icke hysa några misstankar mot min trolofvade och du hyser sådana. Du anser mig synbarligen vara allt för gammal, för dålig, för afskräckande ful, sannolikt äfven allt för tråkig för att ännu kunna behaga en man. Du tänker, att jag är nog dum att låta bedåra mig af någon, som blott traktat efter mina penningar. Det är en mycket smickrande åsigt du har om mig, och du är också nog belefvad att säga mig den rakt i ansigtet. Jag är dig tacksam härför. Men händelsevis tänka andra menniskor annorlunda. En mycket rik man egnar mig sin hyllning, och har gått in på, att jag äfven som hans hustru får sjelf förvalta min förmögenhet. Han anar icke, huru mycket jag eger, han är nöjd med mina själsegenskaper och mitt sätt, och han tycker äfven om mitt yttre. Det är din ensak att anse den mannen sakna omdöme och smak, men du skulle troligtvis inte heller vinna hans behag, om han lärde känna dig. Han har visserligen icke röda, så knotiga händer som du; han kläder sig litet modernare och finare och är äfven höfligare mot fruntimmer —"

Sjöborg reste sig.

„Jag har varnat dig," sade han. „I dag är du ond på mig. Men när du kommer till insigt om, att jag har haft rätt, då blir det för sent att åter godtgöra din dårskap."

„Du är impertinent. Jag fordrar af dig, att du säger mig, hvarföre jag synes dig så afskyvärd, att ingen skulle vilja hafva mig för min egen skull. Jag vill veta det."

„Du är ur de åren, då en qvinna får tro på smicker utan att göra sig löjlig. Du —"

„Nog,“ afbröt hon honom, utom sig af vrede. „Du har till syfte att håna och smäda mig. Du är icke blott en tiggare, en stackare, nu har du äfven blifvit rå som en bonde. Lemna mig!“

Sjöborg bevärdigade henne icke med något svar. Han aflägsnade sig för att icke reta henne ännu mera. Hon hade under samtalet redan åtskilliga gånger höjt sin stämma betydligt, och hennes skarpa skärande skrik kunde höras äfven utom hennes våning. Hon var så bragt utom sig, att hon häftigt slog igen dörren bakom honom, och hon lugnade sig först, när hon var öfvertygad om, att Konrad icke längre fanns i hennes våning och alltså icke hade varit vittne till den skymf, som kommit henne till del.

Det dröjde likväl en rund tid, tills hon hade hemtat sig så mycket, att hon kunde tänka på annat. Hon erinrade sig obligationspromessen, som Konrad hade förärat henne. Hon förebrådde sig sjelf sin dårskap att taga sig så illa vid de grofheter, som hennes slägting hade sagt henne. Hon hade ju bevis i händerna på, huru mycket han misstog sig. Hon var älskad af en ung, vacker och rik man. Hon hade icke förbländat denne genom någon dyrbar toalett. Han hade blott sett henne i hvardagslag. Han kände hennes lefnadssätt, hennes egenheter. Han måste således älska henne för hennes egen skull. Här var intet misstag möjligt.

Och hon hade velat skänka Sjöborg större förtroende i penningeangelägenheter än den man, som hon ville tillhöra för lifvet. Hon rodnade öfver, att hon icke hade varit fri från misstankar mot Konrad. Om någon hade något att förebrå henne, så var det förr Konrad än Sjöborg.

Hon begaf sig in i sin sängkammare för att gömma papperet i kassaskåpet. Då märkte hon, att dörren till detta rum icke var låst. En fruktansvärd förskräckelse genombäfvade hennes leder, det svindlade för hennes ögon. — Hade någon brutit sig in här? Var hon bestulen?

Hon vacklade fram. Der stod kassaskåpet oskadadt. Hon andades åter. Hon belyste skåpet noga från alla sidor. Ingen skada syntes derpå. Hon öppnade det. Allt deri var i god ordning.

Men hvad var det med dörren? Var det möjligt, att hon för första gången på så många år hade glömt att låsa dörren?

Hon kunde icke tro det, och dock var ingen annan förklaring möjlig.

Hon undersökte dörren. Låset var till det yttre oskadadt, men när hon stack in nyckeln kunde låsrigeln hvarken skjutas fram eller tillbaka, ehuru nyckeln lät vrida sig omkring. Något måste hafva gått sönder. Nu var saken förklarad. Hon hade vid stängningen vridit omkring nyckeln, men rigeln hade icke skjutits för.

Låset hade ingen extra rigel innanför. Det var ett konstlås, som hon särskildt hade låtit förfärdiga. Hon brukade städse att inifrån låsa dörren med nyckeln, då hon begaf sig till hvila. Hon vågade äfven under natten icke lemna nyckeln qvar i låset på yttre sidan af fruktan för att någon, som i hemlighet hade smugit sig in, kunde taga ett aftryck af nyckeln, under det hon sof.

Hon tänkte på att skicka till låssmeden, men hon tilltrodde sig icke ens att lemna sin våning för att kalla på fru Walter, under det hennes sofrum stod öppet. Dessutom hade aftonen inbrutit, och hon sade sig, att låssmeden i alla fall icke i dag skulle kunna företaga reparationen. Det var alltså bäst att uppskjuta saken till morgondagen och heldre vaka natten igenom, än att nu låta det blifva bekant i huset, att ett lås hos henne icke var i ordning.

Hon gick ut i köket för att, såsom hon brukade hvarje afton laga sitt the, hvilket jemte litet kallskuren mat var hennes vanliga aftonmåltid, och hennes själ sysselsatte sig med den tanken, huru mycket hon dock saknade en manlig beskyddare, och huru skönt det skulle blifva, när hennes man tog ifrån henne

alla omsorger om hennes penningars säkerhet, hvad deras bevarande beträffade.

Hon stängde köket, sedan hon hemtat allt, hvad hon behöfde och begaf sin in i sitt hvardagsrum, för att der äta sin enkla supé och vid den lilla besparingslampans sken läsa fortsättningen af den spännande romanen i ett romanbiblitek. Läsningen af spännande romaner var den enda njutning, hvarför hon utgaf penningar. Detta fick också för henne ersätta alla andra nöjen.

Fördjupad i läsningen märkte hon icke ett lätt buller i korridoren, som i annat fall säkert icke skulle hafva undgått hennes uppmärksamhet. Romanen var i det senast erhållna numret synnerligen spännande, och hon tyckte, att den intressanta lektyren allt för snart tog slut.

Missmodig lade hon häftet å sido. Hon tyckte, att hon icke hade fått nog valuta för den 10-öring, som hon betalade såsom medläserska af häftet.

Hon sparade visserligen på den dyrbara fotogenoljan, derigenom att hon slutade att läsa tidigare än eljest, ty så snart hon lade bort boken, så blåste hon ut lampan, sedan hon hade antändt ett litet smalt talgljus, hvarmed hon begaf sig in i sängkammaren. Der släckte hon det genast, såväl af sparsamhet, ty hon kunde ganska väl kläda af sig i mörkret, som äfven emedan det var onödigt att folk, som gåfvo akt på hennes fönster, genom ljusskenet skulle erfara, vid hvilken tid hon gick till hvila och hvar hennes säng fanns. För tjufvar kunde sådana upplysningar ju vara mycket vigtiga.

Hon kunde hafva legat ungefär en fjerdedels timme, då plötsligt ett ljud liksom af lätta steg förskräckte henne.

Hon lyssnade. — Var det en förskräcklig dröm eller en fruktansvärd verklighet, stegen kommo närmare. Hon ville ropa, men tungan klibbade vid hennes gom, hon kände sina leder liksom förlamade. Det var liksom ett band, som hindrade henne

att röra sig eller låta höra ett ljud. Tjufven som hade smugit sig in, kunde mörda henne, om hon rörde sig.

Hon hörde nära sig en flåsande andedrägt, och plötsligt, innan hon visste hvad som skedde med henne, var en duk fastknuten för hennes mun, och hon kände spetsen af en knif på sin strupe.

„Icke ett ljud," sade en dof röst, „annars är du dödens barn."

Duken pressades in i hennes mun, så att hon höll på att qväfvas, och på samma gång trycktes en tung kudde öfver hennes ansigte. En snara lades om hennes högra hand och sammanknöts med den venstra. — Allt detta skedde så hastigt, att hon trodde sig drömma en fasansfull dröm.

Läsaren vet redan, hvem det var, som hade smugit sig in i Adeles rum för att bestjäla henne.

Konrad Nordgren hade vidtagit sina sista förberedande åtgärder, under det Adele underhöll sig med Sjöborg. Han hade medelst ett skarpt instrument sönderbrutit fjädern i konstlåset till sängkammaren. Han hade dervid förutsett, att Adele den aftonen icke skulle skicka efter någon smed.

Hans plan, då han smög sig in i Adeles våning, redan innan husets port blef stängd, lyckades bättre, än han hade vågat hoppas. Han hade fruktat, att Adele skulle höra, då han smög sig genom korridoren, men han hade, för den händelse att hon ertappade honom, den förevändningen, att han ville meddela henne den nyss inträffade underrättelsen, att Obligationen hade utfallit med vinst. Det var att antaga att hon icke skulle vredgas på honom, för att han kom i hemlighet för att ännu i dag meddela henne denna lycka. Det var att antaga, att hon icke skulle vredgas deröfver och att han, om så behöfdes, vid en öm omfamning kunde få tillfälle att mörda henne, innan hon hann att uppgifva ett rop.

Nu hade saken blifvit lättare, och något mord tycktes icke blifva behöfligt. Hon hade ju icke känt igen honom.

Med ett huggjern, som han medfört, afbröt han rosetterna på skåpets dörr, sedan han först vridit dem till öppning. Det skulle ju se ut, som om en främmande hade med våld öppnat skåpet.

Nyckeln till skåpet fanns under Adeles hufvudkudde. Sjelfva skåpet var snart plundradt och innehållet tömdt i en vid svart öfverrock, i hvilken Konrad för detta ändamål hade sprättat upp fickorna, så att hela utrymmet mellan fodret och tyget kunde användas till förvaringsrum.

Så snart detta var skedt, öppnade han fönstret, lade utifrån en tjärduk på rutan och intryckte densamma försigtigt, så att det skul' se ut, som om fönstret blifvit öppnadt utifrån.

Då störtes han plötsligt af ett buller. Han vände sig om och såg, att Adele hade afkastat kudden, hvarmed han öfverhöljt hennes ansigte. Hennes ögon stirrade på honom. Sommarnatten var nog ljus för att låta henne känna igen honom, sedan gardinen blifvit uppdragen och fönstret öppnadt.

Tjufven bleknade. Kallsvett porlade från hans panna. Men han dröjde icke att rädda sig undan följderne af sitt brott genom att begå ett ännu rysligare. Knifven blixtrade i hans hand, och i nästa ögonblick hade han blifvit en mördare. Offrets blod sprutade öfver hans hand — —

Konrad hade säkert träffat Adeles hjerta. Hennes öga brast, hennes andedrägt stannade. Hon var död.

Han skyndade att fullända sitt verk. Han sprang till köket och aftvättade i vattenledningen blodet från händerne och knifven. Derefter öppnade han köksfönstret, sedan han öfvertygat sig, att allt i huset och på gården var stilla och tyst, och lät en grof blårutig näsduk, lik en, som han föregående dag hade sett i Karl Frombergs händer, och som han under tiden förskaffat sig, falla ned på sidoflygelns tak, sedan han gnidit densamma mot muren.

Härefter återvände han in i den mördades rum, förvissade sig, att hos henne icke mera fanns någon lifsgnista qvar, löste

(Fortsättning följer.)

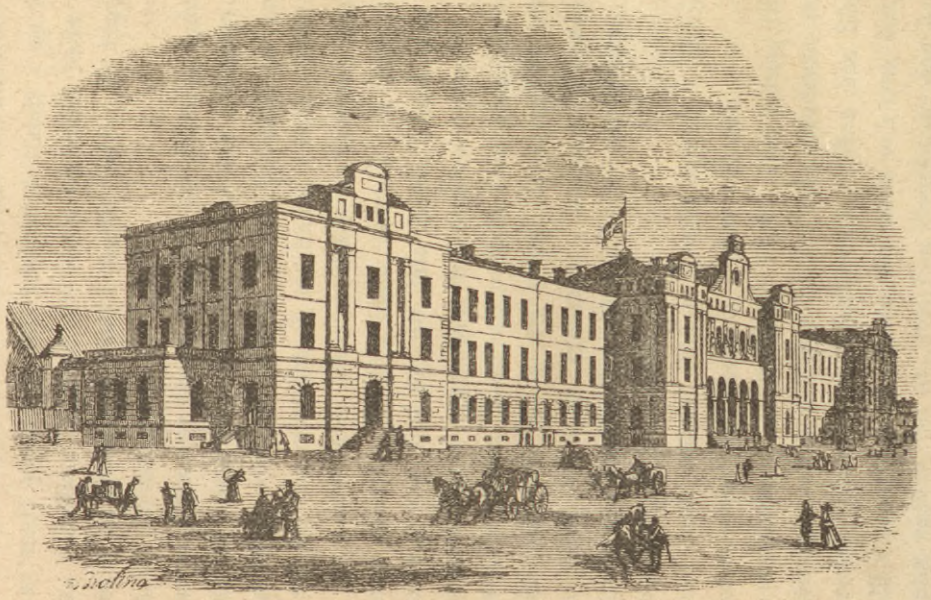

Jernvägs-Centralstationen i Stockholm.

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

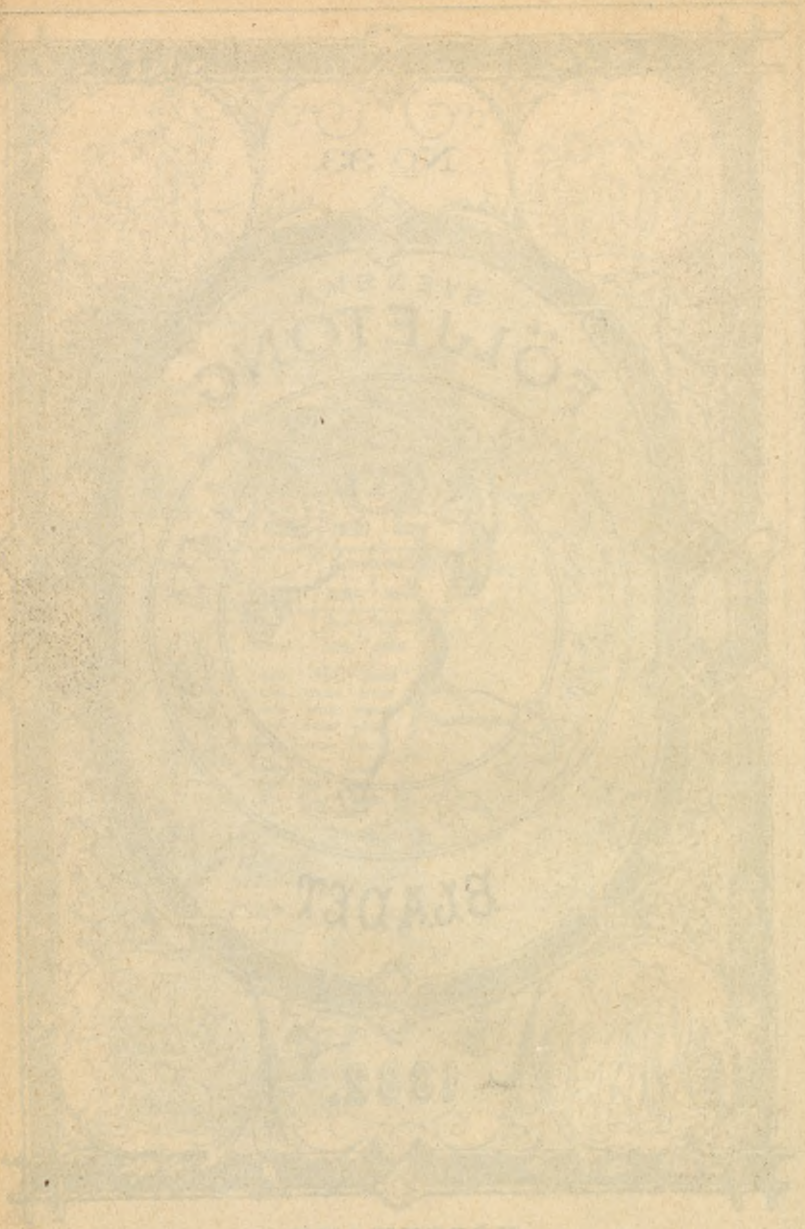

hennes band, tog duken från hennes mun och gick sedan att fullborda sitt arbete vid fönstret. Det skulle se ut, som om någon hade klättrat upp från sidoflygelns tak, intryckt rutan, öppnat fönstret och derigenom stigit in i rummet.

För detta ändamål borde det finnas några spår på muren.

Dessa voro lätta att åstadkomma medelst knifven, helst som kalken var sprucken och bräcklig.

Sedan äfven detta var verkställdt, och Konrad åter hade stängt köket utifrån, och bemäktigat sig portnyckeln, som hängde bland andra nycklar på en nyckelhängare i korridoren, lemnade han, iklädd den med rofvet fullpackade öfverrocken, Adeles våning.

Det hade blifvit temligen sent. I huset sofvo redan alla. Han kom obemärkt ut på gatan. Vid nästa hörn mötte honom den patrullerande poliskonstapeln. Konrad hade en bredskyggig hatt, lik den Sjöborg bar, och hade neddragit denna öfver ansigtet, hvilket vid det regniga vädret icke kunde väcka någon uppmärksamhet.

* * *

En halftimme senare satt Konrad vid ett spelbord på stadshuset och spelade hazard till mycket hög point. En bekant, som såg hans bleka utseende och oförvägna spel, trodde att han var bragt ur jemnvigten af betydliga spelförluster.

„Våga icke mera på damen," sade han till Konrad. „Hon har redan vunnit tre gånger."

„Jag vet det," sade Nordgren, „men för en liten stund sedan gjorde jag samma vågstycke och lyckades."

Damen vann.

„Ser Ni," sade Konrad triumferande. „I natt spelar jag på lyckliga kort. Jag hade otur hos damerna ute i salen, derföre ler Fortuna mot mig här i spelet."

„Otur hos damerna? Huru så! Sökte ni Er tur hos någon viss?"

„Jag har fått korgen. Jag kom väl för sent för att finna den mest firade damen ännu vara oupptagen. Men huru täck och retande ser icke Er syster ut i sin blå kostym!“

„Tycker Ni det,“ sade den tilltalade smickrad. „Jag tänkte Ni icke ens hade märkt min syster.“

„Det skulle ju vara omöjligt. Huru kan Ni ens göra en sådan anmärkning!“

„Min syster berättade för mig, att Ni hade bjudit upp henne till andra valsen, men att Ni icke hållit Ert ord.“

„Andra valsen? Nej, hon hade lofvat mig den första, jag var upptagen af affärsgöromål och kom först, då man spelade upp till denna dans. Jag såg Er fröken syster vid en annans arm.“

„Ah, — och det har Ni tagit illa upp. Men det här måste vara ömsesidigt misstag. Terèse är mycket förargad, emedan hon tror fullt och fast, att hon var uppbjuden af Er till andra valsen.“

„Jag kan omöjligt bedraga mig i denna punkt, men det rör ju en småsak; jag skulle vara lycklig, om det blott vore fråga om en glömska eller en missuppfattning och icke om ett afsigtligt mankemang.“

„Terèse tror sig tvärtom vara mankerad af Er.“

„Om så är, så vill jag på mina knän bedja henne om förlåtelse. Bäste Lindén! uppriktigt sagt, — saken rör mig mycket nära.“

Den unge köpmannen tryckte Konrads framräckta hand. I Konrads ord låg nästan den förklaring uttalad, som såväl Terèse som hennes familj redan hade börjat vänta, ty Konrad hade på sista tiden visat henne en ganska i ögonen fallande hyllning. Konrad Nordgren kunde för Terèse Lindén gälla för ett ganska godt parti, ty familjen Lindén gällde visserligen som förmögen men hade många barn.

Den unge köpmannen förde Konrad till sin syster för att

förklara missuppfattningen, ty efter hans öppna förklaring kunde det ju blott vara fråga om något misstag.

Konrad hade emellertid nått sitt syfte. Nu kunde Lindén i nödfall vittna åt honom, att han hade tillbragt aftonen på stadshuset, då han icke kunde tro annat, än att Konrad hade sett hans syster vid början af första valsen, och sedan gått in i spelrummen, der han sjelf hade träffat honom.

NIONDE KAPITLET.

Undersökningen.

Karl Fromberg väntade förgäfves under dagens lopp underrättelse från Nordgren, att denne hade förskaffat honom någon plats. Han vågade sig naturligtvis icke utom fru Walters bostad. Värden hade annars kunnat möta honom i trappan och kommit att misstänka, att han äfven tillbragte nätterna hos sin fästmö.

Han begagnade sin ledighet till att i fru Walters kök rengöra sina verktyg och tvätta sina arbetsblusar och förkläden, samt rengöra och laga sina kläder.

De förhoppningar, som Karl fästade vid herr Nordgren, gjorde Emma ingen glädje. Heldre hade hon sett, att han sjelf hade sökt sig arbete. Men hon ville icke säga honom, hvarföre det var henne så pinsamt, att det var Nordgren som erbjudit sig att hjelpa honom, och det var Karls intresse att icke afböja den hjelp, som kunde fås. Hon sade också till sig sjelf, att det var orätt af henne att tänka det aldra värsta om en man, som dock icke hade gjort något annat, än att han hade orätt bedömt henne och tagit henne för att vara en lättfärdig flicka. Men var det härföre att obetingadt antaga, att han skulle fortsätta sina förföljelser, sedan han nu hade återfunnit henne? Gjorde hon rätt i att hysa den misstanken, att Nordgren blott ville

hjelpa Karl för att förvärfva sig tacksamhet af henne, och att han kunde fordra mer än den tacksamhet, som hon gerna ville egna honom? — Var det riktigt af henne, att hon af en oförklarlig känsla, en instinktmässig motvilja mot mannen lät förleda sig att hålla honom för en hycklare och en farlig menniska?

Karl var så hänryckt öfver den vänlighet, med hvilken den rike elegante herrn talat till honom, att hon icke ville störa honom i hans illusioner eller grumla den lycka han hade af sina förhoppningar. Men det föresatte hon sig fast och bestämdt, att köpte Nordgren huset, så skulle hennes moder och hon söka sig en annan bostad. Här ville hon icke stanna, om Nordgren blefve värd i huset, skulle äfven modern derigenom förlora sin uppassning hos fröken Brinck och icke på något annat ställe finna en liknande sysselsättning.

„Det måste vara något på färde der nere," sade fru Walter, när de tre vännerna sutto vid bordet och förtärde sin aftonmåltid. „Fröken Brinck var i dag så förnöjd, att hon ingen enda gång grälade, utan jemt och ständigt kallade mig „kära fru Walter". Den herrn, som ville köpa huset, hade återigen varit hos henne. Då är hon alltid vid godt lynne. Vore hon icke dubbelt så gammal som han, skulle jag tro, att hon inbillade sig, att han har ett godt öga till henne. Hon vet redan, att han vill köpa huset, och när hon talar derom, gör hon så sällsamma miner, som om hon hade ett helt lass hemligheter att bära på."

„Jag tycker, att det lif hon för skulle vara outhärdligt," anmärkte Emma. „Hon går icke ut, hon är nästan alltid ensam och vaktar öfver sin lilla förmögenhet, hon har ingenting att göra. — Jag skulle icke vilja byta med henne."

„Ack, hon har pengar som gräs," svarade fru Walter. „Men hon är så snål, så att hon suckar för hvarje tolfskilling, som hon ger ut för att få en smula smör på brödet åt sig. Hon

har ett stort jernskåp fullt med penningar, som icke kan skadas af elden och icke brytas upp af någon menniska.“

„Det är väl bara inbillning,“ invände Karl. „Min mästare säger sjelf, att till och med hans nya skåp icke äro fullkomligt säkra mot en tjuf, som riktigt förstår sin sak, men att de gamla med rosettlåsen icke duga alls. De äro lätta att dyrka upp, och vid en stor eldsvåda blir det så hett i skåpet att allt papper förkolnar.“

„Gud bevare fröken för det, att någon olycka skulle gå på hennes skåp,“ sade fru Walter. Hon skulle hellre offra sitt lif än sina penningar, och likväl har hon icke någon annan nytta deraf, än att hon natt och dag tycker sig tvungen att bevaka det med ängslan och omsorg. Hon toge det också heldre med ned i grafven, än hon skulle kunne förmås att dela med sig en skärf åt någon fattig medmenniska.“

„Då förtjenade hon icke bättre, än att hennes skatter blefvo stulna ifrån henne,“ sade Emma. „Jag önskar ingen menniska något ondt och traktar sannerligen icke efter att få föra ett sådant lif som de rika. Men det har många gånger gjort mig ondt, att hon i hvad väder som helst skickar ut dig, kära mamma, hur långt som helst, om hon blott kan spara ett öre i priset men aldrig räcker dig så mycket som en värmande eller förfriskande dryck.“

Hon vet, att du icke kan sköta något annat uppassningsställe än ett, som ligger i närheten, och att vi äro beroende af, att hon hos värden ansvarar för vår hyra, och derföre ställer hon för hvarje dag allt större anspråk på dig. Om det en gång ginge henne olyckligt, och hon sjelf behöfde att arbeta, så skulle hon inse sin orättvisa.“

* * *

Den enkla måltiden var förtärd. Man pratade ännu en stund. Sedan erinrade fru Walter om, att det var tid att gå till hvila.

„Det är ju ett förskräckligt väder“, sade Emma och gick fram till fönstret.

Regnet trummade på flygelbyggnadens tak. Stormen tjöt och piskade de tjocka regndropparne mot fönstret. Emma hade denna afton icke efter vana burit sitt färdiga arbete till butiken, emedan mörka moln redan på eftermiddagen hade förebådat det dåliga vädret, och emedan dessutom hennes fästman befann sig hos henne. Hon hade likväl nytt arbete att hemta på samma gång, men Karl hade lofvat att uträtta detta åt henne tidigt följande morgon.

„Om jag går ut klockan fyra,“ sade han, „så ser mig ingen menniska i huset. Jag tager Er portnyckel med och stänger sjelf efter mig. Om dagen kan ju ingen neka mig att besöka Er. Klockan nio är jag således tillbaka igen. Tidigare kan ju herr Nordgren i alla fall icke skicka efter mig. Om jag klockan fem är hos trädgårdsmästaren Olsson, så kan jag på ett par timmar förtjena mig tjugofem öre. Han sade mig nyss, att han hade reparationer. som behöfde göras. Sedan går jag till Brattbergs lokal, så fort den öppnas, och ombesörjer dina affärer der.“

Emma gick gerna in på detta erbjudande. Hon gaf Karl portnyckeln och bjöd honom sedan hjertligt god natt.

Emma och modern hade sina bäddar i kammaren. För Karl hade man ordnat en liggplats i köket. Fruntimren voro alltså skilda från honom genom deras dagliga arbetsrum.

Emma hade en mycket orolig natt. Stormen och regnet höllo ett ständigt oväsen mot plåttaket, som var strax öfver kammaren. Det förekom henne flere gånger, som om hon äfven hörde ett annat buller, liksom om någon gått omkring i huset, och en gång, som om ett fönster öppnades. Hade hon icke vetat, att Karl sof i köket, alltså just framför den yttre dörren till deras boning, så hade hon sett efter, om någon främmande hade inträngt i densamma.

Hon log åt sin fruktan. Fattigdomen är ju säker för tjufvar. I vindsrummen behöfver man icke befara något inbrott. Men

hennes fantasi hade nu engång börjat sysselsätta sig med sådana tankar. Möjligtvis alstrades de af det samtal, som om aftonen blifvit fördt om fröken Brinck. Och i det nervösa tillstånd, hvari man under halfslummern är försatt, blanda sig de intryck, som sinnena mottagit med fantasiens bilder, gifva riktning åt densamma och blifva i sin ordning utmålade af fantasien. Emma drömde att hon hade ärft alla frökens penningar. Hon låg i fröken Brincks sofkammare, och der kommo tjufvar för att bestjäla henne. En fruktansvärd ångest genombäfvade hennes leder. Hon kände en outhärdlig beklämdhet. Det föreföll henne, som om hon igenkände Karl i den ene tjufven. Den andre var herr Nordgren. Båda hade sammangaddat sig att bestjäla henne.

När hon vaknade, badade hon i svett. Redan grydde dagen. Hon hörde ett svagt buller i köket. Karl rustade sig hörbarligen redan till uppbrott. Hon lade sig på andra sidan för att hvila ännu en liten stund. Hon kände sig för matt för att redan så sidigt stiga upp och börja sitt arbete. Nu tog naturen ut sin rätt, och snart låg hon försänkt i djup sömn, så att då hennes moder som vanligt steg upp klockan fem, hon icke hade hjerta att väcka Emma, utan lät henne sofva ännu en stund.

Fru Walter lagade tyst sitt kaffe och begaf sig på slaget sex till våningen inunder för att punktligt enligt sin åtagna pligt väcka fröken Brinck. Hon hade blott att starkt draga i snöret till ringklockan och sedan utan dröjsmål hemta mjukt bröd och mjölk. Då hon härmed kom tillbaka och åter ringde, öppnade fröken, som under tiden hade stigit upp.

Fru Walter ville göra som vanligt och gå till bagaren, sedan hon ringt första gången. Då märkte hon, att tamburdörren ut till trappan blott var tillsluten men icke låst. Hennes förskräckelse blef icke ringa. Det måste hafva förefallit något ovanligt, ty en öppen tamburdörr hos fröken Brinck, som till och med om dagarne låste dörrarne till sitt inre rum, var något oerhördt. Det fanns ingen annan förklaring derför, än att fröken

Brinck hade känt sig sjuk, så att hon varit för svag att kalla fru Walter och blott öppnat dörren, på det att uppasserskan skulle kunna gå in med samma som hon kom. Ty att hon glömt att stänga dörren, det var icke ens tänkbart.

Fru Walter såg derföre i den öppnade dörren en uppmaning till sig att gå in, innan hon hemtade något. Det var ju möjligt, att hennes fröken i dag icke ville hafva någon frukost utan i stället önskade skicka henne till läkaren.

Å andra sidan hade fru Walter icke riktigt mod att utan vidare stiga in. Då kom just en grannqvinna, som bebodde den andra vindslägenheten utför trappan, och fru Walter meddelade henne sin upptäckt och sina betänkligheter.

„Hvad är det för något," sade madam Hansson, som i hemlighet afundades sin granne den lilla biförtjensten. „Hvad är det att göra omständigheter med. Ni har ju åtagit Er att passa upp på den gamla fröken, och då behöfver Ni väl icke vara rädd för att gå in genom en öppen dörr."

Fru Walter fattade nu mod och trädde in. Men redan innan hon uppnått Adeles sängkammare, såg hon genom den öppna dörren den blodiga sängen och deruti den dödas bleka ansigte. Hon skrek högt af förskräckelse och fasa.

Fru Hanson, som stod utanför och lyssnade, om hennes granne skulle få bannor, var den första på platsen. Men fru Walters rop tillkallade äfven folk från husets öfriga lägenheter och värden. Inom en kort stund var hela huset allarmeradt och polisen tillkallad. En blick i sängkammaren var tillräcklig för att öfvertyga hvem som helst om, att här blifvit föröfvadt mord och inbrottsstöld, att all hjelp kom för sent, och att lagens män här hade att företaga den första visitationen.

Äfven Emma hade, förskräckt af bullret, kommit ned, men temligen sent, och hennes bleka, förstörda utseende var påfallande. Hon tänkte på sina ord föregående afton, att hon unnade fröken Brinck att bli bestulen, och sedan på sin dröm. Fasa

genomilade henne, ty hon kände, att hon hade blifvit straffad för sitt lättsinniga tal.

Polisen kom och befalde, att alla nyfikna och obehöriga skulle lemna våningen. Snart derpå kom förste stadsläkaren och poliskommissarien. En stund senare kom fiskalen. Kommissarien Larsen fann i en portfölj, som låg på den mördades skrifbord, postens qvitto på ett bref under öppen rekommendation, med anteckning om att det innehöll uppsägning af en fröken Brincks hos herr Sjöborg innestående inteckning, och vidare Nordgrens biljett, i hvilken han afböjde inbjudningen att tillbringa föregående afton hos Adele, men tillade, att han, om det blef honom möjligt, skulle komma till henne under eftermiddagen på ett ögonblick för att få lära känna herr Sjöborg.

Fru Walter förklarade, att hon hade på sista tiden blott sett herr Nordgren hos fröken. Denna hade för öfrigt ej umgåtts med någon. Hon hade äfven yttrat, att hon hade en slägting, som bodde vid Tomeby. Då vidare värden och alla husets innevånare betygade detsamma, men herr Majberg derjemte förklarade, att han föregående eftermiddag hade sett en herre i lång svart rock och bredskyggig hatt, hvars utseende tycktes honom egendomligt, gå in i huset och hördt, att han ringde på hos fröken Brinck, så tycktes det vara nödvändigt att uppsöka denne herre, som i alla fall var den mördades slägting, och meddela honom hvad som skett.

Det syntes otvifvelaktigt, att herr Sjöborg hade varit den siste, som på ordentligt sätt beträdt frökens våning. Hans utsago var derföre icke ovigtig.

Då anmälde en af de närvarande poliskonstaplarne, att på eftermiddagen föregående dagen ett från landet kommande fordon hade tagit in på hotel Bellevue. Kusken, en helt ung man i bonddrägt, hade fodrat och vattnat hästarne, under det hans herre, hvars yttre fullkomligt stämde öfverens med den beskrifning, som Majberg gjort på herr Sjöborg, hade gått ut i staden. Klockan fyra hade herrn åter kommit och hade skickat bort

kusken i något uppdrag, sedan hade han åter aflägsnat sig och — detta var det egendomliga i saken — klockan sex kommit åter, sjelf spännt för hästarne, och utan att invänta kuskens återkomst farit derifrån.

Larsen begaf sig till Nordgren för af honom få höra något närmare, och han träffade Konrad, just då denne återvände från Tomeby. Konrad förklarade, att han ett ögonblick hade varit hos fröken Brinck, men att Sjöborg då ännu icke var kommen, att fröken Brinck hade varit upprörd och hade antydt, att hon fruktade en allvarsam strid med sin frände, då han icke gerna torde vilja utbetala hennes uppsagda fordran.

När polismännen meddelade honom, att fröken Brinck var bestulen och mördad, spelade Konrad mästerligt den öfverraskade och bestörte, men han yttrade, att han ofta hade varnat den gamla damen att utan något tjenstehjon sofva så alldeles ensam i sin bostad. Man höll henne i allmänhet för rikare, än hon i sjelfva verket var, och då var en sådan oförsigtighet dubbelt farlig.

Under det Larsen anställde dessa efterfrågningar, inleddes af stadsfiskalen den förberedande undersökningen i Majbergs hus genom förhörande af fru Walter och upprättande af protokoll öfver det tillstånd, i hvilket man funnit bostaden samt öfver beskaffenheten af de sår, som funnos å den döda kroppen. Läkaren konstaterade, att fröken Brinck synbarligen i sömnen hade blifvit bunden och fått kafle i munnen, men först senare blifvit dödad genom ett knifstyng. Det lät sig icke bestämma, huru länge hon varit bunden, innan hon blef mördad, men läkaren medgaf möjligheten af, att mördaren bundit sitt offer redan innan hon klädt af sig, och att han klädt af henne sedan han mördat henne. Besigtningen af den intryckta fönsterrutan, låset på sängkammardörren och kassaskåpet ingåfvo fiskalen starka tvifvelsmål om, att någon rutinerad inbrottstjuf, hade föröfvat brottet. Han började redan ana, att, mördaren hade bemödat

sig om att på detta sätt rikta misstankarna mot någon, som skulle hafva inträngt utifrån.

Det senare tycktes högst osannolikt då det buller, som inbrottstjufven skulle hafva gjort, i hvarje fall borde hafva blifvit hördt af fröken Brinck. Men ingenting på liket förrådde, att någon strid hade egt rum. Ingen i huset hade hört något buller eller något rop om hjelp. Det låg alltså nära att misstänka, att mördaren hade varit någon, som befunnit sig hos fröken Brinck, af hvilken hon icke väntat sig något ondt, som hade bedöfvat och öfverfallit henne, innan hon hunnit att ropa på hjelp.

Den omständigheten att fröken Brinck icke hade någon tjenare i sin bostad, att hon från mörkrets inbrott till andra morgonen icke erhöll något besök ens af sin uppasserska, förklarade, att någon, som väl kände hennes vanor kunde taga sig tillräcklig tid att skada låsen, trycka in fönsterrutan, afkläda den bundna och lägga henne i sängen, på det att det skulle se ut, som om hon blifvit mördad i sömnen.

En kudde i sängen bar spår af, att man försökt att kväfva henne med densamma. Det klibbade stelnadt skum dervid, och man såg en svag, blek blodstrimma, sådan som visar sig, när man mycket häftigt pressar något mot tandköttet.

Den döda hade föregående eftermiddag haft en slägting hos sig, af hvilken hon hade en fordran, som hon nyss förut hade uppsagt till betalning. Hennes kassaskåp hade blifvit öppnadt med hennes egen nyckel. Den omständigheten att rosetterna voro afbrutna tydde äfvenledes på, att någon på konstladt sätt velat framställa spår af föröfvadt våld, ty eftersom låset hade blifvit öppnat, måste rosetterna hafva blifvit rätt ställde innan de afbrutits. Afbrytandet hade således ingalunda varit nödvändigt för att kunna öppna skåpet.

Allt tydde på, att ingen handtverksmessig tjuf hade föröfvadt brottet, samt på, att mördaren hade lagt mycken vigt vid att uppväcka den misstanken och föra undersökningens ledare på den tron, att fröken Brinck blifvit mördad i sömnen. Fiskalen

var derföre genast redo att gifva Larsen rätt deruti, att de första undersökningarne borde gälla att skaffa visshet om, när Sjöborg hade lemnat huset.

Då man nu började förhöra värden berättade han, att han i förgår hos fröken Brincks uppasserska hade träffat en smedarbetare, som blifvit afskedad från sin mästare på grund af misstanke om stöld. Herr Majberg gick väl i borgen för, att både fru Walter och hennes dotter vore fullkomligt ärliga och tillförlitliga, men han hade märkt, att smeden nyss smugit sig uppför trappan. Det hade förefallit honom egendomligt, att han icke visade någon slags nyfikenhet att få höra något om brottet, utan genast hade ilat upp till sin fästmö, utan att vexla ett ord med de i trappgången och tamburen stående menniskorna.

Efter detta meddelande fick den blå duken, som man funnit på flygelbyggnadens tak, och som man först icke egnat någon vidare uppmärksamhet en rätt stor betydelse. Smeden kunde i hvad fall som helst genom sin fästmös mor anses vara underrättad om den mördades vanor. Var han inbrottstjufven, så var det lätt förklaradt, hvarför låsen blifvit så oskickligt och klumpigt skadade. Han hade naturligtvis med afsigt gjort det så illa som möjligt, på det ingen skulle misstänka, att det var en smedshand, som hade utfört arbetet.

Fiskalen begaf sig jemte polisnotarien och en spanande polisman upp i fru Walters bostad för att der öfverraska smeden. Hade fru Walter vid förhöret gjort ett godt intryck på fiskalen så var detta från Emmas sida mindre fallet. Hon förskräcktes, när hon fick se embetsmännen, och bleknade på ett i ögonen fallande sätt. Likaledes tycktes hennes fästman blifva förvirrad och bestört vid polismännens inträde.

Fiskalen såg, att smeden höll på att sammansnöra en rensel!

„Hvad är det der“, frågade han. „Vill Ni vara god och öppna renseln!“

(Fortsättning följer.)

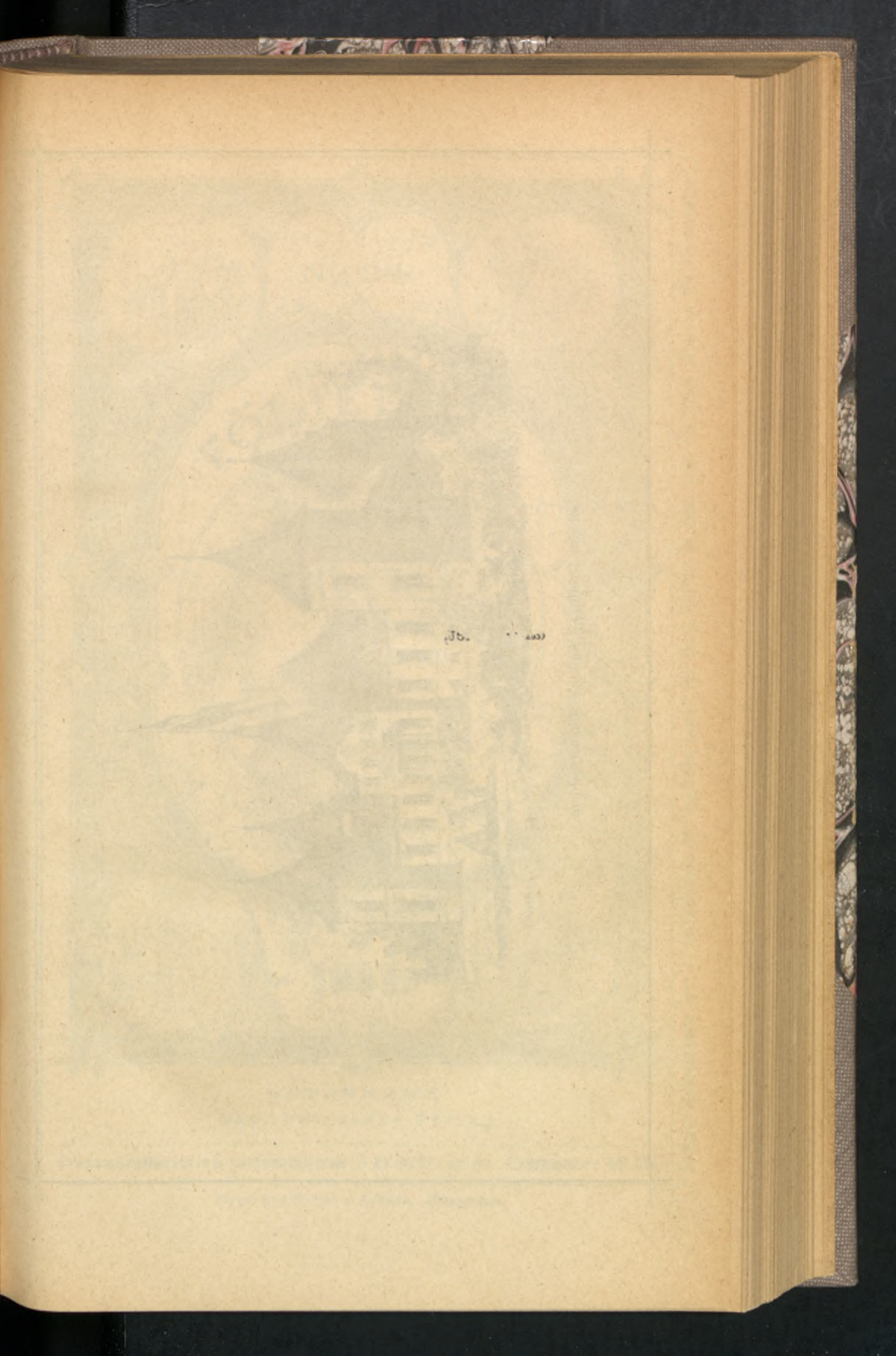

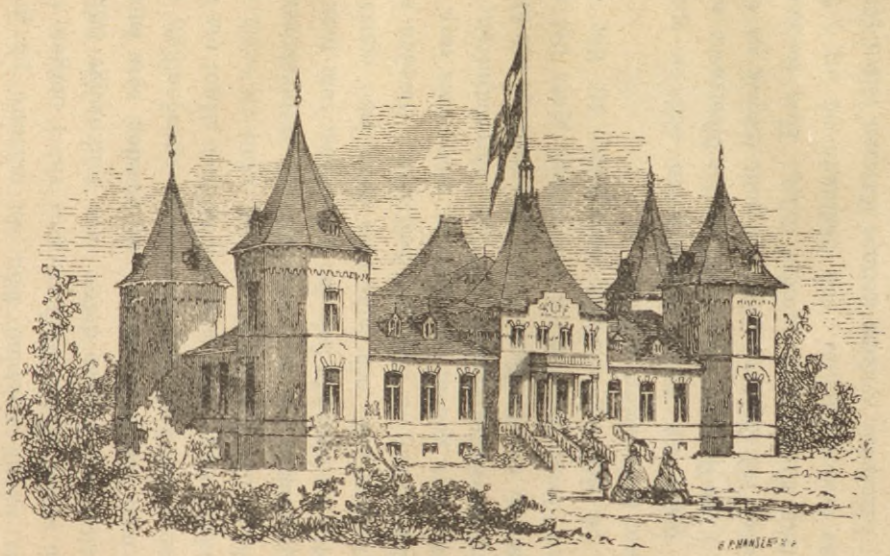

Sofiero, Drottning Sophie's sommarresidens.

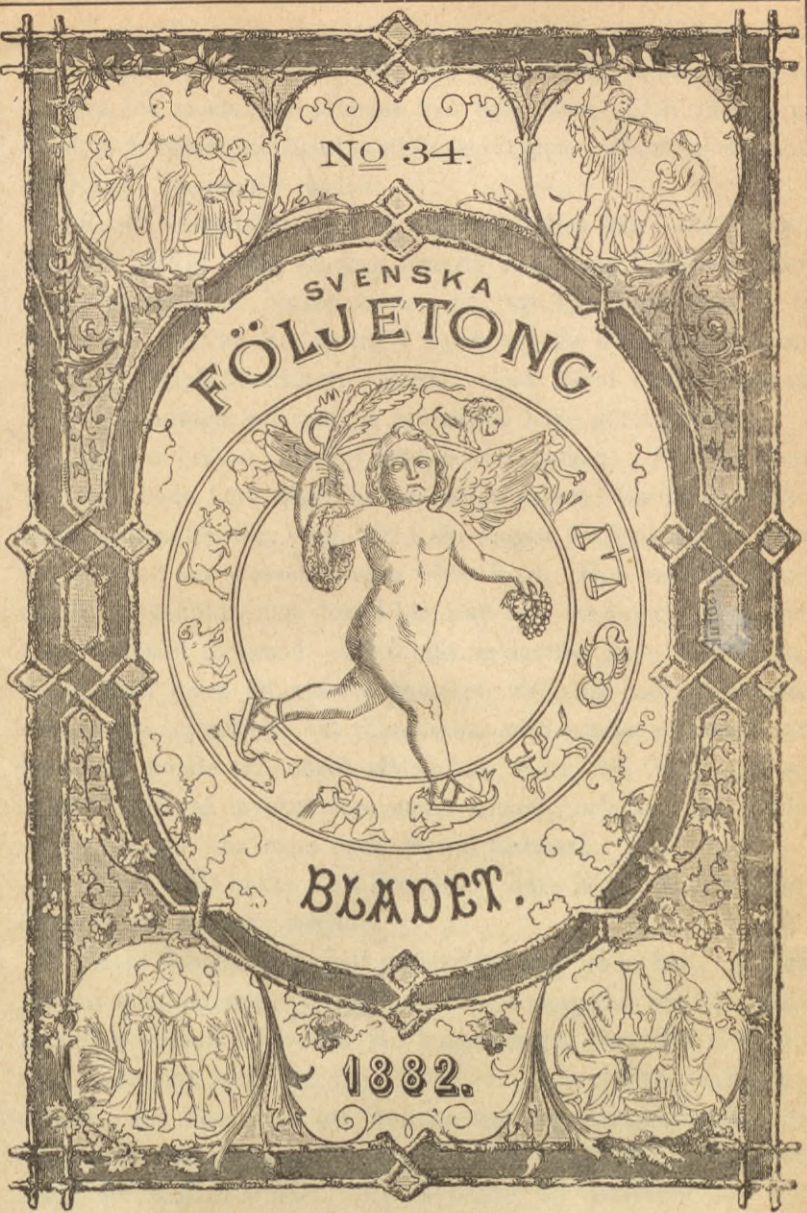

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

Karl lydde, och fiskalen såg de nytvättade och ännu icke fullkomligt torra arbetskläderna, hvaribland äfven befunno sig två blå näsdukar, alldeles lika den, som blifvit funnen på taket, och vidare de blankskurade verktygen. Hans misstankar öfvergingo nästan till visshet.

Karls bekännelse, att han tillbragt natten här i fru Walters kök och gått ut redan klockan fyra på morgonen, befästade ytterligare misstanken. Ingen trodde på, att han hade gått ut så tidigt för att icke låta se sig i huset och för att arbeta klockan fem hos trädgårdsmästaren Olsson. Det låg i stället nära till hands att antaga, att han på morgonen hade gömt rofvet.

Emmas osäkra sätt gaf stöd åt misstanken. Tillfrågad om hon icke hade hört något buller under natten, liksom om någon stigit genom fönstret, gaf hon i sin ångest ett undvikande svar, och dermed var stafven bruten öfver Karl. Hon var öfvertygad om Karls oskuld, men förmådde icke tala osanning. Hon rodnade och blef förvirrad. En direkt anklagelse hade icke kunnat skada Karl mera än hennes ängsliga, dröjande och obestämda svar, hvilka ej stämde väl tillsammans med hennes försäkran, att hon icke kunde tro något dåligt om Karl, till och med om skenet aldrig så mycket vore emot honom, och att hon heldre skulle misstro sina egna ögon än sin fästman.

Fiskalen lät häkta Karl Fromberg, huru högt och dyrt denne än svor, att han var oskyldig.

„Herr fiskalen kan sjelf underrätta sig," sade han, „om att jag har talat sanning. Jag arbetade hela morgonen hos trädgårdsmästaren Olsson. Klockan nio hoppades jag vara här igen för att invänta ett bud från herr Nordgren, som lofvat skaffa mig arbete. Jag kom dock att försinka mig, emedan jag träffade en vän, som underrättade mig att en gesäll behöfdes på den verkstad, der han arbetade. Jag skyndade till mästaren och blef genast antagen, samt fick tillsägelse att börja arbeta redan i dag. Derföre skyndade jag att packa min ränsel, och sedan

ämnade jag endast gå till herr Nordgren för att säga honom, att jag har fått arbete."

„Huru kommer det sig, att herr Nordgren så intresserar sig för Er? Känner han Er? Tror Ni, att han vill tala till Er förmån?" frågade fiskalen.

Karl rodnade åter förlägen. Han kunde ju icke säga, hvilken misstanke Emma hade mot Nordgren.

„Herr Nordgren känner mig blott helt obetydligt," stammade han.

Då kom Emma honom till hjelp.

„Det behöfver ingen tala till din förmån!" ropade hon, aldraminst herr Nordgren. Gud skall bringa din oskuld i dagen. Lita på honom!"

Dermed omfamnade hon sin älskade under högljudda snyftningar.

„Må de inspärra dig i fängelse," fortfor hon, „du har ett rent samvete och behöfver derföre icke förtvifla. Jag blifver dig trogen och tror på dig om än alla andra öfvergifva och fördöma dig. Bed Karl, och förtvifla icke. Bär det Gud pålägger dig och sätt ditt hopp till honom."

Detta språk kunde icke komma från en mördares medbrottsling, och fiskalen började åter vackla i sina misstankar, då Karl med tårar i ögonen svarade:

„Jag skulle icke kunna se dig i ansigtet, om jag hade dåligt samvete, eller om jag hade talat en lögn. Ja, du har rätt. Endast Gud kan hjelpa mig. Han skall icke låta en sådan skam länge hvila på mig. Jag fruktar icke fängelset, men mitt hjerta vill brista vid tanken på, att du skall blifva hånad och sårad af många för din kärleks skull till mig!"

Fiskalen måste afbryta den rörande scenen. Pligten bjöd honom att fullfölja häktningen, då så mycket talade mot den misstänkte, huru svårt och tungt det än syntes honom vara att låta föra den unge mannen midt på ljusa dagen vid ett tillfälle, då alla husets innevånare måste se arrestanten och hålla honom

för mördaren. — Det gälde nämligen, för den händelse han verkligen var skyldig, att göra det för honom omöjligt att gifva sin fästmö eller någon annan vinkar om räddande af rofvet eller undanrödjande af ett eller annat bevis.

TIONDE KAPITLET.

Sjöborgs arrestering.

Karls häktande skedde ungefär samtidigt med att Larsen beslöt sig för att personligen uppsöka Sjöborg och telegraferade till länsmannen i Tomeby att möta honom vid stationen med en vagn.

Äfven fiskalen tyckte sig hafva orsak att personligen öfvertyga sig om, hvilket intryck som dödsbudskapet skulle göra på den mördades slägting. Sjöborg hade genom yttre utseende och sitt skygga väsen väckt uppmärksamhet. Konrad Nordgren hade icke uttalat sig fördelaktigt om den mördades förhållande till honom. Ganska anmärkningsvärdt var det äfven, att Sjöborg, utan att invänta sin drängs återkomst, hade rest från staden, fastän ett svårt oväder hotade, vägen var lång och svår samt hästarne redan ansträngda.

Polismännens resa till Tomeby var motiverad, utan att den behöfde innebära någon synnerlig misstanke, då Sjöborg som den mördades ende bekanta anförvandt och såsom den person, som sist talat med henne, möjligen bäst kunde gifva upplysning om, hvilka kontanta summor och hvilka slags värdepapper hon hade egt. Troligen skulle han kunna underlätta efterforskningarne, och kanske hade han redan någon misstanke om, hvem som var den skyldige.

Vid sin ankomst till Tomeby erforo polismännen, att Sjöborg under natten hade farit genom byn, att han hade åderlåtit herr

Nordgren den äldre för att rädda honom från döden, men att hans uppträdande hade gjort ett ogynsamt intryck, och på det yttersta förskräckt familjen Nordgren.

Det styng i hjertat, som den mördade erhållit, var utdeladt med oerhörd säkerhet. En vanlig mördare försäkrar sig mer än dels genom att gifva flera sår om, att han för alltid gjort slut på sitt offer, så att det aldrig skall kunna uppträda mot honom som vittne eller anklagare. Det gjorde derföre ett eget intryck på polismännen, när de hörde, att Sjöborg i trakten ansågs vara lika skicklig i åderlåtning som en läkare.

På hotell Bellevue hade man berättat, att Sjöborg hade afrest från Österköping omkring klockan sex på eftermiddagen, samt att hans dräng hade yttrat, att man behöfde nära tre timmar på vägen. I Tomeby hade man sett Sjöborg ensam i trillan, utan att drängen medföljde. Han hade alltså icke afhemtat drängen någonstädes i Österköping, utan qvarlemnat honom der eller skickat honom hem med bantåget.

Skulle man misstänka, att Sjöborg hade bestulit sin slägting, så låg nära till hands att antaga, att han hade aflägsnat drängen, på det denne icke skulle kunna se, hvad han gömde i vagnen.

Under andra förhållanden hade Sjöborg bort finna, att ett sådant förfarande just skulle framkalla misstankar, men nu kunde det hända, att han varit i den tron, att ingen vetat af hans besök hos fröken Brinck, då han ju nästan aldrig uppsökt henne, och att skaffa sig visshet härom tyckte embetsmännen böra vara deras första uppgift.

Nekade Sjöborg att hafva varit hos sin slägting, så ämnade de utan vidare häkta honom. Kunde han icke tillfredsställande förklara, hvarföre han aflägsnat drängen före sin hemresa så skulle deras misstankar bekräftas.

Det var icke i de båda polismännens smak, att länsmannen hade i byn talat om sitt erhållna telegram, så att folket fick veta, att rättspersoner voro att förvänta till byn. Det stora

antalet vid stationen närvarande nyfikna bevisade, huru snabbt denna underrättelse hade utbredt sig. Det var lätt möjligt, att Sjöborg fått veta något om saken och blifvit varnad.

Emellertid kunde detta icke ändras. De båda polismännen gjorde sig derföre underrättade om allt hvad som förefallit i byn. Dervid erforo de icke blott, att Sjöborg sent på aftonen hade utan sin dräng åkt genom byn och lemnadt sjukhjelp hos Nordgrens, utan äfven att Nordgrens yngre son husarofficeren, hade begifvit sig till Sjöborg för att tacka honom, samt att Sjöborg samma natt hade hemtat provinciallläkaren.

Sjöborgs hästar hade enligt dessa berättelser blifvit utomordentligt ansträngda. Om man antog, att Sjöborg åderlåtit den sjuke för att lemna ett bevis för, att han redan vid niotiden hade befunnit sig i Tomeby och alltså icke kunde hafva föröfvadt ett mord, som blifvit begånget i Osterköping, sedan fröken Brinck hade gått till sängs, så kunde man lika väl misstänka, att han utan hänsyn till hästarnas trötthet dock hade erbjudit sig att hemta doktor Hjelmstedt, för att under färden genom skogen gömma undan rofvet på något gömställe, som han ansåg säkrare än hemma i sitt hus, der han troligen icke ens kunde packa ur vagnen utan fara att blifva observerad af någon tjenare.

Det syntes förr misstänkt än lätt förklarligt, att Sjöborg så frivilligt hade gjort familjen Nordgren äfven denna tjenst. En menniska, som har begått ett mord, är orolig, vill ha rörelse och bryr sig icke om att skona hvarken menniskor eller djur. För en sådan skulle denna andra färd genom skogen, trots ovädret, vara välkommen.

* * *

Embetsmännen stego jemte länsmannen upp i vagnen, och man uppnådde snart Sjöborgs lilla egendom. Länsmannen fick i uppdrag att utforska drängen på stället rörande föregående dagens tilldragelser, under det fiskalen och kommissarien skulle

uppsöka Sjöborg sjelf. Vagnen stannade på gården. Manbyggnaden var liten och oansenlig, men tillbygd med en utbyggnad, som dock icke hade någon särskild dörr eller ingång.

På ena sidan af huset befunno sig de anspråkslösa stall- och ladubyggnaderna, och på andra sidan var en liten väl vårdad trädgård, hvari många sällsynta prydnadsväxter funnos i vackra exemplar, men mest medicinska växter. Till trädgården gränsade skogen, och genom en öppning i densamma syntes åkerfält, som hörde till ställets egor.

Ett åldrigt fruntimmer, som arbetade i trädgården, frågade polismännen efter deras ärende och tillade, utan att afvakta deras svar, att det var omöjligt att få tala med kandidaten. Han var nyss hemkommen och hade gått till arbete, derföre vågade hon icke anmäla någon.

„Han skall taga emot oss," sade Larsen, „och Ni skall anmäla oss för honom, ty vi höra till polisen."

Han hade ännu icke talat ut, då Sjöborg, som ännu bar portören vid en rem öfver skuldran, visade sig på husets trappa.

Han hade från sitt fönster märkt den ankommande vagnen:

„Hvad önskar Ni?" frågade han i höflig men dock något sträf ton, liksom ville han först förvissa sig om, huruvida det var nödigt att föra de båda embetsmännen in i huset.

„Ar Ni herr Paul Sjöborg?" frågade fiskalen.

„Ja, och hvem är Ni?"

Sjöborg antog nu en hög ton, ty fiskalens föga höfliga sätt sårade honom.

„Jag är häradshöfding Sandgren, stadsfiskal i Österköping."

„Godt, och hvad vill Ni mig?" frågade Sjöborg med så fullkomligt lugn och i en ton, som förr var utmanande, än den förrådde oro eller förskräckelse, så att Larsen redan började känna sina misstankar vackla.

„Jag har att göra ett för Er vigtigt meddelande och att förelägga Er några frågor."

Sjöborg gjorde ännu ingen min att inbjuda embetsmännen att inträda i huset.

„Jag tror knappast," sade han, „att Ni kan veta, hvad som är af vigt för mig eller ej. För mig är framför allt min tid dyrbar. Men om Ni å Ert embetes vägnar har några frågor att göra mig, så ber jag Er följa mig."

Embetsmännen följde nu Sjöborg in i ett yttre rum, der han aflade portören och bjöd embetsmännen att sitta ned på ett par stolar i det högst enkelt möblerade rummet.

„Jag står nu till Er tjenst," sade han kort.

„Ni var i går i Österköping?" frågade fiskalen.

„Ja."

„Får jag fråga, hvad Ni hade för ärende eller mål med denna resa?"

„Om Ni å tjenstens vägnar är berättigad att anställa ett förhör med mig —"

„Jag är berättigad dertill."

„Godt, då skall jag svara Er. En slägting till mig, fröken Adele Brinck, ville tala med mig, och jag hade dessutom åtskilliga inköp att ombestyra i staden."

„Ni reste hem utan Er dräng?"

„Ja. Har det händt karlen någonting? Han har icke sagt något åt mig."

Pauls ton förrådde nu för första gången oro.

„Stannade han på Er befallning eller med Er tillåtelse qvar i Österköping?"

„Ja. Jag hade beställt åtskilliga kemikalier och kunde icke genast erhålla dem. Då gaf jag Frits i uppdrag att vänta på dem och — om så behöfdes — stanna i Österköping öfver natten för att på morgonen hemföra sakerna med bantåget. Detta var mera praktiskt än att i dag åter skicka honom särskildt till staden. En ompackning af glasen för att kunna skickas som fraktgods hade varit ännu omständligare."

„Ah — är Ni kemist också", frågade fiskalen, genom hvars

hufvud for den tanken, att en som förstod sig på att bereda gifter, svårligen skulle taga till knifven, om han ville begå ett mord.

„Jag har ett litet laboratorium," svarade Sjöborg, „hör det också till saken?"

„Nej, ursäkta," svarade fiskalen, som Pauls lugn ingaf allt mera tvifvel om, att denne man kunde hafva ett med mord belastadt samvete. — „Ni gjorde alltså fröken Brinck Ert besök?

„Ja — men jag ber Er säga mig, hvad detta förhör betyder, eller hvilket uppdrag, som för Er hit."

„Herr Sjöborg, jag har att förbereda Er på ett ganska förskräckligt budskap. Fröken Brinck är död."

Sjöborg ryggade tillbaka. Han såg på embetsmännen halft tviflande, halft träffad, men huru skarpt dessa än fixerade honom, förrådde han icke genom en min den inre ångest och oro, som åtfölja det onda samvetet, och som blott den förhärdade förbrytaren kan fullkomligt frigöra sig ifrån.

„Omöjligt," sade Sjöborg, som snart hemtade sig från sin bestörtning. „När jag lemnade henne, var hon frisk och sund, fast visserligen en smula uppretad. Jag kan väl icke tro, att den förargelse, som jag beredde henne, har varit så skadlig för henne. Hon har visserligen alltid stått fjärran från mig, men hon var min enda anförvandt. Hvad har hon dödt af? Har hon fått slag?"

Den omständigheten att Sjöborg tog underrättelsen temligen kallt, talade hos tjenestemännen till hans förmån. Hade han varit skyldig, låg det närmare till hands att antaga, att han skulle hafva hycklat bestörtning och smärta, och aldra minst kunde man tro, att han af sig sjelf skulle omtala, att han hade haft en strid med den döda.

„Törs jag fråga," fortfor fiskalen, „hvarföre fröken Brinck var uppretad. Hvem hade förargadt henne?"

„Min herre", svarade Paul i ganska bestämd ton, „nu

måste jag bedja att få lemna sådana frågor obesvarade, som jag icke kan finna annat än högst närgångna."

„Fröken Brinck har blifvit funnen mördad i sitt rum, och då Ni är den siste, som, så mycket man vet, varit hos henne —"

„Jag förstår!" utropade Sjöborg, som vid de första orden hade sprungit upp. „O, det är förskräckligt! Ar hon mördad? Verkligt mördad?"

„Mördad och bestulen."

Paul svarade icke genast. Han syntes tänka efter någon ting. Plötsligt såg han upp, som om han hade fattat ett afgörande beslut.

„Jag far med Er till Österköping," sade han. „Saken måste undersökas. Det är min pligt att göra allt för att få mördaren upptäckt och straffad. Jag skall under vägen göra Er mina meddelanden."

Embetsmännen tycktes dröja att antaga detta förslag.

„Faller sig mitt sällskap icke lägligt för Er?" fortfor han. „Viljen I kanske anställa några efterforskningar här?" sade han med ett bittert leende, då plötsligt en aning uppsteg hos honom, att man kanske hyste misstankar mot honom. „Tron I att jag — men det är sant, I ären ju polismän. Jag förstår nu allt —"

Det försiggick inom några få sekunder en så fullkomlig förvandling med Paul, att han tilldrog sig de båda tjenstemännnns synnerliga uppmärksamhet. Han hade fullkomligt förlorat sin lugna säkerhet, som hade gjort ett så fördelaktigt intryck, han tycktes nedslagen, ängslig, ja nästan förkrossad. Var detta följden af den tanken, att han kunde vara misstänkt, eller var det en illa spelad komedi, för att framställa huru mycket en misstanke sårade honom?

Var Sjöborg säker på, att man hos honom lika litet skulle finna rofvet som något spår af brottet, så kunde han möjligen genom ett sådant språk hafva för afsigt att framkalla en husvi-

sitation, hvars resultatlöshet sedan borde befria honom från vidare misstankar.

Det tycktes, som om denna Sandgrens och Larsens misstanke hade träffat den rätta förklaringen till Pauls förändrade hållning, ty när Sandgren anmärkte, att Sjöborg icke hade besvarat frågan om orsaken till hans strid med fröken Brinck, visade sig Sjöborg ännu mindre lugn.

„Ni vet sannolikt redan," sade han i upprörd och retlig ton, „att min kusin hade uppsagt en liten fordran, som hon har intecknad i min egendom här. Förmodligen har denna omständighet ledt misstankar på mig, men till all lycka kan jag bevisa, att jag har mera penningar, än jag behöfver, och tillräckligt för att betala inteckningen. Jag traktar icke efter rikedom, fastän min kusin antagligen trodde motsatsen och derföre upptog min välmenta varning så illa. Hon talade nämligen om, att hon ämnade gifta sig och köpa ett hus, och jag förklarade för henne, huru dåraktiga dessa planer voro."

Polismännen tyckte sig i dessa ord se en afsigt hos Sjöborg att lemna bevis för, att han var ointresserad. Det tycktes dem som ville Paul, hvars hela hållning och sätt att yttra sig, nu syntes dem vara på förhand öfverlagda, förekomma en anklagelse. Deras misstanke växte och befästades allt mer då Sjöborg berättade de närmare detaljerna af sitt samtal med Adele. Det tycktes, som om Sjöborg hade haft för afsigt att leda misstanken på någon annan person, som skulle hafva bedårat den gamla koketten, och embetsmännen tänkte derföre redan på att alldeles afstå från någon husvisitation, just emedan Sjöborg tycktes vilja framkalla en sådan.

Sjöborgs erbjudande att åtfölja embetsmännen till Österköping gjorde någon uppmaning dertill öfverflödig. En sådan skulle eljest hafva följt på det allvarligaste sätt, om Sjöborg hade försökt någon förevändning att ändra sitt fattade beslut.

Ute på gården väntade redan länsmannen på dem, och sedan Larsen af honom hört, att drängens utsago öfverens-

stämde med hans husbondes uppgifter, anträdde man färden till jernvägsstationen. Sjöborg var iklädd samma kläder, som han hade burit föregående dag.

* * *

Hade i Nordgrenska villan Ester, Augusta och Oskar fästat sina blickar på den förbifarande vagnen, så hade Sjöborg, som, redan innan man hann dit fram, såg fröken Fribergs tomma vagn, i stället vändt bort sitt ansigte.

Han kände sig icke blott fullkomligt oskyldig — såsom ju var naturligt — utan äfven fullkomligt obekymrad för utgången. Han anade ännu icke, att någon allvarlig misstanke kunnat fästas vid honom, om än embetsmännen hade fattat en flyktig sådan.

Men det förekom honom obeskrifligen pinsamt och nedtryckande, att hans sista anförvandt hade blifvit ryckt bort ifrån honom och, i stället för att lyssna till honom, visat sig ovänlig vid deras sista sammanträffande. Och vidare föreföll det den vid sin sysselsättning vande mannen svårt att nödgas afbryta vigtiga studier och öfvervara långsamma, tröttande rättegångsförhandlingar och stå till svars i alla ämnen, som en domares nyfikenhet kunde vilja utforska.

Men i samma ögonblick han fick se det Fribergska ekipaget och fick se det hus, i hvilket han föregående afton hade lärt känna ett qvinligt väsen, som aftvingat honom aktning, kom en känsla af blygsel öfver honom. Hvad skulle folk tänka och säga om, att han satt emellan ett par polismän!

Först nu uppmärksammade han, att öfverallt arbetarne på fälten och i trädgårdarne äfvensom de vandrare på vägen, som mötte vagnen, kastade egendomliga, mönstrande blickar på honom.

Då man ändtligen uppnådde stationen, och der talrika åskådare voro församlade, som betraktade honom med en egen-

domlig nyfikenhet, gissade han, att man ansåg honom vara häktad.

Och han var icke mycket bättre. När fiskalen talade med kommissarien, ställde sig länsmannen bredvid Sjöborg. Allmänheten höll sig på afstånd från honom och gapade på honom. Folket hviskade vid hvarandra, och — han kände, att man talade om honom.

I folkets miner fans intet deltagande att läsa. Han såg ingen, inför hvilken han skulle hafva velat rättfärdiga sig, äfven om han hade kunnat det. Oändlig bitterhet uppfylde hans hjerta. Han hade, så länge han bodde i Tomeby, icke gjort någon menniska ondt. Han hade icke trädt någon för nära, men han hade bevisat välgerningar mot många. Menniskorna hade ingen orsak att tänka illa om honom, och dock gjorde de det. Han såg snarare skadeglädje än deltagande återspegla sig i böndernas och arbetarnes miner.

Huru skulle väl den unga flickan tänka om honom, som han så ofta hade mött i skogen, hvars sköna ögon så ofta hade ingifvit honom längtan efter att åter umgås med menniskor, och vid hvilkens anblick han med vemod erinrade sig dagar, då äfven han hade framlefvat en glad och bekymmerfri ungdom!

Hvad skulle sedan Nordgrens dotter tänka om honom, hon af hvilken Augusta sannolikt redan hade hört, hvilka hemska ord han hade yttrat mot hennes fader!

Ännu för några få timmar sedan hade han tillbakavisat den unge mannens vänlighet, då denne i sitt eget och sin systers namn ville tacka honom för den hjelp han lemnat den sjuke. För ögonblicket skulle ett vänligt och deltagande ord varit honom oändligt kärkommet och välgörande.

Tåget, med hvilket man skulle fara till Österköping brusade fram. Det stannade endast ett par minuter, så att man måste skynda sig att stiga in. Efter en kort underhandling med konduktören erhöllo tjenstemännen en tom kupè, hvari de inbjödo

(Fortsättning följer.)

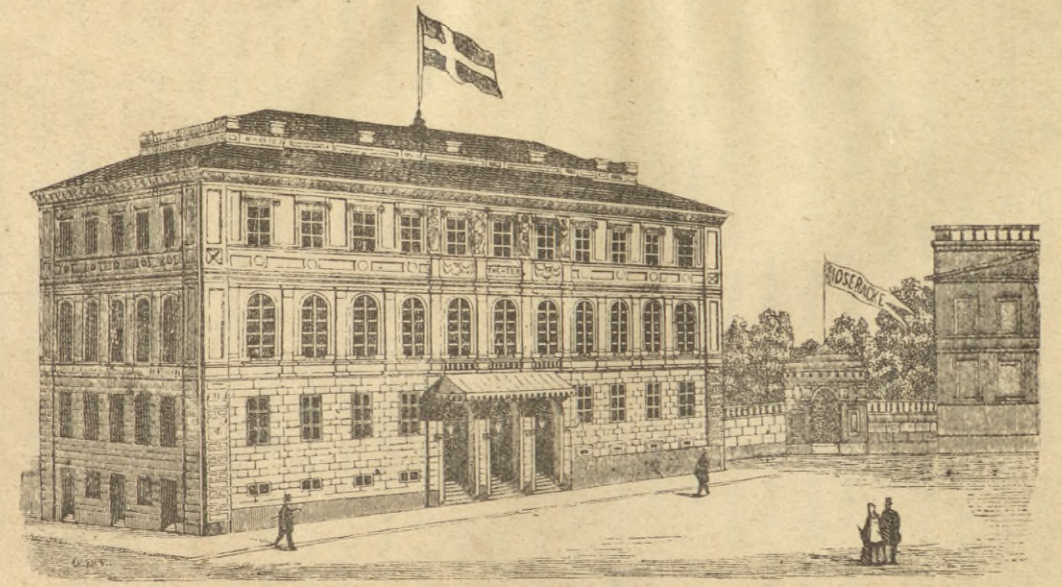

Södra teatern i Stockholm.

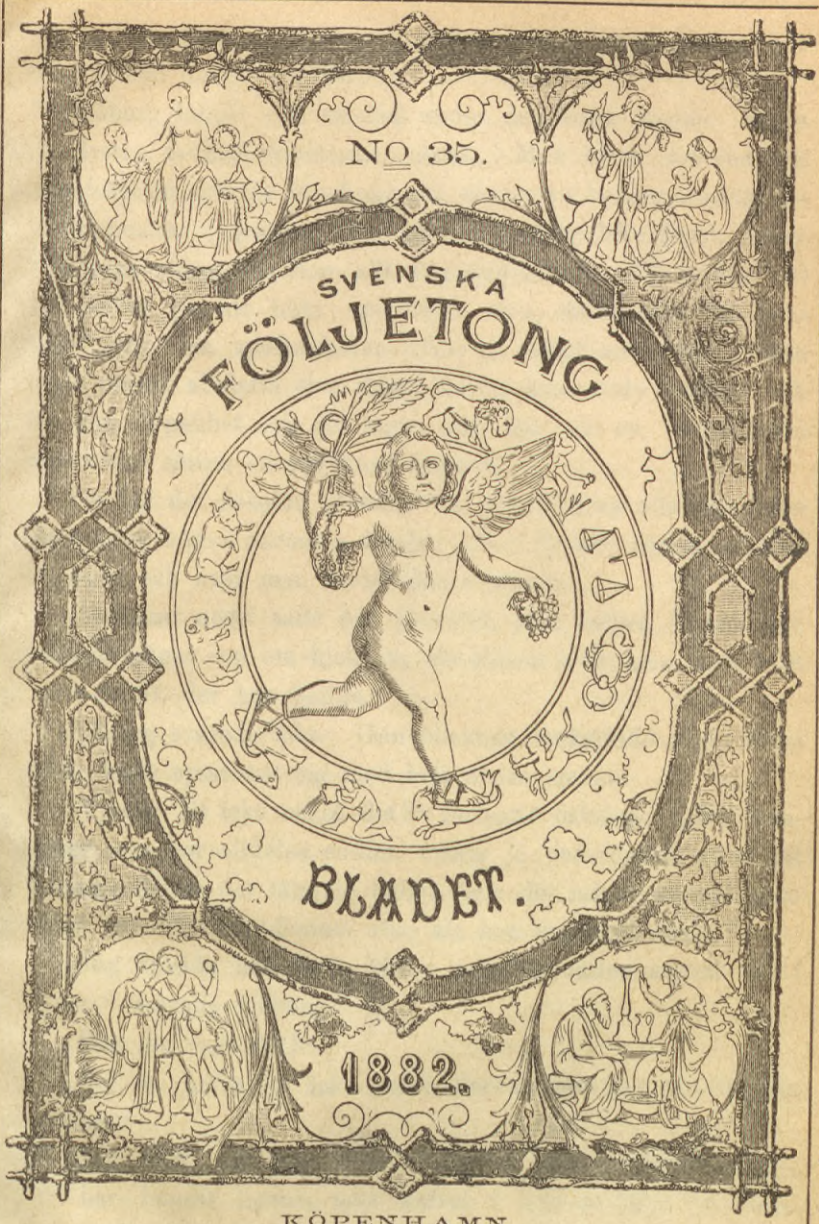

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

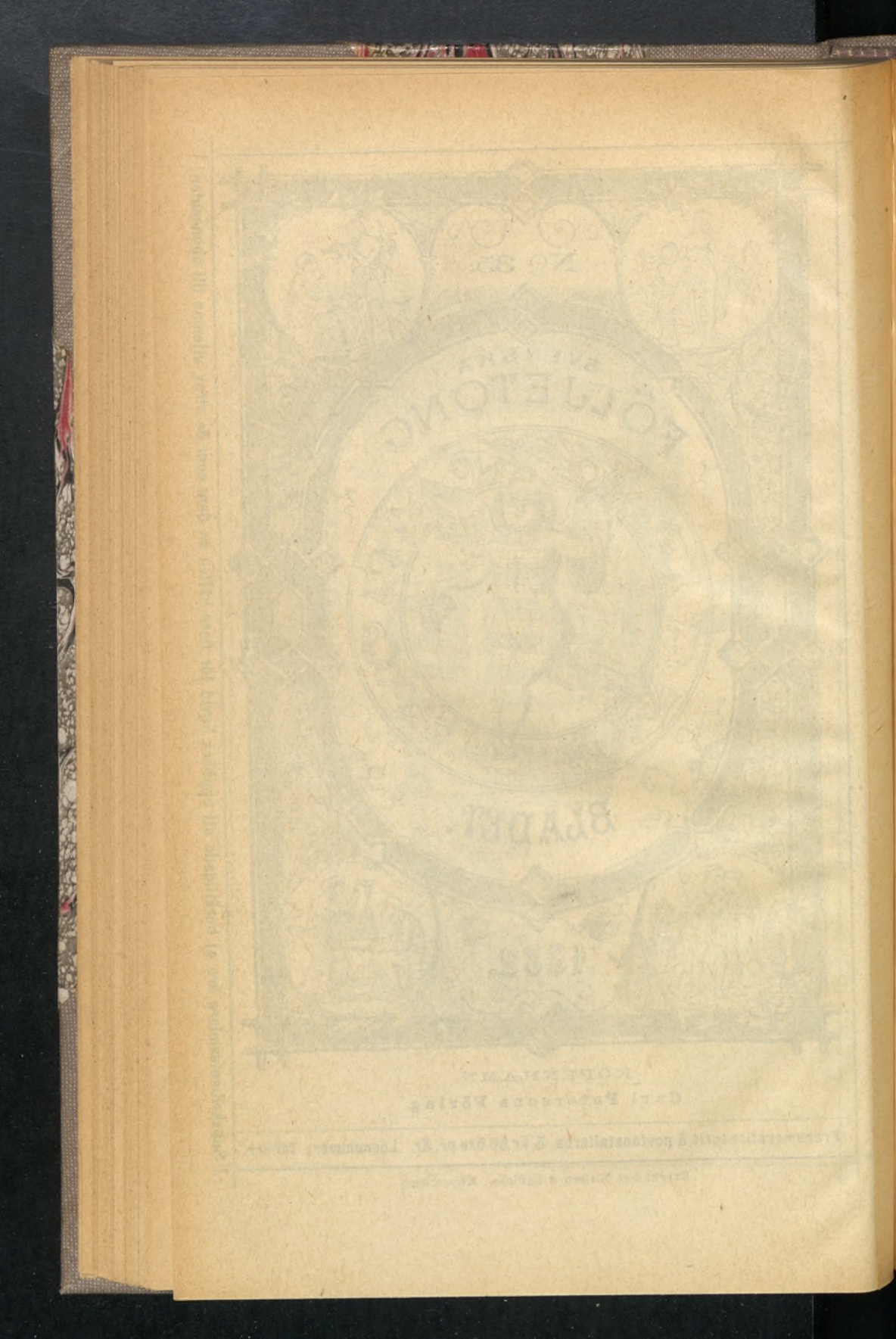

Sjöborg att först stiga in. Derefter följde kommissarien och fiskalen, och dörren tillslöts.

Sjöborg talade icke ett ord under den korta färden. Bittra och dystra tankar sysselsatte honom. Men äfven fiskalen och kommissarien tycktes föredraga att observera honom framför att inleda honom i samtal. De störde derföre icke Paul, hvars förändrade väsen blef dem allt mera påfallande. De trodde, att han tänkte på att hitta upp skäl, som skulle tala för hans oskuld och leda misstankarne öfver på något annat håll. Men hvarje försök af detta slag måste bevisa hans onda samvete och låta den öppenhet och det lugn, som han till en början hade visat, synas såsom en beräknad komedi.

Då föll det fiskalen plötsligt in, att Sjöborg alls icke hade frågat efter några närmare detaljer eller förrådt någon nyfikenhet, huru och hvar man funnit den mördade.

„Sällsamt nog," sade han plötsligt, „har fröken Brinck icke uppgifvit något rop om hjelp, ty ett sådant hade man dock bort höra i huset, der hon bodde."

Sjöborg svarade icke. Han blickade tankspridd upp. Hans tankar hade sysselsatt sig med helt andra ämnen.

„Tycker Ni icke också det?" fortsatte fiskalen. „Ett fruntimmer som bor alldeles ensam, måste ju naturligtvis gifva akt på hvarje äfven det lättaste buller, och det måste knappt vara möjligt att öfverfalla henne, utan att hon ropar på hjelp!"

„Jag trodde hon hade blifvit mördad under natten och i sömnen," svarade Sjöborg.

„Har jag sagt det?"

„Nej vi hafva ju icke talat derom men jag tänkte mig saken så."

„Jag tror, att hon blifvit mördad under aftonens lopp. Man har bundit henne, satt kafvel i hennes mun och först sedan dödat henne med ett knifhugg."

„Fasansvärdt! Den arma qvinnan! Och hvar fann man henne?"

„I hennes säng!“

„Då har hon väl också der blifvit öfverfallen. Hon måste hafva sofvit, annars hade hon väckt hela huset med sitt skrik. Hon höll sina penningar mycket kärare än sitt lif.“

„Men man har, tror jag, i hennes rum funnit blodspår, som vore mycket dåligt utplånade.“

Embetsmännen fixerade vid dessa ord Sjöborg skarpt, och de sågo honom blekna.

Han gaf likväl intet svar. Han vände bort sitt ansigte. De förhörandes skarpt iakttagande blickar blefvo honom allt mera pinsamma.

Fiskalens anmärkning förklarade äfven för honom, huru misstankarne kunnat falla på honom. Då han redan vid sextiden hade lemnat Österköping kunde man blott misstänka honom i det fall, att mordet hade eget rum förut.

Efter framkomsten till Österköping bad fiskalen Sjöborg att följa honom till poliskammaren, så att han der sjelf kunde få afgifva sin förklaring. Man tog en droska för att fara dit.

När man kom in i detta dystra rum, i hvilka en menniska, så snart som en skugga af misstanke råkar falla på henne, behandlas som en brottsling, tills hon kan bevisa sin oskuld, läto tjenstemännen Sjöborg vänta i det yttre rummet, der, såsom en posterande poliskonstapel meddelade, polisborgmästaren redan väntade deras återkomst.

Fiskalen meddelade borgmästaren, så snart de inträdt, sina misstankar mot Sjöborg, men då han var angelägen om att rättfärdiga sin order om Frombergs häktning framställde han saken så, att han visserligen icke funnit något särskildt bevis mot denne, men en hel mängd sammanstötande omständigheter, som måste fästa misstankar på honom och göra hans häktning naturlig och nödvändig, så som sakerna på morgonen tett sig. Hvad Sjöborg beträffade, hade han funnit hans uppförande vara sådant, att han ansåg lämpligt, att borgmästaren genast ville förhöra honom.

Han meddelade vidare, huru Sjöborg hade följt med af egen fri vilja, samt huru polismännens omdöme hade vacklat fram och till baka, till Sjöborgs synbara bemödanden att försvara sig mot misstankar, som aldrig blifvit uttalade, hade på dem gjort det mest ogynnsamma intryck.

Borgmästaren frågade nu Larsen om hans åsigt, då denne var känd som en dugtig och skarpsinnig polisman.

„Mannen är," svarade Larsen, „förmodligen den mördades ende anförvandt och naturlige arfvinge. Hon uppsäger en fordran hos honom genom ett bref, hvars innehåll en postjensteman får intyga, alltså på ett sätt som förutsätter en misstanke, att gäldenären skulle kunna komma att neka för att i rätt ordning hafva blifvit delgifven uppsägningen. Han tillstår å ena sidan, att han aldrig stått i något förtroligt eller nära vänskapligt förhållande till henne, och å andra sidan förklarar han den omständigheten, att högljudda, häftiga ord vexlats dem emellan, dermed att han skulle hafva sårat henne genom välmenade råd. Han påstår, att hon berättat honom, att hon ämnade köpa ett hus och gifta sig. Jag anser tvifvel underkastadt, att hon verkligen lemnat honom dylika förtroenden, och tror snarare, att han erfarit detta från annat håll eller sjelf hittat på det, för att förklara hennes häftighet, ifall dess högljuddhet skulle hafva väckt någons uppmärksamhet. Jag antager, att han fordrat inteckningens förlängning och möjligen dervid uttalat någon hotelse. Hela hans tal karakteriseras af ett ängsligt bemödande att bevisa, huru ointresserad han är, att han har mera penningar än han behöfve, så att han när som helst kan betala inteckningen, och så vidare. Om han planmässigt hade förberedt både brottet och sitt försvar, så kunde han knappt handla mera konseqvent. Han aflägsnade sin dräng genom uppdrag, som höllo honom qvar i Österköping öfver natten. Han har troligen efter ordstriden med fröken Brinck lemnat henne och bevisligen gått från hennes bostad tidigt på eftermiddagen, men sedan i hemlighet återvändt dit. Han förskräcktes synbart, då fiskalen

meddelade, att man hade funnit blodspår i rummet. Från detta ögonblick visade han sig osäker. Jag vill dessutom fästa uppmärksamheten på hans egendomliga och ensamma hemfärd i det fruktansvärdaste väder i stället för att stanna i Österköping. I Tomeby anropades han om hjelp. Han öppnade åder på en sjuk, och hans förstörda väsen väckte allas uppmärksamhet. Sedan for han under den mörka natten med sina ansträngda hästar en lång väg för att hemta läkare åt främmande menniskor, i stället för att fara hem till sitt. Om man antager att han derunder gömt något i skogen, så måste han redan tidigt på morgonen ha ansett nödvändigt att se till, att inga spår skulle förråda honom, ty i stället för att hvila ut och afvakta drängens hemkomst, hade han uemligen gifvit sig ut i skogen för att botanisera."

Borgmästaren hade med stor spänning lyssnat till denna framställning.

På hans vink blef Sjöborg införd i rummet. Polisnotarien, som hade varit ett stumt vittne till fiskalens och kommissariens redogörelse och derunder gjort några anteckningar drog sig nu tillbaka vid sitt med höga böcker betäckta bord, så att Sjöborg icke märkte honom vid sitt inträde.

Borgmästaren helsade Sjöborg med formel höflighet och bjöd honom en stol.

„Det är mycket kärt att redan i dag få tala med Er," sade han, „ty anordningar måste träffas rörande den mördades lik, och Ni som hennes anförvandt torde kunna lemna mig tillförlitlig upplysning, om hon eger några ännu närmare anhöriga."

„Derom kan jag gifva bestämdt besked," svarade Sjöborg. „Våra mödrar voro systrar. Ingendera af oss har någon lefvande anförvandt mer, utan att man skulle forska mycket långt tillbaka för att uppspåra något mycket aflägsen slägtskap. Denna möda har jag aldrig gjort mig, och såvidt jag vet, icke heller den döda."

„Då är Ni alltså den mördades närmaste anhörige, och laglige arftagare.“

„Det första är jag, men det senare betviflar jag, då hon troligtvis gjort ett testamente för att undandraga mig arfvet i fall jag kom att öfverlefva henne.“

„Vid inventeringen af hennes qvarlåtenskap har icke funnits något testamente. Man har stulit icke blott hennes smycken värdepapper och penningar utan äfven hennes böcker och affärspapper. Jag har låtit försegla allt, såsom det finnes. Har Ni något emot, att liket föres till bårhuset, på det våningen må kunna stängas.

„Nej, men jag skulle gerna vilja se liket i det tillstånd, hvari man funnit detsamma. Det är min pligt att söka hennes mördare, och förskaffa honom till bestraffning, om jag lyckas finna honom.“

„Denna omsorg har poliskammaren åtagit sig. Vi hafva redan, efter noggrann besigtning af rummen, låtit föranstalta om likbesigtning. Poliskammaren skrider till sitt värf utan anseende till personen, och den, som önskar förbrytarens upptäckande, får icke taga illa upp, om man förelägger honom sjelf frågor till förklaring af sakens läge. Jag måste erinra Er derom, att vid hvarje mord misstanken närmast riktas mot den, som haft intresse vid, att offret blifvit röjdt ur vägen. Det får derföre icke af Er fattas som någon förolämpning, att jag i främsta rummet tager Er i förhör —“

„Visserligen icke, men jag måste bestrida det antagandet, att jag skulle haft något intresse vid min kusins död. Jag hade ingenting att vänta af henne, och hon visste också att jag ingenting begärde af henne. De penningar som voro innestående hos mig mot inteckning, och som hon nu uppsagt, härstamma från ett gemensamt arf och kunna af mig när som helst kontant utbetalas.“

„Vidare är den föga höfliga form, hvari uppsägningen skedde, påfallande.“

„Den motsvarar den aflidnas karakter. I affärer var hon alltid pinsamt och sårande försigtig.“

„Inteckningsbeviset är också bortstulet. Ert erkännande af skulden är derföre vigtigt. Man har väl i den mördades skrifbord funnit åtskilligt, som bör tjena till ledning vid brottets upptäckande. Men för närvarande ger det ej full upplysning i alla önskvärda fall. Vet Ni något närmare om beloppet af den mördades förmögenhet?“

Borgmästaren såg vid dessa ord skarpt på Sjöborg, men denne bevarade fullkomligt sitt lugn.

„Jag har aldrig varit hennes förtrogne i affärssaker,“ svarade han, „och jag tror, att hon deruti icke har trott någon. Men väl har man öfverskattat hennes förmögenhet. Hon hade från början endast sitt mödernearf. Hon ärfde, liksom jag af min mor, omkring fyrtiotusen kronor. Hon har visserligen lefvat ytterst sparsamt, men jag tror icke att hon kunnat ega mer än kanske något öfver sextiotusen kronor, inberäknad hennes fordran hos mig.“

„På hvilken grund tror Ni, att man öfverskattade den mördades förmögenhet? På hvem syftade Ni med dessa ord. För en mördare böra väl redan några tusen kronor vara ett tillräckligt rikt byte!“

Sjöborg rodnade vid denna fråga och blef förlägen.

„Ar det nödvändigt, att jag besvarar denna fråga?“ sade han efter ett kort dröjsmål.

„Jag nödgas bedja Er derom.“

„Jag har redan underrättat herr fiskalen, att min kusin förklarade uppsägningen af inteckningen dermed, att hon ville köpa ett hus och ämnade gifta sig. Jag varnade henne för att begå en sådan dårskap och sade henne, att hon var ur de åren, då man ännu kan tro på oegennyttig kärlek. Då blef hon på ett i ögonen fallande sätt häftig och ond. Ju mera jag tänker öfver mordet på min kusin, desto närmare träder mig den tanken, att någon som stått henne nära, som känt hennes

vanor och eget hennes förtroende, varit mördaren. Herr fiskalen sade mig, att man hvarken hört buller eller nödrop. Hennes kassaskåp är plundradt, alltså uppbrutit, men hvem förmår utan buller öppna så många dörrar om natten isynnerhet hos en girig, som ängsligt vaktar sina skatter och aktar på hvarje buller."

Fiskalen och kommissarien vexlade, under det Sjöborg talade, egendomliga blickar med borgmästaren, liksom ville de erinra honom om, huru de förut anmärkt, att Sjöborg ängsligt sökte förekomma hvarje anklagelse och äfven nu följde samma metod. Då knackade en polisman på dörren. Borgmästaren blef utkallad.

En längre paus uppstod. Då borgmästaren åter inkom, var hans ansigte mycket allvarsamt. Han bar ett litet paket i handen, som nyss blifvit lemnadt af en af de detektiva polismän, som borgmästaren strax efter fiskalens och Larsens resa till Tomeby skickat att undersöka vägen dit och trakten deromkring.

„Känner Ni denna knif?" utropade borgmästaren, i det han öppnade paketet och höll framför Sjöborgs ögon en sådan der stor fällknif med rakt blad, som, sedan det blifvit uppspändt, genom en sinnrik mekanik hindras från att falla igen. Sådana knifvar brukas af jägare till att skära upp villebråd, men de kunna äfven vid läsning användas till att skära upp böcker. Botanister begagna dem i stället för små spadar till att gräfva upp örter, men de kunna äfven i mördarens hand tjena som en farlig dolk."

Knifven tycktes temligen ny, men var starkt anlupen med frisk rost, som visade spår af stelnadt blod.

Sjöborg förskräcktes synbarligen. Borgmästarens öfverraskande, i hotfull ton uttalade ord i förening med den rörelse han gjorde, då han framvisade knifven, hade kunnat förskräcka äfven en modig natur, men detta betänkte ingen, ty man trodde sig se en skyldig som bleknar, då han finner sig ertappad.

„Denna knif,“ sade borgmästaren, „är funnen i ett busknår nära vägen från Österköping och Tomeby. Klingans bredd passar noga till snittet på såret i den mördades kropp, och detta papper, i hvilket knifven varit invecklad, bär den mördades handstil och är alltså tillgripet i hennes bostad.“

Då Sjöborg icke förmådde komma fram med något svar utan stirrade än på borgmästaren än på fiskalen och kommissarien, ropade den förre:

„Bekänn Er brottslighet, Paul Sjöborg! Jag förklarar Er härmed häktad såsom misstänkt för mord och inbrottsstöld.“

Kommissarien trädde fram. Sjöborg var stum och orörlig af bestörtning, och man kunde af hans hållning lätteligen draga den slutsatsen, att han kände sig ertappad och förlorad. Men snart kände han äfven sjelf, att han genom sin tystnad endast gaf styrka åt misstankarne.

Han utsträckte handen efter knifven, liksom ville han taga den för att närmare bese densamma, men borgmästaren lemnade den icke ur händerna.

„Ni känner nog igen Er knif,“ sade han. „Er bestörtning har redan fält Er dom.“

„Hvilken dom?“ sade Paul, och hans bleka ansigte erhöll åter färg. „Jag känner icke knifven, men vore den äfven min, så måste jag fråga, huru Ni på grund af denna knif kan uttala en så oerhörd misstanke mot mig. Jag lefver i fredligt arbete. Jag har dragit mig tillbaka i ensamhet och fördjupar mig i studier. Jag har mer än nog till mina enkla behof, och Ni tilltror mig att hafva begått ett mord mot min egen kusin, ett mord för snöd vinnings skull! Mina herrar, Er anklagelse kunde jag kallt lemna åt föraktet, om den icke så förskräckligt hade ingripit i min tillvaro, som redan förut är glädjelös nog. Ni vill häkta mig! Jag är i begrepp att uppnå resultatet af åratals studier och forskningar, och i denna efterlängtade stund vill Ni rycka mig bort från mitt arbete! Jag har frivilligt följt med herrarne, emedan jag förutsåg att ej få vara i fred och der-

före icke kunde göra något bättre än att genast ställa mig till Er disposition för att sedan snart åter sjelf kunna blifva helt och hållet herre öfver min tid. Gör Ni, hvad Ni kan ansvara för, men" — nu fingo Sjöborgs ögon en högre glans, och hans röst darrade af lidelse — „jag säger Er, att Ni begår ett mord på min själ och en synd mot vetenskapen, om Ni undandrager mig friheten och hindrar mig mer än som nödigt är!"

Det kunde väl icke gifvas något sällsammare svar på en hemsk anklagelse än detta den lärdes åberopande deraf, att man störde honom i hans studier och arbeten, men detta svar bar just derföre en prägel, som förvånade embetsmännen och gjorde dem vacklande, mera än det bästa försvar skulle hafva förmått.

Borgmästaren och fiskalen vexlade blickar med hvarandra, genom hvilka den ene tycktes vilja hemta råd af den andre, men denna obeslutsamhet i deras omdöme kunde icke verka någon ändring i den redan en gång beslutade häktningsdomen.

ELFTE KAPITLET.

Örnbergs misstankar.

När Oskar Nordgren mot aftonen, kort före den tid, då kontoren brukade stängas, åter infann sig för att uppsöka sin broder, fann han honom till sin förvåning icke hemma.

Konrad hade sagt honom, att han skulle sofva några timmar för att hemta krafter för trängande arbeten, och nu sade man på kontoret, att han för en stund sedan hade farit ut för att afsluta ett par affärer samt göra ett besök hos familjen Lindén. Han hade befallt dem bedja löjtnanten, ifall denne kom före återkomst, att vänta på honom antingen i hans privata rum eller å stora hotellet.

Oskar ville begifva sig in i Konrads kabinett, men det var

stängdt. Han uttalade för en af bokhållarne sin förvåning öfver, att Konrad reste ut på visiter, ehuru han hade klagat öfver trötthet och att han var öfverlupen af göromål.

Bokhållaren svarade, att det i dag hade varit en mycket ansträngande dag, men herr Nordgren hade en otrolig arbetsförmåga, och om han ibland syntes trött, så segrade dock hans viljekraft öfver den kroppsliga svagheten.

„Här var i dag mycket för honom att göra," sade han, „och dertill kom ytterligare historien om mordet på gamla fröken Brinck, hvilkens affärer herr Nordgren har om händer. Polisen var här derföre tidigt i morgse och ville ha en lista på hennes värdepapper. Värden i det hus, der hon bodde, skickade hit ett annat bud. Med ett ord, här har varit den ena villervallan efter den andra."

Oskar stod just i begrepp att uttrycka sin förvåning öfver, att efter bokhållarens utsago polisen hade varit der i de Brinckska angelägenheterna, under det Konrad sjelf hade sagt till honom, att han först på börsen hade erfarit något om saken — men han undertryckte sin nyfikenhet. Han fruktade att genom en dylik anmärkning kompromettera sin bror.

„Huru går det med affärerna?" sade han och reste sig för att aflägsna sig. „Då här är så mycket att göra, så förtjenas väl äfven dugtigt."

Bokhållaren ryckte på axlarne.

„Det är mest en hop löpande göromål," sade han, „på hvilka här icke förtjenas ens så mycket, som omkostnaderna uppgå till."

Upplysningen var föga tröstande för Oskar. Gick det dåligt med affärerna, så kunde han icke hoppas på något lån af Konrad.

Oskar hade, såsom vi redan meddelat, fattat den fasta föresatsen, att för framtiden inskränka sig och börja ett ordentligt lif. Men han måste, för att kunna göra detta, blifva qvitt de mest trängande skulderna. Han hade förlorat mycket penningar

på vadhållningen vid kapplöpningen, och för att kunna honorera vaden hade han måst utfärda vexlar, som måste inlösas inom de nästa dagarne, om han icke skulle betala procentareränta för omsättningen.

Det hade varit en dålig början till ett nytt lefnadssätt att betala procentareräntor för omsättning af skulder. Huru svårt det än föreföll honom, måste han dock försöka att få penningar ur faderns affär. Lyckades honom icke detta, då först fick han se sig om efter hjelp på annat håll, och skulle då troligtvis äfven blifva nödsakad att ingå på de hårdaste vilkor.

Han hoppades, att då han sista gången hade vändt sig till fadren om hjelp, hade Konrad uppträdt emot honom med sådan bestämdhet blott derföre, att han icke först gjort Konrad, som förestod faderns affär, något meddelande om sina önskningar och behof, och emedan han erhållit faderns löfte, innan denne hade talat med Konrad om, på hvad sätt penningarne skulle skaffas.

I dag hade han föresatt sig att gå till väga på annat sätt och i stället för att bedja brodren om en gåfva göra honom ett erbjudande af ren affärsnatur. Han ville söka ett lån af honom och till ränte och afbetalningar på kapitalet anvisa sitt af fadern beviljade underhåll, till dess skulden blef betald.

Han ville sålunda endast vända sig till föreståndaren för fadrens affär, till affärsmannen Konrad Nordgren, icke till brodern. Om han redan för länge sedan kommit till den öfvertygelsen, att Konrad icke hade någon kärlek till honom och aldrig skulle draga jemnt med honom i dag, som om något främmande lägrat sig emellan honom och brodern, som omöjliggjorde hvarje förtroligt närmande.

När en svår olycka drabbar medlemmarne af en familj, så känna dess medlemmar ett hjertebehof att träda hvarandra närmare än eljest. — Nu hade deras fader träffats af ett slaganfall, ett lyckligt öde hade räddat honom från döden, och Oskar hade varmare än någonsin tryckt sin systers hand, när

hon uppmanat honom att aldrig mera göra fadern sorg. De båda hade förstått hvarandra, men Konrad hade uppträdt såsom en främling, han hade hånat sina syskons tacksamhet mot faderns räddare. I stället för att räcka syskonen handen och dela deras känslor hade han på ett för dem sårande sätt framstält sig såsom familjeöfverhufvud under faderns sjukdom.

Det intryck, som Konrad vid hans första besök denna dag hade gjort på Oskar, var sådant, att Oskar skulle önskat att heldre få afhandla sin angelägenhet med hvilken som helst af faderns bokhållare.

Han hade ingen lust att gå till hotellet; der skulle det kanske icke heller blifva något tillfälle att ostördt få tala med Konrad. Han föredrog derföre att vänta på Konrad i hans privata bostad.

Konrad bebodde de rum i undra våningen af faderns hus, som icke voro inrättade till kontorslokal, hvarjemte han disponerade det redan nämnda i sammanhang med kontoret varande kabinettet. Till sin särskilda betjening hade han under föräldrarnes bortvaro husets gamle portvakt och hans hustru.

Innan Nordgren flyttade ut till landtstället, hade han i öfrigt låtit hela tjenstepersonalen flytta med undantag af Vilhelmina och kusken. Den senare bodde i en byggnad inpå gården bredvid stallet och hade utom skötseln af hästar och åkdon, som stodo till Konrads disposition, att under herrskapets bortvaro hålla den lilla trädgården i stånd. Den öfra våningen, herrskapet Nordgrens vinterbostad, var stängd.

Portvakten öppnade för Oskar Konrads rum, urskuldande oordning i yttre rummet och den omständigheten att han icke kunde föra löjtnanten in i salongen med den anmärkningen, att herr Nordgren hade tagit med sig nyckeln till de inre rummen, förmodligen emedan der icke blifvit städat i dag. Herr Nordgren hade kommit hem först fram mot morgonen, hade sedan arbetat ännu en lång stund och blott hvilat några få timmar på morgonen.

(Fortsättning följer.)

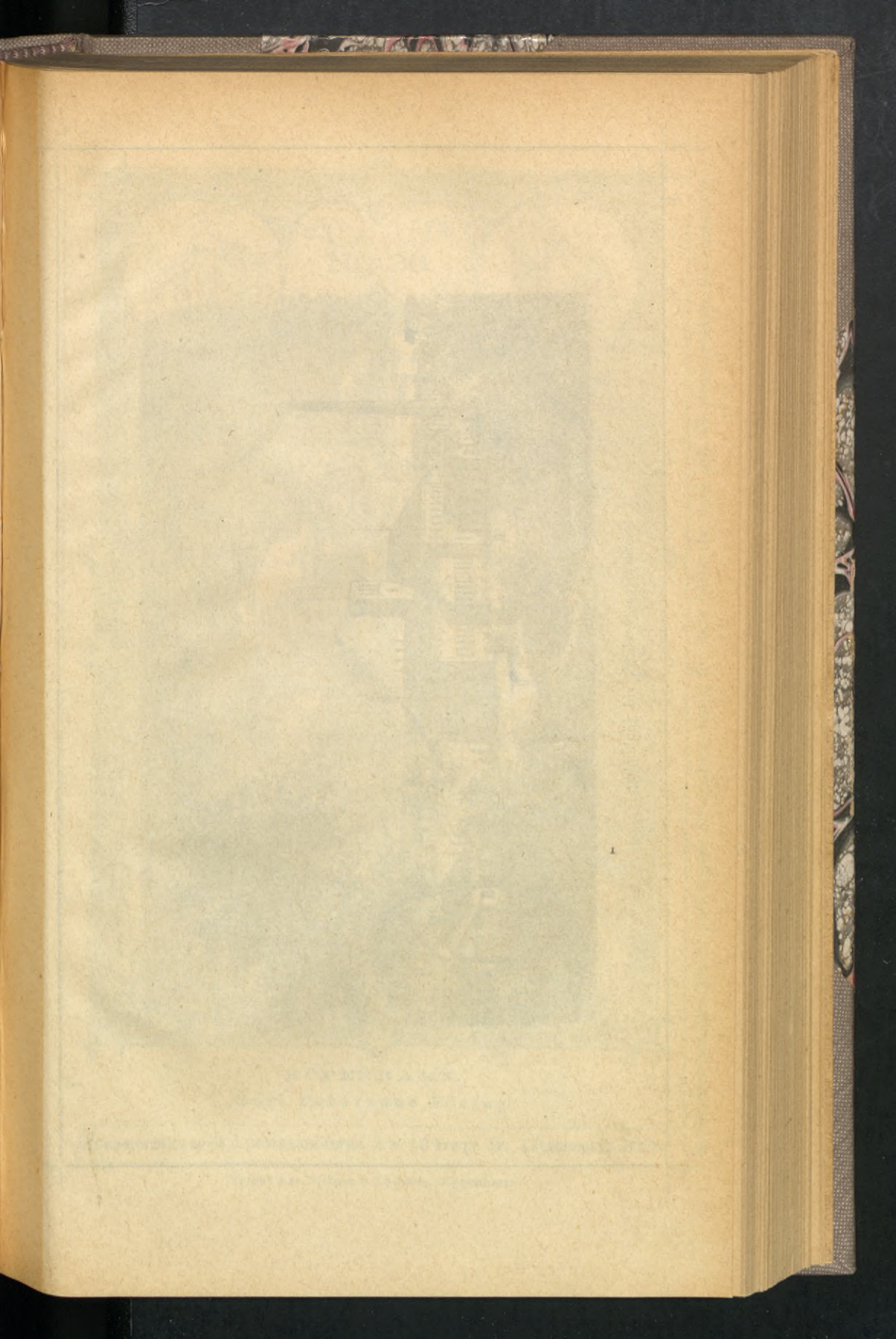

Munksjö pappers[illegible] vid Jönköping.

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

Han hade sedan flera gånger klädt om sig, farit ut och åter kommit hem, med ett ord hade åstadkommit en ovanlig oreda.

Der lågo äfven i yttre rummet Konrads kläder på en stol, äfvensom en skjorta, som han ombytt. På ett bord lågo allehanda papper, brutna bref, tidningar, affärscirkulär samt det förseglade till Paul Sjöborg adresserade brefvet, som Oskar förut samma dag hade sett i Konrads kabinett på kontoret.

Oskars stämning emot brodern blef mildare, då han såg, att denne trots sina många göromål hade tänkt på att flytta brefvet till Sjöborg hit, så att det icke af misstag kunde tillsammans med kontorets öfriga post af bokhållarne blifva afsändt. Men det var synnerligen märkvärdigt, att Konrad hade gjort toalett i yttre rummet samt höll de inre rummen låsta.

Hade han der några hemligheter, som han icke ville låta det gamla portvaktarparet se. Trodde han dem icke mera som förr, eller hade han nu vidtagit detta försigtighetsmått för att hindra Oskar från att se något i hans salong, som han icke ville visa brodern?

Det senare var väl det troligaste. Utan att vara synnerligen misstänksam, kunde Oskar dock icke värja sig från den tanken, att brodern, som fordrade försakelser och inskränkningar af honom, sjelf kunde hafva köpt sig någon kostbar lyxartikel, som han icke ville att Oskar just vid detta tillfälle skulle få se.

Oskar hade icke väntat länge, då Konrad hemkom.

Konrads ansigte bar vid hans inträdande en lätt rodnad, men denna, som blott var en följd af den starka motionen och den fria luften, försvann snart, och de djupt liggande ögonen och de bleka kinderna förrådde en fruktansvärd spänning, som dock kufvades genom en oerhörd beherskningsförmåga. I ögonen tindrade en hemsk eld. „Förlåt mig, Oskar,“ sade han och strök med handen håret ur den fuktiga pannan. „Jag hade ett nödvändigt besök att aflägga. Har du väntat länge? Jag är dödstrött.“

Dermed kastade han sig i en länstol och drog djupt efter andan.

„Icke länge. Men då du är så trött, så låtom oss först gå in i din salong, tag på dig nattrocken och lägg dig på soffan, innan vi börja vårt samtal.“

„Nej, jag har ännu ingenting ätit. Låt mig blott hemta andan, sedan gå vi till stora hotellet och taga oss en god supé. Jag har förtjenat penningar, så att jag kan bjuda på något fint.“

„Jag tror du behöfver bättre att sofva. Skicka efter litet förfriskningar åt dig. Jag vill dessutom tala med dig ostördt.“

„Det kunna vi äfven på hotellet. Vi taga oss ett enskildt rum.“

Men om vi träffa vänner, så kunna vi ändock icke visa dem på dörren. Jag har affärssaker att tala med dig om.“

„Du behöfver åter penningar. Jag kan tänka mig det. Jag har hört talas om din olycka på kapplöpningen.“

„Jag var lättsinnig och hade otur. Men nu skall jag ställa det för mig på helt annat sätt.“

Konrad skrattade.

„Du skåll tro mig, när du sjelf får se det,“ fortfor Oskar. „Jag hvarken kan eller vill vidare komma till vår far med några skulder. Jag måste söka upp någon, som lånar mig penningar på billiga vilkor, eller också nödgas jag gå till procentare.“

„Men jag tänker, att om jag lemnar förskrifning på mitt underhåll, det enda arf jag har att vänta, och sedan lefver enkelt och ordentligt, så skall jag så småningom kunna få mina affärer ordnade igen. Jag vill betala sex eller åtta procent och årligen amortera femtonhundra kronor af kapitalet, tills mina skulder blifvit betalda.“

„Men då får du ju bara femtonhundra kronor öfver utom din lilla lön, ty tusen kronor komma att innehållas, till afbetalning, på den sista skulden. På så litet kan du väl icke lefva vid ett rangregemente.“

„Finner jag, att det icke går ihop för mig, söker jag transport till ett annat regemente. Jag har lofvat mig sjelf att icke sätta mig i ett öres ytterligare skuld.“

„Huru mycket penningar skulle du behöfva för att göra dig qvitt alla dina skulder på främmande händer?“

„Femton tusen kronor.“

Konrad lät ett par minuter passera, innan han svarade:

„Du tror, att jag af afund mot dig eller af fruktan att sjelf lida någon minskning i mitt arf hos min far inlade protest mot, att han skänkte dig de sista tjugofem tusen kronorna.“

„Neka icke,“ fortfor han då Oskar tycktes vilja motsäga honom. „Jag märker nog på dig att du har fått ett annat sinne mot mig än förut. Men jag säger dig icke annat än sanningen, då jag underrättar dig, att vår firma icke kunde komma ut med sådana extra utgifter, och hon kan det lika litet den dag som i dag är. Det står så till, att vi behöfva alla disponibla tillgångar för att hålla oss uppe. Oss emellan sagdt, om firmans kredit tilläte det, skulle jag sjelf betala åtta procent för penningar, om jag kunde få låna några.“

Oskar bleknade. Hans brors ord buro prägeln af sanning.

„Förtvifla icke för den skull,“ fortfor Konrad. „Jag talar om firman Nordgren, om vår fars firma, hvars affärer jag sköter. Jag har derjemte äfven på egen hand gjort små affärer, och jag har nu säker förhoppning om, att en spekulation skall lyckas mig synnerligen väl. I går hade jag ännu att frukta det sämsta, men i dag vågar jag hoppas det djerfvaste. Äfven jag saknar nämligen kontanta medel, men jag måste vara född under en lycklig stjerna. Jag är så godt som förlofvad. Min tillkommande svärfader har redan gifvit mig sitt ord och öppnat kredit för mig.“

„Du skulle vara förlofvad? Du?“

„Är det så besynnerligt. Är jag icke gammal nog att gifta mig?“

„Hvem är då den utvalda? Jag har aldrig märkt något särskildt fruntimmer.“

„Terese Lindén. Hennes far är förmögnare än man i allmänhet tror.“

„Det skulle för mig icke vara hennes bästa rekommendationer. Men då får jag af hjertat önska dig till lycka!“

Det låg liksom ett drag af afund i Oskars ton. Men han hade heller aldrig ansett för möjligt, att Konrad skulle kunna förvärfva sig denna flickas kärlek, ty hon ansågs vara lika tillbakadragen som skön och dygdig. Terese Lindén hörde till de flickor, som förstå att hålla på afstånd från sig sådana fjerilar, som fladdra från den ena blomman till den andra. En fiende till allt smicker och alla fadda komplimanger, gjorde hon det svårt för hvar och en att närma sig henne. Och nu skulle hon hafva skänkt bort sitt hjerta åt en man, som endast traktade efter penningar, som blott kände sig lycklig af sådana nöjen, vid hvilka han kunde lysa med penningar, och som icke en gång hade något hjerta för sin egen syster.

Konrad kände sig smickrad af broderns synbara förvåning. Han trodde sig vara afundad och beundrad, och det försatte honom i den bästa stämning.

„Jag tackar dig,“ sade han, „och du gissar väl nu, hvarföre jag vill dricka ett glas champagne. Men på det att du också må komma i riktigt lynne och inse, att jag älskar dig som en verklig bror, gör jag dig följande förslag. Du skickar alla dina fordringsegare till mig. Mig skola de gifva kredit en kort tid, och så arrangerar jag det hela. Du afbetalar din skuld efter hand och erlägger sex procent som vid alla lån på enskild hand, så besparar du dig alla tacksamhetsbetygelser. Vill du?“

„Ädle broder! — Vid Gud, jag har gjort dig stor orätt!“

„Du vill — alltså är den saken afgjord. Ingen rörelse, inga fraser vid affärer. Och låtom oss nu gå till hotellet.“

Konrad reste sig upp fattade sin hatt.

„Håll," sade han plötsligt, liksom om något fallit honom in. „Jag måste först skrifva ett bref. Det hade jag nästan glömt. Var snäll och gå före och beställ ett enskildt rum och supé till fem kronor pr kuvert och låt ställa en flaska Carte Blanche på is. Jag skall vara der inom en qvarts timme."

Oskar fogade sig efter broderns önskan och aflägsnade sig.

Konrad reglade dörren, så snart han blef ensam, drog en nyckel upp ur fickan, öppnade dörren till salongen, tände der ett ljus och fälde ned rullgardinerna, gick vidare in i sitt arbetsrum och gjorde der hastigt detsamma. Slutligen gick han in i sin sängkammare, men här tillslöt han först fönsterluckorna, innan han tände ljus, och öfvertygade sig, att ingen genom någon springa skulle kunna spionera på honom. Sedan framtog han ur ett väl tillåst klädskåp den långa mörka öfverrocken, som han föregående dag hade haft på sig vid hemgåendet efter brottet, och synade den väl för fjerde gången på denna dag med yttersta sorgfällighet, i synnerhet ärmarne och framdelarne, hvilka han två gånger under natten hade tvättat, om ännu spår af någon blodfläck der skulle vara skönjbart.

Hans händer darrade vid detta arbete. Kallsvetten porlade från hans panna. Hans ögon brunno i dyster glöd.

Ändtligen lade han rocken åt sidan och företog derpå en noggrann visitation af låset på en kommod, i hvilken han hade inpackat den skjorta, som han burit vid mordet. Hon hade erhållit några blodfläckar.

Låset var i ordning. Han andades lättare. Nu ringde han, och då portvaktarens hustru kort derpå inkom, öppnade han för henne bakdörren till våningen och gaf henne nyckeln till densamma.

„Städa af litet grand," sade han, „och gör det aldra nödvändigaste i ordning. Jag kommer snart tillbaka och vill då genast gå till sängs. Rocken der borta är ännu våt sedan i går. Låt honom ligga, han behöfver ej borstas, ty han skall ändå till skräddaren."

Portvaktarefrun neg, till tecken att hon uppfattat befallningen.

Fastän Konrads sängkammare blott var upplyst af det matta skenet af en lampa med blå kupa, hvars sken icke gifva menskliga drag, i synnerhet om de äro bleka, något fördelaktigt utseende, förskräcktes portvaktarefrun dock af den unge mannens andelika blekhet.

„Gå Ni så godt genast till sängs, herr Nordgren.“ sade hon i vek, bedjande ton. „Ni har ansträngt Er för mycket.“

„Hvem säger er det? Jag har ju i stället för den förlorade natthvilan sofvit ett par timmar på dagen. Jag håller nog ut en natt till.“

Den gamla qvinnan skakade på hufvudet.

„Ni har icke sofvit,“ sade hon. „Man hör ju tydligt nere i vårt källarrum, när Ni går fram och tillbaka här i rummen.“

Konrad kunde icke beherska sin förskräckelse. Hvad ville portvaktarhustrun hafva sagt med denna anspelning? Hvad hade hon hört? Han hade tvättat, borstat och gnidit sin rock, hade sysslat i alla skåp och kommoder, utan att ana, att någon hörde hónom.

Hade qvinnan någon misstanke? Hade hon talat med någon öfver hans förehafvande?

„Jo, jag har sofvit,“ sade han med darrande röst, „men visserligen icke länge. Jag tappade ett vigtigt papper och har sökt efter det temligen oroligt och länge. Denna natt kommer jag förmodligen att få hvila ut.“

„Gud gifve det. Annars blir Ni också sjuk. Ni ser ganska blek ut.“

Konrad svarade icke. Han lemnade rummet, och då han i sitt arbetsrum kastade en blick i spegeln, förskräcktes han för sig sjelf. Portvaktarhustrun hade rätt. Hans utseende var hemskt. Han öppnade en skänk och fylde ett stort glas med konjak. Han drack ur den brännande drycken och fylde glaset ännu tvenne gånger. Han märkte icke, att den gamla qvinnan

genom den halföppna dörren gak akt på honom och skakade hufvudet. Han kände sig lifvad på nytt, blodet rullade åter med snabbare lopp genom hans ådror. Hans ansigte fick åter färg.

„Du är en narr med din otidiga ångest," sade han till sig sjelf. „Hvem skulle kunna ana, att det är du, som begått brottet, och skulle än någon fatta misstanke, så kan du ju bevisa, att du varit på annat håll. Du har i dag lånat dig penningar. Det borde röfvaren af Adeles skatter icke behöfva. Misstankarne hafva ju också redan fallit på två andra personer. Du kan vara fullkomligt lugn."

På stora hotellet var i dag mycket folk. Detta ställe gälde som stadens bästa matställe. Man kunde der få de finaste delikatesser, de ädlaste viner. Man kunde i de enskilda rummen fira lukulliska fester, men äfven i matsalen få en god måltid.

I dag voro nästan alla rummen fylda. Man ville höra något nytt om mordhistorien och prata derom. Oskar hade anat riktigt, då han sagt, att han icke skulle komma att kunna bli ostörd med Konrad, emedan de på hotellet skulle komma att träffa vänner och bekanta. Han hade icke ens kunnat göra sin beställning hos värden utan att bekanta hade märkt honom. De misstänkte, då han icke ville sälla sig till dem, utan bestälde enskildt rum, att han väntade ett fruntimmer, i hvars sällskap han ämnade supera, och de började gyckla med honom häröfver.

Då kom en herre fram och frågade, huru det var med hans fader. Doktor Nelander hade berättat, att han träffats af ett plötsligt slaganfall.

Oskar rodnade häftigt. Han kunde väl säga, att hvarje fara för hans far var förbi, men han kände, huru föga passande det var för honom att, under det hans far låg svårt sjuk, gå på ett värdshus och ordna lukulliska festligheter. Han måste åtmin-

stone gifva vännerna den förklaringen, att han icke förehade några orgier.

„Min bror," sade han, „har strapatserat och arbetat hela dagen, och då han gjort en god affär, har han bjudit mig hit på supé."

„Då går fröken Brincks död honom icke mycket till hjertat," anmärkte en ung man, som var känd för sin spetsiga tunga.

„Hvad menar Ni dermed, häradshöfding Ornberg?" frågade Oskar i allvarsam ton.

„Åh, man berättar så mycket om Er brors galanteri mot den gamla giriga nuckan. Han besparade henne alltid vägen till hans kontor och var väl den enda menniska, som hon någonsin släppte in i sin bodoar."

„Efter Ni är så väl underrättad," sade Oskar, „så vet Ni väl också, att min brors galanteri aldrig gick längre, än den nödvändiga höfligheten bjöd. Ni var väl icke svartsjuk på honom?"

„Åh nej, bättre smak har jag."

„Ja, min bror har också en annan smak, och Ni borde vara litet påpassligare, om Ni tager Er för att samla notiser öfver personer, för hvilka han intresserar sig."

Oskar sade detta i en retad ton. De andra herrarne lade sig emellan för att hindra, att tvisten skulle taga farligare dimensioner.

„Det var endast ett skämt af Örnberg," ropade man. „Låt det vara godt igen, Nordgren!"

„Skämtet var med hänsyn till den nyss timade sorgliga tilldragelsen icke passande," svarade Oskar, som af en utmanande blick hos häradshöfdingen retades att icke så fort gifva efter. „Jag måste tillbakavisa det."

„Man säger, att min anmärkning varit ett skämt," tog Örnberg åter till orda. „Hade jag tillåtit mig att fälla ett sådant yttrande på skämt, så vore det en lämplig kritik att kalla det opassande. På löjtnanten Nordgrens anmärkning, att jag samlar

notiser om hans brors förbindelser, svarar jag, att en sådan sysselsättning skulle vara mig lika obehaglig, som den sannolikt vore oangenäm för hr Konrad Nordgren sjelf. Jag skulle då troligtvis få anledning att varna vissa personer för honom —"

„Herre!" ropade Oskar och afbröt häradshöfdingen. „Ni skall stå till svars för Edra ord!"

„Det både kan och skall jag," svarade assessorn lugnt, „men jag tager herrarne här till vittnen, att om jag fällt skarpa yttranden, så har jag blifvit retad dertill. Der kommer herr Nordgren. Han må sjelf yttra sig öfver, om det är honom angenämt, ifall hans bror tvingar mig att förete bevis för, att man icke förtalar honom, om man tilltror honom böjelse för äfventyr med fruntimmer."

Häradshöfdingens lugna fasta språk hade något olycksbådande, ty det gaf åt striden en annan karakter. Oskar hade blifvit retad genom häradshöfdingens hånande ton. Nu ställde Örnberg sig, som hade Oskar varit den, som gifvit uppslag till tvisten, och saken var för Oskar så mycket pinsammare, som han ännu icke kunde förklara, att hans broder var förlofvad, och att skämtet derföre var så mycket mera smärtsamt och sårande.

Konrad såg sällskapet, och det föreföll honom icke oangenämt att finna många bekanta, fastän han hade låtit beställa enskildt rum. Hans ansigte bar en lätt rodnad. Den hemska blekheten var försvunnen. Men hela hans uppträdande bar en nervös och upprörd prägel. Då han kom närmare, räckte han, sällsamt nog, först handen åt häradshöfdingen, fastän denne höll sig tillbaka, och Konrad visade en påfallande förvåning, ja nästan en ängslig förskräckelse, då Örnberg dröjde att fatta hans hand.

„Hvad vill det säga?" frågade han. „Hvarföre gifver Ni mig icke Er hand?"

Konrads öga blickade skyggt och oroligt på häradshöfdingen.

„Det får Er herr bror förklara för Er," sade Örnberg som skarpt iakttog Konrads hållning och beteende.

„Häradshöfdingen tillåter sig —" ropade Oskar; men han blef genast afbruten af de öfriga herrarne, som trädde emellan och ville förhindra, att striden tog en ännu allvarligare karakter.

„Båda hafva orätt," sade en af lokalens stamgäster. „Örnberg skämtade. Det tog Er bror illa upp. Saken är icke värd att tala om. Låtom oss skölja ned allt gräl med ett glas punsch. Gå Ni lugnt, Nordgren. Ni var för känslig, och Ni, Örnberg, bör icke agera moralpredikant, det är här icke på sin plats."

Konrad andades synbart lättare.

„Vi kunna ju talas vid om saken vid ett glas," sade han. „Det är förnuftigt. Jag är hungrig och törstig. Om herrarne tillåta oss att intaga vår supé, så beder jag Er alla vara mina gäster."

Man begaf sig till det bestälda rummet. Örnberg följde först efter tvekan och på öfvertalan af sällskapet.

Under det bröderna Nordgrens supé serverades, berättade den nämnda stamgästen förloppet för Konrad på ett sätt, som på bästa sätt sökte urskulda båda parterna.

„Jag står vid mitt ord," sade Örnberg. „Jag har icke sagt något sårande, men det var intet skämt, att jag uttalade min förundran deröfver, att Ni i dag, då fröken Brinck blifvit mördad, ville gifva en fest. Jag är öfvertygad om, att hon icke stod Ert hjerta nära, men hvar man vet, att hon inbillade sig det, och att Ni var hennes ende förtrogne."

Konrad drack flera glas vin, under det Ornberg talade. Det var uppenbart, att han kämpade med en oerhörd inre oro och förgäfves bemödade sig att dölja densamma.

„Hvem vet det?" frågade han, då häradshöfdingen hade slutat. „Huru vill Ni förklara detta påstående?"

„Jag har förordnande som polisnotarie. Husegaren Majberg, fröken Brincks uppasserska, hennes dotter, flera bland hyresgästerna yttrade sig i den andan vid det förberedande

vittnesförhöret. Men är då det något så ondt, att Ni kan bli så upprörd?“

„Ja,“ svarade Konrad, som våldsamt kämpade efter fattning. „För det första gör det mig löjlig, och för det andra kan det skada mig. Mina herrar, jag vill i förtroende säga Er, hvarföre saken så upprör mig. Jag är så godt som förlofvad, och hvem som helst förstår icke, att man i affärsangelägenheter med fruntimmer ofta är tvungen att genom galanterier förvärfva sig deras förtroende. Det är sant, jag har en smula gjort den misstänksamma damen min kur för att kunna behålla henne som kund. I insen väl, huru oangenämt det är att andra veta derom och göra dertill föremål för sqvaller. Men jag har i dag icke ämnat fira någon fest. Redan min fars sjukdom hade förbjudit mig det. Jag var i natt på en bal, måste i dag bittida resa ut till Tomeby till min far och har hela dagen haft affärer af alla slag; då kan jag väl få unna mig en god supé.“

„Naturligtvis,“ ropade herrarne. „Vi gratulera till förlofning!“

Blott häradshöfdingen förhöll sig tyst.

„Då min bror nu har yppat sin hemlighet,“ sade nu Oskar, „så skall Ni finna det förklarligt, herr häradshöfding, att Er anmärkning förekom mig sårande, då Ni yttrade, att Ni skulle varna andra personer för honom.“

„Icke ett ord mer om den saken,“ ropade stamgästen. „Nu har Ni orätt, Nordgren, Ni börjar ny strid.“

„Varna för mig?“ sade Konrad dystert, och hans ansigte rodnade ej blott af vinet utan af det raseri, som sjöd inom honom. „Hvem vågade att fälla sådana ord.“

„Löjtnant Nordgren föranledde mig dertill,“ svarade Örnberg på sitt halft skämtande sätt, under det han med kallt lugn mötte Konrads vildt hotande blickar. „Den lilla sömmerskan beklagade sig öfver Er. Men eftersom Ni är förlofvad, har hon kanhända ljugit.“

„Hvilken sömmerska?“

„Emma Walter.“

„Är Ni hennes förmyndare eller blott en nyfiken sladderhane?“ utropade Konrad, som icke längre var herre öfver sin lidelse och retades till raseri af häradshöfdingens skadeglada hånfulla blick. „Ni är ju den erbarmligaste skojare —“

Konrad blef afbruten. Han hade höjt glaset och skulle hafva slungat det i ansigtet på Örnberg, om icke de andra herrarne hade återhållit honom derifrån.

Örnberg hade blifvit blek. Han hade sannolikt icke velat drifva det så långt. Men nu hade en förolämpning utslungats, som ej gerna kunde få passera utan upprättelse.

„Jag skall svara Er, då Ni blir nykter,“ sade han.

Dermed lemnade han rummet.

„Du gick för långt,“ sade Oskar till sin broder. „Nu måste du på något sätt lemna honom upprättelse.“

„Bah,“ svarade Konrad, som skummade af raseri. „En polisspion behöfver man icke lemna någon upprättelse.“

„Ni skall lemna honom upprättelse, ty vi kunna icke tillåta, att sådant oanmärkt passera i vårt sällskap,“ sade stamgästen, under det Oskar förvånad såg på sin broder.

Konrad svarade endast:

„Jag säger ännu en gång, att han är en lömsk skojare och dessutom en skuldsatt fattiglapp, som jag kan få i mitt våld, när jag vill.“

„Vid dessa ord lemnade alla de främmande herrarne rummet.

Men Konrad satt ännu qvar och störtade i sig det ena glaset vin efter det andra.

Oskar, som ansåg brodern tala och handla under rusets inflytande, undvek att denna gång vidare beröra hvad som passerat.

(Fortsättning följer.)

Kungl. slottet i Stockholm (sedt från Blasieholmen).

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

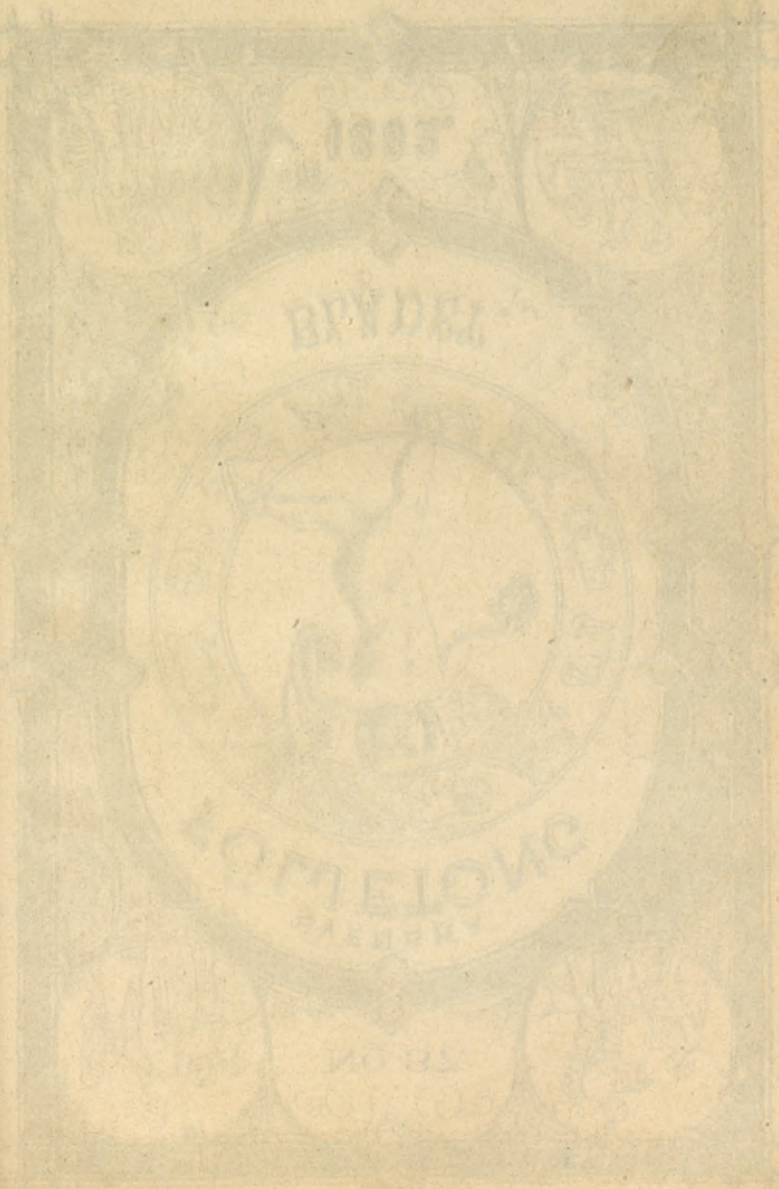

Örnberg hade gått till hotellet i förhoppning att der träffa Konrad. En inre aning dref honom att iakttaga Konrad och i nödfall reta honom, om han på annat sätt icke var möjlig att utforska. Under undersökningen om mordet hade han nämligen fattats af en misstanke, som synnerligen lifligt sysselsatte honom. Han började redan drömma om att kunna upptäcka den verklige mördaren samt derigenom väcka uppseende och vinna befordran.

Han hade på egen hand under dagens lopp uppsökt fru Walter och förhört såväl henne som hennes dotter.

Det hade lyckats honom att i en viss grad vinna Emmas förtroende. Hon berättade för honom, hvarföre hon icke kunde sätta något stort förtroende till den omständigheten, att Nordgren hade lofvat hennes fästman hjelp. Hon omtalade, huru han förut hade förföljt henne ute i staden och nu, under förevändning att bese lägenheten och utsigten från fönstret, inträngt i hennes bostad.

Nordgren hade alltså, fastän han haft tillträde till fröken Brinks våning, orienterat sig i den öfversta våningen, huru en tillbyggnad vid huset skulle kunna verkställas. Detta borde han emellertid lika lätt hafva kunnat göra från fröken Brinks fönster.

Vid alla de undersökningar, som blifvit företagna i huset, hade kommit på tal det förhållande, hvari Nordgren stått till den mördade. Han var nästan den ende, som stått i förbindelse med henne, och om han äfven icke direkt hade sagt, att han för hennes räkning underhandlade om husköpet, så hade han dock låtit förstå detta.

Det var helt naturligt, att man hade talat mycket om Nordgrens besök hos den gamla ogifta damen och gjort sina kombinationer deröfver. Ty det hade icke kunnat undgå att väcka uppmärksamhet, att den unge elegante mannen nästan var den ende, som den giriga, i sträng tillbakadragenhet lefvande damen tagit emot hos sig, och för hvars väntade besök hon till och med gjort sina utgifter för att förbättra sin toalett.

Polismännen hade skrattat, då herr Majberg och fru Walter förklarade, att den ende, som troligen kunde gifva upplysningar öfver den mördades förhållanden, vore herr Konrad Nordgren. Fröken Brink hade alltid varit mycket lycklig, då han kommit till henne. Det tycktes för hvar och en ligga till hands, att den elegante unge mannen på sin höjd hade skämtat med den gamla damen, om han sagt henne galanterier. Men Örnberg uppfattade saken annorlunda.

Han kände Konrads karakter för väl för att tro, att Nordgren för den ringa vinst, som kunde dragas af en kund, kunde förneka sig sjelf ända derhän, att han gjorde sin kur för en gammal fåfäng kokett och gjorde sig till åtlöje för folk. Konrad Nordgren var allt för fåfäng, stolt och högmodig för att ens på skämt spela en sådan rol, äfven om det hade handlat om en betydande affär, der afkastningen varit värd mödan. Örnberg antog derföre, att Konrad antingen verkligen hade tänkt på att gifta sig med fröken Brink för att komma i besittning af hennes skatter, eller att han bemödat sig om att tillvinna sig hennes förtroende för att på annat sätt missbruka det. Ledd af denna tanke begaf sig Örnberg mot aftonen ännu en gång till fru Walter för att inhemta närmare underrättelser.

* * *

Emma hade denna dag endast föga kunnat arbeta.

Oberäknadt de pinsamma förhören och de minutiösa besigtningarne af hennes bostad, kunde hon icke fritaga sig från oro och sorg öfver Karls häktning.

Hennes mor var nu också utan sysselsättning, och båda afhandlade i sina samtal de uppskakande händelser, som hade passerat.

„Om blott Karl, som han först sjelf ville, i går hade gått till ett annat ställe,“ snyftade Emma, „och icke legat här i natt, så hade ingen misstanke kunnat falla på honom. Men det är också herr Nordgren skulden till. Han önskade, att Karl

här skulle invänta besked från honom. Kanhända har han icke alls haft en tanke på att sörja för Karl, utan det skulle blott se så ut. Den mannen är skuld till allt. Hade han icke trängt in i vår sängkammare, så hade ingen fått se Karl här.“

„Barn, du gör säkert herr Nordgren orätt,“ svarade modern. „Säkert menar han redligt, och då vore han den ende, som nu kunde hjelpa oss i nöden.“

„Redligt? Hvad skulle han mena redligt med?“

„Han ville ju sörja för Karl. Om han nu inlade sitt förord för den stackars gossen, så vore Karl sannolikt hjelpt.“

„Mamma! Endast Gud kan hjelpa min käre Karl. Gud skall bringa sanningen i dagen. Åtminstone kan han icke hjelpas af en sådan menniska som denne Nordgren, som kanske just tycker mycket bra om — men nej!“ afbröt hon sig rodnande, „jag får inte säga mer, än jag kan svara för. Må Gud bevara mig för att göra någon orätt!“

„Jag förstår dig icke, Emma. Hvad har du mot herr Nordgren? Du säger, att han en gång har sprungit efter dig och besvärat dig. — Nåja, ungdom och förstånd följas icke åt, och unga herrar pläga just aldrig vara några dygdemönster. Har han icke gjort något annat, så bör du väl icka tänka illa om honom.“

„Jag vill det icke heller, men jag har i mitt innersta hjerta en känsla af, att han är en dålig menniska, som jag måste taga mig till vara för. Jag såg en onskefull skadeglädje i hans ansigte, liksom om han tänkte, att jag skulle förgås af blygsel, då han fann Karl hos mig. Det ligger något i hans ögon, när han ser på mig, som gör mig hela karlen vidrig. Jag kan aldrig tro honom och önskar bara, att det icke måtte falla honom in att söka trösta oss eller vilja erbjuda oss någon hjelp —“

I detsamma klingade ringklockan på dörren.

„Det är han!“ ropade Emma och sprang förskräckt upp. „Släpp icke in honom. Visa af honom.“

Fru Walter gick att öppna. Emma hörde en främmande röst och blef åter lugn.

„Det är herr häradshöfdingen," sade modern och förde Örnberg in i rummet.

„Låt icke mig störa Er i Ert arbete," sade Örnberg. „Var god och sitt qvar, bästa fröken. Jag kommer icke på tjenstens vägnar eller åtminstone bara till hälften. Jag ville blott inhemta några upplysningar. Det talar mycket till fördel för Er fästman, att jag finner Er så flitig vid arbetet. En dålig karl har sällan en ordentlig fästmö."

„Karl är ingen dålig karl," svarade Emma. „Hans oskuld skall komma i dagen."

Derpå utbrast hon i häftiga snyftningar.

„Gråt Ni icke fröken," sade häradshöfdingen. „Troligen kommer Er förhoppning snart att gå i fullbordan. Han är ju bara insatt för undersökning. Rådhusrätten kanske genast förklarar, att han skall försättas på fri fot. Berätta mig allt hvad Ni vet, så noga som möjligt. Skänk mig hela Ert förtroende."

Emma var genast villig att lyssna härtill. Hon skildrade, huru Karl i sin sorg och förtviflan hade kommit till henne, huru Nordgren och värden hade funnit honom hos henne, och huru det endast var Nordgrens skuld, att Karl hade dröjt med att sjelf skaffa sig ett logis utan stannat hos Emma och hennes mor för att afvakta Nordgrens svar.

Emma lät förstå, af hvad orsak hon icke väntade sig mycket af Nordgren, och hvarföre hon icke ens ville mottaga någon hjelp, som kom från honom.

„Jag vill minnas," sade Örnberg och såg frågande på fru Walter, „att Ni sade, att herr Nordgren gjorde sin kur för fröken Brink."

„Jag sade då ej annat än rena sanningen," svarade fru Walter. „Fröken gjorde sig alltid fin, när herr Nordgren skulle komma, och i går var hon särskildt lycklig och talade om, att det förestod stora förändringar med hennes hushåll. Detta

kunde ju icke betyda annat, än att hon menade, att hon icke länge skulle bli ogift."

„Och likväl sprang han efter Er?" sade Örnberg till Emma. „Det var naturligtvis blott en förevändning, att han för husköpets skull behöfde bese Edra rum här. Hvad han här såg, kunde han lika bra se utifrån."

„Det tror jag också, fast jag icke mycket förstår mig på sådana saker," sade Emma. „Han såg visserligen en lång stund ut genom fönstret, men han tycktes dock hafva mera tankar på min förlägenhet än på huset. Jag ville, att Karl skulle afvisa hans erbjudande. Huru skulle också en sådan fin herre på allvar kunna taga sig af en smedgesäll. Han tänkte sig dermed göra mig ett stort nöje, men deri misstog han sig."

Örnberg gjorde ännu några frågor, och de öppna och oförbehållsamma svar, som han erhöll, öfvertygade honom allt mer om, att smedgesällen var oskyldig. Hvarken Emma eller hennes mor tvekade ett ögonblick att upprepa sina uppgifter, att Karl hade tvättat sina arbetskläder, fastän de visste, att fiskalen hade fattat denna omständighet som ett skäl till anklagelsen. Hon sade, att det ju var naturligt, att Karl använde sin ledighet till att rengöra sina kläder och verktyg.

Syntes det omöjligt, att dessa båda okonstlade fruntimmer kunde vara en rånares och mördares medbrottslingar, så var det lika osannolikt, att Karl skulle hafva vågat att begå ett brott, så länge han befann sig i denna boning och hade att frukta att vid utstigandet genom fönstret blifva ertappad af Emma eller hennes mor.

Det var en sällsam tillfällighet, att brottet blifvit föröfvadt så kort efter den dag, på hvilken Nordgren hade inträngt i Emmas bostad och der sett en för stöld misstänkt smedgesäll, samt att Nordgren från fönstret tagit i betraktande taket af flygelbyggnaden, när han hade anledning antaga, att smeden skulle tillbringa några nätter i lägenheten.

Dessa saker gåfvo något att tänka på, i synnerhet om han redan hyste misstankar mot Nordgren.

Häradshöfdingen hade icke hunnit sluta med sina frågor, då det åter ringde. Fru Walter öppnade och kom åter med ett till Emma adresseradt bref. Emma bleknade. Hon väntade icke bref från någon. Hon hade ingen, som korresponderade med henne. Brefvet kunde alltså blott vara från den firma, för hvilken hon arbetade. Sannolikt uppsade man hennes arbete, då man troligtvis redan hört, att i hennes bostad hade den person vistats öfver natten, som blifvit häktad såsom misstänkt för mordet.

Örnberg fixerade sömmerskan skarpt. Hennes förskräckelse var honom påfallande. Skulle han hafva bedragit sig i sitt omdöme om henne?

Då blickade Emma upp. Hon måste hafva gissat häradshöfdingens tankar, ty hon räckte honom brefvet.

„Läs det Ni," sade hon. „Jag har inga hemligheter. Ingen annan har något att skrifva till mig om än min fästman, och hvad Karl skrifver kan Ni gerna läsa. Men jag fruktar, att det är en ny olycka, att man tager från mig mitt arbete."

Ornberg såg djupt rörd på den stackars flickan. Ett bättre bevis på hennes oskuld kunde icke gifvas. Han var ingen vek karakter, men inför den olycka, som han här såg framför sig, kände han ett djupt medlidande.

Han ville lemna henne tillbaka brefvet och öppnade det först, då hon vidhöll sin bön och på ett rörande sätt sade, att hon i alla fall icke kunde läsa, ty hennes ögon voro förgråtna och fulla af tårar.

När häradshöfdingen vek upp brefvet, föll en femtiokronorsedel ur detsamma. Han såg Emma åter blekna, och innehållet af brefvet, som han högt uppläste, gjorde henne ännu mera upprörd.

De hastigt skrifna raderna lydde sålunda:

„Kära fröken!

Jag är allt för mycket sysselsatt för att personligen kunna för Er uttrycka mitt deltagande. Jag hör, att Er fästman är häktad. Det är ett fruktansvärdt slag för Er. Han må vara skyldig eller oskyldig så är Ni värd det uppriktigaste deltagande. Förtvifla blott icke. Jag skall sörja för Er! Mera i morgon.

Med aktning och hjertligt deltagande

Eder tillgifne

K. Nordgren."

„Han tänker dock ädelt," utropade fru Walter under glad rörelse, men Emma såg vredgad på henne. Den unga flickans ansigte glödde af blygsel och harm.

„Jag förtjenar icke denna skymf," ropade hon. „Vi få icke mottaga dessa penningar, mamma. Heldre vill jag arbeta, så att blodet spricker ut genom naglarne på mig, än taga emot något af den karlen. Bär du penningarne tillbaka och förbjud honom att besöka oss."

„Emma du är allt för misstänksam. Om han nu menar ärligt, så får du icke såra honom. Visa tillbaka penningarne men icke deltagandet. Vi hafva icke många vänner och sannerligen ingen anledning att visa oss stolta."

„Er mor har rätt," inföll Örnberg, „och som Er vän råder jag Er att vara klok. Det ligger alltid i Er magt att tillbakavisa den herrn, om han verkligen skulle träda Er för nära, men det är farligt att göra sig någon till fiende. Annu har Ni ingen orsak att tro honom om det sämsta. Hans intresse för Er kan ju vara uppriktigt. Jag tror dessutom, att Ni bevisar Er fästman en tjenst, om Ni icke allt för ohöfligt tillbakavisar herr Nordgren. Nordgren talade i går med Er fästman. Han torde blifva tillfrågad om det intryck, som Fromberg gjorde på honom. Han kan fälla ett fördelaktigt men äfven ett ofördelaktigt yttrande, allt eftersom han vill. Ja han kan möjligen till och med deraf, att Ni alltför tvärt afvisar penningarne,

draga den slutsatsen, att Ni icke mera behöfver någon ekonomisk hjelp.“

„O, det är nedrigt.“

„Jag säger bara, hvad som är möjligt. Afvakta Ni alltså, huru herr Nordgren kommer att bete sig, och hvad han vill. Gif honom sjelf hans penningar tillbaka, men såra honom icke, innan Ni har anledning dertill.“

„Herr häradshöfdingen talar som en bok!“ utropade fru Walter. „Hör på honom, Emma, och gör som han säger.“

„Jag skulle i Ert ställe gå ännu längre,“ fortfor Örnberg. „Jag skulle icke visa honom misstro eller ovänlighet; för att få veta hans verkliga afsigter, för att göra honom säker och djerf får Ni ej låtsas misstänka honom eller frukta honom. Sedan kan Ni handla som Ni vill, om han genom sitt ytterligare handlingssätt ger Er anledning, ty då har Ni rätt dertill.“

„Jag känner den djupaste motvilja för honom i hela min själ,“ svarade Emma. „Jag kan icke hyckla.“

„Jag tycker icke heller om hyckleri. Men sådana menniskor måste man afslöja för att kunna få vapen emot dem och sedan blifva dem qvitt. Följ Ni mitt råd. Jag menar väl med Er.“

Dermed reste sig häradshöfdingen. Han var tillfreds med, hvad han hade erfarit, och med det resultat han uppnått.

Af sitt innersta hjerta hatade han Nordgren, och utan detta djupa hat hade han troligen icke kommit att fatta en sådan misstanke mot Konrad.

Han hade orsak till sitt hat, men detta var en hemlighet, som ingen anade, som han bar djupt gömd i sitt eget bröst.

* * *

Häradshöfding Örnberg härstammade från en rik familj. Hans far hade varit köpman, och hans firma hade af gammalt åtnjutit ett ärfdt rykte för soliditet. Efter fadrens död hade häradshöfdingens bror fortsatt affärerna, medan han sjelf full-

bordade sina juridiska studier. Hans bror var flera år äldre än han, var gift och hade flera barn. Vare sig att det fattades honom begåfning eller olyckan förföljde honom, allt nog, firman erhöll under samma affärskris, i hvilken firman Nordgren cessionerat men fått ackord, flera hårda slag.

Efter de betydande förluster, som till slut gjordes på Nordgrenska firman, återstod intet annat än att göra konkurs. Den förut välmående familjen var utarmad. Häradshöfdingen, som haft sin förmögenhet innestående i broderns affär, såg sig plötsligt anvisad till att förtjena sitt bröd genom sitt eget arbete.

Bernhard Örnberg hade af naturen en olycklig karakter. Han var äregirig och afundsjuk på hvar och en, som lyckades bättre än han sjelf. Han förstod icke att rätt göra sina gåfvor gällande, men det förargade honom om man icke erkände dem. Han var böjd för satir, och denna motsvarade hans själsstämning. Hans skarpa tunga var allmänt fruktad. Ingen trodde, att denne man, som så gerna afsköt giftiga pilar, i själ och hjerta dock längtade efter en vän och kände sig olycklig, emedan man förr undvek än uppsökte honom. Ingen anade att han gömde ett varmt känsligt hjerta under den taggiga ytan, ty han skämdes för att visa det och gjorde allt för att dölja sina bättre känslor.

I sin brors hus hade han lärt känna Terése Lindén och fattat en djup böjelse för henne. Men han hade aldrig förrådt sina känslor. Han egde denna falska blygsel, som darrar för att utsätta sig för ett afslag och dermed följande begabberi.

Ödet, som beröfvade honom hans förmögenhet, stämde honom ännu bittrare. Han sade sig, att han nu mindre än någonsin kunde tänka på att få Teréses hand. Hennes far var ju köpman och skulle säkert icke gifva sin dotter till hustru åt en fattig man.

Han gjorde skulder för att kunna lefva såsom förut. Han ville icke blifva ansedd för att vara fattig. Afven här verkade hans falska ambition.

Då såg han, att Konrad Nordgren, hvars far också hade gjort bankrutt, nu åter agerade rik man, att firman Nordgren åter höjde sig och han erfor genom sin bror, att Konrad gjorde Terése sin kur och gerna var seed i Lindénska familjen.

Ifrån denna stund afundades han icke blott Konrad, utan hatade honom. Den hvardaglige, högfärdige karlen, som' icke hade lärt annat än litet bokföring, föreföll Terése intressantare än han sjelf. Konrad agerade kavaljer, honom förföljde lyckan. Med sina penningar trotsade han allt.

* * *

Bernhard hade redan sedan någon tid skarpt iakttagit Konrad. Han hade kommit under fund med, att det i sjelfva verket stod illa till med Nordgrens affärer, och att Konrad på egen hand företog sig högst vågade spekulationer. Han hade i stillhet hoppats att firman Nordgren skulle störta samman.

Han höll det derföre för möjligt, att Konrad ville hjelpa sig genom ett giftermål med den rika fröken Brinck. Han misstänkte, att Konrad ville åt hennes penningar.

Den gamla frökens mord gjorde derföre på honom ett intryck, som ovilkorligen alstrade den misstanken, att Konrad hade förstått att draga fördel af detta dödsfall, att han på ett eller annat sätt stod i förbindelse med plundrarne.

Konrad påstod sig icke hafva någon lista öfver de stulna papperen, fastän han länge hade skött den mördades affärer. Hvem kunde då veta, om icke mördaren hade funnit ett redan förut till hälften eller nästan helt och hållet plundradt kassaskåp? Hvem kunde veta, om icke Konrad hade innehaft eller till omsättning af fröken Brinck erhållit större eller mindre summor?

Emot smedgesällen förelåg en misstanke, som knappt visade sig hållbar. Afven Sjöborg gjorde icke intryck af en mödare och rånare. Men Konrad Nordgren, sedan han hade visat sig på hotellet, hade företett ett så förstördt utseende, hela hans

väsen var så förändradt och så retligt, att misstanken måste deraf hemta näring.

* * *

Härmed bör Örnbergs uppträdande på hotellet vara förklaradt för läsaren. Svartsjuka, hat och misstanke hade förenat sig att blanda giftet till de pilar, hvilka han afsköt emot Konrad. Men Nordgrens förklaring, att han var så godt som förlofvad, hade kommit Örnberg att gå längre än han velat.

* * *

Följande morgon, kom Örnberg att för borgmästaren antyda, att han hade en misstanke åt annat håll i det Brinckska målet, än de hittills gjorda häktningarne gåfvo vid handen.

„Det vore mig mycket kärt," sade borgmästaren, „om Ni ville meddela mig Edra tankar. Jag är i ett ganska brydsamt läge. Misstanken för mordet hvilar på tvenne för hvarandra fullkomligt främmande personer. En af dem sker alltså en himmelsskriande orätt. Jag är nyfiken att få se, hvilken häktning rådhusrätten kommer att godkänna. Smedgesällens förre mästare har gifvit honom ett fördelaktigt vitsord och förklarat, att han anser det rent af för omöjligt, att Fromberg kan hafva begått brottet. Hvad stölden hos grefve Tillfeldt beträffar, som man lagt Fromberg till last, så har han blott i första förargelsen afskedat gesällen. Grefven har inga bevis mot honom och har icke heller velat skada karlen, då han förut alltid uppfört sig väl. Det intryck, som Fromberg gjorde på mig, låter mig starkt tvifla på, att han kan vara skyldig."

„Jag är fast öfvertygad om hans oskuld," sade Örnberg. „Jag har ännu en gång talat vid hans fästmö och hennes mor. De äro ärliga och hederliga menniskor."

„Då återstår blott Sjöborg. En främmande, som icke var noga bekant med lokalen och förhållandena, hade icke kunnat utföra brottet så tyst och obemärkt. Men Sjöborg gör icke

heller på mig intrycket af någon förhärdad förbrytare. Husvisitationen hos honom, som företogs i går eftermiddag på min befallning, hade icke något för honom ofördelaktigt resultat. Tvärtom bekräftade den hans uppgift, att han är allvarligt sysselsatt med studier, och att han har medel att lefva efter sin böjelse. Kronofogden rapporterar, att han hade funnit omkring trehundra kronor i kontanter samt åtskilliga värdepapper. Dessutom funnos böcker, i hvilka inkomster och utgifter äro noga anteknade. De inköp, som Sjöborg gjort i staden, motsvara noga behofven för det lilla laboratoriet, som han eger. Han talade alltså sanning, då han härmed motiverade sin resa till Österköping. Och då man i laboratoriet fann förberedelser till förfärdigande af vissa etersammansättningar, förklaras lätt, hvarföre han lät drängen stanna qvar i staden för att hemföra de behöfliga ingredienserna, så snart de blefvo färdiga. Den omständigheten att man funnit en blodig knif på vägen till Tomeby, är visserligen ett anklagelsemoment, men det finnas många sådana knifvar med blad af lika dimensioner."

„Jag har också tänkt på denna omständighet," sade Örnberg. „Första ögonblicket tycktes mig Sjöborg fäld genom detta fynd. Men när jag sedan tog den topografiska specialkartan öfver denna trakt i skärskådande, så märkte jag att landsvägen ett långt stycke går bredvid jernbanan och blott är skiljdt derifrån genom ett buskage. Låg knifven just i detta buskage, så kan den vara bortkastad af någon, som åkt med bantåget, och den omständigheten, att knifven var invecklad i ett papper, hvarpå var skrifvet med fröken Brincks handstil, bevisar just att annan än Sjöborg har kastat bort den. Sjöborg kunde vänta, att man skulle anställa efterforskningar åt detta håll. Han hade tid och tillfälle nog att gömma knifven vida säkrare. För den åter, som kastat knifven från bantåget, har det antingen varit likgiltigt om den blifvit funnen, eller också har det varit meningen att leda misstankarne på någon, som måste begagna landsvägen."

(Fortsättning följer.)

En misslyckad jagt.

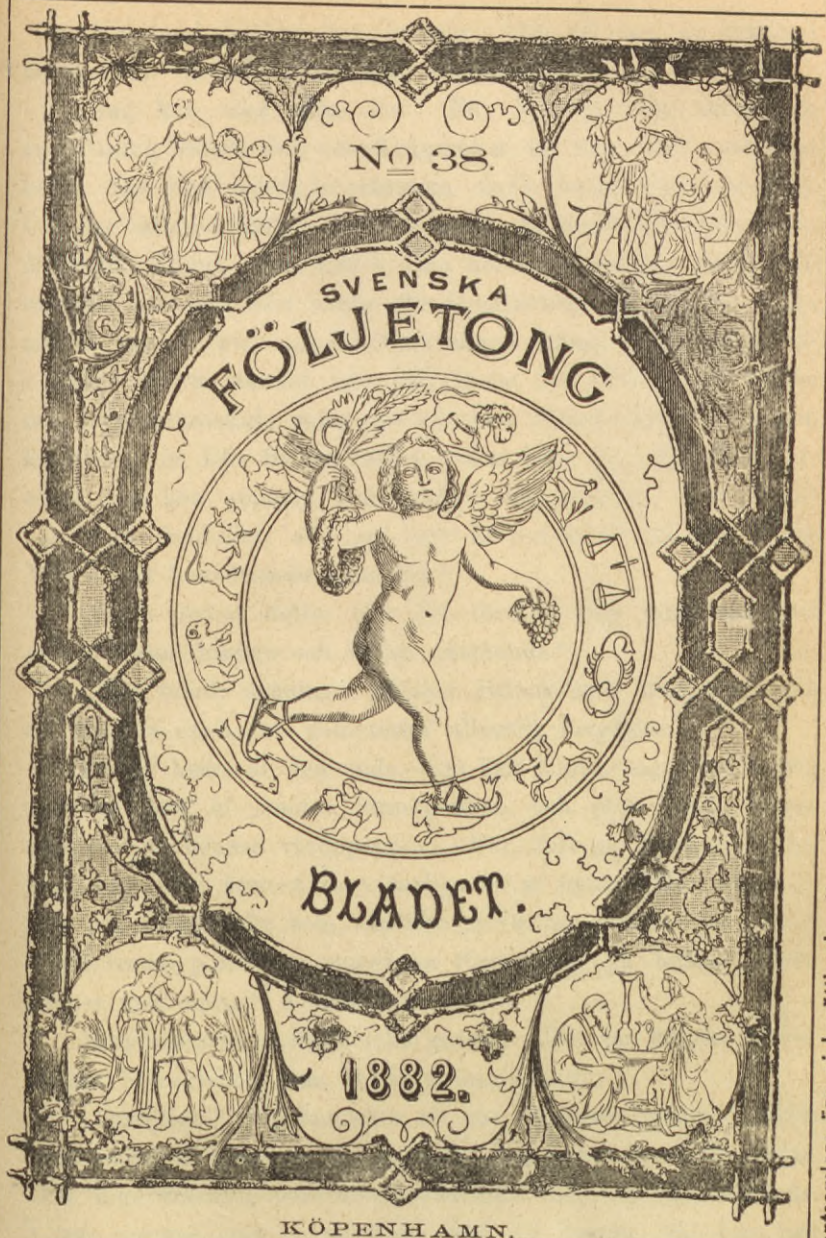

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

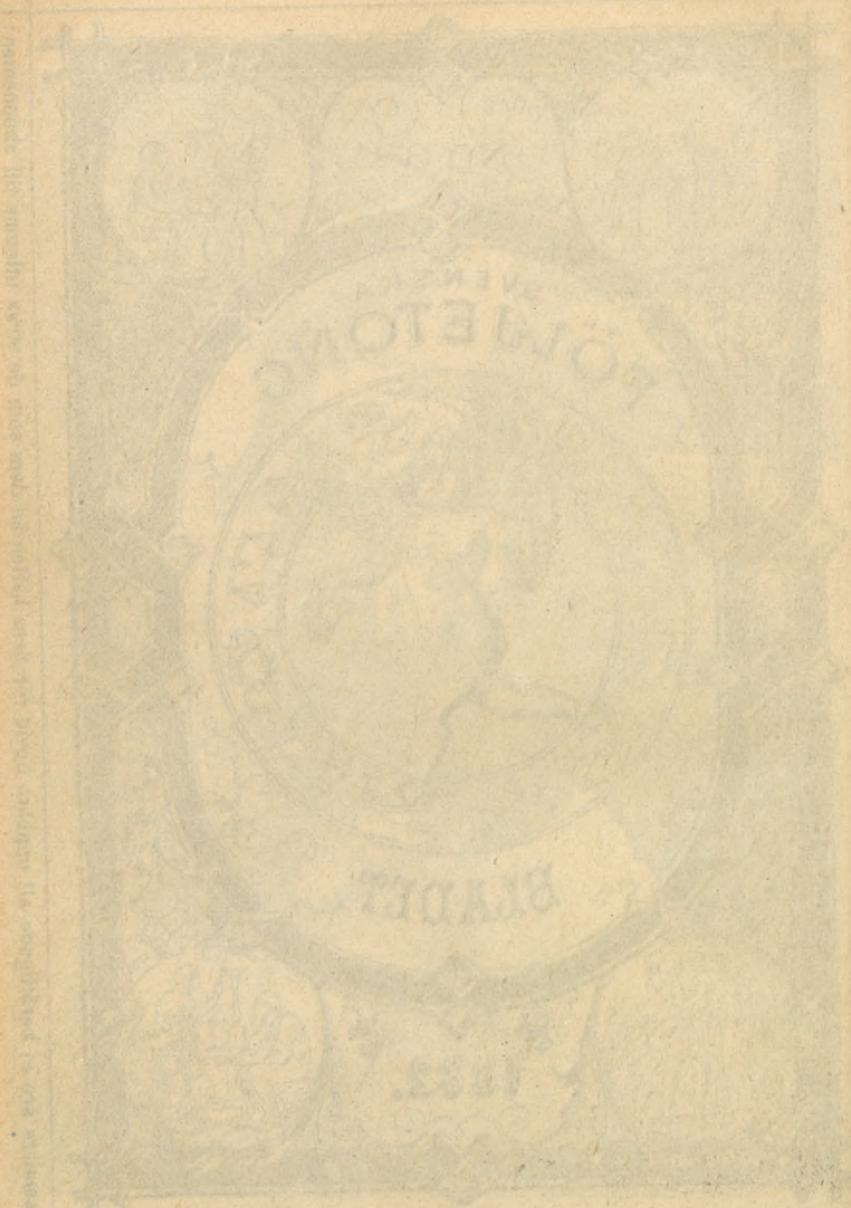

„Vid Gud, Ni har rätt Örnberg! Och Ni har en bestämd misstanke? Hvarföre icke säga det rent ut?“

„Jag kan icke neka det. För Sjöborg talar enligt min uppfattning vidare den omständigheten, att han visste, att hans besök hos den mördade svårligen skulle kunna hållas hemligt. Om han således hade varit mördaren, så skulle han icke hafva företagit sådant, som måste göra honom misstänkt, såsom till exempel att resa hem under det förskräckliga vädret och i den mörka natten utan att medtaga någon dräng. Han borde väl i stället hafva stannat här och spelat den bestörte af smärta och sorg förkrossade anförvandten. Och Sjöborg kunde slutligen icke veta, om icke fröken Brinck redan hade sagt åt andra personer, att hon uppsagt inteckningen hos Sjöborg. Det är till och med sannolikt, att hon sagt åt honom så väl som åt fru Walter att hon ämnade gifta sig.“

„Han påstod detta, och det föreföll mig misstänkt just genom detta dristiga och löjliga påstående.“

„Han talade sanning. Fröken Brinck hade den dårskapen att tillmäta en herres galanterier allvarlig betydelse.

Denne herre är den ende, som kan lemna noga upplysning om storleken af hennes förmögenhet, och som kunde känna numren på hennes värdepapper. För Sjöborg hade ju värdepapperen förr kunnat vara farliga än af nytta. Han visste ju icke och kunde icke veta, om den mördades bankir icke genast skulle lemna polisen en noggrann förteckning på hennes värdepapper med uppgift å deras nummer.“

Borgmästaren svarade icke genast. Det var ganska allvarsamma betraktelser, som Örnberg framkallade.

„Omöjligt!“ sade han efter ett par minuters tystnad. „Edra kombinationer hafva en farlig logik. Jag gissar hvart Ni syftar. Den unge mannen hade äfven i förrgår varit hos den mördade. I går morgse, när vi skickade bud till honom, var han just återkommen från Tomeby med bantåget! — Ar den mannen Er ovän?“

„Konrad Nordgren," fortsatte häradshöfdingen, undvikande att svara på den direkta frågan, „gör, såsom många veta, mycket vågade spekulationer. I går hade han stora utbetalningar. Han var den mördades förtrogne, den ende med hvilken hon närmare umgicks. Han skulle köpa huset för hennes räkning. Han besigtigade under denna förevändning vindsvåningen, orienterade sig der noga, träffade så på smedgesällen och hörde, att han var utan utkomst och misstänkt för stöld. Han lofvade honom hjelp och föranledde honom att taga logis hos fru Walter. Han visste vidare, att fröken Brinck väntade Sjöborg och var hos henne, strax innan denne ankom. Han kände hennes förhållanden, och hon tog emot honom vid hvilken tid som helst. — Jag träffade honom i går afton på stora hotellet, der han hade beställt en fin supé."

„Nordgrens utseende, då han kom," fortfor häradshöfdingen, „var ytterst påfallande. Han drack i enorma qvantiteter och hade äfven tydligen druckit spirituosa, innan han kom dit. Han var upprörd, orolig och retlig. Jag skämtade med honom om hans galanteri mot fröken Brinck, och då råkade han i ett sådant raseri, att alla förvånades deröfver, då mannen annars är lugn och har mycken sjelfbeherskningsförmåga."

„Bekräftar sig Er misstanke, så har Ni förtjensten af mördarens upptäckande. Men jag vill ännu icke tro det! Den elegante Nordgren! Och hans bror är officer!"

„Herr Sjöborg är också en väl uppfostrad man och har till och med en grundlig akademisk bildning."

„Ni har rätt. Farväl så länge. Måtte vi med förenade krafter lyckas få ljus i denna mörka och hemska sak!"

* * *

Örnberg lemnade borgmästaren i en mycket lycklig sinnesstämning. För första gången hade hans förhållanden bragt honom i det läge, att han kunde tala förtroligt med sin förman,

och borgmästaren hade tydligen visat sig lyssna med mycken uppmärksamhet till hans misstankar och slutsatser.

Besannade sig hans aningar, och lyckades han att i Nordgren afslöja den verkligen skyldige, mördaren eller anstiftaren af mordet, så kunde hans ställning snart ändra sig. Han kunde få en ordinarie plats, så att han fick inkomster och kunde betala sina skulder.

Och om han dessutom kunde få Nordgren fäld för ett brott, så var Terése fri och hade honom att tacka för, att han hade räddat henne från att bli en mördares maka.

Hemkommen träffade han en af sina vänner, som på morgonen besökt Konrad för att förmå denne att lemna upprättelse för de tillmälen han föregående afton utslungat mot Örnberg.

Konrad hade svarat, att han skulle återtaga sina ord, så snart Örnberg lemnade ett skriftligt erkännande, att han sjelf föregående afton hade talat obetänksamt och öfveriladt om Konrad, samt derjemte förbinda sig att undvika hvarje vidare beröring med honom.

Konrad hade dessutom yttrat, att han var i besittning af åtskilliga utaf Örnberg utfärdade skuldförbindelser och önskade gerna Örnberg all framtida lycka och isynnerhet att han måtte bli i tillfälle att betala sina skulder så snart som möjligt.

„Den bofven köper upp mina accepter," utropade häradshöfdingen. „Han tycktes plötsligen ha godt om penningar.

Vännen hade knappt lemnat Örnberg, då ett bref lemnades, som var det egendomligaste, som Örnberg hittills någonsin hade mottagit.

Brefvet lydde sålunda:

„Min herre!

Det sätt, hvarpå Ni i går förtalade min broder, förtjenade visserligen den skymf, hvarmed han tillbakavisade Ert ondskefulla tal. Då min broder emellertid tyvärr, såsom jag nyss af honom sjelf erfarit i dag sändt Er en helsning, som jag såsom

soldat icke kan gilla, och då jag ju sjelf från början hade del i tvisten, erbjuder jag Er att i stället för min broder gifva Er upprättelse, som mellan soldater och gentlemän i alla länder är bruklig, och afvaktar Edert ombud.

Med utmärkt högaktning
Oskar Nordgren.

Örnberg läste brefvet två, tre, ja fyra gånger. Han visste ej, om han skulle tro sina ögon. Det var ju en duell, en ärlig kamp med vapen i hand, som officeren erbjöd honom såsom upprättelse!

Väl visste Örnberg, att dueller äro förbjudna så väl i vårt land som annorstädes, och att de här ytterst sällan förekomma. Men man spörjer dock allt emellanåt om tvåmäningsstrider på fullt allvar.

Örnberg tvekade derföre intet ögonblick i sitt beslut att sända Oskar Nordgren en ordentlig utmaning, lika mycket emedan det ovanliga i saken behagade honom, som emedan han hoppades, att Konrad dervid på något sätt skulle framträda och blotta sig.

Emellertid kom en svårighet emellan. Örnberg hyste icke, fastän han var jurist, några stora betänkligheter mot det lagbrott, som duellen i och för sig innebar, men han ville icke på något vilkor göra sig saker dertill, så länge han på förordnande beklädde en tjenst vid en domstol.

Denna svårighet var dock snart hjelpt. Den ordinarie polisnotarien, som haft tjenstledighet för en resa i enskilda angelägenheter, var genast villig att strax åter inträda i tjenstgöring, och Ornberg fick lemna sin officiella befattning, dock med fortfarande uppdrag att biträda i det Brinckska målet, så länge detta kom att vara under polisdomstolens behandling.

TOLFTE KAPITLET.

Konrad Nordgren och hans fästmö.

Konrad Nordgren hade icke skrutit, då han sagt, att han var så godt som förlofvad. Redan sedan lång tid tillbaka hade han gjort Terése Lindén sin kur, men ända till sista tiden hade han dock förhållit sig ganska reserverad, emedan han ville bevara sig friheten att besluta sig för eller emot. Den äldre Lindén gälde för en ganska „tät“ köpman, men hade flera barn, och Konrad visste å ena sidan icke, huru högt hans förmögenhet borde uppskattas, och han traktade efter ett rikt parti. Å andra sidan var han icke säker på, om Terése skulle gifva honom sitt ja-ord, och han var för fåfäng för att icke frukta en korg såsom den mest förödmjukande motgång, som skulle kunna hända honom.

Han visste väl, att Teréses fader så väl som hennes äldste broder, Verner, önskade att partiet skulle komma till stånd. Terése hade äfven städse visat sig vänlig mot honom, men hon hade icke på något sätt förrådt, att han för henne gälde mer än hennes öfriga tillbedjare.

Först på den aldra senaste tiden, då han oftare besökt det Lindénska hemmet för att med åberopande deraf kunna bemöta alla rykten att han gjorde fröken Brinck sin kur, hade Terése inlåtit sig med honom i allvarligare samtal och dervid förrådt, att hon hade bemödat sig att studera hans åsigter och karakter.

Redan detta var ett slags triumf för honom. Han kunde icke ana, att hon först efter en lång kamp med sig sjelf hade beslutat sig för att mottaga hans frieri, ifall att hon skulle komma till öfvertygelse om, att hon någorlunda skulle harmoniera med honom. Ty hennes hjerta hade förut i all stillhet begrafvit sin första och enda kärlek.

Terése hade mycket väl märkt Ornbergs stilla hyllning.

Hennes hjerta hade klappat för den unge mannen, som knappt vågat närma sig henne och hade blödt då hon hörde, att han började hängifva sig åt ett oordentligt lefnadssätt.

Terése förstod att rätt bedöma Örnberg, hans förmåga och begåfning, hans äregirighet och den olycka, som drabbat honom, stodo för hennes själ. Hon sörjde öfver, att denne man låtit sitt sinne uppfyllas af bitterhet och slagit in på en väg, som måste föra honom i förderfvet.

Hon hade ofta nog af Örnbergs broder hört, huru häradshöfdingen under den svåra tiden hade sörjt mera för honom än för sig sjelf, att hans lättsinniga skuldsättning icke var en följd af njutningslystnad, utan härrörde från en förtviflad sinnesstämning, som uppgifvit allt hopp. Ofta hade hennes öga fuktats vid den tanken, att en menniska gaf sig sjelf förlorad, som inom sig bar förmåga till stora gerningar, och hvilken blott fela-des en vän eller — väninna, för att åter vinna lust och hopp och arbetskraft.

Hon trodde sig numera vara glömd af honom, och då hennes anhöriga voro enträgna, att hon bland sina tillbedjare skulle träffa ett val för lifvet, så sade henne förnuftet, att hon sannolikt skulle bli lyckligast med en man, som väl ej hade några stora själsgåfvor, men som dock var en kavaljer bland stadens köpmän, som icke uteslutande tycktes trakta efter penningar, och som umgicks i alla bättre sällskapskretsar.

Konrad Nordgren hade föregående dag gjort ett besök hos hennes fader, förelagt förslag och kalkyler till ett företag, som lofvade god vinst, och vunnit honom för detsamma. Lindén hade öppnat kredit för Nordgren och låtit honom förstå, att han förfogade öfver ganska betydande medel, då Konrad bekände, att han älskade Terése.

Det aftalades då, att Lindén skulle tala för honom hos sin dotter. Terése svarade, att hon skulle mottaga Konrads anbud, men tillstod äfven nu för första gången för sin fader, att en annan hade egt hennes kärlek, fastän han ingenting anade om,

att hon hade bekämpat sina känslor, emedan förnuftet hade bjudit henne det. Ville Konrad under sådana omständigheter vidhålla sitt frieri, så skulle hon vara redo att höra honom.

Så snart Terése hade lemnat sin far, skref hon till sin ungdomsväninna Augusta Friberg.

* * *

Stunder finnas, då man känner ett särskildt behof att meddela sig med en vän, att för honom blotta sitt innersta, till och med om detta blott kan ske genom ett bref.

Ibland är det oss till och med lättare att nedskrifva än att uttala vårt hjertas hemligheter och tvifvel.

Terése bad om ett besök för att få rådgöra med sin väninna, och då hon bemödade sig att i brefvet för henne rätt klart skildra alla sitt hjertas betänkligheter, märkte hon plötsligt, att hela hennes bref blef en klagan, som gestaltade sig allt mera bittert, ju längre hon hann med brefvet, der hon ständigt talade om sina gäckade förhoppningar, så att Augusta egentligen icke skulle kunna gifva sin väninna något annat råd än att säga nej åt Nordgren. Hennes själsstämning hade blifvit djupt vemodig.

„O, hade jag dig här," skref hon, så skulle jag icke längre vara försagd och vankelmodig. Jag skulle bedja dig se och bedöma herr Nordgren, och på ditt omdöme skulle jag sedan lita. Hvad jag tycker mycket om hos honom är, att han har en djupare känsla, än jag hade tilltrott honom. Min far sade mig, att han i dag hade haft ett lidande utseende och icke kunnat dölja sin inre oro och sitt upprörda tillstånd, så uppskakad hade han blifvit af sin fars plötsliga sjukdom, fastän all fara för den gamle herrn skall vara förbi. Konrad har äfven af denna orsak ännu icke personligen besökt mig. Han vill egna all sin fria tid åt affärerna för att emellanåt kunna göra sig ledig till ett besök hos fadern.

Jag tycker mera om sådana menniskor, som dölja sina djupare känslor liksom om de blygdes för dem inför verlden, än om sådana, som kokettera med känslor liksom en skylt för dem i umgängeslifvet.

Jag kommer att tänka på, att du antagligen känner Ester Nordgren från pensionstiden. Umgås du med henne? Kanske du har sett hennes äldste bror i Tomeby?“ — —

* * *

Terése skulle på detta bref få ett hastigare och bättre svar, än hon hade hoppats. Innan ännu följande morgon någon post från Friberga kunnat hinna fram till Österköping, kom Augusta personligen till Terése. Hon hade med morgontåget rest till staden för att sjelf tala med sin väninna.

Augusta såg så ovanligt blek ut och förrådde, trots den hjertlighet, med hvilken hon helsade Terése, en så i ögonen fallande oro och ojemnhet, att Terése frågade henne, om hon icke mådde väl, och fru Lindén delade samma farhåga.

Men knappt voro de båda väninnorna ensamma, förrän Augusta, som förut yttrat, att hon troligen hade varit utsatt för drag under resan i kupén och iföljd deraf hade fått ondt i hufvudet — visade sig fullkomligt förändrad.

Nu behöfde hon icke mera att förställa sig, behöfde icke mer att dölja de känslor, som rasade inom henne, och som sedan föregående dag fyllt henne med kväljande sorg och darrande tvifvel. Hennes ögon fyldes af tårar.

„Terése,“ snyftade hon och fattade under rörelse väninnans båda händer. Jag är namnlöst olycklig! Jag sväfvar i en fruktansvärd ångest.“

„Hvad är med dig?“ frågade Terése medlidsamt och förskräckt. „Du gråtar ju och darrar!“

„O, min Gud, huru skall jag kunna säga dig hvad som fattas mig! Jag skulle vilja sjunka ned i jorden af blygsel!“

„Augusta, du gör mig ängslig. Tala! Hvad har händt dig?“

„Har du hördt något om mordet, som passerade här i staden i förgår?“

„Ja, det stod en lång berättelse i tidningen om förloppet. En gammal fröken blef mördad och bestulen. Kände du henne? kanske det var någon slägting till dig?“

„Nej. Känner man gerningsmännen?“

„Ja. Det vill säga, polisen har redan gripit två af dem.“

„Två. Huru heta de?“

„Det minnes jag inte. Jag läser icke gerna sådana artiklar. Men jag kan hemta hit tidningen åt dig?“

„Nej, stanna. Jag vill bekänna allt för dig. Nära gränsen af min fars egendom bor en man, som folk kallar förryckt, emedan han undflyr andra menniskor och lefver ensam och för sig sjelf. Det är en lärd karl, jag har ofta sett honom, då han ensam vandrat i skogen och samlat örter, eller gått omkring försjunken i djupa tankar. Han är ännu ung, men hans ansigte är djupt allvarlig och bär en prägel af svårmod. Han undflyr allt umgänge med sina grannar, men hvar han kan hjelpa en fattig eller sjuk, der gör han det, och försmår all tacksamhet. Han ingaf mig den känslan, att han var en mycket olycklig menniska, som icke mera tror på dygd och menniskors tacksamhet, men likväl icke kan förneka sitt eget hjertas drift att visa barmhertighet. Jag kände ett outsägligt deltagande för mannen, mitt nyfikna intresse för honom växte med hvarje dag. Jag tänkte, att han skulle vara hjelpt om någon förstod att återgifva honom tron på menskligheten, Hör nu! I förgår afton fick gamle Nordgren ett slaganfall. Ester sprang i det fasligaste väder till byn, ingen ville fara efter en läkare. Då kom herr Sjöborg, — så heter han —, farande. Hon anropade honom. Han ilade hennes far till hjelp utan att känna hans namn. Men när han fick se den sjuke, så igenkände han i honom en dödsfiende. Likväl öppnade han åder på mannen, räddade honom

från en säker död, for ännu samma natt efter en läkare och undanbad sig hvarje tacksamhet. I går morgon kommo Nordgrens söner för att besöka sin far. Först kom herr Konrad. Fastän Ester besvor honom att icke förolämpa sin faders räddare, beslöt han att erbjuda denne en belöning."

„När han var borta," fortsatte Augusta, „kom Oskar, blef upprörd öfver sin brors beteende, gick till Sjöborg för att betyga honom sin tacksamhet och bedja honom, att icke misstyda, om hans bror kom att handla rent köpmannamessigt. Sjöborg förklarade för Oskar, att den äldre Nordgren hade mot döda slägtingar till Sjöborg begått handlingar, som han icke kunde glömma, samt tillbakavisade hvarje tacksamhetsbetygelse, då han endast hade gjort sin pligt som menniska och kristen. Är det icke en ädel stolthet. Hvad säger du om en sådan karakter?"

„Jag förstår ditt intresse, men du sade, att du kände dig olycklig —"

„Herr Sjöborg häktades en stund derefter. På eftermiddagen kommo polismän och genomsökte hans hus — hans helgedom. — Han har ännu ej kommit tillbaka — —"

Augusta talade detta med tonlös stämma. Hon tystnade — liksom saknade hon kraft att fortsätta.

„Hvarföre är han häktad?" utropade Terése. „Tala, Augusta! Öppna ditt hjerta för mig!"

„För misstankar om delaktighet i mordet. O, det är ju knappt tänkbart. Han är i fängelse!"

Augusta snyftade krampaktigt. Tårar strömmade ur hennes ögon. Terése fann intet ord till tröst. Hvad hon hörde, klingade otroligt och var förfärligt.

„Om jag visste någon." fortfor Augusta efter en paus, „som gåfvo mig närmare underrättelser. Min far och min mor skulle säkert gå i borgen för, att mannen icke kan vara någon förbrytare. Vi veta ju, huru han lefvat sedan åratal tillbaka. Om jag blott kunde få tala med någon af domstolen. Jag skulle endast vilja veta, hvarpå man grundar misstankarne, om han

blifvit utomordentligt uppretad och skulle kunna hafva begått gerningen i vredesmod. Den förskräckliga vissheten är bättre än det gräsliga tviflet.“

„Jag vet visserligen någon, som i alla fall är noga underrättad,“ sade Terése rodnande och på ett dröjande sätt. „Men jag vill omöjligt besvära honom med en sådan begäran. Det skulle vara mig mycket plågsamt.“

„Hvem är det?“

„Jag skref visst till dig, att en person för har stått mig så nära, att jag åtminstone tror, att han har haft ett varmt intresse för mig. Han är jurist. Jag tror till och med, att han är anställd vid poliskammaren. — Det är vice häradshöfding Örnberg.“

„Terése, jag besvär dig, kalla hit honom. Jag skall aldrig, aldrig glömma dig, om du gör mig den väntjensten.“

„Augusta, hör mig först. Konrad Nordgren kommer sannolikt i dag för att hemta mitt ja-ord. Jag måste då säga honom, att mitt hjerta förr klappat för en annan. Hvad skall han tänka, om han får höra, att just den mannen i dag blifvit kallad hit. Och hvem vet, om Örnberg skulle komma. Han har undvikit mig, allt sedan Konrad började närma sig till mig. Han anar, att jag genom Nordgren erfarit, huru han hängifvit sig åt ett oordentligt lefnadssätt. Men komme han, så skulle han sannolikt missförstå kallelsen. Men jag behöfver ju blott bedja Konrad, att han inhemtar upplysningar. Då väcka efterforskningarne minst uppseende, och du behöfver icke på något sätt sjelf kompromettera dig!“

„Tänk icke på mig utan handla som du vill. Jag har väl icke något riktigt förtroende för din fästman. Må vara, att hans syskons yttranden om honom hafva stärkt mina misstankar. Jag känner honom äfven sedan längre tid tillbaka och har aldrig tyckt om honom.“

Terése rodnade lätt.

„Hvarför har du icke något förtroende för honom?“ frågade hon. „Då ditt omdöme gäller mycket för mig, så måste jag höra dina skäl.“

„Låt mig få slippa några förklaringar. Förlåt mina öfverilade ord. Jag har så fullt upp i hufvudet med andra tankar —“

„Herr Konrad Nordgren,“ anmälde Kammarjungfrun.

„Det passar sig ju bra,“ utropade Terése. „Vill du sjelf tala med honom?“

„Nej. Det gör mig ondt, att jag stör. Han kommer väl för att hemta ditt svar!“

„Det får han vänta med — så mycket bättre,“ hviskade Terése, i det hon med sin väninna trädde ut i salongen, der Konrad redan väntade på henne.

Augusta hade torkat sina ögon. Hon bugade sig flyktigt vid helsningen och satte sig sedan vid fönstret för att så mycket som möjligt dölja sitt ansigte för nyfikna blickar. Men denna försigtighet var icke af nöden. Konrad var redan i misshumör öfver, att han icke träffade Terése ensam och bekymrade sig derföre föga om att fästa någon uppmärksamhet vid hennes gäst.

„Jag kommer blott i förbifarten,“ sade han till Terése. „Jag anade icke, att här kunde vara besök och vill icke störa. Jag vill blott meddela Er, att jag har goda underrättelser om min far. Ni bevisar mig ju ett så vänligt deltagande.“

„Det är ju mycket glädjande. Jag önskar af hjertat, att förbättringen måtte få ostörd pågå. Ni har för öfrigt icke tillräckligt noga skildrat olyckshändelsen för mig. Jag har hört, att en herr Sjöborg lemnat den första hjelpen och derigenom räddat Er herr far.“

Konrad såg upp öfverraskad. Då föll honom in, att fröken Friberg bodde i närheten af Tomeby, och att Terése troligen hade fått underrättelsen af henne.

„Jag vidrörde icke denna omständighet, emedan den är ytterst ledsam,“ sade han med höjd och retlig röst, så att intet ord kunde undgå Augusta. „Doktor Nelander klandrar den

(Fortsättning följer.)

Rekrytförhör.

— Kan Jönsson svara på frågan: Hvad är en krigsrätt?

— En bleckburk med soppa och kött, för det lär ha vankats i Söderteljekriget, har jag hört.

(Efter Kasper-Kalendern.)

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

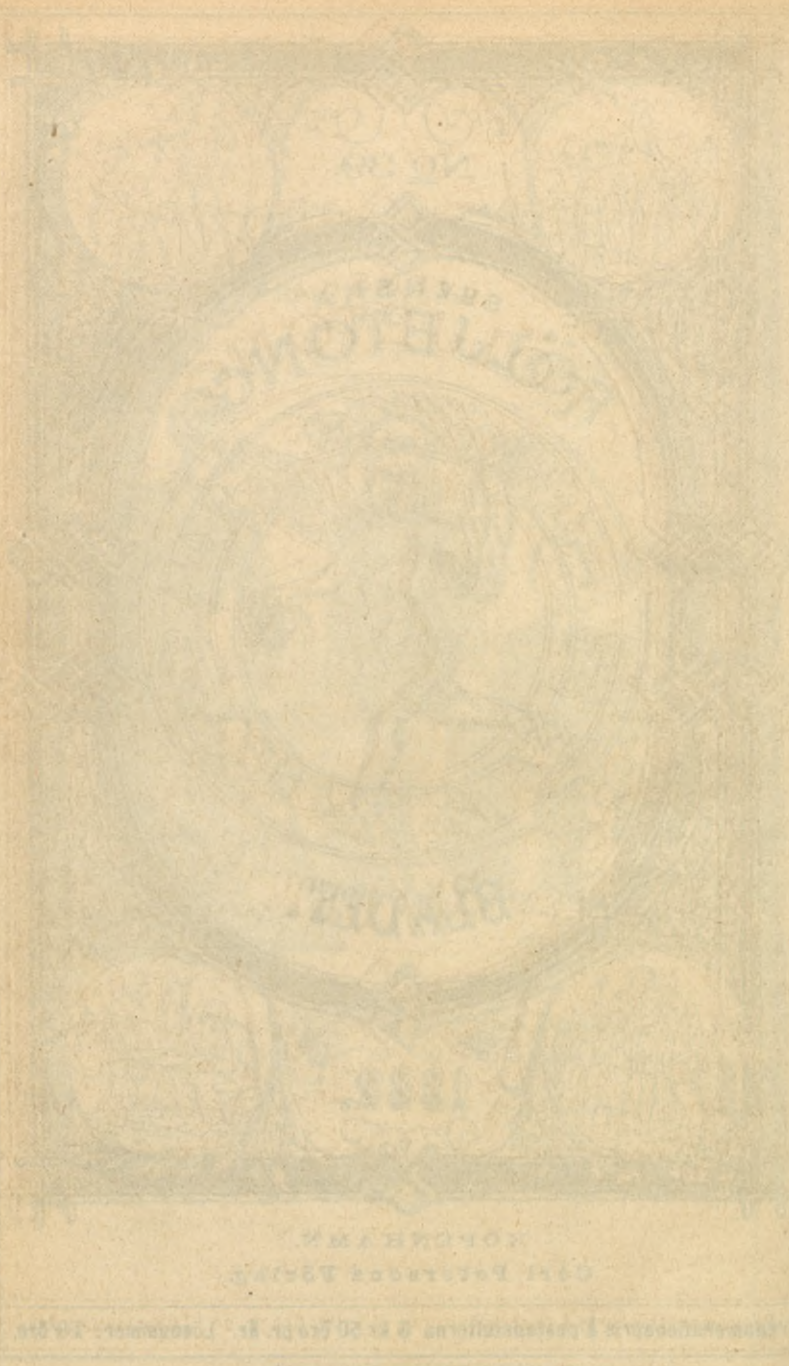

åderlåtning, som herr Sjöborg egenmägtigt företog sig, och då denne herre i den sjukes närvaro tydligt förklarade för min mor och min syster, att han hatade min far, så begriper jag icke, hvad som kan föranleda mina syskon att tala om någon särskild tacksamhetsskuld. Men det oangenämaste i saken är, att denna menniska synbarligen har lemnat sin hjelp blott för att kunna inför domstol förete bevis på, att han klokan nio var i Tomeby. Han har blifvit häktad som misstänkt för mord på sin egen kusin."

Det låg något så försmädligt och elakt i hela det sätt, hvarpå Konrad så ifrigt sökte fritaga sig från en tacksamhetsskuld till Sjöborg, att Augusta icke blott kände sig upprörd deraf, utan till och med Therése blef mycket oangenämt berörd.

„En misstanke är ännu ingen visshet," sade hon. „Ni måste väl hafva några närmare underrättelser för att kunna hålla en bättre och allmänt aktad, lärd man i stånd till ett sådant brott!"

„Jag har aldrig hört talas om, att han åtnjuter någon synnerlig aktning," svarade Konrad, allt mera retad genom det intresse, som Therése tycktes hysa för Sjöborg, och som hon förmodligen hade mottagit af den gäst, som äfven nu hindrade honom att få mottaga Theréses ja-ord. „Jag har tvärtom hört, att man i trakten af Tomeby anser honom icke vare rätt klok och gerna går ur vägen för honom. Han har blifvit sedd hos den mördade i förgår på eftermiddagen. Man vet, att hans kusin hade uppsagt en fordran, som hon hade af honom och som han synbarligen icke kunde betala, samt att en häftig scen hade egt rum mellan dem, innan han aflägsnade sig. Efter honom har ingen beträdt hennes bostad, men han hade vid sextiden utan att medtaga sin dräng i vild fart kört härifrån. Den misstanken ligger alltså nära, att han i hemlighet återvändt till sin kusin och mördat henne, samt sedan plundrat hennes kassaskåp och begifvit sig bort med rofvet."

„Jag tycker mig ha hört, att äfven någon annan blifvit häktad för misstankar om samma brott," sade Therése, under

det Augusta ihärdigt höll sitt ansigte bortvändt, liksom för att se ut genom fönstret och utan att säga ett ord.

„Ja," svarade Konrad, en smedgesäll, som uppehöll sig hos folk, som bodde i samma hus. Antingen har har han väl hjelpt till med saken, eller också är han oskyldig — Gud vet hvilketdera."

„Skulle Ni kanske hafva tillfälle att inhemta några närmare underrättelser i denna sak? Ni skulle dermed göra oss ett nöje. Är icke häradshäfding Örnberg nu anställd vid poliskammaren?"

Konrads ansigte blef rödt som blod.

„Jag är öfvertygad," sade han, „att det är i en tredje persons namn, som Ni gör mig denna fråga. Ni kan sjelf omöjligt ha intresse för folk, som äro misstänkta för ett svårt brott. Jag skall efterkomma Er befallning, men till Örnberg kan jag icke vända mig, fastän han har förordnande som polisnotarie och alltså är väl underrättad. Med den eländige karlen umgås jag icke, och att tala med honom håller jag under min värdighet."

„Men herr Nordgren," utropade Therése, „Ni glömmer Er, Ni vet, att jag är befryndad med häradshöfdingens familj! Edra uttryck förråda en retlighet —"

„Som är ganska naturlig," afbröt henne Konrad. „Den menniskan har på det gröfsta sätt sårat mig. — Men förlåt, det var icke min mening att säga något, som kunde smärta Er. Men just emedan jag värderar Er högre än något annat väsen i verlden, är det mig upprörande, att Ni icke anser förbindelsen bruten med häradshöfdingens bankrutte bror och hans familj och tilltror mig —

„Jag tilltror Er ingenting, herr Nordgren!" ropade Therése, men nu upprörd och i en skarpt tillrättavisande ton, „men jag undanbeder mig anmärkningar, sådana som dem Ni nyss uttalade. Jag kan icke finna en menniska föraktlig, endast derför

att hon är olycklig, och grosshandlaren Örnberg är trots sin olycka värd all heder och ära.“

Konrad bleknade, då han för sent insåg att han hade sårat Therése. Men det var för honom med hans stolthet omöjligt att i Augustas närvaro mottaga en tillrättavisning. Han reste sig.

„Jag skall en annan gång vid ett lägligare tillfälle bedja Er att höra på mina förklaringar,“ sade han, „men emellertid bemöda mig om att efterkomma Edra önskningar.“

„Det är öfverflödigt,“ sade nu Augusta, i det hon trädde fram och dödsblek, men med fast hållning fästade sin blick på Konrad. „Ni tyckes hafva gissat, att det är jag, som önskar de omtalade underrättelserna. Men jag tager tillbaka min begäran till Therése. Jag beklagar, att jag har mot min vilja gifvit anledning till en liten brytning, som sannolikt af sig sjelf skall biläggas, om jag aflägsnar mig.“

„Du stannar, Augusta!“ ropade Therése, „eller också går jag med dig. Herr Nordgren är i dag i ett lynne, som han vid lugnare öfverläggning förmodligen sjelf icke skall önska att rättfärdiga.“

„Det är en stor villfarelse, min fröken,“ svarade Konrad med af förtrytelse vibrerande stämma. „Har jag valt skarpa uttryck, så blef jag retad dertill. Mitt omdöme kan jag icke återkalla, men väl bevisa, att det med afseende på båda herrarne Örnberg icke varit för strängt. Jag hade icke trott, att jag, för andra personers skull, skulle få höra hårda ord af Er, jag trodde mig stå Er något närmare och gälla för Er mera än så.“

Dermed bugade han sig djupt och lemnade rummet. Therése ropade honom icke tillbaka, fastän Augusta bad henne derom. Tvärtom, hon tyckte sig andas lättare, liksom en tung börda hade försvunnit från hennes bröst.

„Jag tackar dig,“ sade hon och fattade Augustas hand, „för att jag fått lära känna den mannen, innan det var för sent. Nu vet jag, hvarföre mitt hjerta aldrig har kändt sig

varmt i hans närhet. Han har sjelf intet hjerta. Då han visat sig, som om han egt ett sådant, har han endast hycklat. Med hvilken ondskefull illvilja utmålade han icke misstanken mot Sjöborg, fastän han tycktes ana, huru ondt han dermed gjorde dig. Och hvarföre? Emedan han icke kan bestrida, att han står i tacksamhetsskuld till Sjöborg. Jag såg på honom, huru han började bli retad, då jag talade om detta ämne och huru nedrigt yttrade han sig icke öfver Örnberg! Han var sjelf nära bankrutt och vill nu förakta en annan, som var mindre lycklig! Nu tror jag också, att han har förtalat häradshöfdingen."

Theréses ord utöfvade en välgörande, lugnande inverkan på Augusta, som till en början hade gjort sig svåra förebråelser, för att hon varit den första anledningen till en allvarlig tvist emellan ett nästan trolofvadt par.

„Om du sjelf yttrar dig på det sättet," sade hon, „så vågar jag vara öppenhjertlig. Aldrig hade jag kunnat gifva dig det rådet att räcka din hand åt en man, så länge ditt hjerta tviflar på honom, och aldraminst åt någon, som uttalar sådana omdömen om andra som herr Nordgren."

* * *

De båda väninnorna åtskiljdes, då Theréses äldre broder trädde in i rummet.

Han tycktes vara öfverraskad öfver att icke finna Nordgren hos de båda damerna, men såg äfven ut att vara sysselsatt med andra tankar och visade sig till och med litet tankspridd, när han hörde att Nordgren hade betydligt afkortat sitt besök.

„Jag hade gerna velat tala vid honom," sade han, sedan han vexlat några höfligheter med Augusta. „I hans bostad hörde jag, att han var här, och Gud vet, hvar jag nu skall finna honom."

„Du söker honom?" sade Therése. „Är det affärsangelägenheter, som föranlåta dig dertill, eller han I plötsligt blifvit så intima vänner?"

Verner Lindén såg förvånad på sin syster. Hon hade talat de sista orden i en ton, som nästan klingade som begabberi.

„Skulle du finna det så besynnerligt?“ sade han. „Är det något så märkvärdigt, att mitt intresse blir lifligare för en man, som uttalar sin önskan att träda dig närmare?“

„Jag tror, att han knappt mera skall uttala en sådan önskan. Vi hade en liten tvist med hvarandra, hvarunder herr Nordgren, trots fröken Fribergs närvaro, var föga höflig.“

„Det är väl omöjligt, Therése!“

„Jag beklagar,“ inföll Augusta, „att jag helt oskyldigt kom att gifva anledning till ett samtalsämne, som så märkvärdigt irriterade herr Nordgren, att han verkligen förgick sig rätt mycket. Jag intresserar mig för en herre, som är pappas granne, och som haft den olyckan att blifva misstänkt och inblandad i undersökningen om mordet på en äldre dam. Man har häktat honom, och då jag anser det för alldeles omöjligt, att han skulle vara i stånd till ett så nedrigt brott, är ju mitt deltagande intresse ganska naturligt. Herr Nordgren tycktes gissa detta intresse och tog sig deraf anledning att uttala åtskilliga skarpa och hänsynslösa omdömen.“

„Han uttalade sig på det skymfligaste sätt,“ fortfor Therése, „om Örnberg, och han tillät sig att gifva mig den föreskriften, att det icke passade sig för mig att umgås med en bankruttörs familj. Jag gaf honom naturligtvis härpå ett passande svar.“

Den unge Lindéns ansigte antog ett ganska allvarligt uttryck. „Det är rätt sällsamt,“ sade han, „ja, det är nästan obegripligt!“

„Jag förstår det mycket väl,“ sade Therése. „Han är öfver all beskrifning högfärdig och inbilsk —“

„Du förstår icke, hvad jag ämnade säga. Jag har lagt märke till den påfallande retlighet, som han tyckes visa öfverallt, der det blir tal om mordet. Jag måste upprepa ett rykte, som trots sin löjliga orimlighet är i hvar mans mun i hela staden. Nordgren ombesörjde för den mördade damen hennes

små penningeaffärer. Hon var en gammal snål kokett, och då Nordgren för att göra sig säker om henne, som kund behandlade henne mycket höfligt och förekommande, så berättar folk, att hon inbillat sig, att Nordgren ville gifta sig med henne. „Menniskan var minst fyratio år gammal," fortfor han, då han såg Therése rodna, och derjemte girig och ful. Nordgren borde alltså skratta deråt, om man ville bry honom genom återgifvandet af ett sådant rykte. Men i stället skall han i går afton på stora hotellet burit sig så groft åt emot häradshöfding Ornberg, som kom att vidröra skvallret, att Örnberg anses vara tvungen att på ett eller annat sätt skaffa sig upprättelse. Det obehagliga i uppträdet ökas deraf, att Örnberg vid tillfället var Nordgrens gäst."

„Hans gäst!" ropade de båda flickorna och stirrade på hvarandra.

„Ar det säkert?" frågade Therése i en upprörd ton. „At mig sade han, att han ansåg det under sin värdighet att tala med häradshöfdingen."

„Jag har historien af ett ögonvittne. Man talar derom öfver allt, och om man klandrar Örnberg för hans skarpa tungas skull, så taga dock alla hans parti, emedan Nordgren hade inbjudit honom och dessutom var gröfre i sina tillmälen än i bildade sällskapskretsar får anses tillåtet. — Men det är icke derom, som jag vill tala med Nordgren. Det har inträffat något ganska sällsamt och för mig obehagligt. Då det äfven på sätt och vis rör dig, kära syster, måste jag meddela dig det."

Augusta ville resa sig och lemna rummet, men Lindén bad henne stanna, då hans meddelande icke innebar någon hemlighet.

„Jag var ännu i samtal med min vän, som underrättade mig om, hvad som hade passerat på stora hotellet", så började Lindén sin berättelse, „då jag blef utkallad, emedan en herre önskade tala med mig i ett angeläget ärende. Jag gick ut och

fann i yttre rummet en herre, som presenterede sig för mig såsom poliskommissarie, en herr Larsén."

„Herr Larsén," fortfor han, under det de unga damerna lyssnade med spändt intresse, „bad mig att hålla tyst med hans besök och icke uppfatta hvad han ville tala om såsom ett samtal å embetets vägnar, men likväl besvara hans frågor efter pligt och samvete utan hänsyn till någon tredje person. — Detta tycktes mig vara en underlig och dessutom ganska obehaglig inledning. Det föreföll, som ville han på förhand urskulda ett företag, hvars resultat han ännu icke visste. Han kom derefter att tala om köpmännens fest på Stadshuset och frågade, om du också hade varit närvarande, när vi kommo dit, och vid hvilken tid du hade sett herr Nordgren."

„Det är sällsamt," utropade Therése. „Hvad angår det polisen?"

„Hör nu vidare. Jag svarade, att jag icke kunde lemna någon noggrann upplysning derom, åtminstone hvad Nordgren beträffade. Han bad mig att tänka närmare öfver och granska mina hågkomster från den aftonen. Särskildt borde jag söka erinra mig, om Nordgren redan hade varit på balen, då första valsen dansades. Detta hade skett, såsom han från annat håll hade erfarit vid åttatiden. Jag erinrade mig nu, att Nordgren hade sett dig, då du dansade första valsen med en annan, och han tog det illa vid sig. Jag kunde derföre svara, att herr Nordgren högst sannolikt hade varit på stadshuset redan vid åttatiden. Kommissarien bad om ett bestämdare formuleradt uttryck och frågade, om jag i nödfall kunde med ed bekräfta Nordgrens närvaro på balen klockan åtta, emedan saken var af högsta vigt."

„Jag hade ännu icke sett honom, då du förde honom till mig," sade Therése. „Men säg nu, hvad betyda dessa efterfrågningar?"

„Ja, Gud vet! I hvilket fall som helst, så hänga de tillsammans med undersökningshistorien. Kanske åberopar sig någon

af de anklagade på, att han af Nordgren blifvit sedd på ett annat ställe. Jag vill tala med Nordgren om saken. Polisen kan icke begära, att jag skall hemlighålla kompromitterande frågor om mina vänner. Jag förklarade för embetsmannen, att hvarkan jag eller du tviflade på, att Nordgren var närvarande klockan åtta, eftersom han påstod, att han hade sett dig dansa första valsen, men att vi icke kunde gå ed derpå. Det är mig kärt, att din uppfattning är lika med min."

„Fullkomligt. Jag såg mig vid både första och andra valsens början om efter honom, efter som jag hade lofvat att dansa med honom, och han icke lät se sig. Jag hade antecknat alla mina uppbjudningar och kunde alltså icke hafva misstagit mig. Det tycktes mig till och med besynnerligt att Nordgren skulle hafva misstagit sig och gjort mig förebråelser derför. Snarare tror jag nu, att han falskligen lade mig denna förseelse till last för att icke behöfva undskylla sin ouppmärksamhet. Men jag skulle i ditt ställe iakttaga den tystnad, som embetsmannen begärde. Nordgren är i stånd att ställa till scener med dig, om du säger, att du icke har ansett dig kunna gå i borgen för sanningen af hans ord."

„Deri kan du ha rätt, och jag skall gerna följa ditt råd. Det var endast af hänsyn för hans förhållande till dig, som jag kände mig förpligtad att meddela honom, hvad som hade passerat. Det är mig nu nästan kärt att höra, att det har kommit till brytning mellan Er. Efter det som jag har hört om hans sammanträffande med Örnberg, längtar jag icke efter att komma i något nära förhållande till Nordgren. Jag skall i alla fall sjelf söka upp Örnberg och höra, hvad han säger. Häradshöfdingen har en skarp tunga, men trots hans begabberilusta och hans lättsinne är han en hederlig karl, som helt visst icke talar osanning."

„Gör det," sade Therése, förekommande Augustas önskan, som hon läste på väninnans ögon, „och hör på samma gång efter, huru det står med undersökningsmålet, om man verkligen

tilltror herr Sjöborg ett mord, och hvilka skäl man kan hafva dertill."

Brodern lofvade att efterkomma denna önskan, hvarefter han lemnade de båda väninnorna ensamma.

TRETTONDE KAPITLET.

Brytningen.

För den otåliga Therése och den väntande Augusta dröjde Lindéns återkomst länge, men de underrättelser han medförde godtgjorde dem för deras väntan.

Örnberg hade uttaladt sig mycket förbehållsamt om de motiver han haft att bete sig så, som han gjort mot Nordgren, men han hade låtit gissa, att dessa motiver icke ensamt hade berott på personlig motvilja eller gammalt agg.

„Jag hade en viss orsak," hade han sagt, „att finna herr Nordgrens uppträdande egendomligt och påfallande. Den häftighet, med hvilken han svarade mig, bevisade att mina misstankar träffade sårbara ställen. Jag förebrådde honom hans hjertlöshet gentemot en död, som hade skänkt honom sitt hela förtroende, och visade honom, att jag kunde hindra hans intriger gentemot en stackars värnlös flicka. Då blef han grof."

Hade häradshöfdingen endast flyktigt berört dessa punkter, så hade han så mycket utförligare karakteriserat det tölpaktiga och smutsiga sätt, hvarpå Nordgren tillbakavisat hans begäran om upprättelse. Till och med om Therése hade haft någon verklig böjelse för Nordgren, så skulle denna känsla hafva blifvit utsläckt, när hon hörde, att Nordgren på det mest föraktliga sätt hade satt sig i besittning af Örnbergs skuldförbindelser för att derigenom hafva honom i sina händer.

Men en varm handtryckning erhöll Verner Lindén af sin syster, då han berättade, att han i harmen öfver Nordgrens

handlingssätt hade erbjudit häradshöfdingen sin kassa, så att denne skulle slippa allt beroende af Nordgren.

„Örnbergs skulder äro," sade Verner, „icke så farliga som en köpmans, om han nödgas inställa sina betalningar. Men det farliga för honom är, att han måste betala procentareräntor för att erhålla penningar, hvarigenom han naturligtvis råkar allt djupare ned i skuldsättningens afgrund. Det var rörande att se mannen, då jag erbjöd honom kredit. Han ville först icke tro mig, men sedan kommo tårarne i ögonon på honom. Den mannen, som eljest hånar allt hvad känslor heter och förer den skarpaste satir på tungan, som städse talar, som om han när som helst skulle kunna vara färdig att genom sjelfmord göra slut på lifvet, blef vek som ett barn. Han tillstod för mig, att han redan hade föresatt sig att lemna sin bana som jurist emedan han såg sin ekonomi undergräfd och nu såg sig hotad med vanheder och ruin af Nordgren.

„Jag är öfvertygad," fortfor Verner efter en paus, „att jag kom i sista stund, då han ännu stod att rädda, ty hans ömtåliga hederskänsla hade aldrig tålt att af Nordgren blifva lagsökt för skuld. Men jag tror också, att han förtjenar att räddas, och att han är en hederlig och bra karl. När jag talade med honom om undersökningen, ville han först icke yttra sig tills jag sade honom, att jag önskade kunna trösta någon, som var mycket orolig för herr Sjöborg."

„Jag nämnde icke Ert namn," sade Verner till Augusta, då han såg den unga damen rodna. „Jag antydde till och med, att det var en herre, som intresserade sig för Sjöborg, men jag måste öfverdrifva detta intresse något starkt för att få Örnberg att tala. Han berättade mig då under tysthetslöfte — hvilket jag lofvade, att äfven den skulle hålla, för hvilkens räkning jag frågade, — att herr Sjöborg torde blifva frigifven redan denna dag, då motiverna för misstankarne mot honom icke äro nog starka för att kunna rättfärdiga hans qvarhållande i häkte. Det samma väntades ske äfven med smedgesällen. Saken är dermed icke slut för någondera. Det kan den först blifva, så snart en

annan blir öfverbevisad som skyldig. Örnberg lät mig gissa, att han följde ett spår, som skulle leda till detta resultat, men bad mig att intet säga derom. Ni skall ju också tiga, fröken Friberg?“

Augusta nickade jakande.

„Och du, Therése,“ frågade han, vändande sig till systern.

„Med hvem skulle jag tala derom?“

„Ornberg lät mig förstå, att särskildt Nordgren icke finge veta någonting om hans uttalande.“

„Jag lär knappt komma i tillfälle att härefter ha några förtroliga samtal med herr Nordgren.“

„Oskar Nordgren,“ fortfor Verner i sin berättelse, „tyckes i den Örnbergska angelägenheten taga parti mot sin bror. Häradshöfdingen uttalade sig ganska fördelaktigt öfver honom. Jag är nyfiken at få höra, huru man kommer att bedöma Nordgrens handlingsätt på börsen. Än agerar han kavaljer, än, som det tyckes schackerjude, ty hans uppköpande af Ornbergs penningeförbindelser är i äkta judemanér.“

Theréses kammarjungfru inträdde och lemnade henne ett nyss ankommet bref.

„Det är från Nordgren,“ utropade Therése, när hon såg handstilen.

Hon dröjde med att öppna brefvet.

„Jag vet icke,“ sade hon, „om jag icke gör bättre i att svara, att jag icke kan mottaga några meddelanden från honom. Jag känner, att något närmare förhållande mellan mig och honom i alla fall aldrig mera kan inträda.“

„Det vore ohöfligt att icke läsa brefvet. Kanske han urskuldar sig,“ sade Verner. „Sedan ligger det ju i din hand, om och huru du vill svara.“

Augusta yttrade sig i samma anda.

Therése öppnade sålunda brefvet.

Knappt hade hon dock sjelf hunnit läsa de första raderna, förr än hon räckte det åt sin bror.

„Svara du,“ sade hon, rodnande af förtrytelse, „eller lemna brefvet till vår far.“

Konrads skrifvelse lydde sålunda:

„Högt ärade fröken!

Ni önskar att uppväcka förhoppningar för att sedan sjelf åter grusa dem.

När Ni för några dagar sedan föregaf en glömska eller ett misstag och gaf den åt mig lofvade dansen åt en annan, erhöll jag genom det älskvärda sätt, hvarpå Ni urskuldade Er, rik ersättning för den bittra och förödmjukande känsla, som Ni kort förut hade beredt mig.

Jag trodde mig då i Edra ögon läsa, att Ni icke skulle neka mig Ert hjerta och Er hand, om Er herr far gaf sitt bifall till mitt frieri.

I dag sade Ni till mig, att jag var vid ett lynne, som jag vid lugn öfverläggning sjelf icke skulle önska att rättfärdiga. Ni sade detta i närvaro af en dam, som jag synbarligen har att tacka för, att Ni visade ett sällsamt intresse för personer af tvifvelaktigt anseende och rykte.

Om jag uttalade min förvåning häröfver, så tror jag, att det icke borde utvisa något lynne, som skulle behöfva rättfärdigas.

Men väl har jag rätt att fråga, hvarföre Ni under sådana omständigheter tog emot mig, då ändamålet med mitt besök helt visst icke var Er obekant, enär Ni hade för afsigt att behandla mig på ett sådant sätt.

Hvad jag i dag fick erfara, liknar den förolämpning Ni på Stadshuset tillfogade mig.

Med all högaktning och vördnad i öfrigt för Er person måste jag dock taga mig till vara för att göra mig löjlig. Jag ser mig derföre till min stora ledsnad nödsakad att förklara Er, att den afsigt, som i dag förde mig till Er, upphörde att existera

(Fortsättning följer.)

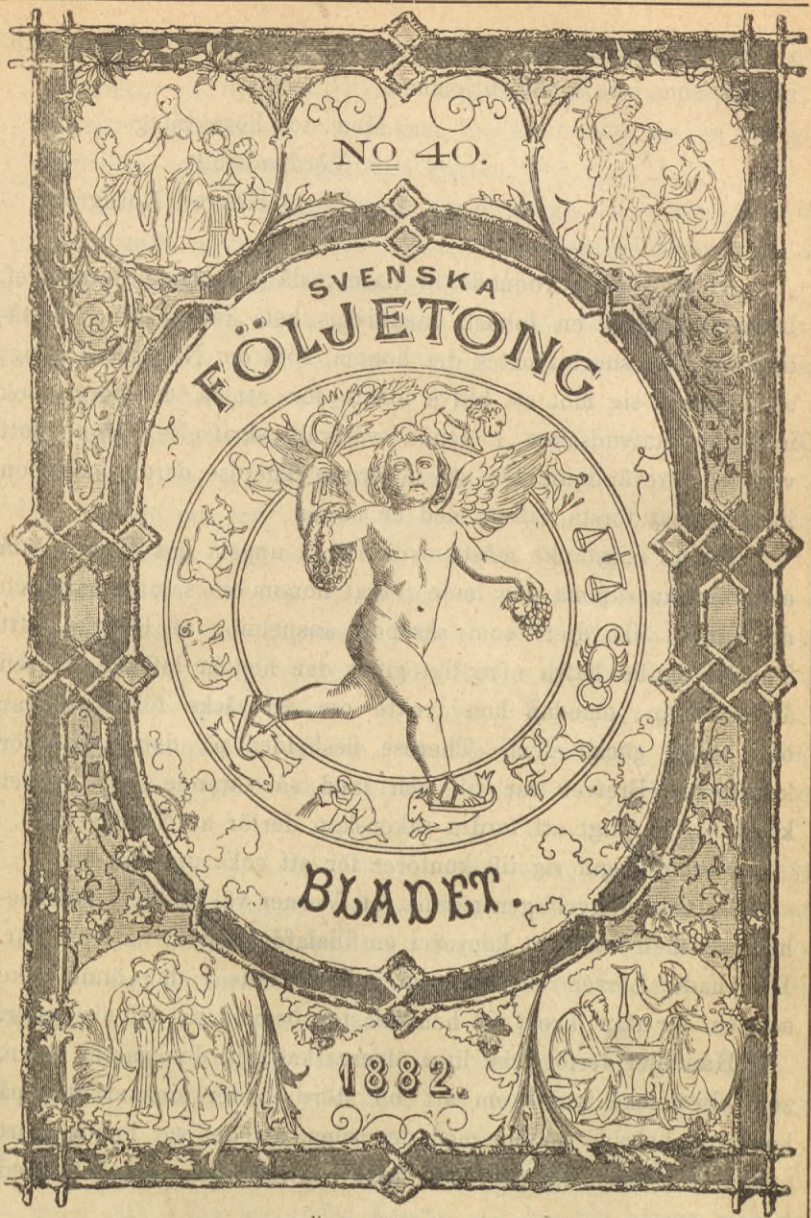

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

i samma moment, som jag upptäckte en olikhet i våra åskådningar, som icke kunde utjemnas.

Med stor högaktning
Vördnadsfullt
Konrad Nordgren."

Afven Verner rodnade af harm, då han läste detta bref, hvilket andades en inbilsk menniskas hela retlighet och ömtålighet. Men snart tycktes det honom, som om Nordgrens afsigt att försäkra sig mot att blifva utsatt för att få en korg dock icke vore hufvudsaken i denna svarfvade skrifvelse, utan blott vore en förevändning för att få erinra Therése derom, att hon hade dansat första valsen med en annan.

Denna misstanke måste ovilkorligen uppstå hos Verner, då en polisman samma dag hade frågat honom om samma sak, och det var en lika djerf som sårande anspelning af Konrad, att Therése skulle hafva afsigtligt gifvit den honom lofvade dansen åt en annan, emedan hon tyckte om att väcka förhoppningar och sedan gäcka dem. Therése beskyldes på detta sätt för koketteri. Brefvet var till och med så sårande, att Verner kunde hafva pligt att fordra räkenskap derför af Nordgren.

Verner begaf sig till kontoret för att söka upp sin far.

Vi böra uttryckligen nämna, att Verner väl bodde i fädernehemmet men hade sitt kontor i en filialafdelning af faderns affär. Der hade Larsén sökt honom. Han hade i dag ännu icke sett sin far utan direkt vid hemkomsten begifvit sig till sin syster.

Han blef derför icke litet öfverraskad, då den gamle herrn, som eljest icke tyckte om att bli störd under sina arbeten på kontoret, helsade honom med de orden, att det var honom kärt att få se sonen, emedan han hade vigtiga saker att tala med honom om.

„Tänk dig," sade han, „poliskommissarien Larsén har varit här och gjort mig en hel hop frågor rörande mina affärsförbindelser med Nordgren. Han försäkrade väl uttryckligen, att

orsaken till hans frågor på intet sätt var någon för firman Nordgren kompromitterande omständighet, men det är dock ganska besynnerligt, att polisen har kännedom om en affärsförbindelse, som först i går blef knuten."

„Det är visserligen högst egendomligt, och detta så mycket mer," sade Verner. „som samme kommissarie äfven varit hos mig för att anställa frågor om Nordgren."

„Gälde det också den kredit jag har lemnat honom," utropade fadern. „Då ljög han för mig. Han sade, att ingen visste om hans efterforskningar.

Verner berättade, hvad Larsén hade velat honom. Rynkorna på den gamle herrns panna utplånades ånyo.

„Gud ske lof," sade han. „då är väl min farhåga ogrundad. Han frågade mig också, om jag sett Nordgren på festen på Stadshuset, men jag var, som du vet, icke der. — Men hvad kunna dessa efterfrågningar betyda? Du vet, att jag har öppnat kredit för Nordgren. Skulle han hafva missbrukat den? Månne han spelar högt? Mig syntes hans nya företag ganska lyckligt planeradt. Skulle han hafva bedragit mig? Skulle han tilläfventyrs ha missbrukat min kredit för att betäcka spelskulder?"

„Det tror jag ej, fast det visst icke är alldeles omöjligt. Han har många eleganta bekantskaper och delar deras passioner. På Stadshuset spelte han mycket högt. Men han håller på att köpa upp häradshöfdingen Örnbergs skuldförbindelser, och dertill torde han behöfva penningar."

Verner berättade för sin far, huru Konrad hade uppfört sig mot häradshöfdingen och huru han för hans skull hade kommit att bryta med Nordgren.

„Så mycket bättre," sade den gamle herrn. „Therése har gjort rätt. Jag har redan ångrat, att jag gaf honom mitt ord. Jag vill inte ha någon måg, som polisen anställer förfrågningar öfver. Vid första lägliga tillfälle skall jag indraga den lemnade

krediten. Kasta hans oförskämda bref i elden. Der är intet svar det bästa svaret.“

* * *

Under det dessa händelser passerade i Lindéns hus, satt Örnberg, som blifvit fullständigt förvandlad genom det korta besöket af Theréses broder, och afvaktade Larséns återkomst. Det var nämligen Örnberg, som hade gifvit Larsén de vinkar, som hade föranlåtit honom att inhemta underrättelser om Konrad Nordgren.

Han hade fått veta, att en vän till familjen Nordgren intresserade sig för Sjöborg. Och om det gafs någon ting, som ännu kunde elda honom att söka den verkligen skyldiges spår, så var det den tanken, att Therése skulle tacka honom, om herr Sjöborgs oskuld kom i dagen.

Med brinnande otålighet väntade han Larséns återkomst. På middagen kom ändtligen kommissarien, men hans uppsyn bebådade intet godt.

Han berättade, att han erfarit, att Nordgren, såsom Örnberg ganska riktigt förmodat, ända tills i går varit i svår penningeförlägenhet, och att han till och med för att kunna honorera sina utbetalningar hade uttagit ända till sista öret af firmans kreditiv och dessutom diskonterat en mängd accepter och värdepapper. Men nu hade han åter inlöst en mängd af de diskonterade värdepapperen och insatt en summa på kreditivet, utan att hans fars affär hade haft några anmärkningsvärda inkomster. Nordgrenska firmans bokhållare hade icke kunnat förklara, hvarifrån det plötsliga öfverflödet på penningar kom. Då hade Larsén slutligen erfarit, att Lindén föregående dag hade för Konrad Nordgren öppnat en kredit af ända till tjugofemtusen kronor, hvilken Nordgren äfven genast skyndat sig att begagna. Dermed var den plötsliga tillgången på penningar förklarad.

„Nordgrens sällsamma, förändrade sätt,“ fortfor kommis-

sarien, „har, liksom det fästat Er uppmärksamhet, äfven iakttagits af alla, med hvilka han umgåtts. Förändringen förskrifver sig från den dag, då mordet skedde. Hans betjening, personalen i hans affär, hans bekanta, alla uttalade sig enstämmigt i den åsigt, att han visat en skygg oro, en fruktansvärd nervös retlighet. Men man har förklarat denna omständighet på olika sätt. Han har behöft penningar och fick dem först i sista stunden då förlägenheterna växt honom öfver hufvudet. Hans far har träffats af ett plötsligt sjukdomsfall. Den dag, då just de vigtigaste affärsgöromålen lågo öfver honom, måste han fara till Tomeby för att höra efter, huru det stod till med hans far. Han har äfven firat sin förlofning utan att dock hafva erhållit fästmöns ja.“

Kommissarien tystnade. Han såg, att Örnberg växlade färg.

„Var Ni i okunnighet derom?“ frågade Larsén öfverraskad.

„Nej“, svarade häradshöfdingen, „men jag trodde ej det var möjligt att han talat sanning. Fortsätt herr kommissarie! Var så god och berätta vidare.“

Det kostade Örnberg mycken möda att återvinna sin fattning. Skulle väl Werner Lindén hafva lofvat sin hjelp och uttalade sin förtrytelse öfver Kondrad Nordgren, om denne hade varit hans systers trolofvade. Eller hade Verner endast ställt sin kassa till hans förfogande för att dermed godtgöra Konrads oförsyntheter och hindra Örnberg från att tala illa om sin välgörares blifvande svåger? Eller hade Verner blott gått i Konrads ärenden emedan, denne blygdes öfver sitt första svar?

„En mycket vigtig punkt,“ fortfor kommissarien, „är den omständigheten, att herr Nordgren på aftonen af den dag, då fröken Brinck blef mördad, visade sig på köpmännens bal på Stadshuset, och alltså kan bevisa att han vid tidpunkten för mordet uppehållit sig på annat ställe. Han har påstått, att han redan varit der klockan åtta, och syskonen Lindén åberopar han som vittnen. Om herr Verner Lindén än icke så noga

erinrar sig tiden, och fröken Lindén lika litet kan gifva upplysning deröfver, så är dock Nordgrens närvaro på Stadshuset konstaterad. Han befann sig der i baltoalett, men till fröken Brinck hade han på eftermiddagen från kontoret begifvit sig i vanlig toalett. Beräknar man nu den tid, som han behöfde att byta om toalett, så kan det svårligen antagas, att han hunnit vara i förbindelse med mördaren eller närvarit vid sjelfva mordet. Vid ett sådant uselt väder, som den aftonen rådde, far naturligtvis en elegant herre direkt till festlokalen utan att stiga af någonstädes under vägen och riskera att skada sin toalett. Det bref, som han skrifvit till fröken Brinck, att han blott helt flyktigt kunde komma till henne, är väl också den rätta förklaringen till hans handlingssätt. Jag anser honom vara fullkomligt oskyldig."

„Men icke jag," utropade häradshöfdingen, „om än tusende bevis och omständigheter talade för honom. Förr tilltror jag honom att sjelf vara mördaren, än jag tror på hans oskuld. Han har visat ett sällsamt intresse för smedgesällen. Brefvet till fröken Brinck kan han ha skrifvit för att föra undersökningen på villospår. Likaså kan han ha lånat pengar för att det icke skulle väcka så stor uppmärksamhet, att han plötsligt var stadd vid god kassa. Hvarje förbrytare sörjer för ett bevis, att han ungefär vid tiden för brottets begående befunnit sig på annat ställe. Tilltror Ni Sjöborg att i hemlighet hafva funnit vägen tillbaka till fröken Brincks bostad, så tror jag detsamma om Nordgren. I hans ögon låg det onda samvetets ångest. Mannen har redan förut kämpat med ekonomisk ruin och visade då ett stort lugn. Icke skulle han då nu låta så oroa sig af penningebrist, att han dricker spritdrycker för att lifva sina förstörda ansigtsdrag. Hade han haft ett godt samvete, så hade han tillbringat sin lediga afton i sin fästmös familj och icke smugit sig till ett hotell för att berusa sig. Jag börjar till och med tro, att hans bror misstänkte honom. Vare dock härmed huru som helst. Ni kan ingenting mer åtgöra i saken. Nordgren kunde få nys om efterfrågningarne och gissa, att man misstän-

ker honom, och då blefve det ännu svårare att få bevis mot honom.

Det rasade så våldsamt i Örnbergs bröst, att han blef glad, då kommissarien lemnade honom, fastän det icke hade lyckats honom att omstämma honom. Han tänkte ännu alltjemt derpå, att Verner icke sagt ett enda ord om, att Therése hade förlofvat sig med Konrad. Det var intet annat antagande möjligt, än att Verner blott hade hycklat sin förtrytelse öfver Konrads handlingssätt.

De penningar, som Verner hade erbjudit honom, syntes honom som blodspenningar, mot hvilka han skulle sälja sitt hat till Konrad.

Han fattade pennan och skref en biljett till Verner Lindén. „Jag hör“, så skref han, „att Ni vill bli svåger till den man, hvars handlingssätt Ni sjelf kallade erbarmligt. Men stode jag än nära randen af det säkraste förderf, så skulle jag dock icke kunna mottaga hjelp af någon, hvars hand jag icke tacksamt skulle kunna trycka, och jag kan sannerligen icke af hjertat trycka handen på någon, som tål en Konrad Nordgren i sitt hus eller i sin familj. Jag vill icke fråga, hvad som förmådde Er att visa Er hos mig som en räddande engel. Det må Ni afgöra med Er sjelf.“

Örnberg kände sig en smula friare, när han lemnat denne biljett på posten. Nu kunde gerna Konrad Nordgren presentera sina vexlar, lagsöka honom och vidtaga hvilka åtgärder som helst, allt detta var mindre förödmjukande än att antaga hjelp af den man, som för att få en rik svåger icke varnade sin syster för hans eländiga karakter.

* * *

Duellernas tid borde väl vara förbi i gamla Sverige, men lika litet som man kan hindra någon annan i lag förbjuden handling att ibland förekomma, lika litet kan enviget hindras, vare sig det utföres i en kroggränd mellan ett par af rå lidelse

upptända slagskämpar med knytnäfvar och knifvar som vapen, eller det efter kall äfverläggning och formlig öfverenskommelse företages mellan ett par män af uppfostran och samhällsställning. Lyckligtvis inträffar det senare dock mycket sällan. Men om det till och med skulle antagas ske så sällan, att endast ett dylikt fall blir bekant under hvar eller hvarannan mansålder, står dock möjligheten qvar, liksom rättigheten för diktaren att låta en sådan tilldragelse inrymmas i en skildring af den tid, som han valt till bakgrund för sina målningar.

Den vän, som lofvat tjena Örnberg som sekundant, återkom från Oskar Nordgren och meddelade, att man beslutat en duell på pistoler klockan sex följande morgon på en enslig plats, som var belägen ett stycke utanför staden.

Ornberg begaf sig, efter mottagandet af denna underrättelse — hvilken nu nästan gladde honom, då hans lif tycktes vara mindre värdt än någonsin — till fru Walter för att der höra efter, om Konrad hade varit hos Emma, och huru han hade upptagit tillbakakavisandet af hans gåfva. Han var nu berättigad att varna Emma. Theréses föstman kunde svårligen i god afsigt inleda en förbindelse med den fattiga sömmerskan.

Han träffade icke Emma hemma. Men fru Walter mottog honom på ett sätt, som lät gissa, att hennes förtroende till honom hade försvunnit. Hon visade sig ängslig, skygg, och ådagalade ett synbart sträfvande att icke vara ohöflig men tillbakadragen och kall.

Man märker i det vanliga lifvet ingenting lättare, än om någon ändrat sin mening om oss, har förlorat sitt förtroende till oss eller lusten att umgås med oss färtroligt. Här kämpade hos fru Walter synbart motviljan för att inlåta sig i svaromål med den främmande med skyggheten för embetsmannen, men det föreföll Örnberg, som om fru Walter äfven i detta afseende hade blifvit dristigare.

Det var lätt att gissa, att någon här hade talat illa om

häradshöfdingen, och Örnberg kunde knappt tvifla på, hvem denne hade varit.

„Har herr Nordgren varit här?“ frågade han, sedan fru Walter på ett undvikande sätt hade besvarat hans fråga, om Emma snart skulle komma tillbaka.

Fru Walter dröjde med svaret.

„Ni måste förlåta, herr häradshöfding,“ sade hon ändtligen, „men man har sagt mig, att jag kan bereda mig och andra personer obehagligheter, om jag är redo att svara på hvarje fråga, om den icke förelägges mig inför rätten. Jag vet icke, om herr häradshöfdingen — —“

„Har rätt till denna fråga,“ ifylde Örnberg leende, då hon tystnade. „Det der har väl herr Nordgren sagt Er?“

Fru Walters djupa rodnad fick gälla i stället för svar.

„Jag vill också gifva Er ett råd,“ fortfor Örnberg. „Om Ni vill uppväcka misstankar, att förbjudna saker skett hos Er, eller att Ni har kännedom om sådana, så spela den hemlighetsfulla. Herr Nordgrens råd får till följd, att man hyser misstankar mot Er. Jag har alltid hört, att sanningen icke behöfver sky dagens ljus, och att den som handlar rätt icke behöfver frukta någonting.“

„Det är visserligen sannt,“ svarade fru Walter, „och hvad jag och min dotter göra, det får gerna en hvar veta. Men vi förstå oss inte på att lägga våra ord, och den, som ej menar väl med oss, kan i vårt tal kanske inlägga en betydelse, som vi icke hafva menat.“

„Aha, det har också herr Nordgren sagt Er, och derför har han varnat Er för mig?“

„Ja, herr häradshöfding, eftersom Ni nödvändigt vill veta det. Jag berättade honom, att Ni hade varit här, att min dotter på Ert råd hade skickat tillbaka hans penningar. Jag försvarade Er, men han påstod, att Ni var skulden till, att Emma misstrodde honom och tänkte illa om honom. Men han blef vid, att Ni var hans fiende och sade, att en hvar borde

väga sina ord i Er närvaro, ty Ni tillhör ju polisen. Genom mitt prat hade jag mer skadat än gagnat den stackars Karl. Tag alltså icke illa upp, herr häradshöfding, att jag lyssnar till en herres råd, som menar väl med oss.“

„Tänker Er dotter på samma sätt?“ frågade Ornberg med bitterhet, ty han såg, att han här icke kom längre, och han hade ingen rätt att göra några frågor på embetets vägnar. „När jag i går var här var Er dotter icke alls benägen för att taga emot hjelp eller råd af herr Nordgren.“

Fru Walter svarade icke genast. Hon tycktes först öfverlägga sina ord, men sedan sade hon med en beslutsamhet, så att man märkte, att hon dertill hade samlat allt sitt mod, att hvad hennes dotter tänkte och gjorde angick ingen.

Örnberg förstod, att hvarje föreställning här skulle vara gagnlös. Fru Walter hade redan föregående dag fattat parti för den rike välgöraren. Det hade tydligen äfven lyckats henne att få dottern att foga sig under samma inflytande. Man trodde icke på Örnbergs varningar, och det var derföre för honom bäst att aflägsna sig.

Ville dessa menniskor gå i det nät, som förföraren hade utlagt för Emma, så hjelpte ingen varning, men väl kunde det kanske afskräcka Therése i det sista ögonblicket, om hon fick veta, att den man, åt hvilken hon ville förtro sin framtida lycka, spann en dylik intrig, just samtidigt med att han förlofvade sig med henne.

Örnberg använde återstoden af dagen till att ordna sina angelägenheter för det fall, att han skulle förlora sitt lif i duellen. Han skref ett bref till Therése, i hvilket han tillstod för henne, huru han hade älskat henne, och att det icke var svartsjuka eller hat mot en rival, som dref honom att varna henne för Konrad Nordgren, utan omsorg för att hon sjelf skulle räddas undan en olycklig framtid.

Han lade detta bref bland de vigtiga papper, som han tillsammans inlade i ett särskildt förseglad konvulut med påskrift:

„öppnas endast i händelse af min död,“ på det att skrifvelsen icke skulle komma i Theréses hand i annat fall, än om han förlorade lifvet.

FJORTONDE KAPITLET.

Bröderna Nordgren.

Vi hafva under loppet af den föregående framställningen låtit läsaren gissa, hvilken feberaktig verksamhet Konrad Nordgren hade utvecklat för att väpna sig mot en möjlig anklagelse för det af honom begångna brottet och leda misstankarne på andra. För att kunna bevisa att han vid tiden för brottet uppehållit sig på annat ställe, hade han omedelbart efter det förskräckliga dådet besökt festen på Stadshuset. Han hade sjelf rengjort sina kläder, han hade under resan till Tomeby kastat från sig knifven i ett busksnår, sedan han med afsigt förut invecklat den i ett papper, som bar den mördades handstil. För att genast kunna omsätta och realisera rofvet hade han skaffat sig kredit hos Lindén och kunde således bevisa, hvarifrån han plötsligen erhållit penningar, ifall det väckte uppmärksamhet, att han åt sina spekulationer gaf en större utsträckning.

Ju brutalare han uppträdde mot Örnberg och ju mer han retade denne, desto tydligare bevisade han, att han till och med icke fruktade polismyndigheten såsom fiende och att han sålunda icke borde kunna antagas hafva dåligt samvete.

Sårade det än hans fåfänga att Therése Lindén nära på hade visat honom på dörren, så gick det honom dock eljest icke nära, att hoppet att erhålla hennes hand gått förloradt för honom, sedan han uppnått de ändamål, för hvilkas skull han friat till henne. Han hade aflägsnat Örnberg ur Lindéns hus. Han hade begagnat en låtsad tvist med Therése till att kunna bevisa

sin närvaro på stadshuset samma afton som mordet skett, ty hvem skulle väl rimligtvis kunna tro, att en man, som längtar efter en dans med sin älskade, nyss förut befläckat sina händer med blod?

Konrad hade fått öppen kredit hos Lindén. Hvad bekymrade det honom nu, att nödgas afstå från en qvinna, hvilken, såsom han nyss erfarit, så litet rättade sig efter hans tycken och åsigter, att hon, i stället för att foga sig efter honom, motsade honom. Han kunde ju hvilken dag som helst — så inbillade han sig åtminstone — göra ett mycket rikare och mera glänsande parti.

Konrad handlade blott konseqvent, då han trots sina brådskande göromål uppsökte Emma Walter. Han måste hålla fast vid sitt en gång visade intresse för smedgesällen, på det att detta icke skulle blifva misstänkt. Han måste alltså fortsätta intrigen med sömmerskan, för hvilkens skull han lofvat Fromberg sin hjelp. Men detta föll sig på intet sätt svårt eller påkostande för honom. Huru fåfäng han än eljest var, hade Emma likväl på honom utöfvat ett inflytande, som var mäktigare än harmen öfver, att hon motstod hans anbud. Men i det ögonblick, då han träffade smedgesällen hos henne hade han kändt sig manad att med hån och begabberi förödmjuka den flicka, som förrådde en så dålig smak, om ej hennes hållning och hela det sätt, hvarpå hon tillbakavisade hvarje förolämpning, åter hade upplifvat hans lidelse för henne.

De efterfrågningar, som polismyndigheterna läto anställa hos honom efter mordet, isynnerhet Larséns olika frågor och Örnbergs anmärkning, att han ville varna en fattig sömmerska för honom, förrådde för Konrad, att man hade talat om hans besök i vindsvåningen. Han måste således fortsätta intrigen med Emma, om man icke skulle misstänka honom. Han sände, som vi sett, till Emma femtio kronor som understöd, och påföljande dag kom han sjelf och märkte snart, att han icke blott hade att kämpa med Emmas motstånd, utan att en tredjes infly-

tande här hade varit verksamt mot honom. Fru Walter berättade sedan äfven snart, att häradshöfding Örnberg hade förhört henne och särskildt underrättat sig om, hvad Nordgren hade gjort och sagt hos henne.

Nordgren förstod, att Örnberg misstänkte honom, det hade Örnberg genom sitt handlingssätt förrådt.

Nordgren tillvann sig icke blott moderns utan äfven dotterns förtroende, då han nu berättade, att han var lyckligt förlofvad. I oron öfver, om han skulle få ja af sin älskade, hade han för några veckor sedan föresatt sig att lyckliggöra den första fattiga flicka, som han fick se, och som var värd en välgerning. Emma hade missförstått honom, då han tilltalat henne, och hade förmodligen trott, att han hade några dåliga afsigter. Då han tillfälligtvis återsett henne, hade han icke kunnat erbjuda henne, något bättre än att sörja för hennes fästman. Deruti hade han nu af de inträffade sorgliga händelserna blifvit hindrad. Men om Fromberg än var häktad, skulle dock hans oskuld snart komma i dagen, och sedan skulle Nordgren bevisa huru ärligt han hade menat.

Nordgrens förklaring, att han var lyckligt förlofvad, förjagade hvarje misstanke mot honom ur Emmas bröst. Hon kunde nu icke mera tro, att han hade några dåliga afsigter mot henne.

Nordgrens spel mot Emma var fullkomligt vunnet, då han slutligen berättade, att han ansåg Sjöborg för mördaren, men att polismyndigheterna drogo sig för att gå till väga mot en bildad herreman på samma sätt som mot en fattig handtverksarbetare. Emma trodde nu hvart ord, som Nordgren talade, och berättade för honom alla närmare omständigheter, som bekräftat misstankarne mot hennes fästman — att han redan tidigt på morgonen i all tysthet hade lemnat huset, då dock trädgårdsmästaren hade bestält honom först till klockan sex, att han föregående dag hade tvättat och rengjort alla sina arbetskläder, och att man trodde, att han hade gjort det, på det att det icke

skulle väcka uppmärksamhet, om man hos honom skulle finna något nyss tvättadt plagg, som kunde antagas hafva blifvit befriadt från blodfläckar.

Nordgren frågade efter de minsta detaljer i det han föregaf sig skola anförtro Karls försvar åt en skicklig advokat, och Emma nekade nu icke längre att mottaga ett understöd af Nordgren, hvarigenom hon kunde mildra sitt och moderns mödosamma och på försakelser rika lif.

Emmas farhåga, att hon skulle mista sitt arbete, då det blef bekant, att en person som vistats i hennes bostad, och som till henne stod i ett intimt förhållande, blifvit häktad, hade bekräftat sig.

Man hade under någon förevändning nekat att lemna henne nytt arbete.

Konrad Nordgren, för hvilken hon klagade sin nöd, visste råd.

„Kom till mig på eftermiddagen," sade han, „jag blir visserligen icke hemma sjelf, men min uppasserska skall lemna Er en af mina skj ar är pengar, köp tyg och gör mig ett dussin skjortor. Om Ni sedan vill sy åt mig det linne, som jag behöfver för mitt giftermål, så får Ni tillräckligt arbete. Jag hoppas, att äfven min fästmö skall komma att använda Er."

Nordgren höll ord. Med afsigt var han ej hemma första gången, som Emma hemtade arbete hos honom. Han ville insöfva den unga flickan i säkerhet. Han for i stället till Tomeby för att besöka sin far.

* * *

Vi skynda före honom dit.

Den gamle Nordgren hade hemtat sig fortare, än doktor Nelander i början hade lofvat, då han icke velat tillstå, att den bästa hjelpen blifvit lemnad, innan han kommit.

Gustaf Nordgren kunde redan åter gå något litet omkring i rummet. Läkaren hade likväl föreskrifvit den största försig-

tighet och framför allt fordrat, att han skulle bevaras för alla sinnesrörelser, för all förargelse och förtret.

Ester hade i följd deraf sörjt för, att man icke lemnade hennes far någon tidning, och att hennes mor hvarken talade om Sjöborg eller nämnde hans namn. Den gamla nyfikna damen hade eljest gerna velat fråga sin man om den gåtlika hjelparen.

Ester var rädd om sin fader. Hon ensam visste ju, hvad som hade förorsakat slaganfallet. Hon hade icke velat bedröfva sin mor med denna underrättelse, men hon måste nu också vakta öfver, att det i allmänhet icke blef tal om aftonens händelser.

Då Esters fötter ännu icke tillåto henne att lemna sängen, så uppehöll sig fadern mest hos henne, utan att ana att hon led för hans skull. Hon tillät icke, att modern berättade för fadern ens detta.

Oskar hade återkommit föregående dag. Konrad hade ännu icke låtit se sig, han hade blott skrifvit, att han hade mycket att göra och att affärerna gingo bra.

Vid åsynen af Oskar måste ett minne hafva trängt sig på den gamle Nordgren, att han hade haft bekymmer för sonens skull. Det lyckades likväl Ester att skingra dessa tankar för honom, isynnerhet då Oskar visade sig glad och öppen.

Oskar hade föregående dag icke kunnat lemna systern några närmare underrättelser om Sjöborg, men han hade lofvat henne att inhemta upplysningar och återkomma dermed denna dag.“

Vilhelmina hade deremot haft godt om nyheter. Hon berättade, att man hade hållit husvisitation hos den „förryckte magistern“ och funnit förskräckliga ting, fruktansvärda gifter och farliga mixturer. Folk berättade, att man äfven hade upptäckt knotor och dödskallar af menniskor, och att man hade utsigt att komma på spår äfven andra gräsliga brott, som han begått.

Det var för Ester en egendomlig känsla att höra så talas om den man, som på henne hade gjort ett djupt, ovanligt och

(Fortsättning följer.)

Japanesiska tiggare.

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

oförgätligt intryck. Han stod der så dyster för henne i hennes minne, som hennes faders dödsfiende, och dock hade det berört henne så välgörande, att han tänkt på hennes sårade fötter. Den värma, med hvilken Augusta försvarat honom, undskylde, om äfven Ester lifligare sysselsatte sig med honom, än tankarne på faderns räddare gjorde behöfligt. Den man, som nu satt i fängelse, misstänkt för mord, han hade eröfrat en flickas hjerta, som icke blott såsom rik arftagerska var kringfjäsad af många friare, utan som redan från skoltiden hade gällt för att vara lika stolt och tillbakadragen som dygdig och begåfvad.

Under det dessa tankar sysselsatte Ester, kom Oskar redan tidigt på eftermiddagen, och om han än sökte visa sig glad och sorglös, märkte hon dock snart på honom, att hans inre icke var lugnt.

Den gamle Nordgren sof, och likaså hans fru. Syskonen kunde ostördt tala med hvarandra. Ester sade Oskar rent ut, att han dolde en hemlighet för henne. Hon frågade, om någon olycka hade händt honom. Detta nekade han likväl hårdnackadt och dolde sin förvirring, i det han frågade, om Konrad hade varit der, och om han redan hade meddelat sina föräldrar, att han hade förlofvat sig.

„Du skämtar väl," utropade Ester. „Konrad förlofvar sig väl inte så plötsligt."

„Han har redan fått faderns samtycke och är, efter hvad han sjelf säger, säker om sin älskades bifall. Du känner förövrigt redan din blifvande svägerska."

„Är det då ditt fulla allvar? Hvem är det?"

„Therése Lindén."

„Det kan jag aldrig tro," sade Ester. „Therése passar icke för Konrad. Der skulle blifva ett mycket olyckligt äktenskap!"

„Sannolikt för henne men icke för Konrad," svarade Oskar med en bitterhet, som ovilkorligen bröt fram. „Jag tror icke,

att han så lätt blir den lidande parten vid något slags uppgörelse."

„Det har förefallit något mellan dig och Konrad," sade Ester, som skarpt hade iakttagit sin broder och nu trodde sig hafva gissat orsaken till hans upprörda tillstånd. — Säg sanningen, Oskar. Är du svartsjuk på honom för Theréses skull? Eller hafven I råkat i tvist angående Sjöborg? Är det rörande penningar?

Oskar skakade vid alla hennes frågor på hufvudet.

„Det sista aldraminst," sade Oskar, som nu lemnade fritt lopp åt sin bitterhet. „Konrad har penningar i öfverflöd och har till och med erbjudit mig att blifva hans gäldenär. Han har mycket förändrat sig sig sedan några dagar. Nu erbjuder han mig penningar. Så uppmjukar lyckan menniskans karakter."

„Oskar, din ton är förskräcklig! Hvad har du emot Konrad?" frågade Ester ängsligt. Då hennes bror eljest aldrig stack under stolen med hvad han hade emot någon, utan alltid sade det rent ut, många gånger till och med alltför öppenhjertigt, så måste spänningen nu vara mycket stark, då han icke ens anförtrodde sig åt sin syster.

Oskar teg äfven nu. Han hade på morgonen uppsökt Konrad, och då denne på ett brutalt sätt sagt, huru han hade behandlat Örnberg, hade Oskar förklarat brodern sitt förakt.

Konrad hade blott ryckt på axlarne och svarat, att han väl kunde förstå att den ene skuldsatte saten tog parti för den andre, men att han mycket väl kunde umbära Oskars aktning. Oskar hade aflägsnat sig och sändt sin utmaning till Örnberg. Derefter hade han rest till Tomeby för att ännu en gång se de sina, innan han slogs med häradshöfdingen. Han ville icke göra Ester ängslig och förråda att han följande morgon ämnade duellera, han måste derföre tiga öfver Konrads handlingssätt, men han var dock icke så mycket herre öfver sig sjelf, att han kunde dölja den djupa bitterhet mot Konrad, som fylde hans hjerta.

„Jag beklagar det sjelf,“ sade han, då systern blef allt mera enträgen, „men klyftan mellan Konrad och mig blir allt större. Då han sist förmådde min far att visa sig hård mot mig, då jag begärde medel att betala mina skulder, kände jag att han bevektes härtill af låg egoism och afund och icke, såsom han låtsade, af omsorg för vår fars affär. Nu vet jag, att han på spekulationer har vågat ojemförligt större summor, hvarigenom affären kunnat bringas till undergång. Men han har haft tur, och nu erbjuder han mig penningar, då han förut hotat pappa, att han skulle träda ur affären, om jag ännu en gång fick medel att betala mina skulder. I den Sjöborgska angelägenheten gaf han halft om halft efter, men sannolikt blott, emedan mannen blifvit häktad, och icke af någon egen insigt om det passande och rätta. Men om han här vid lag visade sig brutal och hänsynslös och förnekat all hederskänsla, har han på annat sätt gjort det i ännu högre grad. Jag vet icke, om det är framgången i affärsspekulationer, som har förblindat honom, eller stolthet öfver att Therése Lindén vill räcka honom sin hand, — men någonting har under de sista dagarne uppfyllt honom med ett nästan vansinnigt högmod. Han tror sig kunna sätta sig öfver alla hederns och belefvenhetens lagar. Men der kommer han sjelf! Var tyst med, hvad jag sagt.“

Oskar kunde blott tillhviska systern de sista orden. Konrad, hvars röst man redan hade hördt i det yttre rummet, trädde in. Han hade kommit med ett bantåg, som afgått från Osterköping endast ett par timmar efter det, med hvilket Oskar hade rest.

Det plötsliga afstannande af samtalet och syskonens miner förrådde för Konrad, att man hade talat om honom. Han hade hört af Vilhelmina, att Oskar ofta brukade vara hos föräldrarne, och denna underrättelse hade öfverraskat honom på ett långt ifrån angenämt sätt. Han kunde ej vänta annat, än att brodern skulle beklaga sig öfver honom. En blick på faderns säng förrådde för honom, att denne ännu sof.

„God dag Ester,“ sade han och låtsade sig icke se Oskar. „Huru är det med pappa? Jag har vigtiga, men angenäma meddelanden att göra honom.

„Det går icke an Konrad. Pappa känner sig bättre, men doktorn har förbjudit allt som kan framkalla sinnesrörelse. Han får icke höra någonting om affärer.“

„Angenäma underrättelser skola icke skada honom. Hvar är mamma?“

„Hon sofver ännu middag.“

„Då går jag ut i trädgården. Jag vill icke störa dig i att af herr löjtnanten höra kritik öfver mig.“

„Konrad, jag beder dig, låt icke våra föräldrar märka, att du är ovän med Oskar. Det är illa nog, om det står så till. Oskar har blott underrättat mig om, att du är förlofvad. Du tyckes icke önska att bli gratulerad af mig!

Konrads ansigte skiftade färg.

„Jag kan icke veta,“ sade han, „hvad Oskar har pladdrat för dig. Om han som en gammal kaffekäring utsprider saker, som jag i förtroende för honom antydt som möjliga, så får han skylla sig sjelf, om han blir beslagen med osanning.“

„Du ljuger,“ sade Oskar och sprang upp. „Du talade helt offentligt på hotellet om din förestående förlofning. Då kunde jag väl icke tro, att saken skulle blifva en hemlighet för vår familj.“

„Jag talade blott om en möjlighet, icke om ett faktum.“

„Icke så högljudt, Konrad. Du väcker pappa,“ sade Ester ängsligt.

Oskar lemnade rummet. Han kände att han vid broderns uppträdande mot honom icke skulle kunna vara herre öfver sig sjelf.“

Konrad följde honom, fastän Ester, som förutsåg en tvist, bad honom ett ögonblick stanna qvar hos sig.

Liksom till följd af en tyst öfverenskommelse talade ingen-

dera af bröderna ett ord, förr än de hade uppnått den från huset mest aflägsna punkten i trädgården.

„Jag får uttryckligen utbedja mig, att du icke blandar dig i mina angelägenheter. Hvad jag om dem vill meddela vår familj, skall jag sjelf berätta.“

„Och jag måste utbedja mig, att du väljer en anständigare ton mot mig,“ sade Oskar. Du är icke min förmyndare.“

„Jo, det är jag, så länge vår far är sjuk. Jag måste ordna dina angelägenheter, och till tack derför kunde jag fordra höflighet.“

„Jag vill icke mottaga någon hjelp af dig, sedan jag icke mer har någon aktning för dig. I stället för att gifva Örnberg upprättelse —“

„Så presenterar jag för honom hans vexlar,“ afbröt Konrad brodern, och hans ögon flammade i vild lidelse. „Och detsamma skall jag göra med dig, om du är fräck —“

„Tig, skurk!“ röt Oskar och fattade med handen om sabelfästet.

„Akta dig Oskar, att jag ej visar din öfverste, huru du har dina affärer ställda, och man kläder af dig den der brokiga rocken, som du är så stursk öfver. Kan du betala dina förfallna vexlar? Ännu har jag icke gifvit dig pengar dertill.“

Oskar bleknade. Hotelsen förskräckte honom icke så mycket, som broderns nedrighet upprörde honom. Han ryste inför denna menniska, som, såsom det tycktes, redan hade utspionerat hans fordringsegare för att sannolikt uppköpa hans vexlar på samma sätt som Örnbergs, och förderfva sin egen bror. Han såg i Konrads ögon ett hat gnistra, som icke längre hade något naturligt i sig, utan som var en blandning af djefvulsk lidelse. Till den grad voro Konrads drag vanställda och förvridna.

„Det står dig fritt,“ svarade han, blek af förtrytelse, „att brännmärka dig sjelf som en usling inför hvar och en och äfven inför min öfverste. Gör hvad du vill. Din sista hotelse har

slitit hvarje band emellan oss, och det säger jag dig, att kommer du med ännu en förolämpning, så slår jag till. Bort! våra vägar gå hädanefter åt skiljda håll!"

„Det kan blott vara angenämt för mig," svarade Konrad, som såg på brodern, att han kunde göra allvar af denna hotelse, om han blef vidare retad, och Oskar var kraftigare bygd än Konrad, oafsedt att han var beväpnad. „Jag går ur vägen för allt hvad slagskämpar heter, äfven om jag händelsevis skulle vara beväpnad och min motståndare icke. Jag är mycket belåten med, att vi fullkomligt undvika hvarandra. Mina uttalade hotelser gälla också endast för det fall, att du blandar dig i mina angelägenheter. Jag har fattat det beslut, att jag icke skall förbinda mig med fröken Lindén, och måste derföre bedja, att du korrigerar dina meddelanden i detta ämne. De voro, som du nu säkert inser, förhastade, och för mig oangenäma."

Dermed vände han brodern ryggen och begaf sig tillbaka in i huset.

Oskar följde honom icke, för att undvika vidare uppträden. Den af brodern gifna förklaringen hade utöfvat en bedöfvande verkan på honom. Hade Konrads så mycket önskade förlofning gått tillbaka så var förklarligt, att det högeligen hade förargat honom, att Oskar talat derom, och Konrads häftighet kunde nästan urskuldas vid den fruktansvärda retlighet, som han de sista dagarne visat.

Oskars godmodiga karakter var öfverhufvud böjd för att lika hastigt förlåta, som han i uppflammande häftighet lät hänföra sig till ytterligheter, och under andra förhållanden skulle han hafva räckt brodern handen till försoning, så snart han kunnat urskulda honom. Men i dag förmådde han det icke. Det hade lagt sig något främmande mellan honom och Konrad, sedan han sett, huru denne uppträdt mot Sjöborg och Örnberg. Det var, som om en obestämd misstanke gestaltade dessa skuggor ännu dystrare, och så svårt det än föll sig för honom,

kunde han icke förmå sig att utsträcka handen för att närma sig brodern.

Han satte sig i en berså nära villan för att vänta, till hans bror aflägsnade sig. Han kunde antaga, att denne blott skulle hafva tid att dröja en kort stund.

* * *

Då hörde han plötsligt högljudda, häftiga ord och ett ångestskri af Ester. Han störtade in i huset. Konrad kom emot honom med blossande ansigte och rusade förbi honom.

Då Oskar uppnådde sjukrummet, såg han sin far ligga vanmäktig på en soffa.

Ester, som sprungit upp ur sin säng, hjelpte modern att gnida hans panna och tinningar med ether.

Den sjuke hemtade sig åter. Oskar hjelpte till att bädda åt honom, så att han åter kunde slumra in. Han tycktes känna behof af stillhet och hvila. Men innan han slöt ögonen tryckte han Oskars hand på ett sätt, som visade, att den sjuke gladde sig åt att se honom och ville säga honom, att han ännu åtnjöt hans hjertas kärlek.

Det var för Oskar ett dubbelt rörande och djupt gripande ögonblick. Det syntes, som om åsynen af älsklingssonen skulle hafva tröstat fadern, och det var i dag kanske sista gången han var här. Han ämnade sätta sitt lif på spel i en tvekamp, och hans far skulle kanhända ytterligare få den sorgen att förlora honom!

Det varade en lång stund, innan han fattat sig så mycket, att han kunde fråga Ester, hvad som händt.

Hon dröjde med att svara. Fru Nordgen var mindre grannlaga.

„Du har alltså åter gjort skulder!“ sade hon med en smärt-

sam förebråelse. „Det var orätt af Konrad, att han talade derom till pappa, men huru har du kunnat vara så lättsinnig!“

Oskar fann intet svar, så infamt tycktes honom Konrads handlingssätt, och Ester tyckte detsamma.

„När Konrad kunde erbjuda Oskar medel att betala skulderna med,“ sade hon, „så var det rysligt dåligt gjort af honom att blott derföre, att han blifvit ovän med Oskar, fråga pappa, om han ville betala och sedan fortsätta sin affär ensam eller icke. Ty det gjorde han,“ fortfor hon med djup bitterhet.“ Han påminde pappa hans förra ord, men pappa vill icke öfvergifva dig Oskar, och derför blef Konrad så förtörnad, att han glömde, hvilken skonsamhet pappa behöfver. Jag tål icke, att han kommer tillbaka, så länge pappa icke är frisk!“

Oskar stod der och kunde ännu icke yttra ett ord. Obeskriflig förbittring, ja afsky uppfylde honom mot Konrad. — Brodern hade alltså hållit ord och utan undsyn för faderns sjukdom frågat denne, om han ville betala Oskars skulder, och han hade retat honom ända till öfvermått, då den sjuke heldre förklarade sig villig att skiljas från Konrad än att låta den andre sonen falla.

Konrad förestod den sjuke faderns affär. Att nu uppsäga sin hjelp och träda ut ur affären var en otrolig hjertlöshet, som han såsom son begick mot sin far. Och det gjorde han af hat till Oskar!

Men lika upprörande som detta var, lika uppskakande verkade faderns bevisade kärlek på Oskar, som nu mer än någonsin kände med sig, huru felaktig han var.

Den som visste, huru fästad Gustaf Nordgren var vid sin affär, kunde också förstå, hvilket offer han hade bragt Oskar, ty skiljsmessan från Konrad betydde för honom icke blott förlusten af en kraft, som för ögonblicket svårligen kunde ersättas, utan äfven den kontanta utgiften af ett kapital, som sannolikt icke kunde dragas ur affären utan att bereda densammas under-

gång. Konrad hade nämligen fått en förbindelse af fadern att i detta fall till sitt etablerande utfå ett lika stort kapital, som Oskar förut af fadern hade fått för att betala sina skulder.

Det gälde således äfven föräldrarnes existens och Esters framtid. Allt hade Oskar genom sitt lättsinne satt på spel, då han i allt blott räknat på faderns godhet.

Fadern ville underkasta sig hvilket offer som helst för att icke låta honom gå under, och likväl tänkte han att följande dag duellera och sätta på spel det lif, som var fadern så kärt.

Oskars läge var förfärligt. Den hemlighet, som han så länge hade dolt, tyngde allt svårare på hans bröst. Han kunde icke längre dölja den.

Det var för sent att låta duellen gå tillbaka. Man förlåter en officer lättare en förfallen hedersskuld, än om han drager sig tillbaka från en duell. Då är han med detsamma tvungen att begära sitt afsked ur tjensten.

Oskar berättade nu för sin syster allt, som tyngde på hans hjerta, huru broderns underliga och ovanliga sätt hade väckt förvåning och harm, och huru han för att godtgöra broderns brutalitet erbjudit sig att i broderns ställe lemna häradshöfdingen upprättelse med vapen i hand.

Ester tryckte hårdt broderns hand. Hon kände med honom, men hennes hjerta bäfvade äfven för broderns öde och för föräldrarne, om en olycka skulle hända honom. Brodern hade genom sin uppriktighet blifvit henne ännu kärare. Hon såg nu, huru djupt han kände och ångrade sitt lättsinne, huru hans hjerta klappade för hans anhöriga.

Länge öfverlade hon med honom om, hvad som var att göra. Men resultatet blef detsamma — han måste fästa afseende vid sin militära heder och våga duellen, följden måtte blifva hvilken som helst.

Den sjuke rörde sig åter på sin bädd. Han slog upp ögonen, och hans blick sökte Oskar. Sonen kastade sig ned på

knä framför fadern, fattade hans händer och betäckte dem med kyssar.

„Tacka mig icke Oskar,“ hviskade den sjuke med matt stämma. „Det är ett öde, som icke kan undflys, att tvist skall söndra familjen. Det kommer nog, hvad som är ännu sorgligare. Förbannelsen går i uppfyllelse, som hvilar öfver mig. Jag har sett hämnaren i drömmen. Han hade stigit upp ur grafven och såg hotande på mig. Gud skydde dig och Ester! — Din bror har den onde redan fattat i sina fruktansvärda klor och rycker honom allt närmare afgrunden — O, den förbannelsen! — De döda glömma ingenting —“

Stämman nekade den sjuke sin tjenst. Han höll ännu en stund sonens hand mellan sina. Sedan slumrade han åter in — men den oroliga, oregelbundna andedrägten förrådde, att han hade förskräckande och oroliga drömmar. Var det, som han hade talat, också ett foster af en upprörd fantasi? Ovilkorligen måste Oskar tänka på de ord, som Sjöborg hade talat. Ester, som hade lyssnat till faderns tal, tycktes hafva träffats af samma tanke. De båda syskonen sågo på hvarandra. Ingen vågade säga den andre, hvad som sysselsatte hans tankar.

Oskar tog snart afsked och aflägsnade sig. Hans mor anade icke, hvarför han denna dag omfammade henne under sådan rörelse. Hon trodde, att det var en följd af den skakning, som faderns för Oskar gjorda uppoffring framkallat hos honom. Ester visste det bättre, och hon måste göra våld på sig för att icke brista ut i högljudda snyftningar.

Då fick hon plötsligt en idé. Oskar kunde knappt hafva hunnit till jernvägsstationen, innan hon i feberaktig brådska hade skrifvit ett bref.

„Besörj genast ett bud,“ sade hon till Vilhelmina, „som utan dröjsmål skaffar denne biljett till Österköping och personligen aflemnar den till adressaten eller skaffar den i hans händer ännu i dag. Jag betalar hvilket pris som helst.“

„Men nådig fröken,“ sade tjenstflickan. „Det kan ju löjt-

nanten bestyra om! Jag hinner nog upp honom. Tåget afgår ej förr än klockan sju."

„Nej, min bror får icke veta något om biljetten. Det är en öfverraskning. Skynda dig."

Det var vackert väder och ännu tidigt på aftonen, så att Vilhelmina lätt nog fick ett bud, som reste in till Österköping för att förtjena sig några kronor.

FEMTONDE KAPITLET.

Duellen.

Häradshöfding Örnberg hade, som vi ofvan sett, lemnat fru Walter i en mycket dyster sinnesstämning. För Konrad tycktes ju allting lyckas, under det han sjelf fick se den ena förhoppningen och beräkningen efter den andra gäckas. Han kunde förutse, att Nordgren skulle fortsätta sitt förhållande till Emma på ett oanstötligt sätt, så länge tills han blifvit Theréses make, sedan skulle han nog höra upp med att spela välgörare för att ikläda sig förförarens roll, blott han hade Therése Lindéns hemgift i fickan.

Det var vidare att antaga, att Nordgren hade erfarit af fru Walter, huru Örnberg frågat efter alla Nordgren rörande detaljer och nu var i stånd att väpna sig mot honom med försigtighet. Då Larsén äfven af andra skäl icke längre fasthöll sin misstanke mot den rike grosshandlaren, så var nu den sista förhoppningen försvunnen att i hemlighet kunna se i Nordgrens kort.

Och dermed var det äfven slut med Örnbergs förhoppning, att genom någon vigtig upptäckt kunna utmärka sig i detta undersökningsmål. Therése var för honom för alltid förlorad. Han kände sig till mods, som om intet lyckligare kunde hända honom än att följande morgon blifva skjuten af Oskar. Då blefve

han befriad från förödmjukelsen att blifva lagsökt och utpantad af Konrad. Då skulle det blifva slut med hans förfelade lif.

Sysselsatt af dessa tankar hade Örnberg icke ro att tillbringa aftonen i sin ensamma bostad. På någon restauration ville han icke gå, han beslöt sig derföre att taga en promenad utom staden.

Hans väg ledde genom en liten förstad af eleganta villor, der rikedomen visade sin glänsande yta, och der fattigdomen så gerna inbillade sig, att den sorgfria lyckan hade slagit ned sina bopålar.

Bernhard Örnberg gick allt längre och fördjupade sig i en park, der de gamla träden redan började att kasta dystra skuggor öfver ängarne, mellan hvilka slingrade sig en kanal, som ledde genom parken. Då Bernhard beträdde den öfver kanalen ledande bron, föll hans blick händelsevis på en annan öfver samma kanal ett stycke derifrån befintlig bro, som var till hälften dold af löfträden vid stränderna. Han såg, huru en vandrare gick öfver densamma och dervid lät ett mörkt föremål öfver barrikaden falla i vattnet. Derefter aflägsnade sig vandraren med stor skyndsamhet.

Det var allt för skumt för att Örnberg skulle kunna tillräckligt noga se eller igenkänna den främmande gestalten, men saken var i alla fall anmärkningsvärd, och Örnberg inslog hastigt närmaste sidoväg för att om möjligt upphinna mannen. Som polismyndighetens representant hade han ett berättigadt intresse vid att söka taga reda på, hvem det var som på en så sen timma, på ett ensligt ställe i parken befriade sig från en sak genom att kasta den i vattnet, så att den skulle sjunka ned och försvinna i den slammiga bottnen.

Örnberg uppnådde ett ställe, der körbanan korsade stigen. Den förra gick i en stor båge, innan den råkades af den stig, som ledde från Svanbryggan — så kallades den brygga, på hvilken han sett den främmande.

Det förekom Örnberg, som om han hört stampandet af en orolig häst, som står bunden och väntar sin ryttare. Några få sekunder senare, då Örnberg redan hade uppnått Svanbryggan, kunde man förnimma hofslagen af en bortilande ridhäst, och snart såg han genom en öppning mellan träden en ryttare. Det föreföll honom, som om det varit samma gestalt, som han förut sett på Svanbryggan.

Han skyndade vidare. Han träffade ingen. Trakten var för tillfället tom på menniskor. Han lyssnade. Intet annat ljud var att höra än grodornas qväkande och löfvens sakta prassel.

Då Örnberg vidare följde stigen, märkte han sig plötsligt komma ut på den stora villapromenaden, som i en halfcirkel gick omkring halfva parken, men vid hvilken i denna trakt icke några villor voro belägna. Promenaden förde till ett större utvärdshus och var derföre upplyst af gaslyktor, hvilka redan blifvit tända.

Då Örnberg beträdde promenaden föll hans blick på en vid lyktans ljus tydligt framträdande skylt, hvarpå lästes „H. Olsson, Trädgårdsmästare.“ Örnbergs lefvande fantasi gjorde genast kombinationer. Polisen hade låtit genomsöka och observera den del af parken, som befann sig i närheten af trädgårdsmästarens etablissement, eftersom Karl Fromberg morgonen efter mordet hade arbetat der, och alltså förmodligen, om han var brottslig, i denna trakt hade skaffat sig ett gömställe för rofvet. Men man hade slutat upp med dessa undersökningar och observationer, sedan den blodiga knifven blifvit funnen i närheten af vägen till Tomeby.

Det behöfdes också sannerligen icke en polistjenstemans misstänksamhet för att fatta den förmodan, att den man, som från Svanbryggan hade kastat ett föremål ned i det der synnerligen slammiga kanalvattnet, dermed hade utfört en handling som han åsyftade skulle vara hemlig, och att denna handling lätt kunde ställas i förbindelse med mordet. Var Fromberg

icke gerningsmannen, och ville den sannskyldige brotslingen blifva af med en för honom möjligen kompromet terande sak på det sätt, om den möjligtvis blef funnen, misstanken skulle falla på Fromberg, så kunde han icke välja något bättre gömställe än detta.

Men ville misstanken gå vidare, så kom den frågan, om icke mannen på bryggan och ryttaren hade varit samma person. Härför fanns visserligen icke en skymt till bevis, ty antaget att Örnbergs öra icke hade bedragit honom, så var det knappt att antaga, att en ryttare verkligen här skulle för ett ögonblick hafva stigit af hästen och bundit denne vid ett träd endast för att kasta ett föremål i vattnet, ty det hade han ju lätt kunnat göra äfven utan att stiga af hästen.

Men föremålet hade då kunnat komma att falla någonstädes på eller vid stranden, der det lättare kunnat påträffas, än i midten af kanalen. Kanhända äfven att mannen på förhand velat öfvertyga sig om, att ingen fanns i närheten, som kunnat iaktttaga honom.

Örnberg kombinerade det ena med det andra. Voro hans misstankar grundade, att Nordgren hade med mordet att göra, så kunde man förstå, att han satt sig till häst för att hastigt och obemärkt kunna uppnå en nejd, i hvilken han icke ville blifva sedd. Han hade stigit af för att sänka föremålet på ett ställe, der en fotgängare kunde antagas hafva gjort det, och särskildt en som varit stadd på väg till trädgårdsmästaren Olsson.

Då Örnberg begaf sig på hemvägen, frågade han en i villapromenaden posterad poliskonstapel, om en ryttare hade passerat förbi honom, som burit en rund, mörk hatt.

Poliskonstapeln besvarade frågan jakande.

„Tilltror Ni Er att kunna igenkänna ryttare eller häst?“ frågade Örnberg vidare.

Poliskonstapeln ryckte på axlarne. Han hade icke betraktat ryttaren tillräckligt.

(Fortsättning följer.)

Vildars öfverfall på skeppsbrutna.

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära ligvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

Innan Örnberg begaf sig till hvila, skref han en berättelse till borgmästaren, öfver hvad han iakttagit. Sedan försökte han att genom en kort sömn stärka sig för duellen följande morgon.

* * *

Den öfverenskomna duellplatsen låg en timmes väg utom staden i en öde sandig trakt.

Innan Örnberg begaf sig dit, framräckte hans värdinna på morgonen till honom ett bref, som föregående afton blifvit öfverlemnadt till henne, ett bref som var sällsamt nog att sysselsätta hans tankar på det aldra lifligaste.

De af fruntimmershand under synbar hast och i upprördt tillstånd skrifna raderna lydde sålunda:

„Min herre!

Jag anförtror åt Er heder och tystlåtenhet en hemställan, som kommer att synas Er högst ovanlig. Jag blyges likväl icke för att göra densamma. Min bror har utmanat Er. Han trodde sig vara skyldig sin ställning och omständigheterna att göra detta. Han tog nyss afsked af sin sjuka far, och han vet, att om en olycka skulle drabba honom, så skulle dermed dödsstöten vara gifven åt den gamle mannen. Det är med tungt hjerta han duellerar, och för sin personliga räkning hyser han högaktning för Er i stället för agg. Är under sådana förhållanden duellen nödvändig? Gifves det intet medel att få densamma att gå tillbaka, utan att Ni behöfver göra något större offer än hederns lagar tillåta Er?

Min bror vet ingenting om det steg jag nu tager af kärlek till honom och af kärlek till min stackars far. Handla nu, såsom Ni efter läsandet af detta bref kan försvara inför Gud och Er sjelf.

Ester Nordgren.“

I första ögonblicket trodde Örnberg, att han var mystificerad, att någon tredje person tillåtit sig ett skämt med honom. Det tycktes honom alldeles otroligt, att Oskar skulle före duel-

len kunna för sin familj nämna namnet på sin motståndare. Det är nämligen nästan en hederslag att icke göra detta, emedan man derigenom riskerar, att ansträngningar kunna komma att göras för att förhindra duellen.

Och likväl hade Oskar gjort det. Ju oftare Bernhard läste biljetten, desto tydligare kände han, att denna ton tillhörde en ängslig menniska, som vände sig till honom med fullt förtroende, utan fruktan att han skulle missbruka det. Hon skulle ju hafva prisgifvit både sig och sin broder åt sqvaller och begabberi, om han icke skulle iakttaga full tystnad. Det låg något i detta förtroende, som djupt rörde honom och som gjorde honom nyfiken att lära känna Ester Nordgren.

Men hvad ville hon egentligen? Skulle han skona Oskar, men likväl låta denne skjuta på sig, eller skulle han ursäkta sig och draga sig undan för duellen?

Enligt de vanliga duellreglerna kan dock den utmanade icke taga något steg till försoning, innan sådan blifvit honom erbjuden. Och likväl stod det i brefvet om medel att få duellen att gå tillbaka, utan att Örnberg skulle behöfva göra något större offer, än hederns lagar tilläto honom.

Det tycktes alltså icke omöjligt, att, trots Esters försäkran om motsatsen, Oskar visste om brefvet och hade lofvat henne, att han sjelf å sin sida skulle visa sig benägen för en uppgörelse i godo. Oskar behöfde just icke derigenom visa någon feghet, då det väl var antagligt, att kärleken till fadern hade förmått honom att gifva efter för systerns böner.“

Var detta fallet, så föreföll emellertid det steg Ester tagit att vara mindre hjeltemodigt. Då spelade man en på förhand uppgjord komedi med Örnberg. Då vågade Oskar att låta blottställa sig af sin syster, men hade icke mod att taga tillbaka sin utmaning af fruktan att förlora sin tjenst vid regementet.

Örnbergs sekundant kom för att hemta honom. Örnberg tillintetgjorde Esters bref, innan han begaf sig utaf. Han ville

dermed rättfärdiga det förtroende, som hon satt till honom. Om han föll, skulle ingen finna hennes skrifvelse.

Den sällsamma händelsen utöfvade den verkan på Örnberg, att han begaf sig till valplatsen med en viss humor, liksom gälde det utgången af ett spel, vid hvilket han redan hade sett i motspelarens kort. Han var mer än vanligt stämd för satir. Mot hans vilja såg man det på honom. Utan att han sjelf ville det, hade hans ton denna hånande klang, som så lätt brukade reta andra.

Oskar med sekundant väntade honom redan på den utsedda platsen. De båda officerarne hade medfört en läkare.

Enligt duellreglerna skall alltid ett försök till försoning göras. I många fall leder detta i sista ögonblicket antingen till förlikning eller dertill, att båda duellanterna skjuta i luften.

Oskars sekundant kom fram till Örnberg och förklarade, att Nordgren ville taga sin utmaning tillbaka, så snart häradshöfdingen förklarade, att han hade öfverilat sig gentemot Konrad Nordgren och ville betrakta sin till honom stälda begäran om upprättelse såsom ogjord eller återkallad.

„Herr löjtnant Nordgren," svarade Örnberg, „är i sjelfva verket mindre den utmanande än jag. Han är det blott så tillvida, som han trädt i sin brors ställe och erbjudit mig den upprättelse. som hans bror vägrat. Derigenom att han gjorde detta, gillade han den skymf, som jag lidit, och tvang mig att fordra fullföljande af utmaningen. Jag vill gerna medgifva, att jag var uppretad, och beklagar, om jag retat herr löjtnanten. Men hvad herr Konrad Nordgren beträffar, så måste denne taga sina ord tillbaka, innan jag kan gå in på någon förlikning, som omfattar äfven honom. Vill herr löjtnanten i sin brors namn säga ett ursäktande ord, så är jag redo att räcka honom handen."

Det låg något i hela Örnbergs sätt och ton, som fråntog denna förklaring den försonliga karakter, som den skulle hafva. Ett leende, som man kunde kalla hånfullt, lekte kring hans

läppar, han såg ut, som om han inom sig hade mycket roligt åt hela affären.

Oskars svar lydde, att han i sin brors namn icke hade någon förklaring att afgifva.

Örnberg blef så öfverraskad af detta afböjande svar, att han glömde sig och gjorde den anmärkningen, att löjtnant Nordgren genom detta tillkännagifvande gjort det omöjligt att vidare underhandla med ord, fastän han för sin del af allt hjerta hade önskat, att saken kunnat uppgöras i godo.

Äfven detta lät som ett utmanande hån, som om hans motståndare hade något särskildt intresse af att undvika duellen, och sekundanterna förklarade derföre försoningsförsöket fruktlöst.

Då i detta fall båda duellanterna hvar för sig hade gjort anspråk på den utmanandes rättigheter, så var äfven rätten till första skottet tvistig. Man hade aftalat, att skjutningen skulle ske under avancerande.

Gränslinierna uppdrogos, och sekundanterna öfverräckte de laddade pistolerna.

Om man på slagfältet än hvarje ögonblick kan vänta döden så är dock menniskans stämning en helt annan der än vid duellen. I kriget känner man icke sin motståndare. Den fara, i hvilken man sväfvar, varar ofta flera timmar, och man delar den med tusenden. Vid duellen deremot afgör nästa ögonblick, der koncentrerar sig ansträngningen och det öfver spända tillståndet på några få minuter och är naturligtvis derföre äfven så mycket starkare. Derjemte påverkas man äfven af den omständigheten, att man ser sig observerad af personer, som sjelfva icke sväfva i någon fara och alltså kunna döma fullkomligt lugnt. Till följd deraf sträfvar man att beherska sig och blyges för att visa, huru upprörd man är i sitt inre.

Ställa sig nu två motståndare emot hvarandra, som dödligt hata hvarandra, så underlättas kampen af lidelsen, som törstar att få sin hämnd tillfredsställd, då vågar den ene gerna sitt lif för att kunna taga den andres. Men då, såsom här var

fallet, intet eller endast obetydligt personligt agg är för handen, då de kämpande egentligen blott sätta sitt lif på spel för att lyssna till hederns lagar, då fordras en dubbelt starkare och fastare vilja till att beherska och dölja den naturliga ängslan, som hvarje menniska har för en plötslig död.

Ornberg förmådde detta lätt genom sin vana att antaga en blaserad, hånande min. Men Oskar, som med tungt hjerta hade kommit till valplatsen, såg i detta häradshöfdingens kalla leende en utmaning, som retade honom.

På kommandoordet: „framåt“ närmade sig de båda motståndarne hvarandra med höjda pistoler. Båda sköto ganska snart, men båda sköto bom.

Oskar lade icke märke till, att Örnberg afsigtligt sköt högt öfver hans hufvud. Det föreföll honom, som om hans motståndare med sin försmädliga min ville håna hans egen oro, som han knappt förmådde att beherska. Han hade sigtat på motståndarens bröst, men hans hand hade darrat lätt. Kulan rispade upp häradshöfdingens rock utan att såra honom.

„Skada på rocken,“ sade Örnberg, då hans sekundant kom fram. Denne mannens hjerta tycktes klappa lika lugnt, som om han hade skjutit med ärter i stället för med kulor. Hans hållning imponerade på officerarne. Hans kallblodighet hade något beundransvärdt. Oskar hade deremot flera gånger vexlat färg. Hans leder började genombäfvas af en nervös darrning.

Det var förödmjukande för Oskars sekundant, att en civil person visade sig lugnare och kallblodigare än hans unge kamrat, som var officer och bar uniform. Han uppmanade Oskar att beherska sig och förhålla sig lugnare.

„Jag tror,“ sade han, „att Er motståndare märker Er oro och med afsigt sköt i luften. Han gör narr af Er. Om Er hand darrar, kan Ni icke träffa.“

I följd af dessa ord, som kommo Oskar att blygas och retade honom att visa sitt mod, afslog Oskar att inlåta sig på något nytt försoningsförsök. Han fordrade ny skjutning. Åter

räcktes nyladdade pistoler åt de båda kämparne, åter ljöd signalordet: „framåt!“

Ett bittert leende hade lekt kring Örnbergs läppar, då han hörde att Oskar fordrade skjutningens förnyande. Han anade icke, hvad som i verkligheten förmådde Oskar dertill, men han hade förut märkt att Nordgren sigtade efter hans bröst. Den man, som han var ombedd att skona, hvars syster skrifvit, att han icke hyste något agg till honom, traktade efter hans lif.

„Låt gå,“ tänkte han. „Låt honom skjuta dig, så behöfver du icke göra det sjelf,“ — och åter sköt han i luften, men denna gång så påtagligt, att båda sekundanterna och i sista ögonblicket äfven Oskar märkte det. I nästa sekund träffades han af Oskars kula. Han grep med handen för bröstet och sjönk till marken.

Oskar hade för sent märkt, att Örnberg höll pistolen för högt och alls icke sigtade på honom. Han var beredd på hån, men icke på skonsamhet af denne man. Han störtade fram till den sårade, till hvars hjelp läkaren redan hade ilat. Då såg han, huru häradshöfdingen afvärjade doktorn.

„Jag vill dö,“ mumlade häradshöfdingen. „Låt mig vara —“

Sekundanterna sågo förvånade på hvarandra. Denna förklaring på Örnbergs hållning hade ingen väntat, och det lät nu som en hård förebråelse mot Oskar, när sekundanterna sade:

„Han sköt med flit i luften. Andra gången var det omisskännbart.“

Läkaren lät naturligtvis icke af den sårades gester afhålla sig från att göra sin pligt. I andlös väntan bidade alla att få höra hans omdöme.

Han ref kläderna af den sårade. Blodet hade strömmat öfver hans bländhvita linne. Hans ansigte var dödsblekt. Han hade fallit i vanmagt.

„Gud ske lof," sade läkaren och reste sig upp efter en kort undersökning. „Ingen ädlare del tyckes vara sårad. Sjelfva såret är mycket smärtsamt men ej lifsfarligt. Kulan har slagit emot metallhylsan på hängslet och drifvit denna in i kroppen.

Oskar andades åter. En tår af tacksamhet mot den Högste skimrade i hans öga. Den tanken, att han sannolikt hade skjutit en man, som skonat honom sjelf, hade med fruktansvärd tyngd lagt sig på hans hjerta.

„Besynnerligt," menade läkaren. „När jag såg den mannens hånfulla blick, så tänkte jag, att han kallblodigt skulle skjuta ned sin motståndare. Hans hand var så lugn, som hade han öfvat sig med målskjutning."

„Jag såg det för sent," sade Nordgren, „att han sigtade i luften. Sjelf var jag mycket orolig. Min far sväfvar ännu i fara. Hade något händt mig, så hade underrättelsen derom sonnolikt dödat honom. Jag tackar Gud, att min kula icke har åstadkommit någon större olycka."

Denna öppna i tonen af en djup känsla afgifna förklaring gjorde på alla ett för Oskar gynsamt intryck. Man skakade hjertligt hans hand. Den sårade blef, sedan läkaren anlagt ett första förband, buren upp i en vagn, och det lilla sällskapet lemnade skyndsamt den ensliga platsen, der det nu skildrade lilla dramat spelats. Oskar begaf sig direkt till jernvägsstationen, för att personligen underrätta de sina i Tomeby, att ingen olycka hade händt honom.

Häradshöfdingen ledsagades af sin sekundant och läkaren till sin bostad. På det att intet rykte om den försiggångna duellen skulle komma ut, föregaf man, att han hade blifvit kullkörd och träffad af en hästs hofvar.

Så snart man hade fört honom till sängs, anställde läkaren en ny undersökning. Afven denna gång förklarade han sig gynnsamt med hänsyn till såret. Kulan hade icke lyckligare kunnat hämmas på sin farliga väg, än som skett. Men läkaren fann andra symptom, som oroade honom och kommo honom att

beklaga, att man icke heldre genast fört den sårade till ett sjukhus. Han fruktade utbrottet af en nervfeber, och uttalade tvifvel om, att Örnberg i sin bostad skulle komma att åtnjuta tillfredsställande vård.

Hans värdinna tog dock ganska illa vid sig öfver dessa tvifvelsmål. „Det vore uselt af mig," sade hon, „om jag icke skulle vårda den snälle häradshöfdingen, som om han vore min egen son. När min man här om sistens var i svår nöd, så hjelpte han mig och gaf mig i förskott två hundra kronor, liksom om han hade varit en rik herre. Men nu vet jag, att han har måst låna penningar och ingenting har sjelf, den stackars häradshöfdingen. Här ha varit herrar och läst upp protest öfver vexlar, som han icke kunnat betala. Om jag blott visste mig någon lefvande råd att skaffa penningar och nu i min tur hjelpa honom. Men tvåtusen fem hundra kronor är så mycket pengar, att ingen vill låna mig dem på allt hvad jag eger och har. Jag skall nog skaffa, hvad som behöfves till hans vård, medan han är sjuk. Men om de under tiden komma och göra utmätning hos häradshöfdingen! Den skammen öfverlefver han aldrig."

Så beklagade sig värdinnan, och hvarken Ornbergs sekundant eller läkaren voro i den ställning, att de här vid lag kunde lofva någon hjelp. Då vistelsen på ett sjukhus alltid föll sig dyrt, och här god vård lofvades åt den sjuke, ansåg läkaren bäst vara att lemna den sjuke qvar i hans bostad. Den sårades ord: „jag vill dö," hade fått en ganska prosaisk belysning. Det antagandet låg nära till hands, att hans affärer voro fullkomligt i oordning.

SEXTONDE KAPITLET.

Försöken att rädda Örnberg.

Läkaren hade redan lemnat den sjuke, och blott den vän, som hade varit hans sekundant, stannade qvar hos honom, på det han icke skulle ligga ensam, medan värdinnan hemtade medikamenter från apoteket. Hennes man var såsom vaktmästare sysselsatt i ett embetsverk. Då ringde det på tamburdörren. Verner Lindén begärde få komma in.

Den unge mannen hade föregående dag icke haft någon tid att besöka häradshöfdingen och gifva honom de upplysningar, som hans bref kräfde. För Verner, som hade sett, huru rörd Örnberg blef, då han erbjöd honom sin hjelp, hade det varit en egen känsla att se, huru han nu afslog densamma. Om än ur brefvet nästan otvetydigt framgick, att Bernhard älskade Therése och denna öfverraskande upptäckt icke kunde för brodern vara af uteslutande ängenäm art, ty det var ju alltid osäkert, om Örnbergs lättsinne skulle till den grad förbättras, att han blef en man, åt hvilken man gerna vill förtro en systers framtid, — så låg dock i häradshöfdingens förklaring en stolthet och en sjelfkänsla, hvars ädla natur Verner måste erkänna. Örnberg försmådde heldre den så varmt efterlängtade hjelpen, än han mottog den af någon, som lierade sig med Konrad Nordgren.

Då Verner trodde sig lättast och säkrast kunna träffa Örnberg i poliskammaren hade han först sökt honom der, men hört att han blifvit befriad från sitt förordnande. Han begagnade sig då af tillfället att fråga, huru det stod med herr Sjöborgs undersökningsmål, och man hade sagt honom, att Sjöborg sannolikt redan samma dag skulle försättas på fri fot, tack vare häradshöfding Örnbergs skarpsinnighet och ifver att fullfölja ett annat spår, som han upptäckt.

Detta var ett gladt budskap för Verner, hvars intresse för systerns vackra väninna var mycket lefvande, om han än aldrig tänkt på att fria till henne. Han beundrade och aktade henne högt och var lycklig öfver att kunna sända henne en underrättelse, som han kunde hoppas skulle glädja henne.

Då Verner Lindén nu beträdde häradshöfdingens bostad och en främmande herre öppnade för honom och berättade, att häradshöfdingen hade blifvit öfverkörd och låg svårt sjuk, så tviflade han intet ögonblick på, att duellen hade egt rum. Örnbergs sekundant berättade för honom hvad han hördt af värdinnan, och då Verner förlarade sig vilja stanna hos den sjuke, så länge det behöfdes, tog sekundanten afsked och gick, ty han hade redan för Örnbergs skull uppoffrat mera tid än hans göromål tillstadde.

Verner var sålunda ensam med den sjuke. Han satte sig vid Ornbergs säng och betraktade den sårade. Han hade hört, att läkaren mindre oroades af det yttre såret än af det nervöst upprörda tillstånd, hvari den sjuke befann sig.

Örnberg låg der med slutna ögon. Det bittra hånfulla draget var försvunnet ur hans ansigte, och Verner fann hans drag ädlare och renare än någonsin förut.

* * *

Värdinnan kom och lemnade Verner på hans begäran, notarius publicus' qvarlemnade skriftliga protestintyg. Som Verner hade anat, var det Konrads ombudsman, som låtit verkställa protesten. Blef summan ej betald denna dag, var antagligen utmätning att vänta.

Verner bad värdinnan att lemna honom nyckeln till den sjukes skrifbord. Då han ville ordna Ornbergs angelägenheter, och läkaren ej tillät, att den sjuke ännu fick sysselsätta sig med affärer, ville han se efter, om Ornberg hade antecknat denna skuld, om han hade några qvitton på gjorda afbetalningar, samt hvarifrån den härledde sig. Verner var affärskarl och ansåg

nödigt att affärsmessigt behandla saken. Det var att förutse, att Örnberg icke skulle taga emot någon gåfva utan endast ett lån af honom. Han måste alltså öfvertyga sig om, att han icke betalade mer än nödvändigt var.

Han öppnade skrifbordet. Der föll hans första blick på ett paket med påskrift:

„Att öppnas blott i händelse af min död.“

På paketets andra sida befann sig ett slags innehållsförteckning, så lydande:

„A. Familjepapper.
B. Tillägg till mitt testamente.
C. Förteckning på mina skulder.
D. Vigtiga privatbref.
E. Hemliga embetsanteckningar.“

Verner sökte förgäfves efter häradshöfdingens räkenskapsböcker. Han fann ingenstädes något, hvaraf han kunde vänta upplysning öfver Örnbergs affärsställning.

Naturligtvis ansåg sig Verner icke berättigad att öppna det förseglade paketet. Då han för tillfället bar en betydande penningesumma på sig, lemnade han värdinnan tvåtusen femhundra kronor att dermed å Nordgrens kontor inlösa vexeln. Men han bad henne att icke der säga, att en tredje person hade lemnat henne penningar.

Den goda vaktmästarehustrun aflägsnade sig. Hon strålade af lycka.

Några få sekunder senare slog Örnberg upp sina ögon. Han igenkände Verner. Han tycktes mycket öfverraskad, men Verner lät honom icke uttala någon fråga.

„Konrad Nordgren är icke förloívad med min syster,“ sade han, „och blir det aldrig heller. Jag är här för att ordna Edra angelägenheter. Ni får icke oroa Er dermed. Vi skola talas vid sedan, när Ni blifvit frisk. Får jag se genom Edra papper?“

Örnbergs ögon hade vid Verners första ord erhållit en strålande glans. Allt annat tycktes han knappt höra. Verner måste upprepa sin fråga.

„Nyckeln finnes i fickan," hviskade den sjuke, som tycktes hafva svårt för att tala. „Bryt paketet! — Bränn brefvet! — Therése fri! — Gud vare tack — den eländige — som sjelf är mördaren —! Sök efter vid Svanbryggan."

Den sjuke förmådde icke tala mer. Hans sista ord tycktes Verner vara en feberfantasi. Han gaf den sjuke in den af läkaren förordnade medicinen. En sakta handtryckning af den sjuke förrådde hans tacksamhet. Några få minuter senare inslumrade han åter.

Verner dröjde ännu med att bryta det förseglade paketet, fastän han hade fått uppdrag, ja blifvit uppmanad dertill. Han föresatte sig icke att göra detta förr än i närvaro af ett vittne, som kunde intyga, att han blott tog kännedom om förteckningen på skulderna. För detta ändamål ämnade han först låta tillkalla den sårades broder.

Det var att antaga, att Örnberg betalat procentareräntor, och alltså den fodran, som Nordgren inköpt, lydde på ett högre belopp, än Nordgren hade betalt procentaren för vexeln. Med hänsyn till Norgrens dåliga handlingssätt ville Verner gerna konstatera detta i Örnbergs intresse. Härmed borde då skyndas, ty det var att förutse, att så snart Nordgren såg, att Ornberg inlöste en vexel, skulle han köpa upp andra fordringar för att förderfva honom. Detta måste Verner förekomma och heldre söka få direkt med procentaren att göra än med Konrad.

Men Ornbergs bror och hans familj bodde för tillfället icke i Österköping, han hade antagit anställning som bokhållare vid en ett par mil från staden belägen fabrik. Och det var osäkert, om han skulle hafva tid att genast infinna sig.

Så snart värdinnan hade återkommit, skyndade Verner, som under tiden hade skrifvit en biljett till Ornbergs bror, hem för att sända ett bud med sitt bref till adressaten och uppsökte

sedan procentaren, hvars namn han såg på den inlösta vexeln. Då han kom dit, var redan ett bud från Nordgren hos juden för att kalla honom till Konrad.

Liebmeyer, så hette juden, densamma som äfven hade försträckt Oskar Nordgren med penningar, blef alldeles bestört. Det tycktes ännu aldrig hafva händt honom att två personer, och dertill ansedda och rika köpmän, hade täflat om att få köpa af honom vexlar utfärdade af en högst osäker kund. Men då Lindén förklarade, att han kom på uppdrag af Örnberg sjelf, måste han afvisa Konrad Nordgrens anbud och först höra på Lindéns.

„Ni ser, sade han, „att jag mycket lätt kan sälja häradshöfdingens vexlar. Jag kan derföre icke släppa dem ifrån mig under det pris, hvarpå de lyda.

„Det lär Ni väl ändock göra," sade Lindén. „Herr Nordgren har för den förra vexeln på två tusen femhundra kronor blott betalt Er hälften. Så mycket vill äfven jag betala."

„Det är icke sannt," utropade juden. „Han har betalt mera."

„Det har han sjelf sagt, så att det är ej värdt att tvista om den saken."

„Då har han ljugit af skryt. Sådana affärer gör jag icke. Då skulle det gå till ruin med mig. Här kan Ni se det i min kassabok. Han har betalt två tusen ett hundra tjugofem kronor i goda värdepapper, hvilkas nummer äro noterade här."

Lindén hade sålunda tillfredsställelsen att erfara, att den rike Nordgren redan vid början af sitt fälttåg för att förderfva Örnberg icke hade försmått att göra sig en vinst af trehundrasjuttiofem kronor. Han tänkte i detta ögonblick likväl icke på den omständigheten, att Nordgren hade betalt med värdepapper, som procentaren naturligtvis icke mottagit till full kurs.

Lindén frågade efter Örnbergs öfriga vexlar och erbjöd sig att betala samma procentkurs, som Nordgren hade betalt, så snart de blefvo förfallna.

„De äro alla omsatta och prolongerade," sade juden. „Jag har förlorat mycket penningar på dem. Den nästa förfaller inom åtta dagar, den derpå följande tre veckor härefter. Jag slår icke af ett öre. Herr häradshöfdingen är en hederlig man och skall betala mig fulla beloppet."

„Det få vi se," sade Lindén. „Häradshöfdingen är visserligen en hederlig man, men han ligger svårt sjuk. Han har i dag blifvit öfverkörd. Det vet herr Nordgren ännu icke, och han kommer svårligen att bjuda någonting för vexlarne, om han får veta, att det helt och hållet beror af mig, om jag, i fall häradshöfdingen skulle dö, vill betala hans skulder eller icke."

Juden blef förskräckt. Han ville till en början icke tro, att häradshöfdingen sväfvade i fara. Men då Lindén med sin heder gick i borgen för uppgiftens riktighet, sade han med ett slugt leende, att Lindén äfven i det fallet torde hafva sina skäl att vilja hafva dessa vexlar i sin hand, och att samma omständigheter som gåfvo vexlarne värde i Lindéns ögon, gjorde dem ännu värdefullare och säkrare för Liebmeyer.

„Nå, då blir det ingen affär af," svarade Lindén. „Men en sak fordrar jag i den sjukes namn: att hans vexlar icke säljas till någon annan, förr än de blifvit hembjudna åt utställaren till det för dem erbjudna priset. I annat fall låter jag genom en rättslig undersökning konstatera, att Ni kunnat sälja vexlar billigare till herr Nordgren än till utställaren sjelf. Då måste det undersökas, hvilka räntor som blifvit afdragna vid vexelns diskonterande, och hvem som egentligen drifver procenteriaffären — Ni eller Nordgren."

Liebmeyer såg sig fångad. Han höll tillbaka Lindén, som ville aflägsna sig. Han ville å ena sidan icke bryta affärsförbindelserna med Nordgren, hvars yngre bror var en god kund hos honom. Sedan förbittrade det honom äfven, att Nordgren hade förtjenat tre hundra sjuttiofem kronor på den förra vexeln. Han måste antaga, att Lindén var underrättad om, att han

(Fortsättning följer.)

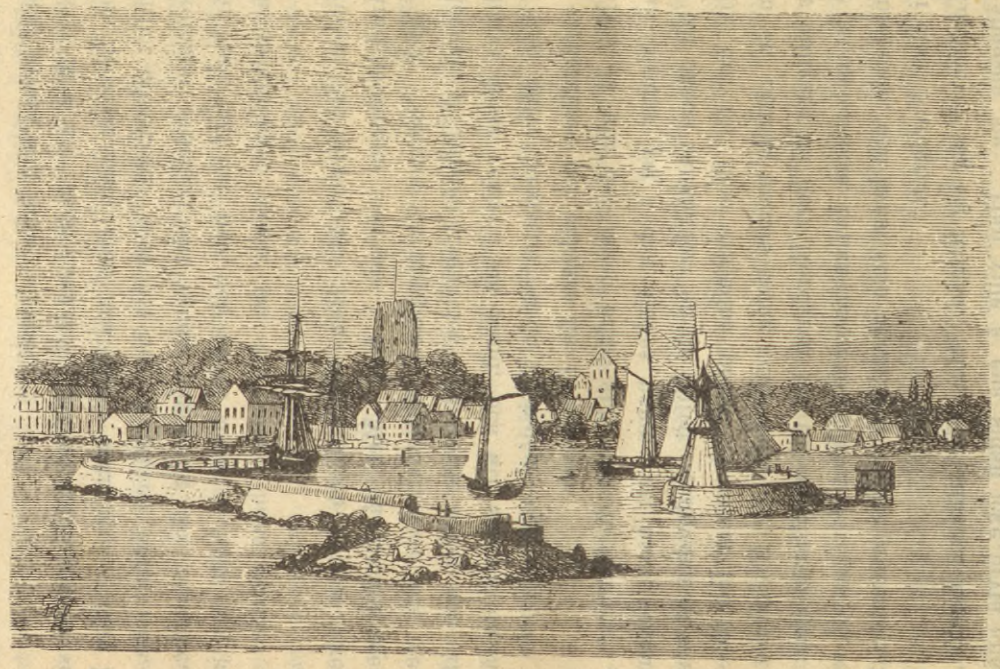

Helsingborgs hamn.

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

hade tillgodoräknat sig tjugofem procent för vexelns prolongation och således alltid sjelf förtjenade penningar, om han än slog af femton procent. Han erbjöd sig att afstå vexlarne till Lindén med åtta procents förlust.

Då Lindén under loppet af eftermiddagen återvände till den sjukes bostad, träffade han der en person, som han minst af alla hade väntat att få se hos Örnberg — Oskar Nordgren. Detta möte var för honom nu ganska obehagligt, då han var sysselsatt med att hindra Oskars bror att på det nedrigaste sätt tillfredsställa sin hämdkänsla mot Örnberg, och han omöjligt kunde dölja för brodern, huru han denna dag hade lärt att förakta den man, som han ännu föregående dag hade tänkt sig såsom sin systers tillkommande man.

Till sin öfverraskning fick han höra, att officeren icke blott gillade hans handlingssätt mot Konrad, utan till och med tycktes döma ännu hårdare öfver brodern än Lindén sjelf.

* * *

Oskar hade i Tomeby för sin syster skildrat förloppet af duellen. Men det hade icke lugnat Ester att höra, att Örnberg hade sluppit från saken med ett lätt sår. Hon bleknade, då Oskar skildrade, huru han för sent märkt, att häradshöfdingen afsigtligt hade skjutit i luften.

Då hon hade skrifvit sitt bref till Örnberg, hade hon lefvat i den tron, att duellen skulle kunna undvikas genom en enkel förklaring från Örnbergs sida. Nu såg hon, att den för henne främmande mannen hade bragt henne ett offer, som försatte henne i en stor tacksamhetsskuld till honom. Hon tillstod för Oskar, hvad hon i sin ångest hade gjort, och han kände sig på det högsta utskämd inför Örnberg.

Icke utan fog grälade han på systern, öfver att hon vågat ett sådant steg, som på det förskräckligaste hade kunnat kompromettera honom, om häradshöfdingen hade haft en mindre ädel karakter och gjort systerns förbön bekant. Han skyndade

ögonblickligen efter sin återkomst till staden att besöka Örnberg för att försäkra honom, att han icke hade haft någon aning om det steg, som hans syster hade tagit, att han aldrig skulle hafva gillat det, men nu kände en djup blygsel och ångrade, att han hade riktat pistolen mot en motståndare, som hade velat skona honom.

Oskar hade redan föregående afton — aftonen före duellen — hos Konrad på faderns kontor afhemtat de penningar, som fadern ånyo beviljat honom till betalande af hans skulder. Bröderna hade dervid handlat rent affärsmässigt. Ingen af dem hade talat ett ord, som hade kunnat läggas till grundval för en försoning.

När Oskar beträdde Örnbergs bostad, erfor han af den sjukes värdinna, som personligen icke kände honom, att häradshöfdingen var farligt sjuk, men att han, Gud ske lof, hade räddats från ännu värre olyckor derigenom, att en herr Lindén hade för honom betalt en vexel, som en eländig hjertlös fodringsegare låtit protestera. Hon hade sjelf burit penningarna till herr Nordgren.

Konrad hade således uppfyllt sin hotelse och hade gått till verket med en förfärande raskhet. En tredje hade räddat Örnberg från skammen att på Konrads föranstaltande blifva utsatt för utmätning samma dag, som han hade skonat Oskars lif, och heldre offrat sitt eget lif än hindra duellen genom att visa Esters bref.

Örnberg hade på morgonen ännu icke haft någon kännedom om Konrads förehafvande mot honom. Vexeln hade blifvit protesterad under hans frånvaro. Kanhända hade han trott, att om han skonade Oskar, skulle han sjelf blifva skonad af Oskars bror. Nu kunde han taga hämnd. Nu kunde han brännmärka både Konrad Nordgren och hela hans familj, om han visade Esters biljett och sade: „Systern beder mig att icke skjuta på hennes yngre bror, men under det han sköt mig en kula i bröstet, ville den äldre göra utmätning hos mig.“

Kunde Örnberg väl tro honom, om han skildrade, huru allt hade tillgått? Kunde han hoppas, att häradshöfdingen hade tillintetgjort det bref, som Ester hade skrifvit?

Detta kunde vara tvifvelaktigt nog. Mannen hade rättvis orsak att hämnas!

* * *

Ännu satt Oskar vid den slumrandes bädd, fördjupad i sådana betraktelser, då Lindén kom. Oskar märkte, huru Lindén blef oangenämt berörd af hans närvaro och gick derföre emot honom med en öppen förklaring.

„Förundra Er icke," sade han, „öfver att se mig här. Jag ansåg det för min pligt, då det var jag som hade gifvit första anledningen till min brors tvist med Örnberg, att träda i hans ställe, då min bror icke sjelf ville lemna någon upprättelse. Jag kände, att herr Örnberg hade så mycket mer rätt att fordra sådant, som min bror uttalade sin afsigt att hämnas på ett sätt, som föranlåtit mig att fullkomligt bryta med min bror. Jag skulle hafva ansett rättvist, om Örnbergs kula träffat mig i stället för min bror. För sent märkte jag, att han sköt i luften. Jag har sedan erfarit hans bevekelsegrunder dertill, och om jag äfven beklagar dem, så måste jag så mycket mer beundra hans karakter. Jag hör, att Ni har gått i författning om att bevara herr Örnberg från de obehag, som min bror beredt honom. — Så snart min far blifvit frisk, eller jag sjelf blir i stånd dertill, skall jag bedja Er tillåta mig att bevisa häradshöfdingen den tacksamhetstjensten."

Verner tryckte den unge mannens framräckta hand.

„Vet Ni," frågade han, „att Er herr bror har afbrutit sina förbindelser till min familj?"

„Ja, jag vet det, men ser deri ingen grund för mig att afhålla mig från att bedja om Ert förtroende och Er vänskap."

„Då är Ni högst välkommen," sade Lindén. „Häradshöfdingens bror har ännu ej kommit hit, och jag måste genomse

förteckning öfver hans skulder, så att jag kan förekomma Er bror, i fall han, såsom jag fruktar, tager några vidare fiendtliga steg mot den sjuke. Då papperet befinner sig bland åtskilliga andra förseglade dokument, så önskar jag ett vittne, som kan intyga, att jag endast vill taga kännedom om den nämnda förteckningen."

Oskar rodnade.

„Jag står till Er tjenst," sade han, och med bäfvande oro motsåg han det ögonblick, då Esters biljett skulle falla i Lindéns händer. Han var dock glad öfver, att Verner hade sagt sig icke vilja taga kännedom om innehållet i andra papper än förteckning på skulderna.

„Örnberg har befullmäktigat mig till detta steg," anmärkte Lindén, då han försigtigt öppnade paketet. „Han antydde dervid något om uppbrännande af ett bref, som han likväl icke närmare betecknade."

Allt blodet strömmade mot Oskars hjerta. Det måste vara Esters bref. Något annat kunde häradshöfdingen icke hafva menat. Mannen var för ädel för att vilja taga en simpel hämnd."

Verner fann ganska snart det sökta papperet, men i paketet befann sig blott ett bref, som icke var inlagdt i samma kuvert, som de öfriga.

„Det måste vara det här brefvet," sade han. Och då han vändt brefvet om, läste han å dess adressida: „Till fröken Therése Lindén, att blott i händelse af min död tillsändas adressaten."

Verner gömde brefvet med en hastig rörelse åter i paketet. Han gissade, att häradshöfdingen deri hade bekänt sin kärlek för hans syster.

Oskars blick sökte förgäfves efter något papper som bar Esters handstil.

„Ser Ni icke det bref, hvarom Ni talade?" frågade Oskar, för att leda Lindéns uppmärksamhet bort från sig sjelf.

„Nej, och jag har icke heller sett det på något annat ställe i hans skrifbord, hvilket jag genomsökt för att efterse, om han hade några affärsböcker. Men det var lyckligt, att jag kom i tillfälle att öppna paketet. Gud gifve, att jag icke måtte hafva kommit för sent.

I förteckningen öfver häradshöfdingens skulder stod som den vigtigaste posten, ty notisen var tredubbelt understruken: „1125 kronor till källarmästaren X. på stora hotellet, äfvenledes tyvärr förfallen hedersskuld. Han skonade mig, han bör i främsta rummet tillfredsställas, om försäljningen af mina tillhörigheter afkastar så mycket.“

„Det tycktes vara den enda förfallna skulden utom vexeln, som jag i dag har inlöst,“ sade Verner. „Jag skyndar genast till källarmästaren. Måtte jag icke komma för sent.“

„Vore det för sent,“ sade Oskar med dyster stämma — skulle min bror hafva förskaffat sig denna fordran, så ansvarar jag för, att Konrad icke kan göra något bruk af densamma. Jag skulle förr döda honom än tillåta det.“

Lindén aflägsnade sig. Åter var Oskar ensam med den sjuke. Denne vaknade, då hans värdinna inträdde för att gifva honom in medikamenter. Hans öga stirrade på Oskar, det såg ut, som om han sjelf fruktade, att han låg i feberyrsel. Han gjorde en afvärjande gest och tycktes blifva förskräckt.

„Det är jag, er motståndare,“ sade Oskar. „Jag kommer nu som vän.“

„Bort“, pustade den sjuke. „Jag vill icke utgjuta något blod, men jag söker mördaren och jag finner honom! — Arma flicka, som beder för den ene brodern och icke anar, hvad den andre har gjort! Brefvet är uppbrändt, ingen skall få veta derom, aldraminst mördaren! Det är han, ryttaren — grip honom! — Blodet klibbar vid hans händer. Sen I icke på honom, att han är mördaren!“

Oskar drog sig tillbaka, då hans anblick synbart tycktes uppröra Örnberg, men den sjukes ord genljudade i hans öra.

Hvad talade han om mord? Var det kanhända Oskar, som han kallade en mördare, var han ryttaren? Han hade i dag till häst kommit till duellplatsen. Men kunde väl Örnberg rysa för honom, som han nyss mött i öppen strid? Nej, de hemska orden måste syfta på Konrad. Örnberg sade ju, att Ester icke visste, hvad den andre brodern hade gjort. Var detta en febersjuks fantasi, eller var det uttryck af en gräslig misstanke?"

Oskar öfverfölls af en rysning.

„Sen I icke på honom, att han är en mördare?" ropade den sjuke, och Oskar erinrade sig, huru hans brors förstörda väsen hade fallit honom i ögonen.

Örnberg hade den der minnesvärda aftonen på stora hotellet retat Konrad genom anspelningar, som hade afseende på mordet, och sedan den stunden hade Konrad visat ett dödligt hat mot häradshöfdingen. Alla hans bekantas omdöme hade blifvit honom likgiltigt. Hänsynslöst hade han tagit alla steg för göra häradshöfdingen omöjlig som tjensteman, utan afseende på, om medlen voro huru erbarmliga och lågsinnade som helst.

Broderns förändrade väsen, hans hat mot Örnberg, det plötsliga öfverflödet på penningar, hvaröfver Konrad förfogade, sedan han kort förut nästan varit förtviflad för affärens ställning — och dertill dessa den sjukes ord!

— — — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — —

Den unge officeren skakades liksom af en feberfrossa. Han kunde icke göra sig fri från dessa fruktansvärda tankar, som så plötsligt trängt sig på honom. Nu visste han hvad det var för ett utseende, som Konrad hade visat den dagen, då han uppsökt honom för att sedan gå med honom till stora hotellet. Det var utseendet af en mördare! — Nu erinrade han sig äfven, huru han hade fästat sig vid, att Konrad först hade låtsat, som om han icke visste något om mordet, och sedan med förvånade likgiltighet ändrat sig derhän, att han hade hört talas derom på börsen, ehuru Oskar sedan erfarit, att en

polistjensteman redan tidigt på morgonen hade varit hos Konrad och gjort förfrågningar om den mördades affärer!

Allt jemt nya tankar färgade med allt krassare färger den dystra bilden, som de vaknande misstankarne ställde fram för Oskars själ. Konrads plötsliga beslut att förlofva sig, sedan den raska brytningen, den växling i lynne, hvarmed han först erbjudit sin bror penningar och sedan hellre retat den sjuke fadern än medgifvit, att Oskar erhöll hjelp, det oroliga väsen, som de sista dagarne drifvit honom att ila än hit än dit, i stället för att som vanligt iakttaga kontorstiden, de tillslutna dörrarne i hans bostod, och ändtligen hans märkligt brutala uppträdande mot Sjöborg, alla dessa omständigheter förenade sig till att stärka den hos Oskar väckta misstanken.

* * *

Nu nämde den sjuke Oskars namn. Han närmade sig åter bädden, och Ornberg såg icke mera så mörkt på honom som förut.

„Er systers bref är uppbrändt," hviskade den sjuke. „Jag sigtade icke på er. Jag ville dö."

Oskar ville under djup rörelse fatta den sjukes hand, men denne ryckte till liksom förskräckt. „Tacka mig icke," hviskade han. „Ni kommer snart att hata mig!"

Lindén trädde in. Hans upprörda utseende förkunnade icke något godt.

„Jag har varit hos källarmästaren," sade han, „men jag kom för sent. Jag anade det redan, när jag såg er bror sitta på hotellet vid en flaska vin och se försmädligt på mig. Jag talade vid källarmästaren. Han försäkrade, att han under andra förhållanden aldrig skulle hafva lemnat den accepterade räkningen ur händerna, då han insåg, att den kunde skada Örnberg, men er bror hade inbillat honom, att ni hade skjutit Örn-

berg i en duell, och att han ville som en försonings-ärd inlösa hans skulder, då han på sätt och vis var orsaken till duellen."

„Källarmästaren fordrade accepten tillbaka af herr Nordgren," fortsatte Verner under det Oskar blef blek af blygsel och harm, „då han endast genom lögn hade tillnarrat sig den. ‚Om häradshöfdingen lefver', sade Er bror, ‚så är jag falskt underrättad, men en afslutad affär kan icke derföre gå tillbaka.' Han återlemnade icke accepten, fastän X. både bad och hotade honom, utan lemnade hotellet utan att taga afsked."

„Fins här någon," frågade Oskar efter en kort paus, „som genast kan tillställa herr Konrad Nordgren en biljett från mig, och som kan söka upp honom, äfven om han icke träffas hemma?"

„Värdinnan är pålitlig."

Oskar satte sig vid Örnbergs skrifbord. Han var så fruktansvärdt upprörd, att han knappt förmådde föra pennan, men han skref sin biljett, om äfven med darrande hand.

Hans bref lydde sålunda:

„Derest inom en timma den källarmästaren X. frånnarrade, af häradshöfding Bernhard Örnberg accepterade förbindelsen, för hvars betalning jag ansvarar, icke är i mina händer, så anmäler jag för polismyndigheterna, att jag delar samma misstanke, som föranlät häradshöfding Örnberg att reta dig på stora hotellet. Örnberg hade tillfälle att hämnas på vår familj, och har på ett ädelt sätt afstått derifrån. Vi stå i större tacksamhetsskuld till honom, än som någonsin kan gäldas. Den som försöker att skada honom, han skall inför domstol få bevisa sin egen oskuld eller också skörda sina gerningars lön. Jag skall hjelpa till vid efterforskningarne, oafsedt om det är min bror eller icke, som skall bevisa, hvarifrån han plötsligt fått penningar att uppköpa andras skuldförbindelser. Jag afvaktar svar i häradshöfding Örnbergs bostad.

Oskar Nordgren."

Häradshöfdingens värdinna aflägsnade sig med brefvet och återkom snart med svar, men Oskar bleknade. Då han öppnade brefvet, låg accepten icke deri.

Konrads svar lydde sålunda:

„Det erhållna hotelsebrefvet skall jag gömma såsom ett minne af dina broderliga tänkesätt och såsom bevis på, hvilka vapen mina motståndare föra. Örnbergs accept kommer jag ännu mindre att lemna ifrån mig, utan ämnar använda den som vapen, för den händelse, att du utför din hotelse, eller att han vidare faller mig besvärlig. I annat fall vill jag icke skada mannen utan skall hafva fördrag med honom.“

Man framkastar i den upprörda känslans ögonblick lätt en hotelse, som man dock vid lugnare öfverläggning skyr för att utföra. Hade Konrad svarat direkt nekande, så skulle Oskar sannolikt hafva hållit sitt ord, ty Konrads uppträdande mot häradshöfdingen upprörde honom på det högsta. Nu förmådde han det likväl icke.

Och likväl var Konrads svar utmanande nog. Han ville se sig i tillfälle att efter sin nyck kunna förderfva Örnberg, när hälst det behagade honom. Uppvisade han för Örnbergs förmän den förfallna accepten, utfärdad för en krogskuld, så var häradshöfdingens afsked från den juridiska banan såsom tjensteman oundvikligt.

Oskar satt der rådlös. Allt hans hopp var nu slut, ty brodern hade handlat djerfvare och uslare än han hade tänkt.

„Det är fruktlöst,“ sade han till Verner, som måste hafva sett på honom, att hans förväntan hade slagit fel. „Hvarken med godhet eller hotelser kan någonting uträttas. Vore han icke min bror, så vet jag nog, hvad jag gjorde, men jag kan icke blifva fri från alla betänkligheter, fastän han var den förste att sönderslita det band, som förenar oss.“

„Ni kan icke för en främmandes skull uppträda mot Er bror,“ sade Verner. „Det är fullkomligt tillräckligt, att Ni fördömer Er brors handlingssätt.“

„Örnberg är icke mera främmande för mig,“ svarade Oskar. „Han står mig kanske närmare än min bror. Han hade min heder i sina händer, då vi i dag stodo som fiender midt emot hvarandra, och han tänkte för stolt och ädelt för att deraf draga fördel. — Skulle jag då tillåta, att min bror får förderfva hans framtid? Omöjligt!“

Oskar berättade för Verner, då denne nyfiken och frågande såg på honom, hvad Ester hade gjort, och att Örnberg hade förstört hennes bref. Nu förstod Lindén, hvarföre Oskar hade visat ett så lifligt intresse för Örnberg, och han intogs af en allt större beundran för denne man, som stolt försmådde att taga en småaktig hämd, fastän man på det nedrigaste sätt sökte förderfva honom!

Örnbergs bror ankom ändtligen, och Verner fick meddela honom, hvad han på eget ansvar gjort för att visa sin vänskap för Bernhard Örnberg.

Henrik Örnberg medförde sin äldsta dotter, som skulle öfvertaga den sjukes vård, och Oskar lemnade med Verner den sårades hem, sedan man nu visste honom vara i goda händer.

SJUTTONDE KAPITLET.

Sjöborgs lefnadsöden.

I följd af den rapport, som Örnberg hade insändt till borgmästaren, hade man låtit anställa efterforskningar i kanalen under svanbryggan och funnit ett litet skrin, hvaruti befunno sig åtskilliga smycken, som snart blefvo igenkända som den mördades egendom.

Borgmästaren kunde icke tillmäta den omständigheten, att en ryttare hade hållit i närheten af svanbryggan, någon synnerlig vigt och betydelse. Man visste, hvilken fördom Örnberg hyste mot Konrad Nordgren, och med hvilken girig ifver han hade sökt stöd för sina misstankar mot honom. Man ansåg det derföre som ett öfverdrifvet hugskott, då häradshöfdingen antydde, att den man, som sänkt skrinet, och ryttaren skulle vara samma person. Man nöjde sig med att konstatera, att föremål, som blifvit stulna hos den mördade, först under gårdagen blifvit kastade i vattnet, hvaraf framgick, att den verklige mördaren ännu var fri, eller åtminstone att en af de på misstankar häktade hade haft en medbrottsling.

En sådan misstanke kunde icke träffa Sjöborg. Tvekade man redan förut, efter allt som blifvit bekant om hans lefnadssätt och vanor, att tilltro honom att i plötsligt lidelsefullt raseri eller förbländad af begäret efter rikedom hafva begått mordet, så var nu anklagelsen mot honom icke mera hållbar, ty vid det ensliga lefnadssätt, som han bevisligen fört, skulle han blott i närheten af sin hemvist hafva kunnat finna en förtrogen medbrottsling till en sådan gerning. Men oafsedt att man strängt hade låtit iakttaga hans folk, var det att antaga, att om han haft en medhjelpare, denne visst icke skulle hafva forslat en del af rofvet till Österköping för att der kasta det i vattnet. Der man förstått att gömma värdepapperen och de kontanta penningarne, hade äfven juvelskrinet funnit plats.

Bland dyrbarheterna befann sig ett kors med äkta briljanter af hög ålder, ty arbetet var gammalmodigt, och hela korset var så anlupet af dam och smuts, att en icke-kännare kunnat anse det för oäkta, under det att kännaren måste finna det antika arbetet så mycket värdefullare.

Det antagandet låg nära till hands, att den man, som sänkt detta kors jemte andra saker i vattnet, icke hade anat stenarnes värde. Annars hade han väl förr brutit ut dem. Då hade de

icke kunnat förråda tjufven, såsom de andra dyrbarheterna, hvilkas värde mera låg i arbetet än i materialet.

I alla fall måste man antaga, att sakerna blifvit bortkastade af fruktan för en husvisitation, som bortkastaren först nyss haft anledning att befara, ty annars skulle han väl förr gjort sig af med de farliga nipperna. Och det låg nära att antaga, att han var en medbrottsling till smedgesällen, en person som bodde eller hade sitt arbete i denna trakt. Fromberg hade ju också varit hitåt redan tidigt på morgonen efter mordet.

Hade Fromberg en medbrottsling, så kunde denne med afsigt hafva burit den blodiga knifven i sitt omslag till Tomeby och der kastat den i buskarne för att leda misstanken på Sjöborg. Fromberg kunde man i alla händelser antaga hade lyssnat till, hvad som försiggick i fröken Brincks våning, innan han beslöt sig till sin gerning.

* * *

Rådhusrätten beslöt redan vid sin första behandling af målet, att herr Sjöborg skulle försättas på fri fot, och detta beslut blef honom genast meddeladt, så att han hade tillfälle till att, om han ville, bevista sin slägtings begrafning, som egde rum samma dag.

Paul Sjöborg hade synbart åldrats under sin korta fängelsetid. Det hade gjort ett fruktansvärdt intryck på honom att se sig bland anklagade och blifva betraktad som fånge. Frigifvandet erbjöd honom ingen nöjaktig upprättelse för den lidna oförrätten. Ty hans oskuld var ännu icke bevisad, den verkligt skyldige var ännu icke upptäckt. Han var frigifven, emedan man icke genom tillräckliga skäl kunde vidmakthålla anklagelsen mot honom, men det stod hvar och en fritt att hålla honom för en mördare eller icke.

Karakterer sådana som Pauls äro benägna att uppfatta allt, som händer dem, från en allvarlig och dyster sida, och om de redan i möjligaste mån hafva dragit sig tillbaka från umgänget

med menniskor, fatta de en sådan situation alltid från dess dystraste sida, de äro öfvertygade, att man tilltror dem det värsta, att en hvar dömer dem.

Paul hade aldrig kunnat sympatisera med en slägting, hvars karakter i många afseenden var honom motbjudande.

Men nu var hon död utan att inse, att han alltid hade menat väl med henne. Hon hade för sina penningars skull funnit ett blodigt slut, och verlden höll honom för den fege, roflystne mördaren!

* * *

Sedan han genom ett expressbref bestält sitt åkdon till Österköping, begaf han sig till hotell Bellevue, der han alltid tog in, då han kom till Österköping. De öfverraskade miner, hvarmed man der stirrade på honom, förrådde, att ingen hade väntat hans frigifvande.

Sedan han hade ordnat sin toalett, begaf han sig till kyrkogården, der den mördade redan var bisatt och snart skulle begrafvas. Han bad en varm bön vid grafven, men han ville icke närvara vid begrafningsakten. Så gerna han än hade velat visa den döda denna sista hedersbetygelse, var det honom alltför motbjutande att vid ett sådant tillfälle utsätta sig för den allmänna nyfikenheten, men han bad dödgräfvaren att från fönstret af hans bostad få åskåda jordfästningen.

Dödgräfvaren, som hade sin lilla boställsstuga tätt bredvid kyrkogårdsmuren på just den sida af begrafningsplatsen, der Adéles graf hade blifvit uppkastad, medgaf gerna detta, huru underlig och ovanlig en sådan begäran än syntes honom.

Processionen var liten, men en stor mängd nyfikna medföljde den samma. Bland deltagarne i processionen märktes hufvudsakligen Konrad Nordgren och herr Majberg, den mördades husvärd. Fru Walter nedlade en krans, och i hennas öga såg man de enda tårar, som blefvo gjutna.

Sedan kyrkogården blifvit tom, trädde Sjöborg fram till den halft igenskottade grafven för att bedja ett tyst fader vår. Sedan frågade han dödgräfvaren om deras namn, som han lagt märke till i processionen. Dödgräfvaren kände af dem endast herr Majberg, som genom fru Walter hade låtit beställa om grafven, fru Walter sjelf samt herr Nordgren, som hade lemnat dödgräfvaren en frikostig dusör.

När Sjöborg hörde namnet Nordgren, steg nästan allt hans blod upp i hans ansigte. Det var sällsamt, att han här skulle få höra just detta namn. Den misstanken kunde ligga nära, att den unge, elegante kavaljern just var den man, om hvilken Adéle hade talat.

En Nordgren skulle Sjöborg sålunda se vid sin siste anförvandts graf. En Nordgren hade varit den siste, som han hade sett före sitt häktande. Huru ofta skulle väl slumpen föra medlemmar af denna familj i hans väg!“

* * *

Det var för femton år sedan, som ödets hand tung och hård hade lagt sig på hans dittills blomstrande lif, släckt hans svallande lefnadslust, strött frost öfver hans varma hopp och härjat all hans ungdomsglädje. Sedan dess hade namnet Nordgren för honom varit förenadt med det dystra minnet af oförgätliga förluster, af den svåraste tiden af hans lif och inbegreppet af allt, som lärt hans själ, att hata menniskorna, att förakta och undfly dem.

Paul Sjöborg hade tidigt förlorat sin far, och denne hade åt enkan och sonen nästan icke efterlemnat något annat än en obetydlig pension.

Redan då hade Paul, fastän han endast var fjorton år, visat ett stort intresse för naturvetenskaperna. Hans lärare berömde hans skicklighet och hans flit. Men fru Sjöborg skulle aldrig varit i stånd låta sonen få fortsätta sina studier, om icke en gammal vän till hennes aflidne man hade tagit sig an gossen.

(Fortsättning följer.)

En arabisk vildsvinsjagt.

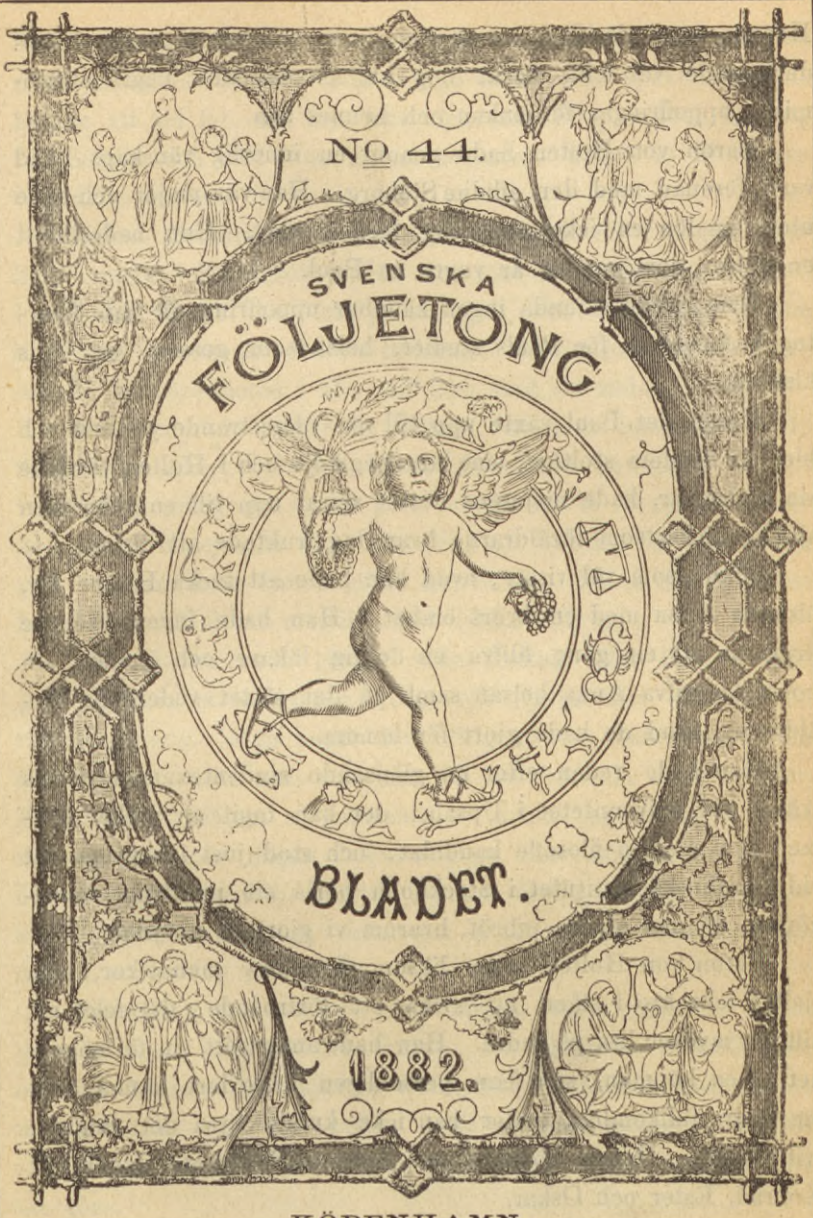

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

Hennes mans slägtingar voro visserligen välbergade, men deras deltagande var icke starkt nog att åstadkomma några ekonomiska uppoffringar för enkan och hennes son.

Baron von Holten hade genom en innerlig vänskaps hand varit förenad med den aflidne Sjöborg. Han var major och egde utom sin lön en icke obetydlig förmögenhet. Han hade blott en dotter, som var ett år yngre än Paul.

Han gjorde sålunda ingen kännbar uppoffring, då han öfvertog kostnaderna för Pauls studier, helst som gossen var hans älskling.

Under det Paul växte upp till en blomstrande yngling och blef sin moders stolthet, sina lärares glädje och i Holten vördade sin andre far, hade majorens dotter spirat upp till en skön men sjuklig flicka, som föräldrarne hvar dag fruktade att förlora.

Paul, som väl visste, hvad han hade att tacka Holten för, älskade Anna med en brors ömhet. Han hade ingen skönare dröm än att en gång blifva en duglig läkare och genom sin konst återgifva Anna helsan samt på det sättet vedergälla föräldrarne, hvad de hade gjort för honom.

Han hade redan efter en glänsande studentexamen vistats två år vid universitetet i Upsala, der han tagit en vacker examen som medico filosofie kandidat, och stod just i begrepp att vid Carolinska institutet i Stockholm börja sin praktiska tjenstgöring, då den olycka inbröt, hvarom vi gjort en antydan.

Baron von Holten hade, liksom så många menniskor, som sjelfva icke äro i stånd att svika ett förtroende, det felet att allt för mycket lita på andra. Han hade anförtrott sin förmögenhet åt en köpman, som han personligen hade lärt känna, och om hvars fullkomliga heder han icke kunde hysa det ringaste tvifvelsmål. Denne köpman var Gustaf Nordgren, fader till Konrad, Ester och Oskar.

Gustaf Nordgren hade å sin sida ansett Holten för rikare än han var. Han inlät sig på spekulationer, som öfverstego hans krafter, och begagnade dervid Holtens förmögenhet, som

blifvit honom anförtrodd för att placeras på det säkraste och mest vinstgifvande sätt. När i följd af en kris spekulationerna hotade att slå fel, om han icke fick snar hjelp, vände han sig till Holten och bad honom att acceptera några af Nordgren utfärdade vexlar.

Holten förklarade, att han icke förfogade öfver några ytterligare medel. Nordgren trodde det icke och ville icke tro det. I sin nöd tänkte han blott på sig sjelf, och det syntes honom likgiltigt, huru mycket Holten förlorade, då den hos honom deponerade förmögenheten i alla fall icke stod att rädda.

Han bedyrade derför för Holten, att hans penningar stodo fullkomligt säkert och att det för Nordgren handlade om att fullfölja en affär, som skulle göra honom till en rik man. Vexelaccepterna hade, sade han, ingenting att betyda, då dessa summor när som helst kunde göras disponibla. På så sätt lyckades han besegra Holtens motvilja mot dylika affärer.

„För denna enda gång," sade Holten efter lång tvekan, „vill jag göra ett undantag. Jag vill hjelpa Er, eftersom Ni räknat på mig. Men begär det aldrig mera. Räntorna af min förmögenhet räcka nätt och jemt till att bestrida mina utgifter. Förlorade jag någon af kapitalet, så måste jag antingen neka min sjuka dotter någon bekvämlighet eller knappa in på e barmhertighetsgerning, hvartill jag har förpligtat mig. Jag har inga hjelpkällor numera, sedan jag ej längre har min lön utan endast en måttlig pension."

Ett sådant språk måste göra intryck, huru egoistiskt Nordgren än eljest handlade och tänkte. Ett ögonblick tvekade han, om han skulle svika majorens förtroende. Men han hade annars måst bekänna, att han redan hade användt majorens kapital i sina företag, och en sådan bekännelse hade han ej mod att göra.

Han tog sålunda emot vexelaccepterna, men icke med den skadeglädje, som svindlaren känner efter ett lyckadt bedrägeri,

utan med tungt hjerta. För första gången kände han fruktan för sina egna gerningar och en obeskriflig inre ängslan.

* * *

De dystra aningarne bekräftade sig. Nordgrens spekulationer slogo fel. Hans firma måste inställa sina betalningar. Han hade icke blott förstört hela majorens förmögenhet utan äfven störtat honom i skulder. Man presenterade för Holten hans vexlar, som Nordgren icke förmådde att inlösa.

Holten var plötsligt en tiggare. Slaget träffade honom alldeles oförmodadt. Han trodde sin förmögenhet vara i säkra händer och väntade att på gamla dagar varda fri från alla affärsbekymmer, samt icke blott kunna trygga sin sjuka dotters framtid utan äfven efterlemna ett litet kapital åt sin väns son. Då erfor han, att Nordgren var ruinerad, och exekutionstjenstemännen kommo till honom för att utsöka vexlar till ett belopp af åtta tusen kronor.

Han kunde icke betala så mycket penningar, äfven om han hade sökt låna upp dem med sin pension som pant. Då hotades han med utmätning.

Hvad skulle det blifva af hans sjuka barn? Denna tanke kunde den gamle mannen icke tänka till slut. Han vacklade in i sitt rum. Ett par minuter senare smälde ett skott. Major von Holten hade dödat sig för att icke nödgas sjelf se det elände, som hotade hans dotter.

* * *

Paul antog en advokat för att i Annas intresse göra Nordgren ansvarig för hans handlingssätt och skydda henne för, att vexelns innehafvare skulle lägga beslag på majorens lilla bo. Men rättegången var fruktlös. Nordgren kunde bevisa, att majoren hade uppdragit åt honom att placera hans kapital efter behag, att han sjelf hade förlorat sin förmögenhet på spekulationerna och alltså varit öfvertygad om, att de skulle slå väl

ut. Han hade icke begått något inför lag straffbart bedrägeri. All majorens qvarlåtenskap blef utmätt. Enkan och hennes dotter erhöllo af nåd en liten pension, men båda följde snart majoren i en bättre verld. Anna dukade under för sin sjukdom och för sorg öfver fadern. Hennes mor uttömde sina sista krafter på att vårda henne.

I samma ögonblick, som det af Holten erhållna understödet upphörde, såg sig Sjöborg nödsakad att afbryta sina studier. Han ansåg sig snarare böra sörja för sin mor än af henne mottaga något understöd, och han kände sig äfven förpligtad att lätta majorens efterlemnade enkas och barns lott och dermed afbörda någon del af sin tacksamhetsskuld mot den bortgångne välgöraren.

I stället för att fortsätta de kostsamma studierna, måste han alltså tänka på att förtjena penningar, och det förmådde han endast genom att lemna lektioner åt gossar och derigenom göra sina kunskaper fruktbärande.

Paul ryggade icke tillbaka för de svårigheter, som härmed voro förknippade. Han lifvades af hoppet att kunna i handling bevisa sitt hjertas djupa tacksamhet.

Det ena olycksslaget skulle likväl följa på det andra.

Han förlorade sin mor, som dukade under för ett lidande, som redan länge hade tärt henne, och om han äfven nu ärfde det lilla hon hade och derigenom kunde något förbättra sin tryckta ställning, så träffade honom dock den bittra förlusten så smärtsamt, att han förlorade kraften att rätt kunna sköta sina lektioner, hvilka han derför förlorade den ena efter den andra.

Allt mera dyster blef hans stämning, då döden sedan äfven förlossade Anna von Holten och strax derpå äfven hennes mor från deras af lidanden och försakelser fylda lif. Det tycktes honom som ett bittert hån af ödet, att han just nu genom en aflägsen slägtings död blef egare till en liten förmögenhet. Med glädje hade han hungrat, om det förunnats honom, att kunna

lindra deras lott, som hade bevisat honom välgerningar. Och nu när dessa hade dött i elände, fick han gods och guld!

Han hade förlorat lusten att åter upptaga sina studier, åtminstone för så vidt de afsågo att bereda honom en oberoende existens. Hans äregirighet hade slocknat. Han hade ingen mera i verlden, som gladde sig åt hans framsteg, som hyste intresse för honom, men han hade dessutom gjort ännu en erfarenhet, som blott kunde öka hans allt starkare vordna beslut att draga sig från menniskorna och tillbringa sitt lif i ensamhet.

Under sin vistelse i Stockholm hade han blifvit bekant i en välmående köpmans hus, och dennes dotter, en sextonårig flicka, hade varmt besvarat den känsla han hyste för henne. Den unge studenten, som förde ett exemplariskt lif och tycktes hafva en vacker bana som läkare framför sig, syntes köpmannen icke vara något dåligt parti för hans dotter. Föräldrarne hindrade derför icke de båda unga att träda hvarandra närmare, — men knappt hade Pauls yttre ställning förändrat sig, då man i detta hus, der han väntat deltagande, först stängde dörren och drog sig tillbaka från honom, liksom om olyckan hade vanärat honom.

Pauls böjelse för köpmannens dotter hade lyckligtvis ännu icke slagit djupare rötter, än att han lätt hade kunnat öfvervinna denna villa, men en sådan erfarenhet hade dock blott kunnat öka bitterheten i hans själsstämning och höja hans menniskoförakt.

Så öfvertog han då, trots sin ungdom, ett ensamt beläget litet landtbruk, som hade tillfallit honom och fröken Brinck, hans sista anförvandt, såsom gemensamt arf, i det han blef egare och lät fröken Brincks andel stå inne som hypotheksån. Här i ensamheten, fjerran från menniskor, lefde han för sina studier och skötte sitt lilla jordbruk.

Han blef under årens lopp allt menniskoskyggare och allt mera bitter. Så snart han kom i någon tillfällig beröring med menniskor lärde han alltid på nytt känna menniskornas otacksamhet, opålitlighet, nyfikenhet, skadelystnad och afund.

Just den, som undflyr menniskorna, är mest utsatt för dessa deras dåliga egenskaper. Den som söker undvika hvarje process, hvarje strid, och hellre låter sig bedragas än klaga, honom tror hvar och en sig kunna förfördela.

Den som skänker sitt fulla förtroende åt sina underordnade i stället för att se upp med dem, han frestar dem till lättja och opålitlighet. Och så gick det äfven för Sjöborg. Hans åkrar buro liten skörd, hans eget folk bedrog honom lika väl som de personer i staden, hos hvilka han gjorde beställningar eller inköp! Han fick veta, att man i de kringliggande byarne, der han hade hjelpt många fattiga och sjuka, kallade honom en förryckt eller också en girigbuk, som rufvade öfver sina skatter.

Så kom det sig, att han slutligen äfven undvek personer, i hvilkas sällskap han skulle hafva gjort bättre erfarenheter, såsom till exempel doktor Hjelmstedt och patron Friberg. Väl hade Augustas personlighet väckt hans intresse, men han var redan allt för mycket inväxt i sina fördomar för att hålla det för möjligt, att en ung flicka kunde betrakta honom med andra än nyfikna blickar. Annu mindre kunde han våga att hängifva sig åt den vanskliga förhoppning, att han hade uppväckt något varmare intresse.

Och likväl hade tanken på den unga flickan, som han aldrig hade talat vid, men hvilken han knappt hade vexlat en blick, ofta sysselsatt honom mera och lifligare, än han ville tillstå för sig sjelf.

När han gick i skogen för att söka växter för sitt herbarium och för sina studier, så hade han ofta ertappat sig med att hafva slagit in på vägar, på hvilka han hade mött Augusta, och om han än undvek äfven henne liksom alla andra, såg han sig dock om efter henne och sökte med sina ögon i hemlighet hennes gestalt. Och när han arbetade i sitt laboratorium och grubblade öfver blandningarne af salter och syror eller extraherade ether, och han då erinrade sig sin ungdoms äregiriga längtan att göra en för vetenskapen vigtig upptäckt, så kände han, att det nu

äfven för honom fanns en arbetets belöning, som kunde göra honom lycklig. Fick Augusta Friberg veta, att han hade åstadkommit något ovanligt, så skulle hon högakta honom och icke hålla honom för en till hälften förryckt menniska.

Så hade han skapat sig en drömverld, i hvilken han uppfriskade sig och berusade sig, men han gjorde ingenting för att göra verklighet af dessa drömmar och rycka sig fri från det ensamhetens bann, i hvilket han frivilligt hade lyst sig.

Han sålde åtskilliga kemiska preparat, som han hade gjort, till högt pris i Österköping, men han höll sin adress hemlig för afnämarne. Han hade lemnat anonyma bidrag till både in- och utländska medicinska tidskrifter, som gjort stort uppseende, och han hade blott behöft namngifva sig som deras författare för att göra sitt namn berömdt. Men han underlät detta, fastän han väl tusen gånger frågade sig, med hvilka ögon Augusta väl skulle betrakta honom, om hon visste, att det var han, på hvars omdöme i vetenskapliga tidsskrifter verldsberömda professorer hade åberopat sig i sina verk.

* * *

Då blef han misstänkt för ett skamligt och eländigt brott, och om han blef nedslagen och upprörd öfver att blifva störd i sina studier, beröfvad friheten och insatt i fängelse, så led han dock aldramest af den tanken, att Augusta nu skulle hålla honom för en dålig menniska.

Folket kallade honom den förryckte magistern. Nu bäfvade han för, att detta öknamn skulle blifva sanning, att i hans hjerna den åder skulle springa, som förenar sjelfmedvetandet med materien. Var det icke redan vansinne, att han ännu tänkte, att Augusta skulle kunna sysselsätta sig med honom. Skulle hon kunna bekymra sig om en menniska, som man misstänkte för mord?

Det brann i hans hjerna. Så länge man icke hade upptäckt den verklige mördaren, skulle misstanken låda vid honom,

vare sig han blef frigifven eller ej. Och på ett sällsamt sätt påminde honom i dag anblicken af Konrad Nordgren om den, genom hvars förvållande hans välgörares familj hade dukat under och hans eget lif erhållit en afgörande vändning.

Adéle hade talat med honom om en man, som ville gifta sig af kärlek, som var ung och rik och elegant. Den ende bland dem, som följde hennes stoft till grafven, på hvilken detta passade in, var Konrad Nordgren, sonen till den man som förstört familjen von Holtens lycka och förorsakat majorens sjelfmord.

Adéle hade antagligen icke anat, i hvilket förhållande den äldre Nordgren hade stått till Pauls fosterfar. Då Pauls far dog, hade han bott i Lidköping. Hans fars närmare anförvandter hade aldrig bekymrat sig om honom eller hans mor. Adéle, som var slägt med honom på ännu längre håll, hade väl knappt hört talas om honom.

Men om denne Konrad Nordgren varit den mördades trolofvade, så var det väl äfven han, som hade inverkat på undersökningen i mordet, och då hade Sjöborg kanske Nordgren att tacka för det han blifvit föremål för en skamlig misstanke. Adéle hade antagligen för sin fästman icke gjort någon hemlighet af, att hon hade uppsagt inteckningen hos Sjöborg.

Blodet strömmade varmare genom Sjöborgs ådror vid den tanken, att det sannolikt var en Nordgren, som han hade att tacka för den lidna skymfen.

Oskar Nordgren hade morgonen före häktningen sagt honom, att han hade att vänta ett bref från Konrad, men han hade icke erhållit något sådant. Deremot hade polisen blifvit mycket noga underrättad om honom. Polisen visste, att han hade besökt Adéle och varit i tvist med henne.

* * *

Sjöborg begaf sig till den dödas bostad för att tala vid hennes värd och inhemta några närmare underrättelser om i

hvad förhållande Adéle hade stått till Nordgren. Herr Majberg mottog honom höfligt, men förhöll sig mycket tillbakadraget i sina utlåtanden.

„Jag vet blott," sade han, „att herr Nordgren förde den aflidnas affärer och i hennes namn hade i uppdrag att köpa mitt hus. Herr Nordgren har nu afslutat detta köp för egen räkning. Han har nu tillstått för mig, att han äfven förut haft denna plan i bakhåll, ty fröken var mycket vankelmodig och opålitlig i sina beslut. Herr Nordgren skulle väl aldrig hafva yttrat sig på detta sätt, om han hade trott sig berättigad att fordra och vänta fullt förtroende af fröken Brinck. Ryktet att han skulle hafva friat till henne är troligen en uppfinning af den dödas uppasserska, som bor i våningen ofvanför."

Sjöborg beslöt, då han här icke fick höra något närmare, att uppsöka fru Walter, och begaf sig för detta ändamål upp till vindsvåningen och ringde på.

ADERTONDE KAPITLET.

Sjöborgs sammanträffande med Emma.

Konrad Nordgrens lidelsefulla och våldsamma natur var icke skapad för långvariga intriger. Om han än kunde spinna sådana, hade han dock ej tålamod att systematiskt genomföra dem. När han erfor, att Verner Lindén hade inlöst Örnbergs vexel, skummade han af raseri, och han trodde sig icke kunna svårare såra Therése och hennes bror, än om han följande dag kunde fara ut på promenaderna med en älskarinna och visa hela verlden, huru likgiltig Therése hade varit för honom.

Hade han föregående dag för att göra Emma säker, då hon skulle afhemta skjortor i hans bostad, hållit sig borta, och hade han derigenom verkligen förmått att skingra Emmas misstankar mot honom, så glömde han dagen derpå, att här blott

var möjligt att triumfera, om han gick långsamt och försigtigt till väga. Från kyrkogården skyndade han direkt till Emma.

Han fann henne arbetande på hans skjortor. Fru Walter skickade han ut i ärende och uppdrog åt henne att då hon återvände köpa ett par flaskor vin och besörja en god sexa.

„Emma måste hafva mera stärkande näring," sade han. „Hon ser sjuklig ut. Äfven Er skall litet vin göra godt."

„Jag har köpt huset," började han, då han blifvit ensam med Emma. „Jag är nu er värd och säger upp Ert kontrakt."

Han sade detta i skämtande ton, men då Emma likväl visade bestörtning, tillade han, att han ämnade låta henne utan förhöjd hyra öfvertaga den våning, som fröken Brinck hade haft, emedan han i alla fall ej kunde hoppas finna någon hyresgäst till densamma.

Emma rodnade häftigt. Hennes kvinliga instinkt sade henne, att en frestelse förelåg. Hon såg icke upp, men hon kände, att hans af oren begärelse flammande öga var fästadt på henne.

„Det gör mig ondt," fortfor han, då hon icke svarade, „att jag nödgas meddela Er, att nya för Fromberg graverande bevis blifvit upptäkta. Det är uppenbart, att ni har ganska mycket bedragit Er på den karlen. Ni måste slå bort alla tankar på honom. Till och med om han blefve fri, hvilket icke är troligt att han blir, så hvilar en vanärande misstanke på honom. Han är i alla fall ingen passande man för Er. Er svaga kropp fördrager icke det hårda arbetet. Jag skall ställa om för Er, att Ni när som helst får en man, som tillhör samhällets bättre kretsar och kan erbjuda Er en annan ställning, än en handtverkare kan göra. Jag fäster mig ej vid, om det kommer an på några tusen kronor för detta ändamål?"

Emma reste sig.

„Herr Nordgren," sade hon med darrande röst. „Förlåt mig. Jag behöfver tråd. Jag måste gå ut till en handelsbod . . . "

„Ni vill undfly mig. Emma, Ni har ännu aldrig smakat verldens glädje. Ni försyndar Er mot den skönhet, som Gud har gifvit Er, om ni förstör er kropp genom detta arbete och förderfvar Edra vackra ögon.“

Han ville fatta hennes hand, men hon drog den tillbaka.

„Så tvär och kallsinnig Ni är! Emma, jag vill icke göra Er något ondt, men det skulle glädja mig att en gång få se er i eleganta kläder såsom en fin dam och att få vid Er sida åka omkring i staden. Det skulle väl äfven bereda er något nöje att få föra ett sorgfritt lif. Jag svär, att jag icke skall fordra något, som ni behöfver rodna öfver och som ni icke frivilligt kan gifva mig. Låt oss till en början gå tillsammans i ett damskrädderi. Jag vill låta kläda upp er. I andra kläder skall ni äfven hysa andra tankar . . . .“

„Nog herr Nordgren,“ afbröt hon honom. „Jag ser nu, att ni har ljugit för mig, då ni sagt, att ni var förlofvad. Edra anbud äro skymfande för en hederlig flicka, och en hederlig flicka är jag och vill jag blifva. Lemna mig nu. Jag ber derom, jag fordrar det!“

Konrad log.

„Ni visar er värd på dörren,“ sade han. „Det får ni icke. Dock nog med skämt. Ni önskar allvar, och ni skall få höra sådant. Jag erbjuder hvad ni önskar, om ni besvarar min kärlek. Men försmår ni mig, så skall jag hämnas. Jag låter icke leka med mig. Jag tål ingen i mitt hus, som springer efter en smedgesäll, som är misstänkt för ett mord. Är ni så vansinnig, att ni visar tillbaka mina anbud, så skall ni få smaka på nöden och eländet. Det skall göra er mjuk. Jag begär ingenting, som behöfver förefalla er svårt. Jag har ju ännu icke ens bedt om en kyss. Ni har alltså ingen orsak att möta mig med en sårande stolthet och spela den förföljda oskulden i otid. Utmanar ni mig dertill, så skall ni få ångra er, att ni föredragit min fiendskap framför min vänskap. Jag är envis, och om man retar mig dertill, så kan jag äfven hata och för-

följa. Det skall kosta mig ringa möda att göra det omöjligt för er att finna arbete och bostad. Jag varnar er. Ännu känner ni mig icke.

„Jag känner er tillräckligt för att förakta er och edra hotelser. Hellre vill jag svälta än af er mottaga en enda smula bröd. Lemna mig, eller jag ropar på hjelp.“

Hon ville skynda till dörren, men han höll henne tillbaka. Vrede och begärelse sammanflöto till en flamma. Den sårade och förolämpade kvinnan var skönare än någonsin. Han tryckte henne med våld intill sig, då hon ville slita sig ur hans armar. Han brann af lidelse.

I samma ögonblick som hon höjde ett ångestfullt nödrop, ringde det på dörren.

Han förskräcktes. Han ville icke, att hon skulle anklaga honom för att hafva brukat våld.

„Tig“, hviskade han, „och jag skall icke mera förfölja er, men ve er, om ni blottställer mig.“

Emma ryckte sig lös ur hans armar.

„Släpp mig,“ ropade hon. „Eller skriker jag på hjelp. „Ni är en eländig usling.“

Dermed ilade hon ut. Konrad följde henne, sedan han fattat sin hatt.

„Farväl, mitt vackra barn!“ sade han.

I sitt upphetsade tillstånd tog han en ton, liksom drefves han af ett störande besök att skiljas från en älskarinna. Han skulle tillagt några ord i samma anda, men orden stannade på hans läppar, då han utanför dörren fick se den man, som han hade sett hos den mördade. Det var Sjöborg, på hvilken han vältat misstanken för sin egen gerning, och som han trodde vara i fängelse.

Huru kom det sig, att denne man var fri, och hvarföre kom han hit?

Nordgren öfverfölls af en rysning, det svindlade för hans ögon. Hvarföre blickade denne man så sällsamt dystert på

honom. Det såg ut, som om Sjöborg kände honom, och han hade dock före denna stund icke träffat honom.

„Jag vill icke störa, herr Nordgren!“ sade Sjöborg, och såg förvånad på den unge mannen, som stirrade på honom, liksom han hade varit ett spöke.

Nordgren svarade icke. Han var icke i stånd att få fram ett ord. Tungan klibbade vid hans gom. Han kände sig liksom förlamad.

„Ni stör icke,“ ropade Emma. „Jag ropade efter hjelp. Beskydda mig, min herre.“

„Hon är icke rätt klok,“ mumlade Nordgren och skyndade utför trappan för att undfly de blickar, som Sjöborg fästade på honom.

„Hvad vill det säga?“ frågade Sjöborg, „Behöfver jag beskydda er? Har jag då icke stört?“

„Den eländige hotade mig. Han är falsk alltigenom. Han ville påtvinga mig sina välgerningar och göra mig till sin älskarinna. Han vill göra mig husvill och brödlös, emedan jag föraktar och hatar honom.“

„Lugna er mitt barn,“ sade Sjöborg, som under tiden hade trädt in i rummet. Han sade detta med mild stämma, ehuru han icke rätt visste, om hon icke spelade komedi med honom, ty de ord Nordgren yttrat till henne, då han öppnade dörren, häntydde på ett helt annat förhållande dem emellan än hon uppgaf.

„Berätta mig, hvad som har händt er, och om ni verkligen behöfver och förtjenar hjelp, så kanske jag är rätte mannen dertill, ty jag vill gerna korsa en skurks vägar.“

Emma fattade genast ett oförklarligt förtroende till den allvarlige mannen, fastän hon eljest var tillbakadragen och försigtig. Hon skildrade i korthet, hvad som hade händt henne och huru Nordgren hade hotat henne, men huru som hon äfven kände sig hjelplös, då hennes trolofvade var häktad såsom miss-

tänkt för mord, och man derföre icke mera ville sätta tro till henne.

„Men min Karl är,“ utropade hon under tårar, „lika oskyldig som jag sjelf till det förskräckliga mordet. Jag kan ansvara för honom, så sannt Gud lefver, menniskorna må säga, hvad de vilja. O, min herre, ni kan icke tänka er in i den fattiges läge, men vår heder är för oss lika helig som de rikas för dem, och hellre vill jag svälta ihjel än äta ett enda stycke bröd med vanheder, och Karl tänker på samma sätt. Han är trofast och ärlig som guld.“

Djupt skakad räckte Sjöborg Emma sin hand.

„Jag kan väl förstå hvad ni känner,“ sade han, „ty jag kommer just i dag ur fängelset. Jag har varit häktad för misstankar om samma brott, och jag är oskyldig.“

Emma stirrade på den främmande. Talade han sanning, och derpå kunde hon icke tvifla, så var han den slägting till fröken Brinck, som Nordgren hade omtalat såsom skyldig. Var denne fri, så hvilade nu misstankarne . Karl ensam.

„Mitt namn är Sjöborg,“ fortfor Paul, som gissade hennes tankar. „Ni har väl hört, att jag samma dag som min kusin blef mördad hade varit hos henne, och att man derföre misstänkte mig. Skymfen af denna misstanke skall hvila på mig, äfven om jag är frigifven, ända till dess den skyldiges upptäckande icke tillåter något tvifvel om min oskuld. Jag skulle sålunda redan af detta skäl uppbjuda allt för att upptäcka den verklige mördaren, äfven om icke min pligt som den mördadas närmaste slägting ålade mig detsamma. Anser ni derföre, att er trolofvade är fri från all delaktighet i det förfärliga brottet, så kan ni skänka mig ert fulla förtroende. Jag skall söka mördarens spår, och jag hyser det lifligaste deltagande för hvar och en, som liksom jag oskyldigt lider för en falsk misstanke.

Pauls ton och hela väsende väckte förtroende, och Emma berättade för honom allt, som han hade hört af sin mor om den mördades lefnadsvanor, hennes yttranden under de sista dagarne,

(Fortsättning följer.)

Deodat Léjards i slaget vid Kamierz.

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

och hvad hon visste om de omständigheter, som hade ledt misstankarne på Karl Fromberg.

Emmas ord öfvertygade Sjöborg om, att Konrad Nordgren hade varit densamme, som Adéle menat, då hon talat om sin friare, helst då han erfor, att Nordgren nu för egen räkning köpt huset, som Adéle haft spekulationer på.

* * *

Af de frågor, som borgmästaren hade förelagt Sjöborg under olika förhör, hade han erfarit, att rätten var på det oklara med hans kusins förmögenhetsställning, och att framför allt ingen lista hade funnits öfver hennes värdepapper och utestående kapitaler. Det förvånade derföre Sjöborg utomordentligt, att Nordgren, om han stått i ett så nära förhållande till den mördade, som verkligen tycktes hafva varit fallet, icke härom kunde lemna någon upplysning. Då man kände den stora ängslighet och försigtighet, med hvilken Adéle hade vaktat sina penningar, syntes det helt otroligt, att hon icke skulle hafva lemnat en afskrift af nummerlistan åt en andra person, så att i händelse af en stor brand eller en stöld papperens förlust skulle kunna bevisas.

Han hade redan inför domaren yttrat, att en försäljning af värdepapperen ju måste röja tjufven, men hade äfven observerat, att denna anmärkning icke gjorde något godt intryck. Borgmästaren hade svarat, under det han skarpt fixerade Paul, att tjufven antagligen hade känt den mördade tillräckligt väl för att räkna derpå, att hon icke skulle hafva anförtrott en tredje person att innehafva en afskrift af förteckningen, redan för att icke låta någon ana, huru mycket hon egde.

Paul hade insett sanningen i detta resonnemang, så länge han hade tviflat på, att Adéle verkligen hade haft någon friare, som hade trädt henne så nära, att hon på fullt allvar hade kunnat tänka på ett giftermål. Nu måste han döma annorlunda. Hade Adéle så långt öfvervunnit sitt misstroende mot

menniskor, att hon just hade skänkt sitt affärsombud sitt förtroende, då hade denne icke genom smicker eröfrat hennes hjerta, — ty då skulle hon hafva varit dubbelt försigtig — utan han hade skött hennes penningaffärer så väl, att han blott derjemte behöft visa henne några galanterier för att helt och hållet vinna hennes hjerta.

Sjöborg måste sålunda antaga, att Konrad Nordgren af en eller annan orsak hade sagt rätten en osanning, då han uppgifvit, att han icke kunde lemna någon upplysning rörande den mördades förmögenhet.

Under det denna tanke lifligt sysselsatte Sjöborg, glömde han å andra sidan icke, att Emma hade anropat honom om skydd.

Då hon hade underrättat honom om allt, som han ville veta, sade han:

„Ni måste framför allt skaffa Er en annan bostad. Herr Nordgren skall söka hämnd för att Ni kompromet terat honom inför mig, och som egare af huset, hvari Ni bor, finner han dertill lätt tillfälle, om han söker ett sådant.“

På Emma kommo åter tårarne i ögonen.

„Hvart skall jag taga vägen?“ sade hon. „Min mor har förlorat inkomsten af uppassningen hos fröken Brinck. Jag har under de sista dagarne blott föga kunnat arbeta, ty mina ögon hafva varit förstörda af gråt. Den affär, för hvilken jag hittills arbetat, vill icke mer sysselsätta mig. Till herr Nordgren måste jag lemna tillbaka de penningar, som han tvingade på mig, Jag kan icke här betala hyran, och hvem tager en fattig sömmerska i sitt hus, då han hör, att min fästman sitter i fängelse misstänkt för ett mord.“

Tårar och snyftningar stockade den förtviflade flickans stämma.

„Förtvifla icke,“ sade Sjöborg djupt rörd. „Jag vill gerna hjelpa Er. Räcka fyrtio kronor till att här betala, hvad Ni är skyldig. Mera har jag för tillfället icke på mig.“

„Jag behöfver blott tjugofem, ty jag har af herr Nordgrens penningar blott tagit så mycket, att jag kunnat köpa det nödvändigaste, och han är skyldig mig arbetslön för dessa skjortor. Men huru kan jag taga emot penningar af Er? Huru skall jag kunna betala denna skuld? Jag vet icke, om mina krafter räcka till att försörja mig och min mor.“

„Sörj icke för den saken. Det är hvarje kristens pligt att hjelpa sin nästa.“

Samtalet blef afbrutet. Fru Walter hemkom. Hon hade i sin korg vin, bröd, kött och hvarjehanda lifsmedel, som hon köpt för de penningar herr Nordgren lemnat henne. Hon blef synbarligen oangenämt öfverraskad öfver att i Nordgrens ställe finna en annan främmande herre hos sin dotter.

Emma förklarade hvad som hade händt henne. Hon rodnade öfver, att hennes mor utan hennes vetskap hade gjort ett så vidsträckt bruk af Nordgrens frikostighet, men fru Walter tycktes icke dela hennes harm öfver Nordgrens handlingssätt.

Den gamla, redan något ålderdoms slappa frun, hade uppfostrat sitt barn i ära och heder, hade hittills vaktat henne för hvarje frestelse och till en början gillat Emmas tillbakadragna hållning gent emot Nordgren. Men från det ögonblick som det lyckats denne att bibringa fru Walter henne den öfvertygelsen, att han menade redligt, ville blifva deras välgörare och var förlofvad, samt icke tänkte något ondt med Emma, hade hon alltid vredgats på Emma, då denna icke varit vänlig nog mot den snälle herrn, som ville göra slut på deras nöd. Hon bäfvade af fruktan för, att Emmas misstankar och fördom mot Nordgren kunde föranlåta honom att icke mer bekymra sig om dem. Nordgren hade vunnit hennes fulla förtroende, och hon misstänkte nu, att den främmande var skulden till, att Emma var så kallsinnig mot deras välgörare. Förgäfves skildrade Emma för henne, huru Nordgren genom sin närgångenhet hade förolämpat henne. —

„Det är klart,“ sade hon, „att han blott har skämtat med

dig. Du bringar dig och mig i olyckan. Men jag tillåter icke, att främmande menniskor komma hit och alltjemt sätta upp dig. Hvem är denne herre, och hvad har han för ärende till oss."

Sjöborg gaf Emma en vink, att hon icke skulle nämna hans namn, förr än han hade aflägsnat sig. Han ville lemna dottern ensam för att lugna sin mor, hvarföre han bugade sig till afsked och gick. Emma följde honom ut genom dörren.

„Skrif till mig," sade han, „eller kom ut till Tomeby, om Ni kommer i nöd. Jag skall väl der lyckas förskaffa Er uppehälle och sysselsättning. Jag kan icke lemna någon annan garanti för att jag menar uppriktigt och icke skall svika ert förtroende, än min öppna förklaring, att jag icke är någon eländig usling, som sviker ett förtroende, och att jag gerna hjelper den, som är olycklig."

Dermed räckte han henne innehållet i sin börs och aflägsnade sig. Det föreföll Emma alldeles som om en far hade talat med henne, så viss var hon på att hon kunde hysa förtroende för honom. I nnat fall hade det ju varit henne omöjligt att mottaga de penningar, som han tillbjöd henne och som skulle sätta henne i stånd att återgifva Nordgren, hvad han hade skänkt henne.

* * *

Sjöborg märkte icke, att då han lemnade huset en civilt klädd polisman, som varit posterad i närheten, följde honom på afstånd.

En obeskrifligt välgörande känsla gjorde honom nästan glad till modet och förjagade den dystra sinnesstämning, hvaråt han förut hade hängifvit sig. Det föreföll honom, som om det måste bringa lycka, att han haft tillfälle att göra ett godt verk och han var öfvertygad om, att Emma förtjenade det deltagande, som han hade bevisat henne.

Hade han klagat öfver tyngden af det öde, som träffat honom sjelf, så hade han nu sett någon, som lidit ännu hårdare

och som likväl, efter allt att döma, var värd en bättre lott. Men han hade äfven korsat en skurks vägar, och denne eländige var Konrad Nordgren, en son till den man, som hade drifvit major von Holten i döden.

Sjöborg fann på hotel Bellevue sitt åkdon, och snart hade han staden bakom sig. Han andades åter skogens friska luft och närmade sig sitt hem. Drängen berättade för honom, att länsmannen och ett par andra embetsmän hade hållit husvisitation, men att allt blifvit lemnadt i god ordning.

Sjöborg sade icke ett ord. Han hade hellre hört, att han blifvit träffad af hvilka förluster som helst, än att den nesliga misstanke som hvilade på honom blifvit beseglad genom denna åtgärd.

Han ville icke fråga, hvad folk hade sagt om honom. Han kunde ju tänka sig, att alla skulle hålla honom för skyldig. Menniskorna tro ju så gerna ondt om sin nästa. Och hvarföre skulle man väl tänka godt om honom? Hvem hade haft orsak att taga honom i försvar och tala till hans fördel. Han umgicks ju med ingen, lefde ensam och hade städse undvikit att komma i beröring med menniskor!

Vid trappan till hans hus mottog honom hans gamla hushållerska och pigan. Han såg på båda, att de hjertligt gladde sig att återse honom. Det gjorde honom godt. Han tryckte bådas händer och tackade leende men dock innerligt rörd för den gröna guirland, med hvilken de hade smyckat ingången till huset.

Men hvad var det? På hans skrifbord stod i en liten vas en täck bukett af sällsynta doftande blommor, så smakfullt, lätt och omsorgsfullt bunden, att denna uppmärksamhet icke kunde härröra från hushållerskan, som hade pröfvat sin temligen smaklösa konst på guirlanden. Dessa blommor voro från en rik och med utmärkta rariteter försedd trädgård. Deribland funnos sådana växter, som endast blomma i orangerier.

„Hvad är det här?“ frågade han förvånad, och med en

aning, som han dock icke vågade att tro på. „Hvem har skickat mig detta? O, min Gud, hvem har beredt mig denna glädje?“

Hushållerskan log hemlighetsfullt och förklarade först att hon ingenting visste och sedan att hon ingenting fick säga. Sjöborg sjönk ned på en stol, hans ögon blefvo skumma, och han blygdes icke öfver sina tårar.

Han var hemkommen i den tron, att han nu skulle blifva ännu mera ensam än förr, en brännmärkt man, från hvilken hvarje menniska skyggt vände sig bort, och nu öfverraskades han af ett bevis på finkänsligt, innerligt deltagande, en uppmärksamhet som ännu aldrig hade kommit honom till del, sedan den dag, då han följde sin välgörare och hans dotter till grafven.

Hushållerskan kunde icke länge hålla stånd mot hans enträgenhet att få veta, hvem som var gifvaren.

„Jag har nästan lofvat att hålla det hemligt,“ sade hon, „men när Ni talar så, kan jag icke tiga. En ung dam har burit hit buketten. Hon sade, att hon kom på en väninnas vägnar, som af sjukdom hindrades från att visa Er denna uppmärksamhet, hvilken hon var Er skyldig, emedan Ni hade räddat hennes far ifrån döden.“

En skugga drogs öfver Pauls ansigte. Han hade tänkt på Augusta Friberg, och nu förstod han, att gifvarinnan var Ester Nordgren.

Han tog buketten i hand. Då märkte han mellan blommorna ett sammanrullat papper. Han öppnade detsamma.

De med fin handstil skrifna raderna lydde sålunda:

„Alla nödlidandes hjelpare och vän helsas hjertligt välkommen åter till sitt hem. Gud gifver rättvisan seger.“

Orden voro så affattade, att de icke kunde förråda gifvaren. Men huru visste Ester, att han var fri? Hvarifrån hade hon i hast fått dessa herrliga blommor i Tomeby? Hvem

var den väninna, som i hennes ställe hade burit buketten till hans boning?

Hushållerskan svarade på dessa frågor blott, att just då Sjöborgs bref hade kommit, som hade beordrat åkdonet till Osterköping, hade en flicka från någon af villorna kommit och frågat, om herr Sjöborg ännu var hemkommen. Den dam, som sedan hade kommit med buketten, bedyrade hushållerskan, att hon icke kände, fastän hon rodnade vid dessa ord. Afven beskref hon hennes yttre på ett sådant sätt att det kunde passa in på hvem som helst.

Sjöborg befallde drängen att gå till Nordgrens villa och i Sjöborgs namn efterfråga herr Nordgrens och fröken Esters befinnande. Ynglingen blef länge borta. Då han ändtligen återkom, träffade han Sjöborg i trädgården och berättade, att i synnerhet fröken hade blifvit glad öfver helsningarne. Han hade fått komma in till henne i sjukrummet, och hon hade noga frågat honom om allt. Afven fröken Friberg hade varit der.

Blodet strömmade varmt genom Sjöborgs ådror. Han hade icke vetat att Augusta var bekant med Ester. Om det hade varit hon, som hade gått Esters ärende. Augusta i hans hus!

Han måste skratta åt sig sjelf. Den fina, unga damen hade väl icke nedlåtit sig till ett sådant besök, och om hon det hade gjort, skulle hon väl hafva kommit i vagn, och hushållerskan skulle hafva känt igen spannet.

Han måste derför tillbakavisa denne idé såsom dåraktig, men det föreföll honom nu, som kunde han icke längre hata den gamle Nordgren så djupt som förr, sedan han fått veta, att Augusta umgicks i hans hus.

Paul uppsökte denna dag knappt sitt arbetsrum. Han kände icke igen sig sjelf. Då det var tid att gå till hvila, hade han ännu icke en gång sett efter, om allt var i ordning i hans laboratorium, och om man vid husvisitationen icke hade kastat hans böcker och anteckningar om hvarandra. Han hade nästan

blifvit likgiltig för allt, som annars nästan uteslutande hade sysselsatt honom.

* * *

Då han tidigt följande morgon vaknade, gick det honom nästan på samma sätt. Han hade haft ljufva drömmar, i minnet af hvilka han ännu dvaldes. Han hade derföre ingen lust att gå till arbetsbordet. Han gick ut i skogen. Hans hjerta var för fullt, och rummet var honom för qvaft.

Der borta vid eken löper gränsen af herr Fribergs egendom. Derifrån har man utsigt ända till parken vid Friberga, der han så ofta vid denna tid mellan buskarne hade sett en ljus klädning. I dag spejade han förgäfves efter densamma.

Han vandrade de vägar, på hvilka han brukade träffa Augusta vid hennes promenader. I dag behöfde han icke, när hennes klädning blef synlig, gå in bland buskarna för att gömma sig och blott förstulet blicka efter den hulda. Hon var ingenstädes att skåda!

Sviken i sina förhoppningar vandrade han hem. Han uppnådde den väg, som ledde från Tomeby till hans gård. Då skymtade en fruntimmersklädning mellan buskarne — men det var icke Augustas gestalt, det var en flicka, som närmade sig med snabba steg. Ändtligen kände han igen henne. Det var Emma Walter.

Hon fick se honom och påskyndade sina steg. Hennes ansigte glödde. Håret fladdrade för vinden. Hela hennes sätt och väsen bar prägeln af ett mycket upprördt tillstånd.

„Här är jag," ropade hon, när hon hade uppnått honom, och han såg hennes rödinflammerade ögon simma i tårar. „Jag har i Guds vida verld ingen menniska, som vill hjelpa mig mer än Ni. Förbarma Er öfver mig!"

Hon kastade sig ned framför honom på sina knän, tillintetgjord af smärta. Med åtbörder af vild förtviflan låg hon der, ett väsen, som liksom ett hetsadt villebråd ännu ej har upp-

gifvit det sista hoppet, men äfven är beredd på att få mottaga nådestöten.

„För Guds skull! Hvad har händt Er? Hvad vill Ni?“ frågade han och sökte uppresa den gråtande, som darrade i alla leder.

„Förbarmande! Rädda mig!“ ropade hon. Jag vill arbeta som piga. Jag vill förrätta de simplaste sysslor. Rädda mig blott från den skurken.“

„Ja, jag vill hjelpa Er. Lugna Er blott! Hvad har skett? Hvar är Er mor?“

„Det vet jag inte. Jag har sprungit hela natten igenom för att söka Er! Jag har gått vilse i skogen. Gud vare tack, att jag har funnit Er!“

Han förde flickan in i sitt hus. Hon behöfde hans stöd. Hon darrade i feber. Det förvånade icke hushållerskan. Han hjelpte ju så ofta sjuka, som han hade träffat i skogen, och Emma tycktes behöfva hjelp.

Han gaf henne några droppar af en flaska, och dessa uppfriskade och lugnade henne något litet. Hon hemtade sig så pass, att hon kunde berätta, hvad som hade drifvit henne hemifrån. Kort efter det Sjöborg aflägsnade sig, hade Nordgren återvändt till fru Walter, och då Emma vid hans åsyn hade flytt in i kammaren, hade han med modern fört ett längre samtal i hviskande ton.

„Jag vet icke, hvad båda hade aftalat,“ sade Emma. „Jag tror icke min mor om något ondt, men hennes hufvud är redan svagt. Hon låter lätt öfvertala sig af någon, som hon litar på. Hon förekom mig så sällsamt förändrad, så främmande och hemlighetsfull, hon log så förnöjdt och tycktes så lycklig, att jag anade ondt. Hon bjöd mig dricka af det vin, som hon hade köpt. Sjelf hade hon redan druckit och iskänkt ett glas åt mig. Jag vägrade först, men jag var törstig och matt. — Det föreföll mig, som om vinet hade haft en sällsam smak. Jag drack blott det enda glaset. Min mor drack mer. Hon blef meddel-

sam. Hon berättade plötsligt, att vår lycka nu var gjord, att Nordgren ville gifta sig med mig, att han hade svurit på sina redliga afsigter. Hennes ögon rullade. Hon blef allt mera rörd. Plötsligt tystnade hon och somnade. Jag blef illa tillmods. Jag kände mig tung i hufvudet. En fruktansvärd ångest kom öfver mig. Jag gick ut i köket för att hemta vatten. Der var det mörkt. Mina knän vacklade. Jag måste stödja mig mot väggen för att icke falla omkull. Då hörde jag plötsligt, huru någon utifrån stack en nyckel i låset. Dörren öppnades. En man trädde in. Jag ville ropa högt. Då öppnade han dörren till rummet. Vid lampans sken kände jag igen Nordgren."

„Förskräckelsen återgaf mig besinningen," fortfor Emma efter en kort paus. „Jag störtade ut till grannqvinnan och ropade på hjelp. Nordgren hörde mig och skyndade efter mig. Han ville föra mig med våld tillbaka, men madam Hansson hade redan hört mig. Då sade den skurken, att jag var drucken, och att han hade varnat mig för att dricka så mycket. Han ställde sig, som om han länge hade varit hos mig, och som om jag vore en dålig flicka, och endast vinet föranlät mig att spela den dygdesamma. Madam Hansson trodde honom och skrattade åt mig. Jag sade honom rent ut, att han hade blandat gift i vinet, jag bad madam Hansson tillkalla polis. Då sade den eländige — o, det är för skamligt, för infamt —!"

„Hvad sade han? Skammen drabbar ju icke Er, utan blott honom!"

„Han sade, att jag under en omfamning hade stulit en briljantring ifrån honom. Han hade velat låta mig behålla den, men om jag icke var förnuftig, så skulle han genast öfverlemna mig åt polisen. Dervid visade han madam Hansson sin ring och sade, att jag hade varit så vild endast derföre, att han hade sökt i min ficka efter ringen. Madam Hansson trodde allt hvad han sade. Hon kallade mig en otacksam slyna och en tjuf. Jag rusade bort. „Hon går i vattnet", sade madam Hansson och skyndade efter mig, men jag ilade utför trappan på gatan.

Jag var snabbare än hon och Nordgren. Jag hemtade först andan, då jag var säker, att de hade förlorat mig ur sigte. Jag ville till poliskontoret, men då kom jag att tänka på, att väl ingen skulle tro mig, då icke madam Hansson hade gjort det. Hem vågade jag mig inte, der lurade ju Nordgren på mig, och jag vet, att han framhärdar med sina lögnaktiga uppgifter, om jag icke prisgifver mig åt honom. Då tänkte jag på Er. Jag sprang hit till fots. Under nattens mörker gick jag vilse i skogen, men den gode Guden har hjelpt mig. Jag har funnit Er. Haf förbarmande med mig. Gud skall belöna Er!"

„Var Ni lugn," svarade Sjöborg, som skarpt hade iakttagit Emma, men äfven lyssnat med växande deltagande. Ert förtroende har icke bedragit Er, och äfven om jag icke redan hade lofvat Er min hjelp, skulle jag dock i alla fall erbjuda Er den. Det är hvarje kristens pligt."

Sjöborg visade henne genom en gest tillbaka, då hon ville tacka honom. Han försjönk ett ögonblick i eftertankar. Sedan ropade han på sin hushållerska.

„Fru Hagström," sade han. „Denna unga flicka skall bo här, tills jag hunnit skaffa henne en annan tillflyktsort. Gör derföre rummet bredvid Ert eget i ordning. Jag skall fara till staden och kommer sannolikt äfven att hit medföra flickans mor. Gör alltså i ordning att mottaga äfven henne."

Med dessa ord lemnade han rummet utan att gifva akt på hushållerskans förvånade min, som frågande stirrade än på honom och än på den unga flickan.

Han ropade på drängen att spänna för och fara till jernvägsstationen, men fru Hagström skyndade efter honom.

„Öfverväg noga, hvad Ni ämnar göra", ropade hon. „Jag kan inte lyda Er."

„Hvarföre kan Ni ej det, fru Hagström?" frågade han kort och bestämdt."

„Hvad skall folk tänka derom? En ungkarl som Ni tager en ung flicka i sitt hus!"

„Jag bjuder en tillfällig tillflyktsort åt en hjelplös medmenniska, tills jag funnit något annat ställe för henne. Hvad folk pratar, angår mig icke!“

„Men det angår mig. Jag nedlåter mig icke till att spela förkläde. Så tungt det än är för mig, men i sådant fall måste jag lemna Ert hus —“

„Fru Hagström,“ afbröt han henne. „Betänk Edra ord. Jag begär icke något orätt af Er. Men den, som icke har något medlidande med den olycklige, passar icke i mitt hus. Vill Ni gå, så hvarken kan eller skall jag hålla Er tillbaka.“

Fru Hagström hade förmodligen väntat en annan verkan af sin hotelse, och trots sitt upprörda tillstånd blef hon dock förskräckt. Hon började att gråta.

„Det är lönen för mina trogna tjenster,“ snyftade hon. „Ni visar mig på dörren och det för en kringstrykande slynas skull, en liderlig jänta —“

„Tyst,“ befalde Sjöborg, ty i samma ögonblick trädde Emma ut, som hade hört orden och gissade, att det var hon, som hade gifvit anledning till tvisten. „Skymfa icke en flicka, som Ni icke känner.“

„Jag stannar icke här,“ sade Emma, blek som döden och med af tårar nästan stockad röst. „För min skull skall icke friden i Ert hus störas. Jag bad ju blott om Ert beskydd. Jag skall söka mig en tjenst i byn —“

Hon vacklade. Ett anfall af vanmagt öfverföll henne, och hade Sjöborg icke sprungit till och mottagit henne, så skulle hon hafva fallit till marken.

Men nu ändrade fru Hagström sitt uppförande. Hon sprang för att hemta vatten, gned dermed den olyckligas panna och hjelpte Sjöborg att bära Emma in och lägga henne på en soffa. Den sjuka hemtade sig likväl icke på länge, och när hon ändtligen gaf tecken till lif, brast hon ut i en krampaktig gråt. Hennes puls slog med feberaktig hastighet.

„Detta är Ni skulden till," sade Sjöborg förebrående till fru Hagström, som stod der helt ängslig. Den stackars flickan kan få en nervfeber på kuppen, och sannolikt är till och med hennes lif i fara."

„Gud förlåte mig mina synder!" suckade den gamla frun. „Det hvarken jag tänkte eller ville. Och så vacker hon är, det stackars barnet. Jag vill gerna vårda henne, om hon är sjuk."

„Nu måste hon till att börja med bäras till sängs. Hon behöfver lugn och ro samt ett vänligt bemötande."

„Hon skall få min säng. Jag skall visst vårda henne väl, herr magister!"

I stället för att svara tog Sjöborg Emma i sina armar, och med en kraft, som fru Hagström icke hade tilltrott honom, bar han Emma uppför trappan in i hushållerskans rum.

„Bädda åt den sjuka," sade han derefter. „Jag skall göra i ordning ett medikament åt henne. Tag fort af henne kläderna, så att hon får luft."

Fru Hagström lydde och bäddade åt den sjuka, så snart Sjöborg hade aflägsnat sig. Förskräckelsen hade förändrat hennes lynne. Hon såg, att här var hjelp af nöden, men hon hade äfven erfarit, att Sjöborg icke lät leka med sig och att han icke ansåg henne för oumbärlig, och denna tanke blandade bitterhet i hennes deltagande.

Flickan var ganska vacker. För ett fult fruntimmer — så tänkte fru Hagström — skulle Sjöborg hafva intresserat sig mindre lifligt.

Här på landet undvek han hvarenda menniska, och i staden tycktes han hafva bekantskaper.

Hon måste foga sig, om hon icke ville förlora sin plats. Men hon kunde icke mera lefva i samma förhoppning som förr, att när Sjöborg en gång dog, han skulle skänka sin trogna vårdarinna allt hvad han egde.

Detta gaf att tänka på.

Sjöborg skickade sin kusk till staden för att hemta fru Walter. Den sjuka behöfde hennes hjelp.

NITTONDE KAPITLET.

Förbannelsens upphof.

Vi låta nu i vår berättelse fjorton dagar passera. Undersökningen om mordet har icke gjort några framsteg, misstanken har allt mer koncentrerat sig på Fromberg, och kriminalpolisens hela verksamhet går ut på att upptäcka smedgesällens medbrottslingar. Ty då Karl Fromberg hårdnackadt nekade sin skuld, fanns endast på detta sätt förhoppning att närmare kunna grunda anklagelsen emot honom och öfverbevisa honom.

Örnbergs sjukdom och hans allt intimare vänskap för Oskar Nordgren försatte ur verksamhet den ende, som följde rätt spår. De samtal, som borgmästaren haft med Örnberg under hans sjukdom, hade haft till resultat, att äfven Örnberg insett, huru intet berättigande förefanns att skada en man af Konrad Nordgrens samhällsställning genom fasthållande af en dylik misstanke och derigenom undergräfva hans anseende och heder. Man hade redan haft att förebrå sig, att Paul Sjöborg blifvit häktad i öfverilning, och utan att man derigenom kommit till något resultat. Men mot honom hade man dock haft vigtigare skäl och mera grundade misstankar än mot Konrad Nordgren.

Konrad kunde bevisa, att han under mordets föröfvande hade befunnit sig på ett annat ställe. Det hos den mördade funna brefvet konstaterade, att han hade afslagit att tillbringa aftonen hos fröken Brinck, emedan han var upptagen på annat håll, och han hade äfven besökt festen på stadshuset. Hans förstörda väsen förklarades af faderns plötsliga insjuknande, af en affärskris, som han öfvervunnit, derigenom att han i sista stun-

(Fortsättning följer.)

Gamla hufvudstaden, i Ryssland, Moskwas brand.

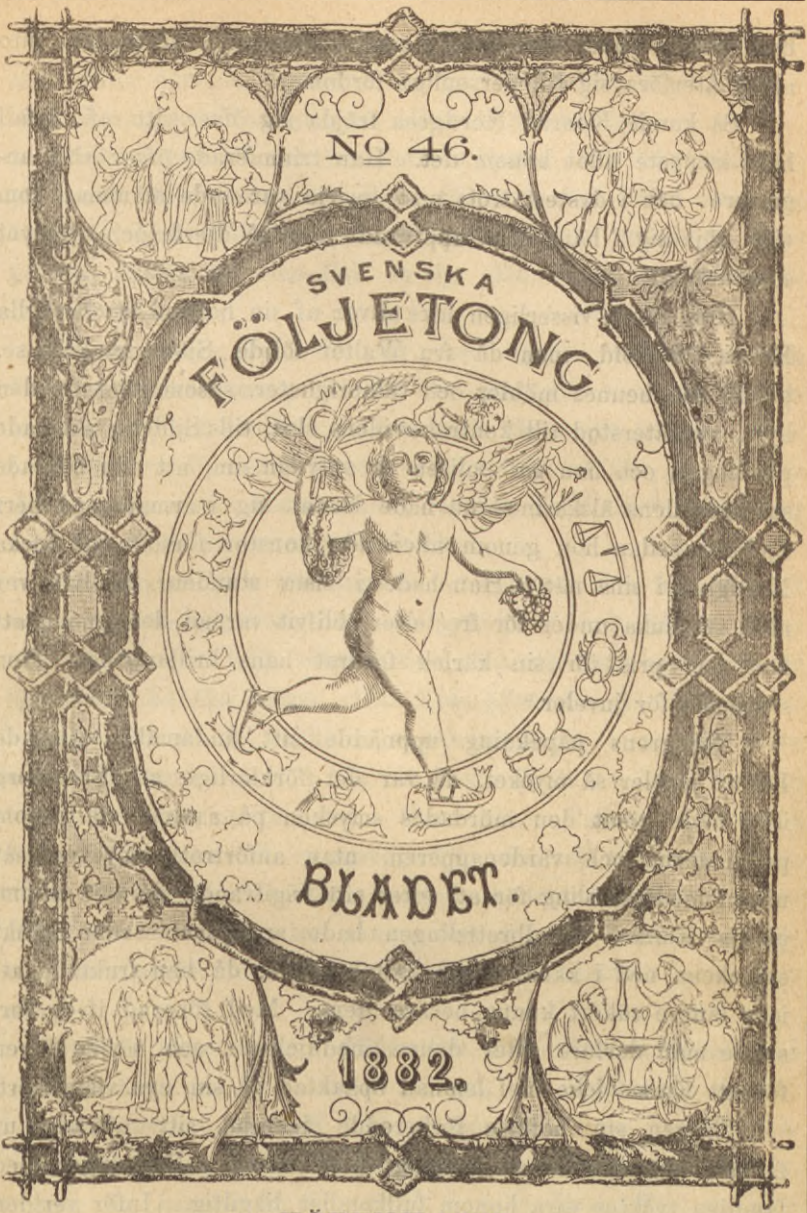

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

den erhållit öppen kredit hos Lindén. Örnbergs misstankar läto alltså återföra sig till personliga fördomar.

Så kunde Konrad Nordgren fröjda sig öfver sitt rof, i fall hans samvete tillät honom det. Han triumferade öfver sina angripare, och i dystert trots mot hvarje varnande stämma, som ville höja sig i hans inre, uppträdde han så djerft och oförsynt som möjligt.

Han gjorde visserligen icke allvar af sin hotelse att beskylla Emma för stöld, men då fru Walter följde Sjöborgs kallelse, behöll han hennes möbler och tillhörigheter, såsom pant för den hyra, som återstod till kontraktstidens slut, tills Sjöborg skickade penningar, och han gaf polisen en antydan om, att den häktade smedgesällens älskarinna nu hade kastat sig i armarne på herr Sjöborg, sedan hon genom allehanda konster försökt att locka Nordgren i sina nät. Han hade i sista stunden, då han var nära att duka under för frestelsen, blifvit varnad derigenom, att hon som pris för sin kärlek fordrat hans briljantring. Hon svärmade för juveler."

Nordgrens påpekning uppnådde sitt ändamål. Alskade Emma juveler så mycket, då var det förklarligt, att Fromberg icke hade gömt den mördades smycken på samma ställe som penningarne och värdepapperen, utan anförtrott smyckena åt någon medbrottsling för att efter sitt frigifvande dermed kunna glädja Emma. Medbrottslingen hade antagligen sedan sänkt smyckena ned i kanalen vid Svanbryggan, då han fruktade att icke längre säkert kunna bevara dem. Med förnyad ifver forskade man derföre efter denne medhjelpare och sörjde äfven för att Emma icke blef lemnad opåaktad på sin nya vistelseort.

Trogen sin hotelse förberedde Konrad sitt utträde ur faderns affär för att sjelfständigt etablera sig. Brytningen med familjen tycktes vara honom fullkomligt likgiltig. Inför verlden rättfärdigade han sig med den förklaringen, att då hans far icke ville afstå från att ruinera sig för Oskars skull, ville han sjelf icke på samma gång gå omkull.

Den gamle Nordgren hade nästan fullständigt tillfrisknat, men Ester darrade för honom — man hade icke vågat låta honom få veta att Konrad gjort allvar af sin hotelse.

Stämningen i huset var derföre dyster, och Augusta, som på senare tiden hade trädt Ester närmare, och hvars umgänge för Ester hade blifvit ett behof under hennes ensamhet, hade på åtta dagars tid icke låtit se sig. Hon hade låtit helsa, att hon var lidande.

Ester anade hvad det var, som tryckte väninnans hjerta. Läsaren har väl gissat, att det var Augusta, som för att bereda Sjöborg en glädje hade framburit väninnans bukett. Hon hade sjelf bundit denna bukett och framlemnat den så, att den skulle synas vara i Esters namn, emedan Ester hade anledning att bevisa Sjöborg en uppmärksamhet.

Vilhelmina hade för länge sedan berättat den nyheten, att den förryckte magistern hade en „väninna“ hos sig, en flicka från staden, som lupit efter honom och ställt sig sjuk, på det han skulle behålla henne. Han hade äfven hemtat till sig hennes mor, för att det skulle se anständigare ut, men man visste nog i byn, huru det stod till, och snart skulle troligen länsman taga i tu med osedligheten. Den vackra flickan var en lös tärna, älskarinna till en smedgesäll, som satt fängslad, misstänkt för mord. Magistern tröstade henne mycket ömt. Fru Hagström hade redan tre gånger sagt upp sin tjenst, men Sjöborg lät henne icke flytta. Hans sköna behöfde ju uppassning.

Kunde Ester än icke skänka full tillit till dessa Vilhelminas underättelser, var det än att antaga, att ondskefullt skvaller öfverdref mycket, så stod dock, trodde hon, qvar som ett faktum, att Sjöborg hade en älskarinna, som bodde hos honom. Denna var kanske en för öfrigt hygglig flicka, Sjöborg ville kanske gifta sig med henne — hvem kunde förtänka honom det! Men huru smärtsam skulle icke den känslan vara för Augusta, att hon oförsigtigt hade förrådt en öm innerlig böjelse

för någon som icke alls tänkte på henne och sannolikt icke en gång var värd hennes aktning.

Ester antog, att det var en slags blygsel häröfver, som afhöll Augusta från att vidare visa sig hos henne.

Ester kände sig sålunda ensammare än någonsin, och äfven i hennes hjerta hade ett visst agg mot Sjöborg slagit rot. Hvad som hon hade hört om honom hade förjagat från henne en tröst, som hon dittills hade haft.

Sedan Gustaf Nordgren börjat återvinna sina krafter, hade han upprepade gånger frågat efter de närmare omständigheterna vid hans sjukdomsfall och räddning. Ester hade ännu dröjt med att meddela honom några detaljer. Det var ju möjligt, att han kunde bestormas af mycket upprörande minnen, om namnet Sjöborg blef nämdt. Han måste dock förr eller senare få veta, hvad som hade skett. Man vågade icke dölja för honom, att han hade för sitt lifs räddning att tacka en man, som bar ett djupt hat mot honom i sitt bröst.

Så länge nu Ester icke hade något annat intryck af Sjöborg än det, som han gjort på henne den der förskräckliga aftonen, och hans frigifvande ur fängelset hade visat, att han var oskyldig till misstankarne för mordet, hade hon haft den trösten att tro, att Sjöborg var en ädel natur, och att han, då hennes far bjöd honom handen till försoning, icke skulle visa den gamle mannen på dörren.

Sjukdomen hade mycket förändrat Gustaf Nordgren. Han hade sett döden i ögat. Han hade blifvit påmind om, att han hvilket ögonblick som helst kunde ställas inför Guds domstol. Hans stämning hade blifvit vekare än eljest. Affärens gång efterfrågade han sällan, men hans ögon lyste af glädje, då Oskar berättade för honom, huru han nu inskränkte sig och fann sig väl dervid.

Det var lätt för syskonen att för fadern förtiga slitningen med Konrad och äfven att dölja, att han höll på att sjelfständigt etablera sig. Nordgren talade tydligen ogerna om Konrad

och tycktes icke taga illa upp, att denne icke mera kom på besök. Det var, som om han anade, hvad som förestod honom från denne son. —

Och så var det äfven. Oskar var hemma på besök. Gustaf Nordgren satt med honom och Ester i en berså utanför villan, medan fru Nordgren hvilade middag. Då inledde han sjelf det ämne, som syskonen skydde för att vidröra.

„Berätta mig nu," började han, „allt hvad som förefallit, sedan jag blef sjuk. Ett dunkelt minne föresväfvar mig, att äfven en annan läkare än Nelander har behandlat mig, och jag har märkt, att I med afsigt förtigen för mig mycket. Men nu vill jag veta allt, och framför allt hvad Konrad har för sig. Leder han ännu min affär, eller har han redan öfverlåtit detta bestyr på en annan?"

Ester darrade. Det sämsta, som hon hade att meddela fadern, anade han redan.

„Han leder ännu affären," svarade hon, „men han vill etablera sig för egen räkning. Han har skriftligen bedt mig att på ett skonsamt sätt meddela dig detta."

Gustaf Nordgren log sorgset.

„Jag har länge väntat det," svarade han. „Jag visste redan, att det en gång skulle komma derhän, innan sannolikt Konrad sjelf hade några planer. Det ligger hos honom en drift att skilja sina vägar från andras, som gör att han icke ens kan komma öfverens med sin far. Det är en förbannelse, som han ärft. Han har mitt blod, och Gud gifve, att han blefve den ende arftagaren af detta olyckliga arf, som går till tredje och fjerde led.

Ester och Oskar sågo förvånade på fadern. I dag hade han synbarligen icke feber och dock talade han som en feberyrande.

„Jag vill berätta Er det," fortfor Nordgren, då han såg sina barns förskräckta uppsyn. „Det heter i skriften, att Guds välsignelse är lofvad åt de rättfärdiges efterkommande ända

till tusende led, men att Gud straffar fädernas missgerning på barnen ända till fjerde led. Min farfar hade två söner, som båda voro köpmän. Han insjuknade svårt. Läkarne uppgåfvo allt hopp, men han dog ändock icke. Båda sönerna väntade på arfvet. Båda voro i bekymmersamma omständigheter, och behöfde penningar för att reda sig. Sådana kunde endast skaffas genom försäljning af faderns fastighet. Denna var skuldfri. Min farfar var en sträng, ordentlig man, som icke ville veta af lån, och som fordrade, att hans söner skulle hjelpa sig sjelfva.

Den gamle mannen låg på gränsen mellan lif och död. Han hade svåra plågor. För min far blef väntan lång. Han gaf sin far en dosis arsenik, som ändade hans lif. —"

„Min farfar dog," fortsatte Nordgren efter en paus — „och hvad jag nu berättar, bekände min far på sin dödsbädd. Förbannelsen af den fasansfulla gerningen förföljde min far under hela hans lif. Då han hade gifvit sin far arsenik, visade sig, att den sjuke var mindre svag, än läkarne och hans söner hade trott. Alla hade vänt sig vid den föreställningen, att han redan var oförmögen att uppfånga några intryck från den yttre verlden. Men han var blott oförmögen att uttala sina tankar och känslor i klara ord. Då hans söner för sista gången framträdde till hans säng, lade han handen välsignande på min farbrors hufvud, men min far visade han ifrån sig med en åtbörd, som troligtvis ingen annan märkte än min far, men som han aldrig kunde förgäta." —

Bröderna råkade snart i tvist om den döde faderns arf. Min farbror lät hellre göra sig orätt än han gick till domstol, men honom bragte arfvet välsignelse. Han blef en rik man och dog vid hög ålder. Hans enda barn, en dotter, blef lyckligt gift, och det lärer gå hennes familj väl.

Min far närmade sig aldrig mera sin bror. De dogo utan att hafva blifvit försonade, emedan min far afundades brodern hans lycka. Min fars äldste son dog, innan jag blef född. Det var ett olyckligt, sjukligt barn. Den andre sonen, Er far-

bror Karl, tog, som I veten, lifvet af sig för att undgå skammen att blifva straffad för en förfalskning. Till slut återstod jag såsom min faders enda barn, och han dog i sorg för min skull, ty då han dog var jag nära cession. — Jag har måst kämpa med ödet. Lyckan log emellanåt mot mig blott för att sedan så mycket snödare kunna lemna mig. Ofta var jag nära förtviflan. Förbannelsen för min farfars brott hvilar på mig — gifve Gud, att jag kunde försona det. Men jag fruktar, att förbannelsen går än vidare. Konrad har samma karakter, som min far har haft. För honom är penningar allt. Jag tackar Gud, att I båda tänken annorlunda. Han traktar efter att slå under sig min affär och drifva den för egen räkning. Jag vet det, han har hvarken någon kärlek till mig eller till Er mor. Fäderneförbannelsen har i hans bröst nedlagt en penningelystnad, som qväfver alla andra känslor. Jag är lycklig, att du icke har blifvit någon köpman, Oskar. Frestelsen ligger nära för hvar och en att i nödens stund låta sig ledas allenast af sitt eget intresse och icke af ädlare känslor. Men hos köpmannen kommer sedan äfven lidelsen med i spelet. Frestaren säger honom att han med ett djerft drag kan göra ända på all nöd och sedan göra de bedragna rätt igen, men stöder honom icke lyckan, så slå kombinationerna fel. Köpmannen är liksom spelaren. I lidelsens stund ser han icke den afgrund, som gapar framför honom. Han blickar blott efter guldhögarne, som vinka honom. Han glömmer familj, vänner, allt. Han aktar ingen lag, ingen inre stämma. Han spelar, och hans hela tillvaro darrar vid tärningarnes fall. Falla de lyckligt, så har han vunnit, då är han segrare. Falla de olyckligt, så är han förlorad, i fall han icke kan skaffa medel att börja spelet på nytt.“

„Du har också spelat på det sättet, pappa,“ sade Ester, bäfvande af rörelse, och det finnes väl folk, som hafva lidit genom dig och förlorat sin förmögenhet?“

Nordgren bleknade under inflytandet af sin dotters blickar.

Han kände att hennes fråga syftade åt något bestämt mål. Men han försökte att undvika svaret.

„Kära barn," sade han, „det är icke annat möjligt. Affärsmannen är icke ofelbar. Han vågar sina egna penningar på spekulationer. Den som gifver honom kredit eller insätter medel hos honom, spelar med och måste äfven vara beredd på att förlora sina penningar. Icke alla kunna blifva rika. Hvad den ene förtjenar måste ofta en annan förlora. Många insätta penningar under förbehåll af stora räntor och hög afkastning. Sådan lemna icke de solida papperen utan endast de lycklige spekulationerna, men der man hoppas på lyckan måste man vara beredd på olyckan. Jag har förtjenat stora summor och förlorat lika stora. Ofta har jag varit nära att kunna kalla mig millionär, ofta har jag stått nära ruin, och så som det gått mig, så har det äfven gått dem, som anförtrott mig sina kapital. De hafva vunnit eller förlorat med mig."

„Har du någon gång haft affärer med en familj Sjöborg?"

„Nej hvarföre frågar du så? Det kan väl hända, att någon med detta namn innehaft aktier i något af mina företag, ty aktier kunna köpas af hvem som helst, men jag erinrar mig icke någon med ett sådant namn —"

Nordgren tystnade plötsligt. Något tycktes dyka upp i hans minne, som förskräckte honom.

„Sjöborg," mumlade han för sig sjelf, och all färg flydde från hans ansigte. „Ja så hette antingen sakföraren eller ett vittne i en mycket ledsamt rättegång. — Huru har du fått höra det namnet Ester?"

„Pappa, då du träffades af slaganfallet, voro vi hjelplösa. Under det förskräckliga väder, som den natten rådde, ville ingen bonde fara till staden för att hemta doktorn.

Då träffade jag i byn en man, som kom åkande, och som bor här i närheten mycket tillbakadraget samt har hjelpt många sjuka. Han var genast villig att lemna sin hjelp. Men då han fick se dig, gnistrade vildt hat i hans ögon. Han tycktes känna

dig, och ville till en början icke hjelpa dig. Men snart fick hans bättre menniska öfverhanden. Han slog dig åder och räddade sannolikt ditt lif. Ännu under natten for han i det förskräckliga vädret efter provincialläkaren, doktor Hjelmstedt. Samtidigt telegraferade han till doktor Nelander. — Mannen heter Sjöborg. När Oskar sedan gick till honom för att tacka honom, hade han sagt, att på dig hvilade en skuld för oförrätt mot döda, som han icke kunde förlåta dig. Men han skall förlåta dig pappa, du skall godtgöra den der skulden, så godt du förmår, åtminstone genom erkännandets och ångerns ord."

„Du behöfver icke vara rädd för Sjöborg, pappa," inföll Oskar, då Nordgren med nedslagen blick satt der i synbar häftig inre rörelse. „Sjöborg har emellertid blifvit hårdt pröfvad af ödet. Man har misstänkt honom för ett mord, och han har en tid suttit häktad."

„Ett mord? — Hvem har blifvit mördad?"

„En slägting till Sjöborg, en gammal rik fröken i Österköping vid namn Adéle Brinck."

„Har hon blifvit mördad," ropade Nordgren med en så i ögonen fallande förskräckelse, att både Ester och Oskar blefvo ängslige för honom. „Hvem är mördaren? Har man fått reda på mördaren?"

„Herr Sjöborg var först misstänkt, men man har frigifvit honom. En smedgesäll lär nu anses vara den skyldige."

Nordgren andades åter.

„Har man fått fulla bevis mot honom?" frågade han, ännu darrande och upprörd. „Har han bekänt."

„Han är häktad, men han lär neka för brottet. Hvarföre frågar du härom så häftigt, pappa? Kände du den mördade!"

Nordgren svarade först efter en lång paus, under hvilken han förgäfves tycktes hafva kämpat med en påträngande oro, ty hans upprörda tillstånd tycktes tilltaga, fast han bemödade sig om att dölja detsamma.

„Fröken Brinck var en af mina bästa kunder," sade han, och stötte fram orden. „Konrad betjenade henne ensam. Han hade hennes förtroende. Man har alltså mördat henne. Har det äfven varit röfveri?"

„Man har stulit allt hvad hon egde i värdepapper och kontanter."

„Såå. Men man har väl funnit listan öfver hennes värdepapper?"

„Nej, den har icke blifvit funnen."

„Då kan väl Konrad lemna den. Han kan upprätta den samma ur böckerna?"

Nordgren tycktes nästan girigt vänta på svaret.

„Borgmästaren, med hvilken jag talat härom," sade Oskar, „påstår, att Konrad förklarat denna utväg vara omöjlig. Detta är så mycket mera beklagansvärdt, som det derigenom är omöjligt att ertappa tjufven, ifall han realiserar papperen."

Nordgrens ansigte hade blifvit hvitt såsom krita. Han reste sig, och fastän han darrade i alla leder, afvisade han den bestörte sonens hjelp och begaf sig ensam in i huset.

„Bedjen barn, bedjen!" sade han med darrande stämma, och förbjöd dem genom en åtbörd att följa honom.

„Hvad vill det säga?" mumlade Ester, blek af förskräckelse. „Hvem kunde ana, att just denna historia skulle så uppröra pappa! Men hvad går åt dig Oskar?" ropade hon med ännu större förskräckelse. „Du ser icke på mig, du är blek, du darrar, — huru är det med dig?"

„Fråga icke, Ester! — Gud bevara dig för den gräsliga — Gud skydde oss, och förbjude, att jag anat rätt —"

Han förmådde icke fortsätta.

„Du lägger mig riktigt på sträckbänk, Oskar! Tala! Skall jag dö af ångest?"

„Det är ingenting, Ester. Det var endast en förfärlig misstanke, som kom öfver mig. Jag vet ingenting."

„Du måste säga mig, hvad det är som ängslar dig, Oskar, Vissheten är icke så svår, som en sådan förfärlig oro.“

„Ester, det är sannolikt en dårskap, att jag oroar dig, men du har rätt, det är för sent att längre söka för dig dölja min fruktan. Pappa har tydligen samma misstanke, och han har dock ej märkt, hvad jag har sett och hört. Konrads beteende har sedan den dag, då fröken Brinck mördades, blifvit sällsamt förändradt. Hans väsen förvånar alla. Nu vet du allt!“

„Hvad vet jag? Helige Gud, Oskar, du tror väl icke — du misstänker väl icke —“

„Såg du, huru vår far bleknade? Konrad har haft mycket godt om penningar, sedan den dag, då fröken Brinck dog. — Pappa anser, att han hade kunnat lemna lista öfver hennes värdepapper. Konrad har bestridt detta —“

„Oskar, det är nedrigt. Så långt får ovänskapen med din bror icke förleda dig. O, huru du gör mig ängslig. Hvart och ett af dina ord är ett fruktansvärd gift —“

„Ester, jag ville gerna uppoffra min högra hand, om jag kunde säga, att agg mot Konrad hade förledt mig att misskänna honom.“

Ester sade icke ett ord mera. Hon reste sig efter en paus och smög sig fram till fönstret för att se efter fadern.

„Han skrifver,“ sade hon, då hon vände tillbaka.

* * *

En elegant ryttare kom i det samma framsprängande vid skogsbrynet. Syskonen igenkände genast Konrad.

Oskar reste sig och gick bort i trädgården för att icke behöfva helsa på brodern, som mot sin vana hade tillryggalagt vägen till häst i stället för att komma med bantåget.

Konrad helsade flyktigt sin syster och band sin af svett rykande häst vid ett af uthusen.

„Jag hoppas,“ sade han till Ester, „att pappa nu är så pass bra, att jag kan tala med honom om affärer.

„Om du blott dervid icke sårar eller förargar honom —“

„Sådant sörjer väl min bror för tillräckligt. „Hvar är pappa?“

Nordgren trädde ut. Han hade märkt Konrads ankomst.

„Gå du till mamma, Ester,“ sade han. „Håll henne och Oskar undan. Jag vill tala ensam med Konrad.“

„Jag beklagar,“ sade Konrad, sedan Ester aflägsnat sig, „att jag kommer och stör dig, då du af mina syskon har ett både bättre och angenämare sällskap, men jag skall icke stanna länge.“

„Det är mig angenämt att se dig,“ sade fadern. „Jag ämnade just att skrifva till dig. Men din ton tycker jag icke om Hvad gifver dig rätt att tro, att jag föredrager dina syskon framför dig?“

„Bespara mig svaret, pappa! Hvartill skulle det tjena att tala derom? Du har ju bevisat din dåraktiga svaghet för Oskar senast derigenom, att du befallt mig att ånyo lemna honom en betydande summa.“

„Du skall icke förlora något derpå, Konrad.“

„Deri misstager du dig, min far. Blott en lycklig tillfällighet har gjort det för mig möjligt att rädda din affär ur en svår kris.“

„Krisen vet jag af,“ sade Nordgren, „men vi voro ju ganska obetydligt engagerade.“

„Nej tvärtom, Jag förutsåg den omkastning i kursen, som nu har inträffat, och förlitande mig på mina kalkyler har jag spekulerat med alla disponibla medel. Segern är vunnen. Sedan jag dragit min andel, som tillkommer mig efter aftal, ur affären, och fastän jag betalt Oskars skulder, kan jag likväl uppvisa en betydande vinst, som affären lemnat dig under den tid jag skött densamma. Om du nu vill öfverlemna böckerna åt Rydgren, så kan han lungt fortsätta affären, tills du blifvit fullkomligt återställd.“

Rydgren var förste bokhållare på Nordgrens kontor.

Den gamle Nordgrens uppsyn hade för ett ögonblick uppklarnat, när sonen afgaf den gynnsamma berättelsen om affärens ställning. Men snart lade sig åter hans panna i dystra veck.

„Jag gaf dig likväl ingen fullmagt till vågade spekulationer," sade han. „Du kan icke med den lyckliga utgången undskylla, att du utan min tillåtelse satt vår förmögenhet på spel. Jag hade bestämdt förbjudit dig att företaga dylika spekulationer."

„Du dömer mycket strängt," sade Konrad rodnande och med bitter ironi. Oskar skall förlåtas, om han gång på gång bryter sitt ord och gör nya skulder. Jag klandras, derför att jag räddar affären från ruin och sätter dig i stånd att slösa bort penningar på Oskar.

„Du skryter öfver framgången men tänker icke på, hvilket ansvar du skulle hafva burit, om dina spekulationer slagit fel."

„Jag hade sörjt för, att de icke kunde slå fel. Det lyckades mig att i det afgörande ögonblicket få en öppen kredit."

„Hos fröken Brinck?"

„Nej. Hos Lindén. — Men huru kom du att gissa på fröken Brinck?" frågade Konrad, träffad af faderns allvarliga blick.

„Jag trodde det var hon, som hade hjelpt dig. Du hade ju hela hennes förtroende?"

„Så vidt, som hon kunde lemna sitt förtroende åt någon, men det var ganska ringa."

„Du hade dock alltid listan öfver hennes värdepapper."

„Jag?" ropade Konrad och förmådde icke dölja sin förskräckelse. „Det har aldrig varit fallet. Du misstager dig!"

„Jag vet, hvad jag säger. Jag har ju sjelf sett listan i dina händer, när du ombestyrt omsättningar."

„Du misstager dig säkert, pappa," svarade Konrad, som upprepade gånger vexlade färg. „Jag noterade de papper hon lemnade mig till omsättning, och antecknade de nyköpta papperen på hennes lista, som hon för detta ändamål vid sådana

tillfällen lemnade mig, men sjelf upprättade jag aldrig någon lista.“

„Du ljuger. Men låtom oss lemna detta!“

Konrads ansigte blef vid dessa faderns ord blodrödt.

„På en sådan förolämpning borde jag egentligen icke svara någonting,“ sade han, „ty du är sjuk och jag får icke öfverila mig. Men saken är för allvarsam, för att jag skulle kunna tiga. Om du icke vill inse och erkänna ditt misstag, så beskyller du mig för mened. Väg derföre dina ord och besinna dig. Du är ännu angripen af sjukdomen —“

„Nog nu, Konrad,“ afbröt fadern, och hans uppsyn blef dystrare än förut. „Om du har beedigat din uppgift, så kan jag, din far, icke påstå motsatsen, åtminstone icke offentligt. Låtom oss derföre bespara oss allt tal i detta ämne. Endast en fråga vill jag göra huru vill du bevisa, att icke en sådan lista låter sig upprätta ur böckerna.“

Konrad rodnade häftigt, då han svarade:

„På hennes särskilda önskan har jag icke noterat de sista omsättningarne. Hon fruktade, att taxeringsmännen skulle komma underfund med hennes verkliga förmögenhet och beskatta henne derefter.“

„Det hade du kunnat säga strax,“ svarade Gustaf Nordgren i kall ton. „Det kommer ju an på sista listan. Men sannolikt skall ingen förstå, huru fröken Brincks fruktan för, att genom eldsvåda eller annan olyckshändelse förlora sin lösa förmögenhet så plötsligt försvunnit, att hon icke mer sörjde för att en lista öfver hennes värdepapper fanns äfven i en annans händer.“

Konrad kände det hånfulla tvifvel på sanningen af hans ord, som låg i denna anmärkning.

„Du synes hysa ett svårt misstroende mot mig,“ sade han, och derföre ser du miste med din eljest skarpa blick. Jag har alltid trott att fastän fröken Brinck icke visade mig detta förtroende, så torde hon hafva visat det mot någon annan. Och

då hon hade en nära slägting, som äfven skulle blifva hennes arfvinge, så ligger det väl för hvar och en, som icke är intagen af personliga fördomar, nära till hands att antaga att hon åt denne hade lemnat sin lista. Sådana slutsatser gjorde åtminstone domstolen, och då denne slägting, en herr Sjöborg, äfven visade sig misstänkt genom andra omständigheter, blef han häktad."

„Sjöborg är nu fri," svarade Nordgren. Ester berättar mig, att jag har honom att tacka för mitt lif."

„Ester är en fjolla. Nelander påstår motsatsen, och det finnes skäl att misstänka, att Sjöborg lemnade sitt biträde här endast för att kunna visa, att han den aftonen befunnit sig långt från den plats, der mordet begicks."

„Han är fri, alltså tänker domstolen annorlunda. Du talar mycket afgörande mot en man, som jag är skyldig tacksamhet."

„Du vill väl bjuda honom hit. Ester önskar väl att göra hans bekantskap? Han är ju ett mycket passande umgänge för henne. Han har en älskarinna hemma hos sig, som bestulit mig, och han uppträder som hennes förmyndare gent emot mig. Troligen tager han henne med, om du bjuder honom hit."

„Ditt hån förråder orena källor genom den bitterhet, som deri uppenbarar sig," svarade Nordgren. „Om jag knyter någon bekantskap med Sjöborg, så har jag dertill andra skäl, och beder icke om dina råd. När önskar du träda ur min affär?"

„Jag har nu afslutat böckerna och besörjt uppläggandet af nya böcker, då jag icke önskar, att Rydgren får studera de gamla."

„Det var mycket försigtigt, Konrad."

„Faderns skarpa blick träffade. Konrad kunde icke mera tvifla på, att hans fars misstankar mot honom hade slagit fasta rötter. Fruktan och raseri blandade sig med hvarandra i hans bröst.

„Jag har en dödsfiende," sade han, och min bror Oskar har valt just den mannen till sin vän, fastän han duellerat med honom. Hans hat mot mig förenar honom med hvem som helst,

(Fortsättning följer.)

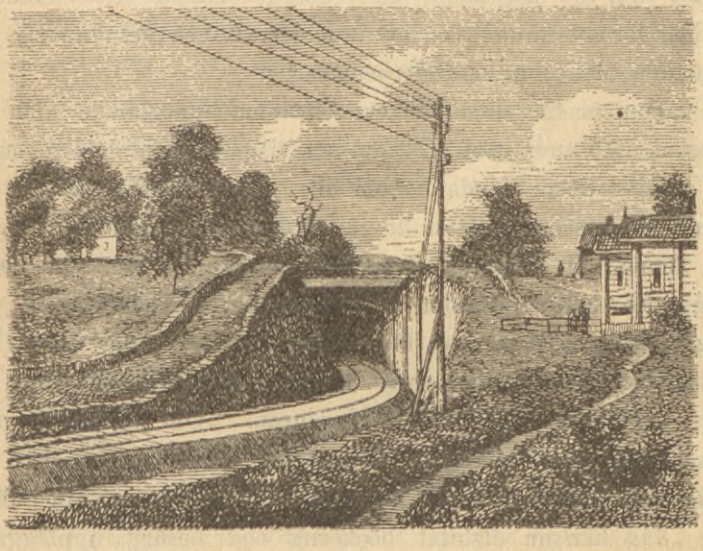

Tunneln vid Nyboda backe. (Vestra stambanan.)

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

som är min fiende. Jag ser af det sätt, hvarpå du behandlar mig, att Oskar har burit hit det gift, som mina fiender spruta efter mig. Men han må taga sig i akt för mig. Jag kunde ännu en gång förlora tålamodet och glömma, att han är min broder. Och då kommer jag icke att skämta. Jag skall veta att träffa den, som vill vara min fiende —"

„Pojke!" röt den gamle herrn darrande af vrede i alla leder. „Tig eller jag förbannar dig! Bort, och tacka Gud, att jag är en svag fader. Laga, att du räddar dig från vanära, men hota icke dina syskon."

„Om de sjelfva slita banden," sade Konrad trotsigt, „så har jag inga syskon. Har du några misstankar mot mig, så anklaga mig, men skymfa mig icke! Jag ser af ditt hat, att mina syskon äro mina ovänner. Jag angriper icke, men jag värjer mig för anfall. Den dag skall komma, då din Oskar skall hafva gjort dig till tiggare, och då skall jag erinra dig om denna stund."

Han tystnade. Hans far tycktes vilja sjunka tillsammans, så upprörd och skakad var han.

Oskar, Ester och fru Nordgren, som hade hört de sista häftiga orden, ilade till för att bispringa den sjuke. Konrad såg med en enda blick, huru de alla brutit stafven öfver honom, han skyndade att hemta sin häst, och ett par minuter senare sprängde han derifrån.

TJUGONDE KAPITLET.

Gustaf Nordgren och Sjöborg.

Då Oskar och Ester fört sin far till sängs, på det han skulle försöka att sofva och hemta sig från den upprörda sinnesstämningen, uppdykte en dyster bild för hans ögon, under det han sökte förjaga den gräsliga tanken, att hans son var en mördare.

Det var för öfver femton år tillbaka. Då kom han en dag från börsen. Han kände sig törstig, gick in på ett schveizeri och beställde en half flaska champagne. Då drog ute på gatan ett liktåg förbi. Det var den lille, anspråkslöse likvagnen, men i processionen följde män af alla stånd, höga officerare, embetsmän och borgare, och i allas drag låg en djup sorg. Man såg, att de icke fullgjorde en tom formalitet, utan att deras hjerta dref dem att följa en vän till grafven.

„Der köra de af med major von Holten," sade en af gästerna på schveizeriet." Han har skjutit sig sjelf, sedan han förstört sin förmögenhet på börsspel."

„Han hade anförtrott sin förmögenhet åt en skurk," inföll en annan, „åt en blodsugare, som till på köpet narrade honom att acceptera vexlar. Det är han, som har majorens död på sitt samvete."

Efter processionen följde en vagn, hvari några svartklädda fruntimmer sutto. Den ena af dem var nedbäddad i liggande ställning.

„Der är hans sjuka dotter, fortsatte en annan. Det vore för henne bättre, om man bure äfven henne till grafven. Hon är nu ett fattighjon."

Nordgren hade vändt sig bort, för att ingen skulle se hans ansigte. Champagnen ville icke smaka honom. Hon smög sig ut från schveizeriet, då han trodde sig obemärkt.

Han lofvade sig sjelf att sörja för dottern och enkan, för att derigenom försona skulden till fadern, så snart han dertill blef i tillfälle.

Inom åtta dagar hade konjunkturerna ändrat sig, och Nordgren hade penningar i sina händer. Men han uppskjöt nu verkställandet af sin föresats för att i stället med penningarne våga en större spekulation. Då blef han stämd om skadeersättning till Holtens qvarlemnade anhöriga. En herr Sjöborg uppträdde som deras målsman.

„Ni har ingenting att frukta," sade Nordgrens advokat. „Vill Ni godvilligt gifva någonting, så går det an sedan domstolen afvisat anspråken, annars inbilla de sig att de ha rätt att fordra något."

Nordgren fann rådet godt. Det kom icke till någon process emedan man öfvertalade de klagande att taga tillbaka sina yrkanden genom att försäkra dem, att de måste förlora. Nu sade Nordgren till sig sjelf, att om han nu gåfve dem ett understöd, så skulle det se ut, som om han hade dåligt samvete.

Kort derefter läste han i tidningen notifikationerna om Holtens dotters och enkas dödsfall.

„Då hade i alla fall inga pengar hjelpt," tröstade han sig. „Det hade endast fallit till arfvingarne."

Men ofta under nattens ensamma stunder, när sömnen icke ville komma, såg han det der liktåget, och det föreföll honom, som hade han hört, att von Holtens anhöriga hade dött i största elände.

„Många hafva blifvit ruinerade genom spekulationer. Der man hugger träd, måste också falla spånor" — så sökte han då att trösta sig, och ropade det inom honom: „Du är deras mördare," så försökte han en liknande tröstegrund.

„Generalen," sade han till sig sjelf, „som genom ett fel eller en missräkning förer tusenden i förderfvet, är derföre ingen mördare. Jag har äfven sjelf förlorat på mina spekulationer. Hvarföre litade Holten så blindt på mig? Hvar och en får sjelf svara för hvad han gör."

„De döda äro döda och begrafna. Hvad de lidit är glömdt. Verlden kan icke tillvita dig någonting. Gud skall förlåta dig." Så tänkte han ännu föregående dag. I dag hade Ester nämnt för honom namnet Sjöborg. Detta namn gjorde de gamla minnena åter lefvande. De döda voro döda, men hans synd var icke glömd. Sjöborg hade först velat låta honom dö och sedan på Esters bön hjelpt honom under tvekan. Nu då han erfarit, att ett vittne från den gamla tiden lefde, fann han ingen undskyllan för sina ger-

ningar. Nu darrade han för, att hans hustru och barn skulle erfara, huru nedrigt han hade handlat, så att de skulle komma att förakta honom.

Ännu tycktes mannen icke hafva talat om hemligheten. Han måste hindra honom att äfven framgent göra det, kosta hvad det ville.

Han tänkte efter, och allehanda förslag korsade hvarandra. Efter hans köpmannaöfvertygelse hade allt sitt pris.

Sjöborg var en klok man, då han väntat så länge med att höra af sig. Hvad ville han nu? Önskade han penningar, eller ville han hafva Esters hand?

Ester hade talat med värma om honom och för honom visat ett lifligt intresse. Konrad hade talat föraktligt om honom. Det syntes, som om Konrad redan hade gissat, hvad Sjöborg ämnade fordra.

Sent på aftonen, då Oskar hade återvändt till Österköping, talade Nordgren ännu en gång med sin dotter. Esters önskan, att han skulle försona sig med Sjöborg, stärkte hans aning, att hon älskade honom.

Nordgren beställde följande morgon en vagn för att personligen uppsöka Sjöborg. Han var skyldig denna uppmärksamhet åt den man, som möjligen hade räddat hans lif, det mottagande han skulle röna måtte nu blifva godt eller dåligt.

* * *

Då han kom till Sjöborgs lilla gods, var dess ägare icke hemma. Fru Hagström väntade honom först om en stund till middagen. Hon ville afvisa besöket, såsom Sjöborg alltid tillsagt henne, men Nordgren förklarade, att han skulle stanna. Han måste tala vid Sjöborg. Han ville sjelf taga allt ansvar på sig. Han tryckte härvid en femkronorsedel i fru Hagströms hand, och dermed var hushållerskan fullkomligt vunnen.

Nordgren föregaf, att han kände Sjöborg sedan gamla tider.

Han frågade efter hans lefnadssätt och verksamhet. Allt tycktes intressera honom, och han lofvade att icke förråda något.

Fru Hagström förde honom in i laboratoriet. Der kunde de bäst ohörda talas vid. Der kunde hvarken fru Walter eller Emma störa dem.

Det här är farliga gifter," sade fru Hagström och pekade på flaskorna. „Detta dödar på stället och detta bedöfvar. Magistern pröfvar kraften på djur och gör sedan medikamenter deraf, eller skickar dem till staden och säljer dem der på apotheken. Förr var det hans hela glädje, då han upptäckte en ny blandning, då kunde han glömma både mat och dryck och arbeta ända till sent om nätterna. Nu är det annorlunda, sedan han fick den der flickslinkan med det vackra ansigtet, så att en hederlig fru måste blygas för att se på skandalen. Han vill visserligen icke ännu rätt visa huru det står till. Han går ofta bort, men icke såsom förut för att i skogen söka efter örter, utan blott för att få vara ensam med sina tankar och griller. Han blyges väl ännu för att gifta sig med en sådan der kringstrykande jänta, men hon släpper honom nog icke med mindre. Hon förstår, huru hon skall taga honom. Än sjunger hon visor för honom, än berättar hon historier, om huru svåra frestelser hon har genomgått och huru dygdig hon är. Och så passar hon upp på honom och söker i hans ögon läsa hans önskningar, och det förstår sig, att han tycker mera om att passas upp på det sättet än af ett gammalt hederligt fruntimmer som jag."

Nordgren lät den gamlas svada flöda. Hans ögon voro fortfarande fästade vid giftflaskorna. Han gjorde den reflektionen, att det måste vara angenämt att ega ett medel, att bereda sig en hastig, smärtfri död, om man blef trött vid lifvet, och att det äfven måtte vara skönt att äga en ether, som under sömnlösa nätter bedöfvade hjernan och bannlyste alla vilda fantasier.

Han fattade plötsligt en flaska, som bar påskriften „blåsyra".

„Säljer herr Sjöborg sådana preparat?“ frågade han och höll flaskan mot dagsljuset.

„Nej,“ svarade en dyster, skarp stämma, och fru Hagström skrek till af förskräckelse, då hon såg sig öfverraskad af sin herre. „Jag skulle icke göra det, äfven om det vore tillåtet af lagen. Jag unnar hvarje syndare ångerns qval.“

„Förlåt herr Sjöborg. Jag är ensam skuld till, att vi har inträngt hit.“

„Sjöborg hade med en vredgad åtbörd visat hushållerskan på dörren.

„Jag vill icke räkna med Er visade ringaktning af andras vilja och egendom, herr Nordgren. Hvad vill Ni här?“

„Herr Sjöborg, mitt namn är Gustaf Nordgren.“

„Jag känner Er och vet nog äfven mera om Er än Ert namn.“

„Det var närmast tacksamhetens pligt,“ stammade Nordgren, som blef förvirrad af denna stränga ton, men Sjöborg afbröt honom.

Ljug icke på Er sjelf. Tacksamheten har väl ännu aldrig föranledt Er att göra något som eljest varit Er obeqvämt. Ni har hittat på den förevändningen för att höra, hvarföre jag förrådt hat mot Er och för att utforska, hvad jag vet om Er, samt höra till hvad pris jag vill tiga. Jag vill genast tillfredställa Er. Min tystnad kostar ingenting. För Er dotters och Er yngre sons skuld skall jag icke för någon omtala, huru Ni handlat mot von Holtenska familjen. — Och sedan böra vi väl icke hafva något vidare att säga hvarandra.“

Nordgren var icke van att blifva bemött med sådan kort och affärdande ton, och minst af en man som han vid hvarje annat tillfälle skulle hafva sett öfver axeln, en landtbrukare, hvars gods icke syntes betydligare än en vanlig bondgård. Han var väl en lärd man och arbetade som kemist, men då han hvarken var läkare eller apothekare, utan blott arbetade åt apotheken, kunde han efter Nordgrens åsigt icke göra några vidare

anspråk på någon samhällig ställning. Just derföre var det sätt, hvarpå han uppträdde, mest egnadt att imponera på Nordgren och fråntaga honom de förutfattade tankarne, att han här kunde uträtta någonting med penningar eller eljest spela ett slags beskyddare.

„Ni är temligen sträf," svarade han, mot en gammal sjuk man, för hvilken vägen hit till Er icke varit lätt. Ni dömer något för hastigt öfver mig. Hvem säger Er, att jag kom hit för att utbedja mig Er tystnad öfver något, och hvem säger Er, att jag mottager ett på detta sätt mig erbjudet löfte?"

„Förlåt, herr Nordgren, om jag har misstagit mig," svarade Sjöborg otåligt, ty han ville undvika hvarje ordvexling. Jag lefver här i ensamheten för att icke blifva störd."

„Ni visar mig sålunda på dörren," afbröt honom Nordgren, „och jag skall gå. Måtte Ni aldrig blifva bemött på samma sätt, om Ni med fullt varmt hjerta söker försoning!"

„Med varmt hjerta?" utropade Sjöborg och höll den gamle herrn tillbaka, i det han såg på honom öfverraskad och tviflade. „Har Ni verkligen ett hjerta?"

Blott en person med Pauls ovanliga väsen kunde uttala ett sådant ord, utan att det skulle klinga som ett platt skämt eller en afsigtlig förolämpning. Nordgren såg på mannen, att han var på väg att låta sin fördom falla och ett varmt ord icke skulle mötas af hån.

„Jag vore icke här, om jag icke hade hjerta," sade han. „Det har händt mig mycket, som mjukat upp mitt sinne. Jag stod vid grafvens rand, och då träda gamla skulder fram för vår själ. Jag har barn, som jag älskar, och som skola tacka Er för, att Ni räddade mitt lif, men hvilka det smärtar, om Ni visar Er, såsom om Ni ångrade den gerningen. Hvarföre lät Ni mig då ej hellre dö? Om Ni vill för mig förbittra det lif, som Ni räddat, så hade det ju varit bättre, att Ni aldrig kommit i vår väg. Den som bevisar välgerningar, måste äfven mottaga tacksamhet."

„Ni har rätt, herr Nordgren," svarade Sjöborg, erbjudande den gamle herrn en stol, „men jag ville icke såra någon dermed, att jag afböjde tacksamhetsbetygelser, hvilka för Er måste vara lika pinsamma som för mig. Herr von Holten var min välgörare, min andre far. Det måste vara mig motbjudande att träda i beröring med den man, som var upphofvet till hans och hans familjs olycka."

„Jag tror Er på Ert ord," svarade Nordgren, „och vill hvarken rättfärdiga eller undskylla mig. Jag vill blott säga Er, att detta minne hvilar tungt på mig, just emedan jag icke kan försona min skuld. Men det borde uppväcka Ert deltagande och icke Ert hat. Tusende göra på samma sätt som jag, men följderna för dem hafva icke blifvit de samma som för mig. Hvarje köpman, som får kredit och icke kan betala, hvar och en man som lånar penningar och icke kan lemna dem tillbaka, skadar en medmenniska, men han drifver honom icke dermed i döden. Jag vill icke ursäkta min gerning, men den har haft förfärliga följder, som jag icke kunde förutse, och som träffat mig fruktansvärdt hårdt. Jag pliktar för mitt lättsinne svårare än tusende andra, som handlat på samma sätt."

Pauls drag började att klarna. Från denna sida hade han nu aldrig uppfattat saken, och om äfven det förhållandet stod qvar, att Nordgren hade missbrukat en mans förtroende, som icke ville hafva sin förmögenhet använd till vågade spekulationer, så måste dock domen öfver honom blifva mildare, sedan han erkänt och ångrat sin skuld.

„Hade jag anat," sade Paul, „att Ni gjort Er sjelf förebråelser, så skulle jag hafva bedömt Er annorlunda, men efter allt hvad jag såg och hörde om Er, måste jag tro, att Ni byggt Er firmas uppkomst och blomstring på spillrorna af ruinerade medmenniskors lycka. Er firma är omtalad för att göra djerfva och vågade spekulationer. Er äldste son, som nu företräder den samma, representerar penningearistokratiens högmod, och jag tror mig icke misstaga mig, om jag uttalar den misstanken,

att ett fruntimmer, min sista anförvandt, om hon icke fallit offer för en mördare, skulle genom förtroendet till Er firma hafva äfventyrat att förlora sin förmögenhet lika väl som von Holten."

Nordgren höll sin blick fästad på golfvet.

„Er slägting, svarade han, „var dertill allt för mycket försigtig och misstrogen. Emellertid kan jag icke neka till, att min firma ofta räddat sig genom djerfva affärer. Låtom oss icke tala om min äldste son, han har skiljt sig från mig och sina syskon för att gå sina egna vägar. Men mina båda andra barn hafva under min sjukdom visat mig, hvar jag kan finna en lycka som jag förr aldrig sökt, men som gifver mera sällhet än rikedomen. De hafva bedt mig gå till Er och bedja Er om försoning. Det smärtar dem, att den man, som räddat deras far, försmår deras tacksamhet. Visa mig nu tillbaka, om Ni kan det — jag blyges sjelf icke öfver, att jag tigger Er om försoning. Vore icke mina barn, så både jag Er dock ännu hellre om en af Edra giftflaskor. Jag är trött och mätt på lifvet."

„Vore von Holten i lifvet," svarade Sjöborg rörd, „så skulle han förlåta Er då Ni smakat olyckans bittra bägare. Jag har intet att förlåta, men nu gläder jag mig öfver, att jag fick tillfälle att bevisa Er en tjenst. Här är min hand. Fordra icke mer af mig. Unna mig mitt tillbakadragna lif, hvaruti jag finner mig väl och detta nu mer än någonsin. Jag är brännmärkt genom en skamlig misstanke."

„Det är Ni ej. Hvem som känner Er, beklagar Er olycka och skrattar åt, att man kunnat misstänka Er. Mina barn, Oskar och Ester, hafva berättat, att alla, som de talat vid, dömt på det viset, och jag begriper nu, då jag sett Er, icke huru man skall kunna öfverila sig ända derhän att misstänka Er."

„Man har emellertid gjort det, och min frigifning är intet fullt rentvående bevis om min oskuld. Jag måste sjelf medgifva,

att åtskilliga omständigheter tala emot mig för den, som icke känner mig närmare, i synnerhet då från visst håll allt blifvit gjordt för att ställa mitt förhållande till den mördade i en falsk dager."

„Hvem har gjort det?"

„Jag vill icke nämna något namn. Hvartill skulle det också tjena? I dylika angelägenheter är det hvars och ens pligt att tala efter sin öfvertygelse, och då jag aldrig personligen tillfogat min farligaste motståndare något ondt, måste jag antaga, att han handlar af öfvertygelse."

„Jag beder Er nämna mig denne motståndares namn. Har jag äfven ingen rätt till Ert förtroende, så skulle jag deri likväl se ett bevis, att Ni tillåter mig göra mitt intresse för Er gällande, hvarhelst jag kan."

„Jag beklagar, att jag icke är i stånd att uppfylla Er önskan. Jag tackar Er för det intresse, som Ni visar mig, men då mitt samvete är rent, så förlitar jag mig på min rättvisa sak."

„Skall jag försöka nämna Er fiendens namn?"

„Jag ber Er, låtom oss lemna detta ämne, herr Nordgren. Ni må ana rätt eller ej, så vore mig Er inblandning i denna angelägenhet icke välkommen."

„Ni har intet förtroende för mig och vill icke hafva något. Jag måste foga mig deri."

„Om det skulle göra Er en glädje att bevisa mig en tjenst, som verkligen förutsätter ett stort förtroende af den, som mottager densamma," svarade Paul efter en kort tystnad, „så kan Ni förena detta med en god gerning. Jag har tagit mig an en olycklig ung flicka, som visserligen Er äldste herr son har förföljt, men som jag anser värd alla ädla menniskors deltagande. Min hushållerska gör svårigheter vid att längre erbjuda flickan en fristad här, men hon behöfver skydd och hjelp. Om Ni bland Edra bekanta visste någon, till exempel en äldre dam, som behöfver ett stöd, ett sällskap, och som har medkänsla för olyckan,

så vore jag Er mycket tacksam, om Ni på min rekommendation och mitt ansvar förskaffar flickan en fristad. Åt hennes mor kunde man sedan finna en lämplig bostad i närheten."

Nordgren blef till en början obehagligt öfverraskad af detta förslag, att han skulle skaffa en fristad åt Sjöborgs älskarinna.

Men det lugn, hvarmed Sjöborg talade, var så långt, ifrån att förråda någon farhåga för, att hans begäran kunde väcka någon anstöt, att Nordgren icke kom sig för att göra någon fråga, som kunde såra Sjöborg. Han sökte derföre en mera passande förevändning, för att få Sjöborg att yttra sig om, i hvilket förhållande han för framtiden ville stå till flickan.

„Som sällskap" säger Ni. Flickan har alltså bildning och är af anständig familj?"

„Hon eger hjertats bildning, samt är hederlig och duktig. Hon vill arbeta, men hon är ännu för svag för att taga tjenst och dertill väl också för god. Ett sjukligt fruntimmer skulle icke kunna önska sig något bättre stöd."

Nordgren fick af detta svar icke den upplysning, som han önskade, men Pauls anmärkning, att flickan väl var god för att taga tjenst, tycktes visa, att han hyste ett ömt intresse för henne.

Nordgren dröjde ett ögonblick med svaret, och Sjöborg tycktes gissa hans betänkligheter. Han lade märke till, att Nordgren alldeles tycktes ville låta anmärkningen, att hans äldste son hade förföljt flickan, gå obetraktad förbi.

Han kunde häraf förstå, att Nordgren redan var underrättad om, att Sjöborg hade tagit en flicka i skydd, som flytt undan Konrads förföljelser. Detta var äfven icke något förvånande och underligt, ty i byn pratade man ju om allt som „den förryckte magistern" gjorde. — Men Nordgren hade väl ingen lust i att denna sak taga parti mot sin son, annars hade han väl frågat, i hvad afseende flickan hade beklagat sig öfver Konrad.

„Saken synes Er sålunda icke vara utan sina betänklig-

heter.“ sade Sjöborg, innan Nordgren hann svara. „Jag tager i så fall min bön tillbaka.“

„Herr Sjöborg, jag försäkrar Er!“

„Er tvekan visar, att Ni icke fullkomligt har förstått mig, herr Nordgren. Om jag vände mig just till Er med anhållan om hjelp för en flicka, hvilken, såsom jag anmärkte, blifvit förföljd af Er son, så ville jag dermed äfven gifva Er tillfälle att godtgöra en af Er son begången oförrätt, annars skulle jag icke hafva vidrört denna omständighet. Jag kan icke veta, om man möjligtvis kan häkta mig en gång till, och för sådan händelse önskade jag, att Ert skydd skulle föranleda herr Konrad att respektera den olyckliga flickan. Ert beskydd skulle äfven göra henne säker för Er sons förtal. Ni tyckes likväl icke skänka mig tillräckligt förtroende för att på mitt förord i denna sak vilja taga parti mot Er herr son, och dermed förfaller den förutsättning, på hvilken min bön var grundad.“

Nordgren rodnade och såg förlägen ut. Han såg, att Sjöborg hade genomskådat honom.

„Jag tillstår,“ svarade han, „att jag icke ur Edra ord kunde draga någon så svår anklagelse mot min son som Ni nu tyckes hafva åsyftat med dem. Min son antydde i förbigående på tal om Er, att Ni protegerar en lättfärdig flicka, med hvilken han stått i förbindelse, och att Ni genom denna flicka blifvit afvogt stämd mot honom. På detta sätt undskylde han, att han ännu icke uppsökt Er för att betyga Er sin tacksamhet.“

„Herr Nordgren,“ svarade Sjöborg, „då Ni förutsatte, att detta Er sons tal var sanning, så hade Ni bort tillbakavisa min bön som en skamlös fräckhet, ty en sådan hade den varit. Men Ni misstager Er mycket. För det första är icke jag den man, som kan fjettras af en tärnas behag eller låter sig påverkas af en qvinna, för hvilken han icke kan hysa aktning. För det andra skulle väl icke jag vägra en sådan menniska min hjelp, om hon vore olycklig och i nöd, men jag skulle icke taga henne i mitt hus och ännu mindre gå i borgen för hennes karakter

och dermed utöfva ett nedrigt bedrägeri. Jag kan misstaga mig, men det är min innersta öfvertygelse, att den flicka, om hvilken jag talar, förtjenar aktning och deltagande. Hon är trolofvad med en ung man, på hvilken samma misstanke hvilar, som man kastade på mig, och då hon lifligt bedyrade hans oskuld, väcktes mitt intresse för henne. Hon beklagade sig öfver förföljelser från Er herr sons sida. Jag lofvade henne mitt skydd, och derföre flydde hon till mig, då Er son på ett brottsligt sätt och med våld ville beröfva henne hennes heder. Men jag måste låta henne tills vidare stanna hos mig, ty i följd af den fruktansvärda sinnesrörelsen sväfvade hennes lif flera dagar i fara. Nu har hon hemtat sig så pass, att hon icke mera behöfver min hjelp, och derföre söker jag en annan tillflyktsort åt henne. Sådant är det enkla, sanna förhållandet."

Sjöborgs ord buro sanningens stämpel, och Nordgren hade ingen orsak att betvifla, att Konrad hade ljugit för honom.

„Förlåt mig," sade han rörd. „Ni skonade mina faderliga känslor och gaf derigenom anledning till mitt misstag. Jag litar på Ert ord, så smärtsamt det äfven är för mig att höra en samvetslös och dålig handling af min son, och jag tackar Er, derför att Ni vill gifva mig tillfälle att godtgöra, hvad min son har brutit. Hvem och hvar är flickan? Jag tager henne under mitt skydd och skall strax skaffa henne ett godt och passande hem."

Emma blef tillkallad. Den unga flickan var ännu blek efter sin sjukdom, men så mycket finare och älskligare visade sig hennes ansigtsdrag."

„Denne herre," sade Sjöborg och pekade på Nordgren „är Konrad Nordgrens far och vill beskydda Er mot sin son samt skaffa Er en lämplig plats. Detta kommer att gifva Er den bästa upprättelse. Säg honom, att Ni skall visa Er värdig denna godhet."

Emma blef röd och blek. Han blickade ängsligt och skyggt på den gamle herrn. Men då denne vänligt räckte henne han-

den, fattade hon densamma och förde den till sina läppar, i det hon föll ned på knä framför den åldrige mannen.

Tårar perlade sig i hennes ögon.

„Jag bär visserligen ingen skuld," sade hon med darrande stämma, "till att Er herr son hållit mig för en dålig flicka. Jag är mycket fattig och olycklig men hederlig. Jag vill gerna arbeta och på allt sätt visa mig tacksam."

„Jag tror dig, mitt barn," sade Nordgren med vek stämma ty flickan hade med ens eröfrat hans hela hjerta. „Du är också skyldig herr Sjöborg att göra heder åt hans rekommendation."

Emmas ögon fyldes af tårar.

„Må Gud straffa mig," snyftade hon, „om jag någonsin glömmer, hvad jag och min mor äro skyldiga den gode herrn. Han har för mig räddat mer än lifvet. Jag var förtviflad. Må Gud löna honom!"

„Det är bra," afbröt Sjöborg, „säg hellre herr Nordgren, hvad för slags arbete Ni förstår Er på. Under de första veckorna får Ni icke sy eller förrätta några tyngre sysslor."

„Jag vill göra allt, som man begär af mig, och hvad jag icke kan, vill jag lära mig, om Ni blott har öfverseende med mig!"

„Jag tager dig i mitt hus," utropade Nordgren, som blef allt mera intagen af flickans väsen. „Frukta icke, att min vanartige son der skall träffa dig. Han har afbrutit umgänget med oss. Du skall hjelpa min dotter att vårda mig, gamle sjukling, om du vill det. För din mor skola vi nog få plats någonstädes. Nå vill du?"

Emma förmådde icke tacka med ord. Hennes hjerta var öfverfullt af tacksamhet och glädje.

(Fortsättning följer.)

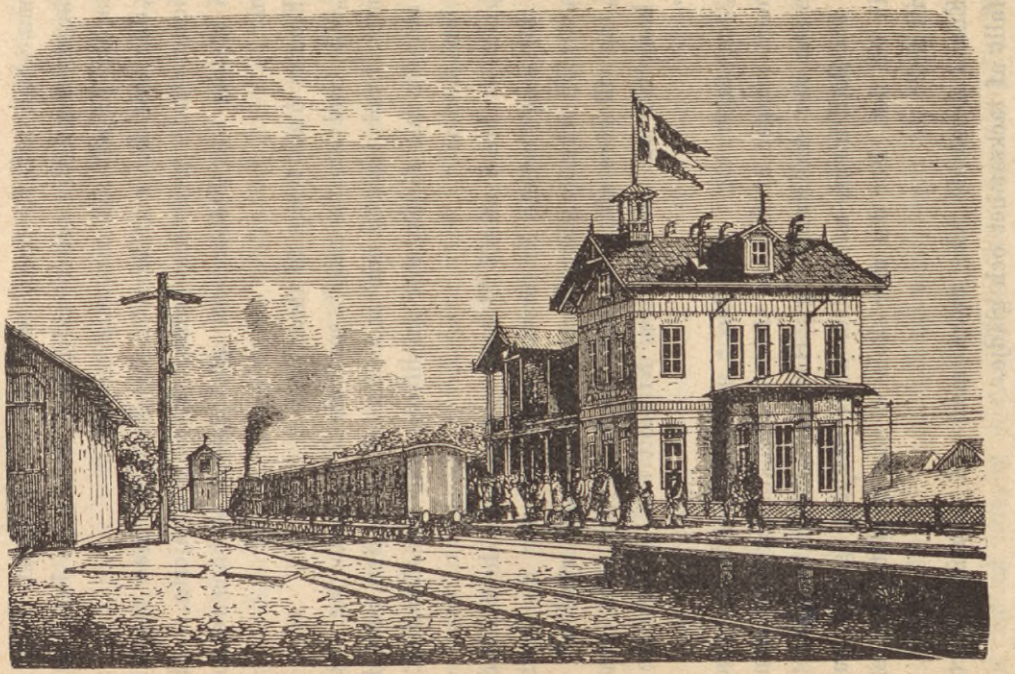

Vingåkers jernvägsstation.

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

Missförstånd.

Gustaf Nordgren hade återvändt hem för att förbereda Emmas och hennes mors upptagande i hans hus och för att berätta Ester, att han nu hade försonat sig med Sjöborg, och huru denne man hade uppfyllt honom med aktning och beundran.

Sjöborg följde Emma ett stycke på väg, på det hon icke skulle gå vilse i skogen. Fru Walter skulle först senare, när Nordgren reste till staden, följa sin dotter.

Sjöborg och Emma vandrade tigande framåt bredvid hvarandra. Emmas hjerta var öfverfullt. Hon skulle taga afsked från den man, som hon hade att tacka för så mycket. Och han å sin sida hade så gerna velat säga henne något, som han icke vågade att uttala. Atminstone fann han inga ord för att kunna säga det utan att på samma gång förråda en hemlighet, som han rodnade för att tillstå för sig sjelf.

Emma skulle komma att vistas i Nordgrens hus. Der umgicks Augusta Friberg. Emma skulle der lätt kunna märka, om Augusta föraktade honom, sedan han hade varit i fängelse, eftersom hon icke mera visade sig i skogen.

Det var ett poetiskt svärmeri, åt hvilket hans hjerta vigt sig, allt sedan han hade sett den sköna flickan första gången. Han hade aldrig vågat att närma sig henne. Ja, han hade undvikit henne, liksom kunde hon vredgas, om han visade sig för hennes blickar. Och likväl hade det ofta förefallit honom, som om hon med ögonen, hade helsat på honom, när hon händelsevis mötte honom eller öfverraskade honom, då han låg borta i skogsbacken i gräset och plötsligt fick höra prasslet af hennes klädning.

År hade förgått på detta sätt. Han hade sett henne blomstra upp till jungfru och iakttagit, huru hennes skönhet allt mera utvecklade sig. De voro såsom gamla, förtrogne bekanta och hade dock aldrig talat med hvarandra. Hon hade respekterat enslingens önskan att lefva ensamt och skytt för att tilltala honom. Han hade ännu mindre vågat det af fruktan att förstöra sin vackra dröm.

* * *

Sjöborg och Emma uppnådde landsvägen, utan att Sjöborg fått mod att inviga Emma i sina hemligheter. Nu kunde hon icke mera gå vilse på vägen till villan. Hon tog afsked och ville trycka hans hand till sina läppar, men han tillät det icke utan böjde sig ned och tryckte en kyss på hennes panna.

En vagn kom på vägen. De som sutto i densamma, måste hafva sett afskedsscenen. I vagnen satt Augusta vid sin moders sida. Hennes öga var fästadt på Sjöborg, men när han vände sig om och helsade, vände hon bort hufvudet, liksom ville hon icke se eller besvara hans helsning.

Han tyckte sig höra sitt hjerta slå och känna blodet stockas i sina ådror. Hon bevärdigade honom icke med en blick. Det var ju ett nog tydligt bevis på hennes förakt. Nu visste han, hvarföre hon undvek att vandra sina förra älsklingsvägar i skogen.

Han hade velat gråta af smärta och vrede. Han stod liksom tillintetgjord. Hans dröm var förstörd, liksom en blomma förstöres af en iskall stormvind.

Hon ansåg honom icke en gång värd en helsning, och dock besvarade hon hvarje arbetares helsning, hvarje tiggares på vägen. En kall blick hade dock alltid varit en blick, men detta bortvändande af hufvudet var ett så tydligt uttryck af förakt, att han icke kunde missförstå det.

Det föreföll honom som om hela hans tillvaro varit förintad och lifvet för honom förlorat allt sitt värde. Han smög hem

och stängde sig in i sitt arbetsrum. Fru Hagström, som såg honom komma hem så blek och förstörd, måste tro, att afskedet från Emma hade kommit hans hjerta att blöda, och hon berättade för fru Walter, att han hade haft rödgråtna ögon, sålunda hade hon ändå haft rätt till slut, att han hade varit förälskad i Emma.

Sjöborg tog den vissnade buketten, som Ester Nordgren hade skickat honom, och som han hade gömt i en låda. Anblicken häraf tycktes öka hans bitterhet. I buketten fanns en sällsynt blomma, som han förut sett genom glasväggarne till växthuset på Friberga, och som han derföre trodde var af Augusta gifven till Ester för buketten. Nu måste han rodna öfver sin dårskap.

Han stannade på sitt rum, tills det blef tid att gå till hvila. Han hade tillbakavisat fru Hagström, då denna ville gifva honom mat. Sömnlös tillbragte han natten, då dagen grydde gick han ut i skogen.

Han hade fattat ett beslut, som satte hans blod i svallning och icke lemnade honom någon ro. Han kände, att han icke kunde lefva med den tanken, att Augusta föraktade honom och höll honom för en eländig förbrytare, som hade ljugit sig fri och nog oförsynt att med sitt skuldbelastade samvete visa sig för henne. Han måste se henne, tala vid henne. Han måste säga henne, att han hade varit oskyldigt anklagad, hon måtte tro honom eller icke. Hon skulle veta, att hennes förakt förgiftade hans tillvaro och gjorde lifvet för honom till en börda.

Han genomströfvade skogen, tills den stund kom, då hon brukade göra sin morgonpromenad. Han ville smyga sig i slottets närhet och gifva akt på, hvart hon vände sina steg, när hon gick ut, och sedan gå efter henne. Men stannade hon i trädgården, så ville han der uppsöka henne, utan att bekymra sig om man skulle köra bort honom eller icke.

Hans plan skulle icke komma till utförande. Ännu hade han icke kommit i närheten af Friberga, då han plötsligt hörde

hofslagen af en häst, och i nästa ögonblick igenkände han Augusta.

Han hade redan förut ibland sett henne till häst, men aldrig ensam. Hon hade då alltid varit åtföljd af sin fader. I dag var ingen vid hennes sida. Vare sig att hästen skyggade för honom, eller att ryttarinnans hand blifvit osäker, då hon plötsligt fick se honom — hästen gjorde ett sidosprång och skulle hafva afkastat sin ryttarinna, om icke denna i rätt tid hållit sig fast i sadeln.

Det skulle hafva sett underligt ut, om hon hade vändt om. Vika undan kunde hon icke. Hon gaf derföre hästen ett slag med ridspöt för att i galopp spränga förbi Sjöborg. Hennes ansigte glödde af den starka motionen eller af blygsel och förvirring.

Sjöborg blottade sitt hufvud. Hans öga fästades fast och genomträngande på Augusta. Hans brännande blick tycktes utmanande fråga henne, om hon ännu en gång ville låta bli att märka honom eller icke.

„God morgon, nådig fröken," ropade han med darrande stämma.

Hon sänkte gördeln liksom till helsning men utan att se på honom. Högt rodnande sprängde hon fram. Men antingen i följd af hästens häftiga rörelser eller hennes förvirring strök hon med hufvudet mot en lågt hängande gren. Hennes hatt lossnade från håret och blef hängande på grenen.

Sjöborg sprang till stället och nedtog hatten. Nu måste hon ändock bevärdiga honom med ett ord.

Augusta höll inne sin häst, så fort hon kunde, och vände den om. Hon vexlade färg, då hon såg honom närma sig med hatten.

„Nådig fröken," sade han i stället för att, såsom hon otåligt väntade, lemne henne hatten. „I går höll Ni mig icke värd en blick af Er. Jag svär, att jag varit oskyldigt häktad. Jag svär det —"

„Jag beder att återfå hatten, min herre,“ afbröt hon honom. „Jag förstår icke hvad det skall betyda, att Ni vill ställa mig till svars inför Er!“

Augusta talade dessa ord med denna otåliga hastighet, som förråder, huru pinsamt ett möte förefaller. Orden höras då mera tvära och afvisande, än de äro menade.

Sjöborg bleknade. Han hade icke väntat sig att blifva affärdad så kärft. Han var sjelf för mycket upprörd för att tänka på, att han hade försatt den unga damen i förlägenhet, och att hon i detta ögonblick ännu mindre än han kunde vara sig sjelf fullt mägtig. Han tog hennes ord som uttrycket af ett högmodigt förakt, som icke ville lyssna till något urskuldande eller rättfärdigande. Han var oförmögen att märka, att hon knappt ville se på honom.

Han räckte henne hatten.

„Förlåt mig,“ svarade han med darrande stämma. „Jag trodde — jag tänkte —“

Han tystnade, emedan han icke genast fann rätta uttrycket för det, som han ville säga.

„Jag skall aldrig mera misstaga mig på Er!“ utropade han ändtligen, och utan att afvakta svar eller gifva akt på, hvad intryck dessa ord skulle göra på henne, ilade han bort tvärt genom den täta skogen.

* * *

Augusta var å sin sida lika upprörd. Sjöborgs ord föreföllo henne som en svår och sårande förolämpning. Hon lemnade hästen fria tyglar och försjönk i dystra tankar. Då hörde hon bakom sig hofslag af en häst.

Var det hennes fader, som hade följt henne? Hon hade nu ingen lust att tala med honom. Hon kunde icke tillstå för honom, hvad som nu sysselsatte hennes känslor och tankar, och han måste dock se på henne, huru upprörd hon var.

Men det var icke hennes fader utan en ung herr Ström-

stedt, en ung godsegare i grannskapet, som sedan en lång tid tillbaka gjorde henne sin kur.

Vid ett annat tillfälle hade det varit henne oangenämt att af denne unge man blifva störd i sina betraktelser, men i detta ögonblick erfor hon en slags skadeglädje öfver, att han just nu sökte upp henne.

Augustas föräldrar önskade, att det skulle blifva parti af mellan Augusta och Strömstedt. Den unge mannen var rik, egde ett godt rykte och hade många företräden, som utmärkte honom framför andra. Men Augusta hade alltid känt sig likgiltig emot honom, och hon hade tröttnat på hans frieri, då hon icke kände någon böjelse för honom.

Nu tyckte hon, att ödet sände honom till henne, så att hon kunde visa hela verlden, att hon aldrig hade hyst någon annan känsla för Sjöborg än medlidande, att hennes hjerta aldrig hade tänkt på honom, och hon kunde icke bättre bringa till tystnad de känslor, som rasade inom henne, än gifva denne man rätt att såsom en pligt fordra af henne, att hon skulle bannlysa alla ömmare tankar på hvarje annan.

„En vacker god morgon, nådig fröken!“ ropade Strömstedt djupt bugande sig. „Jag fann icke Er herr far hemma. Man sade mig att Ni hade ridit ut i skogen. På måfå red jag efter, och lyckan är mig huld. Men hvad har händt Er?“

„Huru så?“ svarade hon förvirrad.

„Ert hår är i oordning. Ert ansigte har en ovanligt hög färg. Bella har väl icke kastat af Er eller varit svårstyrig?“

„Hon skyggade för någon, som mötte mig.“

„Var det kanhända samma person, som mötte mig, en blek menniska med förstördt utseende, som, då jag frågade honom, om han hade sett en ryttarinna, såg på mig, som ville han äta upp mig, och icke gaf något svar? Ni bör icke ensam rida så djupt in i skogen. Man vet icke hvad för folk, som här kan ströfva omkring?“

„Mannen är en herr Sjöborg, som visserligen icke är att frukta i det afseendet, att han antastar eller ofredar någon. Men i dag besvärade han likväl mig.“

Augusta ångrade ordet i samma ögonblick, som det var uttaladt, men då var det för sent.

„Besvärade Er.“ utropade Strömstedt.“ Hvad gjorde han? Är det samme Sjöborg, som lefver som en enstöring här i trakten och som var misstänkt för mordet?“

„Densamme.“

„Och han gaf en anledning till klagomål? Nådig fröken, jag vore lycklig, om Ni ville tillåta mig att ställa honom till ansvar härför.“

„Nej, saken är icke ens värd att tala om.“

„Ni tillåter mig således icke att vara Er beskyddare. Jag ser på Er, att mannen har förolämpadt Er.“

„Nej åtminstone önskar jag icke att någon tager notis derom. Han visade sig sårad öfver, att jag i distraktion icke besvarade hans helsning.“

„Den oförskämde! Folket säger visserligen, att han icke är vid sina sinnens fulla bruk.“

„Låtom oss lemna detta ämne, herr Strömstedt. Hvad förde Er så tidigt till Friberga?“

„Jag ville i en affärsangelägenhet tala vid Er herr far.“

„Då hade Ni väl också bort uppsöka min far och icke mig.“

„Affärerna bli det nog tid med sedan. Jag tilltalades mera af utsigten att en gång mellan fyra ögon få tillfälle att förelägga Er den frågan, hvarföre Ni nu mera nästan aldrig visar Er hos Edra grannar, så att det har varit mig omöjligt, att en enda gång träffa Er.“

„Om Ni önskar se mig,“ sade Augusta rodnande, „så vet Ni ju alltid hvar jag är att träffa.“

„Får jag tyda Edra ord på det sättet, att Ni tillåter mig att oftare besöka Er!“

„Mina föräldrar finna alltid Edra besök angenäma —“

„Edra föräldrar, ja — men Ni?“

Augusta hade ett uppmuntrande ord på läpparne. Då föll hennes blick genom en öppning i skogen på en man, som stod på långt afstånd, lutad mot ett träd. Hon igenkände honom, trots afståndet. Det var Sjöborg.

Såg han efter henne? Uppehöll han sig i skogen utan att botanisera, så måste det dock vara något annat som fängslade honom än den der flickan, som han hade i sitt hus.

Om hon nu likväl hade gjort honom orätt! Hans blekhet, hans förstörda utseende hade väckt äfven Strömsteds uppmärksamhet. Detta stämde vid nogare eftersinnande ej rätt öfverens med uppgiften, att han tröstade sig med en älskarinna, som han hade i huset.

Handlade hon icke dåraktigt, om hon kastade sig i armarne på en man, som hon icke älskade, blott för att förarga Sjöborg, och förutsatte icke denna tanke till och med, att han älskade henne. — Var verkligen Sjöborg ovärdig henne, så kunde hon förakta honom, men hon behöfde derföre icke bryta stafven öfver sin egen framtid.

Augusta tyckte, att det var en bra hämnd för henne, att Sjöborg såg henne, inbegripen i ett förtroligt samtal med en elegant kavaljer, men hon unnade icke Strömstedt att triumfera öfver den man, som hon såg der borta blicka efter henne.

„Herr Strömstedt,“ svarade hon i en egendomligt allvarsam ton. „För mig är mina föräldrars gäster alltid välkomna. Men tycker Ni icke, att det blir tråkigt att så här rida i skridt. Galopp, herr Strömstedt! Det är roligare än Er examen.“

Dermed gaf hon sin häst ett lätt slag med ridspöt, och snart vore de båda ryttarne försvunna ur Pauls åsyn.

* * *

Sjöborg kunde icke ana, att ryttarinnan, som ögonskenligen så gladt jagade framåt, just i detta ögonblick hade för sin kaval-

jer förstört det sista hoppet att träda henne närmare, ty Strömstedt måste tyda Augustas ord såsom en korg. Sjöborg kunde åter icke tro annat, än att Augusta i dag hade bemött honom så kallt, emedan hon väntade sin älskare.

Han gick hem. Det var nu slut med hans hopp och hans drömmar. Den sista stråle af hopp, vid hvilken hans själ ännu under sin förtviflan hade hängt fast, hade förbleknat. Hade Augusta en älskare, då var för honom allt förloradt, om hon äfven en gång kom att ändra sin fördom mot honom. Hon kunde skotta igen den graf, i hvilken hon hade sänkt allt, som varit honom dyrt och kärt på jorden. Med denna falska öfvertygelse hade han äfven redan fattat sitt beslut. I Augustas närhet kunde han icke mer dväljas. Han måste fly den ort, der han hvarje ögonblick genom en slump kunde möta henne, och der anblicken af henne åter kunde upprifva de sår, som han bar i sitt hjerta.

Han kallade fru Hagström in i sitt arbetsrum.

„Ni sade nyligen upp Er tjenst hos mig," sade han, „emedan Ni inbillade Er att jag fordrade något orätt eller opassande af Er. Ni får derföre vara beredd på att annorstädes skaffa Er en plats."

„Herr magister —"

„Afbryt mig icke," fortfor han i kall, sträng ton. „Jag gör Er ingen förebråelse för att Ni kunnat bedöma mig orätt, men jag begagnar mig af den rätt Ni sjelf gaf mig, att genast uppsäga Er ur min tjenst."

„Herr Sjöborg, jag bedyrar —"

„Jag ber Er tiga. Jag skall icke göra något intrång i Edra rättigheter. Ni skall få Er lön för ett fullt år. Ni får behålla Er bostad här i huset, tills gården blifvit såld och sedan kostpenningar och hyresersättning. Dermed bör Ni vara nöjd."

Fru Hagström stirrade på Sjöborg. „Ni skulle sälja Er gård! Men det är ju omöjligt! Och detta allt för en dum slynas

skull, under det en skön, förnäm dam — men jag får icke tala och vill det icke heller —"

„Det gör Ni mycket rätt i, fru Hagström. Haf bättre reda på Er tunga. Om det kan lugna Er, vill jag säga Er, att den flicka, som jag gifvit tak öfver hufvudet, icke har det ringaste att göra med mina beslut, och att jag vet henne vara i bättre skydd än mitt, så att hvarken jag eller Ni mera behöfva sörja för hennes skull. Låt derföre bli att utsprida några osanna rykten, som kunna skada en fattig flickas heder. Om Ni vill veta det, så reser jag utrikes, så fort jag fått göra mig fri från alla affärer. Till att börja med far jag in till Österköping. Vi skola genast börja på med att packa in mina saker. Jag skall beteckna för Er allt, som stannar qvar här till försäljning."

„Men du min skapare, hvarför vill Ni då bort, när det inte är för den der — när Ni inte tänker på Emma! Hvad skall fröken säga om det, som bar hit de vackra blommorna åt Er, och som så varmt intresserade sig för Er, att hon besåg och tog kännedom om allt möjligt!"

„Fru Hagström, Ni skall sjelf få den tillfredsställelsen att, så snart jag är borta, lemna fröken Nordgren den första och mera noggranna berättelse deröfver, men tänk nu på packningen."

„Hvem talar om fröken Nordgren? Jag menar den sköna och rika fröken Friberg!"

„Tig," röt Paul och sprang upp i vild hastighet, ty han trodde, att fru Hagström hade på något sätt gissat, att det alltid varit Augusta, för hvars skull han strödvat kring i skogen. „Hvem tillåter Er att tala om denna dam?"

„Fru Hagström stirrade på honom. „Om Ni vet det," svarade hon, „då skadar det ju inte. — Jag har ingenting förrådt."

„Hvad är det, som jag vet!"

„Herre Gud, att fröken Friberg var här."

„Fröken Friberg? Augusta? Hon skulle hafva burit hit buketten? Hon sjelf? Fru Hagström Ni ljuger!“

„Jag kan icke gömma på det längre. Nu måste det fram. Jag måste heligt lofva henne att icke nämna hennes namn.“

Paul fattade sig med båda händerna om pannan. Hans hjerna brann. Han kunde icke tro sina örons vittnesbörd.

Fru Hagström berättade för honom nu utförligt, huru Augusta hade varit så lycklig öfver att i Esters namn kunna bereda honom den hemliga öfverraskningen huru hon hade frågat om allting, som rörde honom och nyfiket besett allting. „Hon tycker om Er af allt sitt hjerta,“ slutade fru Hagström, „hon uppförde sig som en blyg fästmö. Man såg på henne, hvilken glädje hon hade af, att Ni åter blifvit fri. — Och derföre var jag så ond på Er för, att Ni tog emot flickan från staden här. Hvad skulle fröken Friberg tänka om det, när hon fick höra det?“

Sjöborg lät den hederliga gumman icke fortsätta. Han rusade ut. Han måste vara ensam, ty hjertat flödade öfver. Augusta hade varit hos honom, hon hade lemnat buketten, hon hade icke tviflat på hans oskuld, hon hade icke föraktat honom. Och likväl hade hon föregående dag vändt sig bort för att icke behöfva se honom, och denna dag hade hon stolt och kallt visat honom från sig? Föraktade hon honom för denna orsaks skull?

Det måste vara så! Men det var äfven för sent att bringa henne på bättre tankar. Hon hade i dag bevisat honom, att hon icke ville höra på honom, och det hade väl äfven blott varit vänskap för Ester och nyfikenhet, som förmått henne att bära till honom buketten. Hon hade antagligen redan en fästman. Den man, som hon i dag hade väntat, och med hvilken hon ensam red ut på promenadturer, måste stå henne mycket nära.

* * *

Tidigt på morgonen följande dag for Sjöborg till Österköping och hyrde sig der en liten bostad. Frånsedt att han i staden hade affärer att uppgöra och här måste söka sig någon som bestyrde försäljningen af hans egendom och besörjde förvaltningen af den samma, tills en köpare blifvit funnen, måste han för rätten tillkännagifva sin afsigt att fara till utlandet, dels för ordnandet af hans kusins qvarlåtenskap och dels emedan han var förpligtigad att hvarje ögonblick under ransakningens gång ställa sig till domstolens förfogande, så snart man begärde detta. Det berodde sålunda på domstolens ordförande, om han kunde få resa till utlandet eller icke.

Borgmästaren, som han för detta ändamål mycket snart uppsökte, dolde icke för honom, att hans infinnande gjorde ett fördelaktigt intryck.

„Jag var redan underrättad om Er afsigt att resa utrikes," sade han. Ni gjorde rätt i att öppet meddela mig detta beslut. En afresa i hemlighet hade man sannolikt förhindrat och i alla fall tydt mycket ofördelaktigt för Er."

Sjöborg såg öfverraskad och förvånad upp.

„Jag har fattat mitt beslut plötsligt och först i går. Det är mig derföre alldeles ofattbart, huru Ni redan kan vara underrättad om sakan."

„Man har redan för nära fjorton dagar sedan underrättat mig derom. Det tyckes, som om någon på förhand anat Edra beslut. Ni ämnar medtaga en ung flicka?"

„Nej, men nu gissar jag, hvem det är, som anställt kombinationer öfver mina afsigter. Har Ni icke dessa underrättelser från herr Konrad Nordgren?"

Domaren såg upp öfverraskad.

„Huru kommer Ni till en sådan förmodan?" frågade han med synbar nyfikenhet.

„Får jag först bedja om svar på min fråga. Blott om min gissning är riktig, kan jag afgifva förklaringar, i annat fall skulle jag göra herr Nordgren orätt."

„Här är angifvelsen," sade borgmästaren. Den är anonym och handstilen afsigtligt förställd."

„Österköpings poliskammare," så lydde angifvelsen, „underrättas om, att smedgesällen Frombergs fästmö Emma Walter, som redan sedan längre tid tillbaka i hemlighet stått i intimt förhållande till herr Paul Sjöborg, lemnat staden och begifvit sig till dennes egendom. Skulle herr Sjöborg med henne sannolikt en dag försvinna till utlandet, så torde den Brinckska mordhistorien aldrig blifva utredd. Då man frigifvit Sjöborg och icke hindrat Emmas flykt, tyckes man icke önska att den verkliga mördaren skall blifva upptäckt."

„Den som skrifvit brefvet, håller Er uppenbarligen för att vara skyldig eller medskyldig," sade borgmästaren. „Ni har sålunda ingen orsak att skona honom."

„Om jag såg honom framför mig," sade Sjöborg, „så skulle jag säga honom, att jag likaledes önskar mördarens upptäckande och derföre skulle vilja veta, hvad jag eller Emma Walter efter hans åsigt skulle kunna göra för att uppnå detta mål. Emma Walter har af mig blifvit anbefald åt herr Gustaf Nordgren och kommer att vistas i hans hus. Jag ställer mig till domstolens disposition, innan jag reser. Det behöfves alltså inga åtgärder för att hindra en flykt af oss båda. Men väl var Emma Walters flykt från Österköping berättigad. Herr Konrad Nordgren tvang henne genom sina förföljelser till att rädda sin heder för honom. Då jag erbjöd henne skydd och tillfällig vistelseort, förmodar jag, att herr Konrad Nordgren är ond på mig för detta. Eljest vet jag ingen, som bekymrar sig om mig, om jag reser min väg eller stannar. Jag har ingen annan fiende än han."

„Herr Konrad Nordgren har yttrat sig om Er icke fiendtligt, men visserligen äfven icke fördelaktigt," sade domaren. „Det vore icke ovigtigt, om Ni kunde lemna något bevis för, att hans ofördelaktiga utsago döljer en hemlig afsigt. Han har mycket bidragit till, att misstanken riktades icke allenast mot smeden utan äfven mot Er. Hade han dervid handlat af per-

sonlig fiendskap, så skulle detta förhållande ganska mycket försvaga betydelsen af hans yttranden."

„Jag är öfvertygad," svarade Sjöborg efter en paus, „att herr Konrad Nordgren då var fiendtligt sinnad mot mig. Hans broder tillstod för mig att han på ett brutalt sätt hade uppfattat ett sammanträffande, som jag haft med hans far. Men jag vill derföre icke påstå, att jag tilltror honom att hafva framkommit med en falsk angifvelse. Men väl måste jag här förklara, att det synes mig sällsamt, huru herr Konrad Nordgren, huru Ni, herr borgmästare, huru polistjenstemän och andra personer så lätt kunna göra en svår misstanke mot mig gällande, under det ingen tänkt på att misstänka herr Konrad Nordgren, som umgicks hos den mördade oftare och intimare än jag. Jag måste deri se en orättvisa, då min lefnad och vandel låg klar för hvar och en, men herr Nordgren, såsom jag sedan erfarit, icke har något fläckfritt rykte och icke heller förtjenar att ega något sådant. Mig skulle Ni hafva hindrat att resa med Emma Walter. Mitt förhållande till henne synes Er misstänkt, men herr Nordgren tordes träda i förhållande till henne, utan att det väckte misstankar. Denna eländiga angifvelse blef beaktad, men har Ni också frågat Er, hvilket intresse angifvaren kan hafva af att göra mig misstänkt?"

Domaren rodnade lätt. Han kunde icke säga Sjöborg rakt i ansigtet, att man icke hade tagit någon hänsyn till honom, emedan det icke hade synts vidare betänkligt att på lösa misstankar häkta en obetydlig personlighet, under det man väl aktat sig för att såra en i stadan ansedd affärsman genom en sannolikt ohållbar misstanke. Pauls enkla ord verkade emellertid på honom mäktigare än Örnbergs föreställningar, emedan man om honom visste, att han hatade Nordgren.

„Kan Ni framställa en anklagelse mot herr Nordgren?" frågade borgmästaren. „Gör Ni det, så skall ingen skona honom."

(Fortsättning följer.)

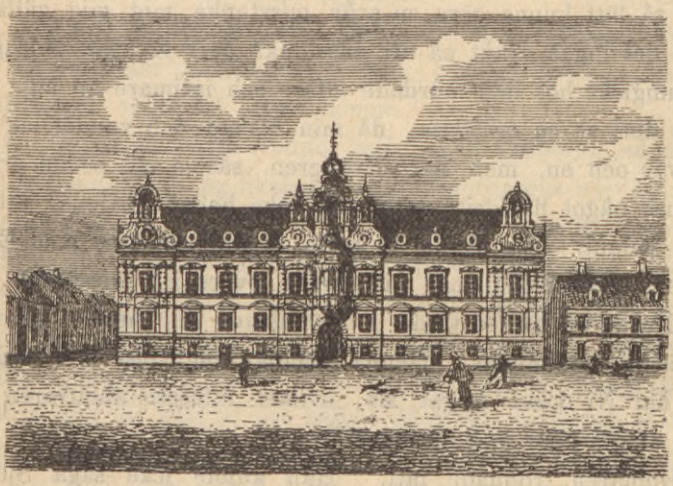

Rådhuset i Malmö.

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

„Jag har icke sagt, att jag misstänker herr Nordgren," svarade Sjöborg. „Jag endast protesterar mot att nödgas stå till svars på grund af en anonym angifvelse och se herr Nordgren betraktad som fullgiltigt vittne emot mig."

„Det skall icke mer blifva fallet," sade domaren, hvarefter han lofvade Sjöborg att gifva honom besked, om domstolen tillstadde hans afresa, så snart rådhusrätten deröfver hade fattat beslut.

TJUGOANDRA KAPITLET.

Konrad opererar.

Bernhard Örnberg hade så till vida tillfrisknat från sitt sår, att han åter hemma i sin bostad kunde sysselsätta sig med arbeten i och för tjenstens räkning, och läkaren tillät honom att vid vackert väder för första gången visa sig ute.

Den vänskap, som blifvit honom visad från alla håll och särskild af Verner Lindén och Oskar Nordgren, hade verkat på honom ytterst välgörande, och det intima umgänget med Oskar, hvarunder mordhistoriens detaljer blefvo närmare behandlade, föranlät honom att fördomsfriare öfverväga sina misstankar mot Nordgren.

Oskar förnekade icke, utan bekräftade tvärtom, att hans broder de der dagarne hade visat ett påfallande misstänkt sätt. Han kände likväl behof att få sin egen svåra misstanke mot honom vederlagd, och så kom Örnberg till den öfvertygelsen, att han troligen hade gjort Konrad orätt.

Det var mycket sannolikt, att han hade dragit fördel af fröken Brincks död, så att han möjligen dervid hade försnillat honom anförtrodde penningar. Men att han hade varit en medbrottsling vid mordet, eller den hufvudsakligen skyldige till det samma, syntes honom icke mera troligt.

Verner Lindén skildrade mötet med Konrad på festen å stadshuset på ett sätt, som nästan vederlade all misstanke, att den man, som hade hufvudet fullt af kärlek och svartsjuka, kunde hafva haft med ett mord att göra. Oskar talade om de slitningar, som egt rum i hans familj, samt förklarade dels deraf och dels af affärskrisen Konrads ovanliga retlighet och hans agg mot Sjöborg. Örnberg måste så småningom lära sig att bedöma Konrads karakter på det sätt, som Verner och Oskar skildrade för honom. Och enligt denna uppfattning var Konrad väl i stånd att i lidelsens upprörda ögonblick begå hvarje handling af hämnd men likväl icke mägtig af en lömsk, väl öfverlagd mordplan.

Denna ändringen i åskådningen hos Örnberg, som ju nästan varit den ende, som hållit Nordgrens brottslighet för möjlig, räddade Konrad Nordgren från att blifva kallad till förhör i rådhusrätten efter borgmästarens samtal med Sjöborg.

Det syntes förklarligt, att Konrad Nordgren i vredesmod öfver att Emma hade hos Sjö org sökt hjelp mot honom, och i blygsel öfver och fruktan, för, att det skulle blifva bekant, att han underhållit en kärlekshandel med sömmerskan, under det han friat till Therése, hade sökt göra Emma og Sjöborg misstänkta. Det var i alla fall svårt att bevisa, att han var den anonyme brefskrifvaren. Man underlät sålunda att inleda en ny sannolikt fruktlös undersökning och beslöt att afsluta undersökningen.

Dagen för slutförhöret med Karl Fromberg var utsatt till den tjugonde augusti, och Sjöborg blef ålagd till denna dag att qvarstanna i Österköping.

* * *

Örnbergs första utflykt ur boet hade, s som läsaren lätt kan ana, Lindéns hus till mål. Verner hade omtalat för honom, att han bland de särskildt förvarade papperen hade funnit ett bref till sin syster, att han hade talat med Terése derom, och

att Örnberg kunde våga att säga henne allt, hvad han hade tänkt låta henne få veta efter sin död.

Frånsedt att Verner hade lärt sig att högt skatta Ornbergs karakter och fattat vänskap för honom, unnade han Konrad Nordgren den förargelsen att se Örnberg gift med Therése.

Bernhard Örnberg firade den lyckligaste dagen i sitt lif. Therése tillstod för honom, att hon alltid älskat honom, och bittert sörjt, när han drog sig tillbaka ifrån henne.

Konrad Nordgren skummade af bitterhet och raseri, då han dagen derefter läste förlofningsnotisen i tidningen. Han hade derjemte fått veta, att Emma Walter blifvit upptagen i hans fars hus, att Sjöborg för tillfället vistades i Österköping men ämnade resa till utlandet. Alla hans fiender triumferade. Alla hans försåtliga angifvelser och beskyllningar hade kommit på skam. Han kunde förutse, att inför rätten hans handlingssätt skulle synas mycket tvetydigt, om det blef offentligt bekant, att han hade förföljt Emma och blifvit försmådd af henne. Han kunde nu icke en gång beskylla henne hvarken för stöld eller lögnaktighet, ty hans far hade ju upptagit henne i sitt hus.

Allt hade sammansvurit sig mot honom. Hans brott var icke upptäckt, men han var föraktad i sällskapslifvet, hans egen far beskyddade den flicka, som gäckat honom — hvad gagnade honom nu hans penningar, som han förvärfvat sig genom en blodsskuld? Alla undveko honom och gingo honom ur vägen. Han kände att han måste göra något för att omstämma opinionen till sin förmån. Detta trodde han kunna ske genom att så förklara sitt uppträdande mot Örnberg, att den offentliga meningen skulle blifva tveksam, om man icke gjort honom orätt. Men hvarje stöt, som träffade Ornberg, träffade äfven Therése och familjen Lindén.

Han uppsökte kommissarien Larsén och bad denne om ett förtroligt samtal.

„Jag önskade lemna Er meddelanden rörande undersökningen, sade han, „som för Er sannolikt kunna vara af intresse men som jag icke kan afgifva till protokollet. Det är visserligen tankar, som trängt sig på mig, icke slutsatser som dragits ur fakta, och som jag kan bevisa. Jag beder Er derföre att mottaga mina meddelanden som ett privat förtroende, eljest kan jag ingenting säga.“

„Jag skall iakttaga all discretion,“ sade Larsén. „Jag är tacksam för hvarje vink, som man gifver mig i denna sak.“

„Så hör mig! Sjöborgs frigifvande tvang mig att tänka på, att han skulle uppträda som den mördades arfvinge. Jag var hennes bankir, och fastän hvar och en som kände henne väl vet, huru ytterligt försigtig hon var då hon icke gaf ut ett öre utan qvitto, utbreda mina afundsmän och fiender det ryktet, att jag gjort affär på hennnes död, i det jag innehåller penningar, som hon anförtrott mig. Jag måste alltså vara beredd på, att herr Sjöborg kan väcka anspråk mot mig. Jag skall komma honom till mötes. Det är min skyldighet som den aflidnas bankir att gifva arfvingen alla upplysningar, som han fordrar och som jag är i stånd att gifva, men jag måste förebygga, att folk, som på allt sätt vilja skada mig, uppfatta detta steg falskt. Derför vänder jag mig till Er och meddelar Er ett faktum, som synes mig ganska anmärkningsvärdt.“

„Jag har, såsom mina böcker utvisa, för längre tid sedan åt fröken Brinck köpt en betydande post jernvägsobligationer. Kort före sin död gaf hon mig i uppdrag att köpa grufaktier och till detta ändamål realisera en del af de nämnda obligationerna. Jag afrådde denna manöver, emedan obligationerna, fastän de stigit betydligt, dock lofvade en ännu högre kurs, och då fröken Brinck icke lyssnade till mitt råd, utförde jag hennes uppdrag och behöll jernvägsobligationerna för egen räkning. Jag har sedermera delvis användt dem vid liqvider i stället för kontanta penningar, emedan under senare tiden från annat håll många sådana obligationer kommit i marknaden, och jag icke

velat bidraga till att äfven från min sida genom direkt försäljning nedtrycka kursen. Firman Lindén har realiserat ett stort parti, antagligen emedan Verner Lindén behöft penningar för att betala häradshöfding Örnbergs skulder."

För polistjenstemannen låg i denna anmärkning redan fingervisningen om en misstanke. Nordgren kunde blott hafva meddeladt dessa notiser för att antyda, att firman Lindéns försäljning af obligationer syntes honom anmärkningsvärd och misstänkt Någon annan afsigt kunde han icke hafva haft, isynnerhet då han förutskickade den anmärkningen, att fröken Brinck blott hade afyttrat en del af sina jernvägsobligationer.

„När jag erhöll öppen kredit af herr Lindén den äldre," fortfor Nordgren, „begagnade jag den till att hålla på mina jernvägsobligationer. Den oväntade realisationen i stor skala af dylika papper från annat håll tillintetgjorde emellertid hoppet om vidare kursstegring. Jag är nödsakad att säga herr Sjöborg att den aflidna mig veterligt hufvudsakligen innehade jernvägsobligationer och grufaktier. Jag hoppas, att han skall tro mig, att det icke är af hennes papper jag lemnat ut i rörelsen, då han får höra, att äfven jag har satt jernvägsobligationer i omlopp."

Larsén nickade instämmande, liksom ville han säga, att han hade gissat de orsaker som Nordgren haft till detta meddelande.

„Jag anser mig nödsakad," fortsatte Nordgren, „att af försigtighet gent emot herr Sjöborg underrätta Er om hvad jag har för händer. Jag har icke dolt för Er, att jag hade ett lifligt intresse för den lilla sömmerskan Emma Walter. Jag lät af falskt medlidande förleda mig att fortsätta bekantskapen och upptäckte, att häradshöfding Örnberg genom sitt tal gjort flickan misstänksam mot mig. Jag vet icke, om han ville använda henne till spion mot mig. Det lyckades honom emellertid att förmå flickan att spela mig ett ganska elakt spratt. Hon ställde sig som hon ville villfara mina önskningar, hon besökte mig,

sydde mitt linne, och när jag en afton öfverenskommit att dricka ett glas vin hos henne, slog hon ¡lösligt larm, skrek att jag ville förföra henne och använde våld samt flydde till herr Sjöborg. Örnberg skyndade sig att meddela familjen Lindén denna historia, och Therése Lindén har till belöning derför lofvat honom sitt hjerta och sin hand. Sjöborg har fört flickan i min fars hus, sedan hon fjorton dagar bott hos honom, och jag har blifvit framställd som oskuldens förförare. Jag är nu mycket nyfiken på, hvad flickan skall komma att säga vid det offentliga förhöret, men måste förklara, att den sällsamma förening som polismyndigheten ingått med mina afundsmän och fiender, synes mycket märkvärdig, så att jag måste göra den frågan, om Lindéns hafva betalt häradshöfding Örnbergs skulder derför, att han gifter sig med Therése, eller derföre att han försvarar den i familjen mycket omtyckte Sjöborg, eller ändtligen derföre att han förmått Emma Walter till att inför Sjöborg anklaga mig som hennes förförare."

Tjenstemannen lyssnade med skarp uppmärksamhet.

„Huru?" frågade han öfverraskad. „Är herr Sjöborg bekant med familjen Lindén?"

„För denne mans skull gick min förlofning med fröken Lindén tillbaka. Man fordrade, att jag skulle intressera mig för honom, och då jag nekade detta, vände man sig till Örnberg. Familjen Lindén gjorde allt för att fängsla mig, erbjöd mig kredit och Theréses hand, men fordrade att jag skulle taga parti för Sjöborg. Då jag vägrade detta, upplöste man på det brutalaste sätt förbindelsen med mig och fångade i stället Örnberg, betalte hans skulder och gaf honom Theréses hand."

„Detta är i sanning högst anmärkningsvärdt," mumlade Larsén. „Men hvad vill Ni säga dermed? Familjen Lindén åtnjuter en stor och allmän aktning."

„Jag vill icke säga någonting. Jag gör inga påståenden, utan skildrar blott fakta. Men jag har ännu icke alldeles slutat. Hör mig vidare. —"

„Innan jag lärde känna Lindéns, stod häradshöfding Örnberg familjen mycket nära. Jag tror, att mellan honom och Therése fanns en gammal böjelse, som aldrig utslocknat. Örnbergs ekonomiska misére och hans oordentliga lefnadssätt torde hafva förmått den gamle Lindén att hålla honom från sitt hus.“

„Men vidare. Då fröken Brinck var mördad, uppträdde Örnberg fiendtligt mot mig. Han utbredde öppet det ryktet, att jag hade varit hennes älskare och lofvat äktenskap. Han gjorde sig till de öfriga misstänktas försvarare, men framställde den för mig i hög grad förnärmande frågan, hvar jag hade varit vid den tid, då fröken Brinck blifvit mördad. Vore jag polisman, skulle jag söka taga reda på, hvar han sjelf var den aftonen.“

Larsén for förskräckt upp. Så plötsligt kom denna anklagelse, som i första ögonblicket klingade oerhörd och otrolig. Men Konrad Nordgren log hånfullt.

„Ah,“ sade han. „Ni blir förskräckt. Blott mig, en solid affärsman, vågar man förelägga en sådan fråga. Herr Sjöborg, en lärd enstöring, kunde man häkta, men på en skuldsatt extra ordinarie som var ruinerad, och hvars skulder nu plötsligt betalas af främmande folk, får ingen misstanke falla. Emedan han har ett förordnande i poliskammaren, så är han oantastlig. För mig var det en misstänkt och graverande omständighet, att jag besökte Emma Walter. Han vågade det. Mina vägar efterforskar man, hans icke. Jag vedergäller lika med lika. Han tror icke på smedens brottslighet, han vill icke misstänka Sjöborg. Fastän tjensteman uppträder han som de misstänktas försvarare och söker med alla krafter rikta misstankarne mot en person, om hvilken han vet att han kan bevisa sin oskuld. Örnberg vet mycket väl, att jag var på balen, att jag der sammanträffade med Therése, och hans svartsjuka, hans raseri deröfver begagna sig af alla medel för att blottställa mig inför verlden. Han vill reta mig att öfverila mig, han fram-

ställde mig på stora hotellet som en misstänkt person, han förtalade mig hos Lindéns och föregaf, att det var jag, som hade anklagat Sjöborg. Han har öppet uppträdt som min fiende och sökt att att skada mig med alla till buds stående medel. Men sedan han utträngt mig ur den Lindénska familjen och förlofvat sig med Therése, synes han ämna slå an andra strängar. Jag har åtminstone icke märkt några nya angrepp af honom.

Larsén träffades af den sista anmärkningen. Nordgren hade rätt. Örnberg hade föregående dag vid en session yttrat, att han hade måst låta sina misstankar mot Konrad Nordgren falla, sedan Oskar lemnat honom närmare upplysningar om sin bror.

* * *

Nordgren kunde taga afsked af Larsén i det tillfredsställande medvetande, att man icke så lätt skulle åter besvära honom, i fall någon misstanke mot honom blef uttalad. Han hade visat polisen tänderna, och han kunde nu våga att uppsöka Sjöborg utan att frukta, att göra sig misstänkt genom detta steg.

Lyckan gynnade honom. När han ringde på dörren till Pauls bostad, öppnade värdinnan sjelf för honom, och han igenkände i henne en person till hvilken han för några år sedan hade stått i ett ömt förhållande. Hon hade gift sig och ökade nu sin mans, en lägre tjenstemans inkomster genom att hyra ut möblerade rum.

Olga Bartel, så hette hon, hade förr fått rika skänker af Konrad och bevarade derföre ett angenämt minne af honom. Hon blef visserligen förskräckt då hon kände igen honom, men lugnade sig då hon hörde, att andra afsigter än längtan efter henne och störande af hennes äktenskapliga lycka hade fört honom hit, och sedan han till yttermera visso försäkrat henne, att han icke skulle låta hennes man, som icke kände hennes förgångna lif, få ana, att Konrad kände henne sedan gammalt.

När Olga såg sina bekymmer lugnade, blef hon så mycket mera ifrig och angelägen att komma sin gamle tillbedjares önskningar till mötes.

„Herr Sjöborg är icke hemma," berättade hon, „men jag tänker, att han snart skall komma. Det är en märkvärdig menniska. Han meddelar sig med ingen och drager sig tillbaka, om man vill göra lifvet angenämare för honom. Och dock ser han ut att behöfva deltagande. Jag tror, att han lider af olycklig kärlek, men han har ingenting låtsat derom. Om han blott icke en vacker dag tager lifvet af sig, och vi finna honom död i sin säng. Han har en hel låda full af gifter. Han har visserligen sålt en del af sina förfärliga flaskor, jag lyssnade till dem i dag, då en apotekare var hos honom. De talade om blåsyra och morfin, cyankali och belladonna. Han hade packat upp hela lådan. Några af flaskorna stå ännu i hans skrifbord. Jag såg dem i smyg, då han gick bort."

„Du skämtar. Han håller väl sådana saker inlåsta?"

„Ja, men jag har alltid två nycklar till mina möbler. Det behöfver ju icke hyresgästen veta om."

„Visa mig flaskorna, Olga!"

Konrad sprang upp. Han hade länge önskat att för alla händelser ega ett ögonblickligt dödande gift. Sedan kunde han sofva lugnare, sedan hade han hvilket ögonblick som helst magt att ända sitt lif, om det gällde att rädda sig för häktning.

Olga dröjde, men fogade sig slutligen efter Konrads vilja. Hon förde honom in i Pauls rum och öppnade skrifbordet. Der stodo flera flaskor. Nordgren började bese dem.

„Hör!" ropade han plötsligt. „Det kommer visst någon!"

Olga ilade till dörren för att lyssna. Konrad begagnade detta ögonblick till att låta tvenne små flaskor, den ena med blåsyra, den andra med cyankali, glida ned i sin ficka. Han sköt sedan flaskorna tillsammans, så att stölden icke skulle märkas.

„Det är verkligen gifter," sade han, då Olga återvände och ville låsa skrifbordet. Stäng in dem. Redan blotta lukten kan vara skadlig. En sådan hyresgäst skulle jag icke vilja behålla i huset."

Han har blott hyrt för en månad. Han ämnar sälja sitt gods och sedan gifva sig ut på resor. Sannolikt stannar han icke en gång så länge, som han har hyrt."

„Det kan nog vara möjligt, men på ett annat sätt än du tänker. Du tyckes icke alls veta, hvem herr Sjöborg är. Du läser väl inga tidningar?"

„Jo jag får låna Väktaren och Missionstidningen af grannfrun, men jag har icke läst om honom. Är han kanhända en berömd man?"

„Som man vill taga det, berömd eller beryktad."

„Du skämtar. Du vill göra mig ängslig och nyfiken."

„Jag talar på fullt allvar. Men det är bättre, att jag icke säger någon ting vidare. Du kan icke förställa dig, och då gissar han, att jag har talat om honom. Men jag skulle icke till något pris vilja göra mig till ovän med den mannen. Det kunde vara ganska farligt."

„Konrad, du måste nu säga mig allt. Jag dör af nyfikenhet och oro," bad Olga och lade sin vackra arm smekande på hans skuldra. „Jag behöfde förr i verlden aldrig förgäfves bedja dig om någon ting," fortfor hon med ett kokett leende, då han icke tycktes vilja gifva efter.

Den unga frun hade visserligen icke den första blomstringstidens fulla friskhet qvar, men var ännu behaglig och retande. Han såg på henne med begärliga blickar.

„Då," svarade han, „behöfde äfven jag icke bedja förgäfves. På den tiden behöfde jag icke prata med dig så länge utan att erhålla en enda kyss."

Olga log och rodnade. Hon syntes tycka om, att han ännu sade henne galanterier och åtminstone gjorde ett försök att er-

inra henne om gammal kärlek, men hennes hållning visade honom också, att hon icke önskade mera.

„Låtom oss vara förnuftiga," svarade hon. Det der är förbi. Jag tillhör nu en annan och jag är min man trogen. Det gläder mig, att du ännu finner mig täck, ty en fru är alltid fåfäng, och det förargade mig, att du icke en gång af höflighet låtsade, som om du ännu kunde vara förälskad i mig. Nu är du åter den gamle. Sätt dig nu här hos mig och berätta."

Olga hade med dessa ord fört honom in i sitt rum och åter stängt Pauls dörr.

Kanske var det just den omständigheten, att hon hade sagt: ‚låtom oss vara förnuftiga', som gjorde, att Nordgren fann henne täck och tjusande. Hans blickar förrådde, att han icke blott af artighet ändrade ton. Han ville draga henne till sig för att röfva en kyss, men hon sträfvade allvarsamt emot.

„Släpp mig," hviskade hon, darrande och upprörd, „eller jag ångrar, att jag har skänkt dig förtroende. Jag kan väl skämta med en gammal vän, men du måste då äfven akta på min vilja och icke gå vidare än jag tillåter. Min man litar på mig och jag skall aldrig svika honom. Vill du icke akta min gifta ställning, så måste du genast lemna mig."

Olga sade detta på ett sätt, som icke lemnade rum för något tvifvel, att det var allvarligt menadt. Hon hade för sent insett, att hon hade lekt med elden.

För att få Nordgren att för henne förråda, hvad han visste om Sjöborg, hade hon erinrat honom om deras fordna förtroliga förhållande och trott sig kunna våga detta utan fara, då hon ju hade blifvit äldre, och han hade visat, att han icke såg henne med samma ögon nu som förr. Nu erfor hon för sent, att hon hade lemnat en sak ur beräkningen, som för mannen ofta är mera förföriskt än de mest lockande behag, nemligen det ärbara koketteri, som hon helt oväntadt hade visat.

En annan omständighet beredde henne dock seger. Innan

Nordgrens passion hunnit fullt fatta eld, hade en annan tanke hunnit tränga sig på honom, som mattade blicken för den gamla väninnans behag.

Paul Sjöborgs värdinna var hans förtrogna. Han hade på visst sätt hennes lifs lycka i sina händer, ty han kände hennes förgångna lif, hvilket hennes make icke anade, och hon hade nycklarne till Pauls rum och gömmor.

Han visste visserligen ännu icke klart huru, men tanken, att han kunde draga fördel af denna lyckliga omständighet, hade fattat honom så lifligt, att han nu beherskade sin lidelse för att icke stöta sig med Olga. Han kunde ju slå an en annan ton emot henne, när han icke mera behöfde henne.

Han tvingade sig derföre till ett gladt skratt.

„Der hafva vi det," sade han. „Olga visar mig på dörren. Först finner hon mig för kallsinnig, sedan för dristig. Men lugna dig. En qvinnas vilja, som jag älskar, är mig alltid helig. Förlåt, att jag ställde din ärbarhet på prof. Nu afundas jag din man. För att bevisa dig, att jag icke är ond på dig, skall jag gifva dig upplysningar om Sjöborg, men var försigtig. Jag fruktar, att han är en mycket farlig menniska!"

Olga lyssnade med bäfvande nyfikenhet. Hennes förtroende återvände genast. Hon kände ju Nordgren från en tid, då han icke blott spelat kavaljer utan äfven ängsligt vinnlagt sig om att handla såsom en sådan.

„Du har väl hört talas om, att för en tid sedan en rik, girig fröken blef mördad?" började han. „Man häktade såsom misstänkta för mordet två personer, en smedgesäll och en man af stånd."

„Herre du min skapare," ropade Olga. „Namnet stod icke fullständigt utsatt i tidningarne."

„Denne man är just Er hyresgäst. Han blef frigifven, emedan inga fullständiga bevis funnos på hans brottslighet. Men för hans oskuld finnas inga bevis alls."

„Barmhertige Gud! En mördare! Det är alltså derföre som han är så blek och ser så dyster ut. Och han håller sig med gifter. Han måste ännu i dag ur huset.“

„Håll, lugna dig, tala icke så högt. För det första är det icke bevisadt, att han är någon mördare, han kan vara oskyldig. För det andra skulle du göra en farlig menniska till din fiende, om du utan någon hållbar orsak plötsligt sade upp honom ur hans bostad, och du har lofvat mig att tiga om det, som jag säger till dig. För det tredje kan du vara fullkomligt säker, att mannen, om han verkligen är en förbrytare, skall nog akta sig för att begå något nytt brott. Polisen ger akt på honom. Han skulle genast bli häktad. Låt alltså ingenting förmärka. Tänk, att han möjligtvis kan vara oskyldig. Men gif akt på, om han har något hemlighetsmakeri för sig. Upptäcker du något, så kan du angifva honom, och då får du sannolikt den belöning af tusen kronor, som är utfästad för mördarens upptäckande.“

Olga skakade på hufvudet. Hon kunde ännu icke fatta, om hon skulle herbergera någon, som kunde vara en mördare. Nordgren måste åter och åter föreställa henne, att blott en misstanke hade hvilat på Sjöborg, att man hade frigifvit honom, emedan ingen ting kunnat bevisas emot honom. Hon gaf först med sig, sedan Konrad förklarat, att han sjelf sökte upp Sjöborg för att tala med honom om arfvet, och att äfven han var tvungen att behandla honom som en man af heder och obefläckadt rykte.

„Låt honom icke ana, att vi känna hvarandra,“ fortfor Nordgren, då han ändtligen besegrat hennes betänkligheter. „Jag lemnar dig och kommer åter, samt ställer mig, som om du vore mig fullkomligt främmande. Men lyssna vid dörren, när jag talar med honom, det är möjligt, att vi råka i träta, ty han är min fiende. Du får då höra, huru han försvarar och kan bilda dig ett eget omdöme om honom.“

Olga var genast villig att instämma i detta förslag, som kom hennes egna önskningar till mötes. Hon måste ju äfven

för sin man förtiga sin bekantskap med Nordgren och vågade derföre icke berätta, hvad hon hade hört af denne, men väl kunde hon tala om saker, som hon hade förnummit genom att lyssna vid hyresgästens dörr.

Ett buller förkunnade, att Sjöborg hade hemkommit. Nordgren aflägsnade sig tyst, och strax derefter ringde han på, liksom om han kommit från gatan.

„Bor herr Sjöborg här?“ frågade Konrad högt.

„Hans dörr är der borta,“ svarade Olga i samma ton, hvarefter hon återvände in till sig, under det Nordgren knackade på Sjöborgs dörr.

„Herr Nordgren,“ utropade Sjöborg öfverraskad och oangenämt förvånad. „Hvad önskar Ni af mig?“

„Affärer föra mig hit. Vill Ni icke tillåta mig att stiga in?“

Denna fråga orsakades deraf, att Sjöborg sjelf hade ställt sig i den öppna dörren och spärrade ingången.

„Jag vet visserligen icke,“ svarade Sjöborg, „hvilka affärer jag kan hafva med Er,“ men jag hoppas, att Ni icke har något vidlyftigt att andraga.“

Dermed släppte han Nordgren in.

„Äfven min tid är knapp,“ sade Konrad. „Jag var den mördade fröken Brincks bankir, och då domstolen för mig uppgifvit Er såsom hennes arfvinge, är jag pligtig att gifva Eder upplysningar om mina sista affärer med henne.“

„Det begär jag icke. Jag kommer icke att mottaga arfvet och öfverlåter allt vidare åt domstolen.“

„Som Ni önskar, herr Sjöborg. Jag trodde, att Ni var angelägen om att bringa ljus i saken och bidraga till mördarens upptäckande.“

„Jag är mycket intresserad af att mördaren blir upptäckt och bevisad, men jag tviflar starkt på, att detta mål kan nås genom några underhandlingar mellan oss båda.“

„Det kunde komma an på ett försök. Ni anser mig för

(Fortsättning följer.)

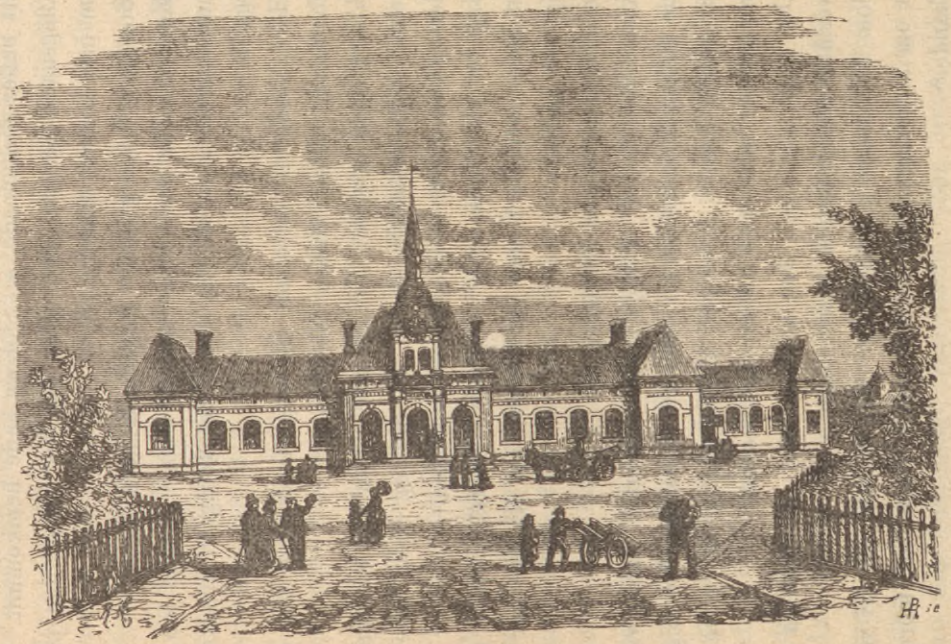

Jernvägs-stationshuset i Karlstad.

N:o 50 utkommer i 2ne häften, A och B.

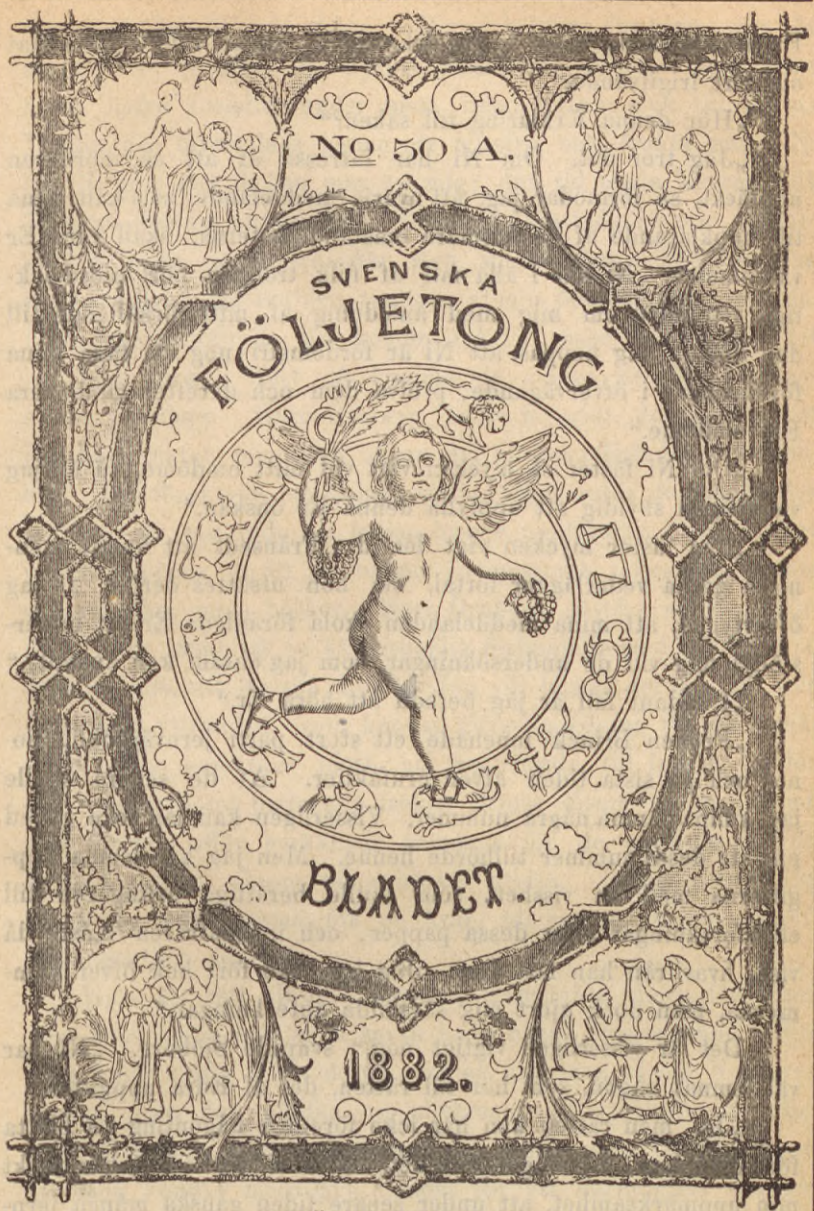

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Er motståndare. Det är jag icke mera, sedan rätten förordnat om Ert frigifvande.“

„Hör denna förklaring till saken?“

„Jag tror det. Om Ni har intresse af att se mördaren upptäckt, så förmodar jag, att hvarje meddelande, som kan tjena till uppklarande af de närmare omständigheterna, skall vara Er välkommen. Ni har i alla fall af folk troligen hört ofördelaktiga yttranden om mig med anledning af mitt förhållande till den döda. Jag hoppas, att Ni är fördomsfri nog att taga mina förklaringar i öfvervägande, pröfva dem och derefter modificera Ert omdöme.“

„Om Ni fäster så mycken vigt vid mitt omdöme, så är jag visserligen skyldig att uppfylla denna Er önskan.“

„Jag fäster mycken vigt dervid. Frånsedt att hvarje menniska gerna vederlägger förtal, om hon utsättes derför, är jag öfvertygad, att mina meddelanden skola föranleda Er att understödja mig vid de undersökningar, som jag ensam kan anställa.“

„I sådant fall är jag beredd att höra Er.“

„Fröken Brinck innehade ett stort parti jernvägsobligationer och på sista tiden äfven grufaktier. Af de senare skulle jag kunna nämna några nummer. Visserligen kan jag icke gå ed på, att dessa nummer tillhörde henne. Men jag kan lemna uppgifterna med en visshet, som skulle berättiga arftagaren till efterforskningar efter dessa papper, och innehafvaren måste då visa, hvarifrån han fått dem. Jag har icke fört bok öfver nummerna, men dock gjort mig särskilda anteckningar.“

Det är visserligen vigtigt nog,“ svarade Sjöborg. „Ni har väl lemnat någon, som hör till rätten, del af Edra uppgifter.“

„Ja, men rätten kan här icke företaga någonting på blotta förmodanden. Arfvingen kan det. Men vidare! Det har väckt min uppmärksamhet, att under senare tiden ganska många jernvägsobligationer kommit i omlopp. Då jag sjelf både köpt och sålt sådana, har jag haft anledning till denna iakttagelse. Jag vill icke väcka misstankar mot någon, men jag beder Er att

sammanställa följande fakta. Häradshöfding Örnberg, som är anställd vid polisen, är mycket skuldsatt. Vexlar med hans namn hafva förfallit under sista tiden. Han gick till Emma Walter och öfvertalade henne att misstro och frukta mig. Ni ler, Ni tror den flickan mer än mig; den tid torde komma, då Ni skall dömma annorlunda. Örnberg berättade för min fästmö, att jag hade en kärleksaffär med sömmerskan. Följande dag voro alla Örnbergs skulder, tydligen af min fästmös bror, betalda. Herr Lindén offrade för honom många tusen kronor, hvilket jag kan bevisa. Just då kommo de många jernvägsobligationerna i omlopp. Herr Örnberg hade utspridt det ryktet, att jag hade riktat mig med någon del af den mördades förmögenhet. Jag föraktade ett sådant förtal. Men inför den mördades arfvinge är jag redo att lemna hvarje upplysning. Jag önskar ingenting högre, än att Ni fordrar en noggrann räkenskap af mig och granskar mina böcker. Herr Örnberg påstår, att den mördade hade tänkt på en äktenskaplig förbindelse med mig. Derpå grundar han sitt lömska anfall. Jag vill lemna derhän, om den döda haft yttranden, som kunnat gifva anledning till ett dylikt rykte. Jag anmärker blott, att jag friade till fröken Lindén och uppmärksamt betjenade fröken Brinck såsom en god kund, men för min affär beräknade courtage för de uppdrag jag utförde åt henne, såsom mina böcker utvisa. Denna omständighet torde redan bevisa för en hvar, att jag var hennes bankir och ingenting vidare."

Hela det sätt, hvarpå Konrad framställde dessa förhållanden, hans lugna och kalla språk hade något öfvertygande. Sjöborg hade aldrig tänkt derpå, att en ung man såsom Nordgren kunnat göra den aflidna ett allvarsamt giftermålsanbud. Han förstod derföre, huru upprörande det måste vara för Nordgren, att man kunnat misstänka honom för att hafva gjort sin kur för en gammal, fåfäng och narraktig qvinna.

Anmärkningen att Örnberg hade gjort Emma afvog mot Nordgren, kom Sjöborg att studsa. Emma hade ingenting

nämnt derom, och huru mycket han än eljest var öfvertygad om Emmas ärbarhet och hennes dygdiga karakter, låg det antagande dock icke utom möjlighetens gräns, att Emma i sin af andra intalade fruktan för Nordgren kunnat missuppfatta och på ett öfverdrifvet och vanställdt sätt framställa Nordgrens uppförande.

„Ni beskylde ju flickan för stöld," sade han efter en paus, „och det har nästan mer än allt annat ängslat och upprört henne."

„Min briljantring fanns i hennes ficka," svarade Nordgren lungt. „Det är ju en möjlighet, att han han glidit af fingret och händelsevis fallit ned i vecken på hennes klädning. Jag var mycket upprörd, då jag af flickans föränd ade uppförande märkte, att hon hade gjort gemensan sak med mina fiender. I öfverilning uttalade jag då min misstanke, men jag har icke åtalat henne, utan endast meddelat polisen min förmodan. Jag bedömer flickans karakter annorlunda än Ni. Äfven hos mig förstod hon först att väcka medlidande och intresse och spela den dygdiga oskulden så mästerligt, att jag till och med lofvade lägga mig ut för hennes föstman."

Sjöborg svarade icke genast. Det var en nyhet för honom, att Nordgren hade anmält stölden för polisen. Detta bevisade, att han icke fruktade en undersökning i saken, och likväl hade Emma beskylt honom att hafva blandadt narkotiska medel i vinet.

„Det skulle göra mig ondt," sade han efter en paus, „om jag hade misstagit mig på flickans karakter, ty Er herr far har på min rekommendation tagit henne under sitt beskydd. Hon framställde allting så, att vi båda blefvo öfvertygade om hennes oskuld. Jag kan nu ingenting ändra i den saken. Jag måste öfverlåta åt Er att varna Er herr far. Hvad Ert förslag om efterforskningar rörande obligationerna beträffar, så måste jag upprepa, att jag är är betänkt att afsäga mig arfvet och alltså icke kan göra något bruk af en arfvinges rättigheter. Förhoppningen att på denna väg upptäcka mördaren synes mig mycket

illusorisk. Jag tackar Er för Ert förtroende, men kan icke göra något bruk deraf.“

Nordgren reste sig. Han hade nått sitt mål. Han kunde meddela Larsén, att Sjöborg vägrade att hjelpa till med några efterforskningar. De båda männen skiljdes på samma kalla, artiga sätt, som de hade helsat hvarandra. Det låg för mycket mellan dem, som höll Sjöborg tillbaka, för att han hade skolat kunna visa sig mera tillmötesgående och försonlig.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Emma i Nordgrens hus.

Den gamle Nordgren hade, såsom vi sett, haft den tillfredsställelsen att kunna vända hem med det medvetandet, att den man, som hade tvekat, om han skulle lemna honom hjelp, då han var i lifsfara, hade räckt honom handen till försoning. Men dermed var icke den skuld försonad, som hvilade på honom.

Sjöborg kunde icke förlåta honom i von Holtens namn, hvad han hade förskyllat emot denne. Han kunde blott för egen del upphöra att för den skull hysa agg till honom.

Men den förklaring, som förmått Sjöborg att mildra sitt omdöme, var icke tillräcklig att öfvertyga Nordgren sjelf derom, att han förtjenade förlåtelse. Han hade ju förtigit för Sjöborg, att han i sin nöd hade lemnat von Holten falska uppgifter för att få penningar af honom.

Nordgren hade den tillfredsställelsen att kunna lugna Oskar och Ester, att kunna säga dem, att han hade kommit på det klara med Sjöborg, men hans eget samvete var icke dermed lugnat. Han kände tvärtom tyngre än någonsin den oförsonbara skulden tynga på sitt samvete, sedan han åter blifvit erin-

rad om de gamla dagarne och hört, att äfven Sjöborg hade blifvit lidande af hans bedrägliga handlingssätt.

Han hade icke blott bedragit von Holten på hans penningar samt bragt honom och hans familj i elände. Han hade på ett uselt sätt förrådt vännens förtroende.

I en känslostämning, som föranleddes af medvetandet härom, hade han trott sig icke kunna gå långt nog för att göra det goda verket så fullständigt som möjligt, derföre hade han erbjudit Emma plats i sitt hus, men när han på hemvägen närmare öfvertänkte saken, kommo icke så få betänkligheter.

Gustaf Nordgren hade ingen orsak att skona Konrad, men han kände, att han genom Emmas upptagande i sitt hus gjorde mera, än Sjöborg hade bedt om, och att han dermed offentligen blottställde och dömde öfver Konrad och gjorde slitningen mellan sig och sonen ohjelplig.

* * *

När Nordgren kom hem och berättade för sin hustru och sin dotter, huru Sjöborg hade tagit emot honom, och huru de hade försonat sig med hvarandra, då strålade Esters ögon. Hon kunde nu meddela Augusta, att Sjöborg var en ädel karakter. Men då han sedan berättade, att han hade lofvat Emma Walter att blifva mottagen i hans hus, förklarade fru Nordgren under näftighet, att hon aldrig skulle tillåta det, och äfven Ester stirrade bestört på fadern. Hon förstod icke, huru han kunde handla så hänsynslöst mot Konrad.

Nordgren hade kunnat göra sig räkning på motstånd. Gent emot sin hustru nöjde han sig med den förklaringen, att han måste hålla sitt en gång gifna ord, och att en hvar i hans hus måste finna sig i hans vilja. Han visste, att hans fru till slut

alltid gaf efter och fogade sig, om han icke gick in på några underhandlingar, men mot Ester hade han en svår strid, ty Ester hade äfven ett stort inflytande öfver sin mor.

Ester motsade aldrig sin far i saker, som voro oväsentliga, men der hon af innersta öfvertygelse framkom med en motsägelse, gaf hon heller icke efter, och hon tycktes veta, att hennes far, som innerligt älskade henne, icke skulle låta det gå till ytterligheter.

Här måste han alltså taga sin tillflykt till öfvertalning för att nå sitt mål, och han skildrade för henne, huru han ville göra brytningen med Konrad fullständig och till och med önskade, att det icke blef någon hemlighet för verlden.

Ester fogade sig med tungt hjerta; allt dystrare blef hennes aning, att det svåraste slaget ännu återstod familjen. Och på Esters föreställningar fogade sig lätt fru Nordgren. Blott en i huset var utom sig, det var Vilhelmina.

Tjensteflickan hade, som vi veta, med stort nöje berättat om herr Sjöborgs skamlöshet att taga en slyna i sitt hus, och nu skulle denna slynan kanske komma att befalla öfver Vilhelmina och spela hennes öfverordnade.

Vilhelmina var i förargelsen nära att säga upp sig ur tjensten, men hon tänkte efter, att det var möjligt, att man kunde finna en sådan uppsägning välkommen nu, då Emma kunde ersätta henne.

Hon rynkade hånfullt på näsan, när den bleka flickan med de rödgråtna ögonen kysste händerna på Ester och snyftande förklarade, att hon ville förrätta hvilket arbete som helst för att förtjena sitt bröd.

Det låg något i Emmas yttre, i hela hennes väsen, som måste till hennes fördel intaga en hvar, som ej var bländad af fördom. Det äkta qvinliga i hennes uppträdande, det anspråkslösa i hennes väsen tillvann henne icke blott Esters intresse utan äfven fru Nordgrens välvilja.

„Jag vet väl," sade hon, „att det icke passar sig för mig att beträda tröskeln till detta hus, och jag hade aldrig vågat det. Men min välgörare befallde mig det, och herr Nordgren fordrade det. Nu är jag här, och Ni har att befalla öfver mig."

„Jag hör," tog fru Nordgren till orda, „att min äldre son är skuld till, att Ni måst lemna Er bostad och Er sysselsättning och fly till Sjöborg. Jag gillar derföre min mans afsigt att bereda Er en tillflyktsort och lämplig sysselsättning. Min son skall förmodligen inse, att han misskänt Er och gjort Er orätt. Men lidelsen förleder honom ofta till obetänksamma handlingar. Vi skola söka godtgöra, hvad han förskyllat, och då hoppas jag Ni skall förlåta honom."

Emma svarade icke genast. Hon upplyftade sitt i tårar badande ansigte.

„Jag skall bemöda mig," sade hon ändtligen med rörelse, „att blifva värd Er godhet och rättfärdiga det förtroende, som Ni sätter till mig. Jag har blott en bön. Gif mig arbete och en obemärkt vrå i Ert hus, der ingen ser mig, så skall jag tacksamt bedja Gud för Er välgång och för allas, som stå Er nära."

Ester fattade Emmas hand.

„Detta svar," sade hon, „låter mig blicka djupt in i Ert hjerta. Nu tror jag fast, att olyckan ensam är skulden till Edra lidanden."

Emma kände sig lättad och liksom befriad från en tung börda genom dessa varma ord. Hon kände, att Ester förstod henne och gissade hvarföre det hade varit henne så svårt att bedja för Konrad Nordgren, men aldrig glömma, hvad han hade gjort henne. Hon kunde icke tro på, att han blott hade misskänt henne och handlat under inflytelsen af obevakad lidelse. Hon visste det bättre.

Ester förde den unga flickan ut i trädgården. Det var henne ett behof att trösta det väsen, mot hvilket hennes broder

föröfvat en skändlighet, och att bevisa henne, huru djupt hon led med henne. Och Emma fattade förtroende till henne och lättade sitt hjerta med att omtala allt, som hon på den sista tiden hade upplefvat och lidit.

Under djup rörelse lyssnade Ester, och hon kände sig varm om hjertat, då Emma skildrade, huru hon genast vid det första mötet med Sjöborg fattade förtroende till denne kalle och slutne man, huru han hade talat till henne som en far, huru han hade upptagit henne, vårdat henne under hennes sjukdom och visat sig rörd då han tog afsked ifrån henne.

Det var naturligtvis mest för Augustas skull, som Ester så gladdes öfver Emmas meddelanden.

„Jag tror," sade Emma, „att han bär en känsla i sitt bröst, för hvilken han icke har något hopp. Jag kan dock icke tänka mig, att det skulle kunna finnas någon qvinna, som kan tillbakavisa en sådan man."

Ester och Emma blefvo sålunda inom några få timmar förtrogna vänner. Det fanns arbete nog för Emma, och Vilhelmina var utom sig. Emma förstod så väl att icke lemna henne anledningar till giftiga anmärkningar, att i allt komma henne till mötes och att ej låtsa höra de knotande orden, att hennes gift icke kunde få urladda sig annat än utom villan i samtal med andra pigor och med folket i byn.

Ester hade redan samma afton lemnat på posten en biljett till Augusta, hvari hon bad väninnan om ett snart besök, emedan hon hade vigtiga meddelanden att göra. Men Augusta kom icke. Hon svarade skriftligen, att hon kände sig lidande samt bad, att Ester skulle komma till henne.

Denna korrespondens fördröjde återseendet mellan de båda väninnorna flera dagar, ty postgången på landsbygden var obeqväm och föga snabb. Sålunda fick Ester af Vilhelmina veta, att, 'den förryckte magistern' plötsligt hade för alltid lemnat sin gård, innan hon fått tala med Augusta. Vilhelmina hade icke kunnat tillbakahålla den ondskefulla anmärkningen, att Sjöborg

nu hade öfverlistat myndigheterna och troligen flytt med sitt rof.

En stund derefter ankom Augusta. Ännu visste hon icke, att Emma Walter var i Nordgrens hus. Ester hade förbehållit sig denna öfverraskning och blott skrifvit, att hon icke kunde komma till Friberga, men att så fort Augusta blifvit så frisk, att hon kunde komma till Tomeby, skulle hon få höra, att hon hade gjort en viss herre orätt.

Augusta befann sig sålunda i nyfiken förväntan, att Ester skulle vederlägga hennes hjertas tvifvel. Men väninnans ansigte lofvade intet gladt budskap.

„Vet du det redan?“ frågade Ester. „Sjöborg är borta!“

Augusta bleknade. Hon sjönk tillsammans liksom träffad af en dolkstöt i hjertat, men med pressad stämma och förställd köld svarade hon:

„Hvad angår det mig. Han roar sig väl med sin käresta!“

„Smäda honom icke, Augusta! Vi hafva mycket misskänt honom. Den flicka, som bott hos honom, har han upptagit af medlidande såsom en sjuk och hjelpbehöfvande varelse.“

„Det skall du söka att få mig att tro på,“ sade hon bittert.

„Flickan är här i huset!“

Augusta blickade upp, liksom trodde hon icke sina öron. Hennes ansigte blef blodrödt.

„Du skämtar,“ stammade hon.

Ester berättade för henne, huru Emma hade kommit i huset, och huru hon hade yttrat sig öfver Sjöborg.

Augusta svarade ej. Hon kastade sig, snyftande i sin väninnas armar.

„Du vet,“ sade hon ändtligen, „huru outsägligt mitt hjerta älskar denne man och huru olycklig jag kände mig. Hvar är han? Verlden är icke så stor, att han skulle kunna undfly mig, om jag sökte honom för att säga: „förlåt!“

„Jag vet blott, hvad Vilhelmina har hört i byn. Der berättar man, att han i måndags plötsligt packat sina saker och sagt, att han reser till utlandet.“

„I måndags?“ ropade Augusta till hälften jublande, till hälften i djup smärta. „I måndags träffades vi. Då är det jag som har jagat bort honom. Då älskar han mig och flyr, emedan han tror, att jag föraktar honom.“

Augusta fann intet lugn, förrän hon erhållit närmare underrättelser. Hon skickade sin kusk till fru Hagström för att fråga efter, hvart Sjöborg begifvit sig, och erhöll det besked, att herr Sjöborg för tillfället uppehöll sig i Österköping och ämnade stanna der till rättegången i det Brinckska målet var afslutad, sålunda aldraminst till den tjugoförsta.

Augusta lugnades åter.

„Då är han der att träffa,“ sade hon, „och jag skall kalla honom till mig. Mina föräldrar veta nu, att jag aldrig väljer någon annan än honom, om jag någonsin skall gifta mig. De fordra blott, att hans namn skall vara fritt från hvarje misstanke, om han anhåller om min hand. Afven om hela verlden säger, att jag bär mig oqvinligt åt, skall jag fråga honom, om han vill hafva mig. Jag har under de sista dagarne kommit under fund med, att jag förr skulle kunna förlåta honom ett brott, än jag afstår från honom. Hvar är den flicka, hvars välgörare han varit? Jag afundas henne hvarje blick, som han låtit hvila på henne.“

Ester måste föra Augusta till Emma, och denna kunde icke berätta nog om Sjöborg. Augusta var som berusad. Blott henne kunde det vara, som Sjöborg älskade, om hans hjerta hade någon böjelse. Det hade hon ju redan till hälften gissat, då han uppsökt henne i skogen.

Men huru skulle man meddela Sjöborg, att Augusta blott hade misskänt honom, och att det ensamt berodde på honom att när som helst blifva sluten i hennes armar.

Å ena sidan vore det ju omöjligt, att Augusta förekom honom med en bekännelse om sin kärlek. Men å andra sidan var det att frukta, att han i sin bitterhet skulle undvika hvarje tillfälle, som man erbjöd honom att se Augusta, innan han lemnade Österköping och reste till utlandet.

Skulle Augusta skrifva till honom, att hon önskade få tala med honom. Frånsedt att detta steg var oqvinligt, kunde han kanske icke förstå det. Men Augustas längtan fann intet annat råd. Då förklarade sig Emma beredd att komma henne till hjelp. Tanken att kunna bringa den man, som erbjudit henne sin hjelp, en underrättelse, som gjorde hans hjerta lyckligt, uppfylde henne redan med glädje. Och ännu mycket mer måste det för henne vara en ljuf tillfredsställelse att få blifva en förmedlarinna af hans lycka. Emma kunde säga Sjöborg, att hon bragt Augusta ljus i en villfarelse, hvari denna befunnit sig, och att hon dervid upptäckt, huru varmt Augusta intresserade sig för Sjöborg.

Allt hvad qvinnor heter vilja gerna spela en roll vid en kärleksintrig och äro outtröttliga i sin ifver att föra älskande tillsammans. De tre flickorna hade också sin plan snart färdig. Man aftalade, att Emma i Vilhelminas sällskap skulle fara till staden. Vilhelmina skulle dels på visst sätt tjena Emma till skydd och dels uträtta åtskilliga uppdrag åt Ester. Under det dessa senare utfördes, skulle Emma begifva sig till Sjöborg. Hon kunde till förevändning för sitt besök taga sin afsigt och önskan att ännu en gång tacka Sjöborg och säga honom, att det gick henne väl. Båda flickorna skulle återvända med aftontåget, så att Augusta redan samma dag fick veta, huru Emma hade lyckats i sitt förehafvande.

Vilhelmina kände redan sitt uppdrag, innan hon blef underrättad derom. Hon hade lyssnat. Hade det i början upprört hennes hela stolthet, att hon skulle ledsaga Emma och tjena till skydd för den händelse, att någon besvärade henne, så

försonades hon dock sedan med sitt uppdrag af den tanken, att hon skulle blifva i tillfälle att spela Emma ett fult streck.

Vilhelmina tyckte icke om någon medlem af hennes herrskap så mycket som Konrad. Han hade ofta smeksamt nupit henne i kinderna och sagt henne granna artigheter. Han hade gifvit henne rikliga drickspenningar, isynnerhet när hon i hemlighet meddelat honom, om Oskar åter hade bekänt några nya skulder för fadern. Konrad var för Vilhelmina den förnämt tänkande medlemmen af familjen, och då han yttrat sig föraktligt nog öfver Sjöborg, måste det för honom vara en pikant underrättelse, då Vilhelmina berättade honom, huru fröken Friberg längtade efter Sjöborg och hade såsom budbärarinna sändt till honom samma flicka, som bott hos Sjöborg och som hade gjort Konrad så mycket ondt.

Vilhelmina var öfvertygad, att Konrad Nordgren skulle veta att begagna hennes meddelanden och föranleda att den förhatliga flickan blef aflägsnad ur huset.

Det hade icke varit någon öfverflödig försigtighet att gifva Emma en ledsagarinna till sitt skydd. Redan på vägen genom byn märkte Emma, att hon var föremål för en ingalunda smickrande nyfikenhet hos bondfolket. Tack vare de rykten, som utbredt sig, och som Vilhelmina utsmyckat, pekade folket finger åt henne. Hon rodnade af blygsel och hade velat fly för att gömma sig, men Vilhelmina påminde henne om hennes ärende.

„Ni är här en beryktad person,“ sade pigan i en skadeglad ton, „man vet, att Er fästman sitter i fängelse för mord, och att herr Sjöborg som eljest håller sitt hus stängdt för alla, låtit Er bo hos sig.“

Emma förstod af Vilhelminas ton, att denna flicka ville skada henne. Hon var glad, då hon ändtligen satt i kupén och var undandragen det nyfikna folkets blickar. Efter ankomsten till staden kände hon sig dubbelt lättad, då Vilhelmina föreslog henne, att de genast skulle skiljas och först sammanträffa vid jernvägsstationen före tågets afgång.

Ester hade gifvit Emma Sjöborgs adress, hvilken Augustas kusk erhållit af fru Hagström. Hans bostad befann sig i en främmande stadsdel, der hon hoppades att ingen skulle känna henne.

Hennes hjerta var tungt och nära förtvifladt. Hon kände denna dag dubbelt, hvilket värde den fristad hade för henne, som Sjöborg hade skaffat henne. Vilhelminas ord, att hon var en beryktad person, lät henne känna tyngden af sitt öde. Det var ett undantag, om någon bevisade henne deltagande och icke vände sig från henne med misstankar och förakt. Hon gälde för att vara en mördares älskarinna.

* * *

Emma ankom till Pauls bostod ungefär en timma efter det Nordgren lemnat densamma, och det samtal egde rum, som vi i förra kapitlet skildrat.

Vi hafva sett, i hvilken förstämning Konrads ord hade försatt Sjöborg. Paul var ännu sysselsatt med de tankar, som under inflytandet af Nordgrens meddelanden trängt sig på honom, då det ringde på tamburdörren, och strax derefter en klappning hördes på hans egen dörr.

Olga hade öppnat tamburdörren för Emma. Sedan försvann hon i sina rum, då Sjöborg öppnade sin dörr och icke litet förvånad såg Emma framför sig.

Öfverraskningen var icke angenäm. Afsedt från, att fru Olga Bartel säkert skulle taga lika illa upp som fru Hagström, att en ung flicka besökte honom, så hade den misstanke, som Konrad Nordgren uttalat, alltid verkat nog för att väcka farhåga, att Emma åter hade flyktat och sökte hjelp och tillflykt hos honom. Hvad annat skulle också kunna föra henne till

honom, och huru hade hon annars fått hans adress, om hon icke först hade sökt honom på hans gård.

Hennes ögon voro förgråtna. Han såg på henne, att hon var orolig, och upprörd af det antagandet att hon missbrukade hans godhet frågade han temligen barskt, hvad hon önskade af honom.

Pauls stränga, dystra blick förskräckte henne. I den öppna dörren kunde hon icke uträtta sitt ärende.

„Jag medför en glad underrättelse," stammade hon, förvirrad af det kyliga emottagandet. Jag skulle framföra en helsning från damerna."

Emma hade icke kunnat välja något olyckligare ord för att helt och hållet förstöra hans lynne och öka hans misstankar.

„Jag har ingen tid," sade han sträft. „Jag känner dessutom inga damer, som kunna hafva lemnat Er några helsningar till mig. Låt mig vara i fred!"

„Blott ett ord," bad hon, då han gjorde en rörelse för att afvisa henne, „från fröken Friberg!"

Sjöborg ryckte till. Det namnet verkade som ett trollslag.

„Kom," sade han, och lät henne nu stiga in. „Hvem har sändt Er. Hörde jag rätt? Är det fröken Friberg?"

Emma skiftade färg och darrade i alla leder. Hon visste icke, hvad hon skulle säga. Det var henne omöjligt att berätta verkliga förhållandet, men huru skulle hon inleda och förbereda sitt meddelande, då han visade sig så otålig?

„Hon har icke direkt skickat mig," sade hon, „men jag trodde, att det skulle vara Er angenämt, att det skulle glädja Er —"

Hon tystnade. Hans blick blef plötsligt åter mörk och hotande.

„Hvad menar Ni?" frågade han häftigt. Har Ni icke något uppdrag? Så tala då! Jag vill hoppas, att Ni icke understår Er att af nyfikenhet tränga in i mina hemligheter! Svara mig!"

(Fortsättning följer.)

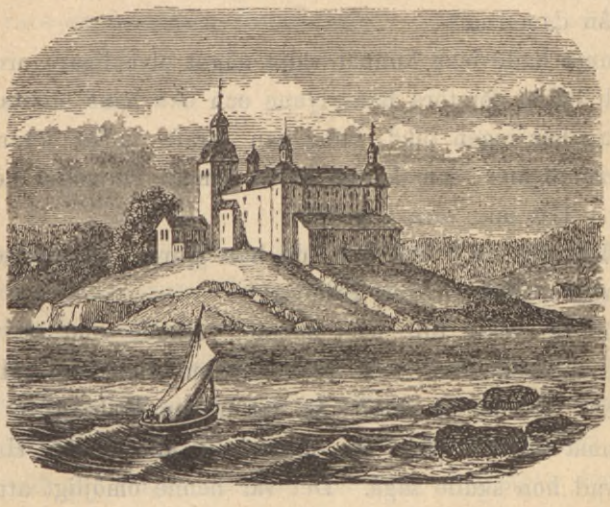

Leckö slott, på Kållandsön i sjön Venern.

☞ N:o 50 utkommer i 2ne häften, A och B.

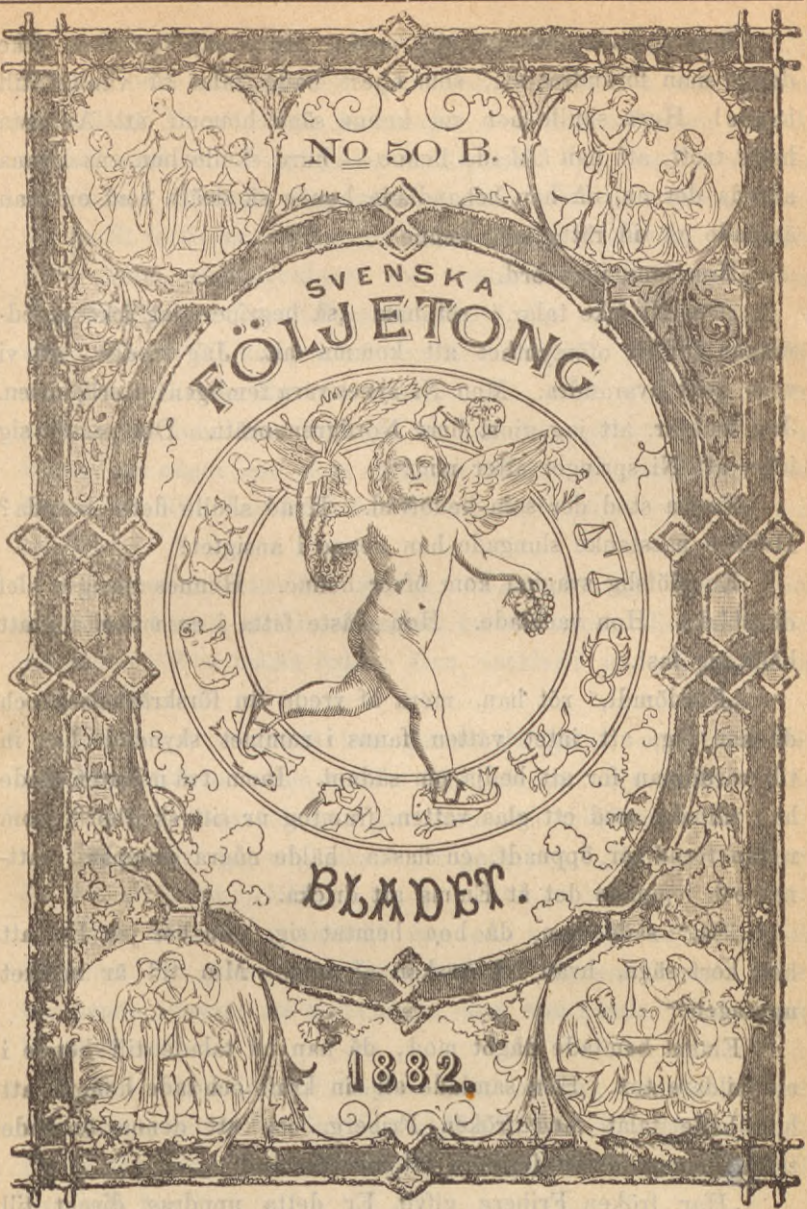

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Emma hade förlorat allt mod. Huru mycket hade icke denne man förändrat sig, som eljest hade talat så vänligt till henne! Huru skulle hon nu kunna säga honom, att Augusta hade trott, att han älskade henne, — huru skulle hon ens kunna antyda det nu, då han behandlade henne så sträft, som om han ämnade gå till rätta med henne.

Hon fann inga ord.

„Om Ni icke talar," röt han, „så begriper jag icke anledningen till Er oförsynthet att komma hit. Jag trodde, att vi voro qvitt hvarandra. Men Ni synes vara temligen efterhängsen. Jag fruktar, att jag gjort herr Nordgren orätt. Det passar sig icke, att Ni springer efter mig!"

Emma stod der som bedöfvad. Hvad skulle detta betyda? Hvilken misstanke slungade han henne i ansigtet?

En plötslig svaghet kom öfver henne. Hennes ansigte blef dödsblekt. Hon vacklade. Hon måste fatta i en möbel för att hålla sig fast.

„Fördömdt," röt han, mera af vrede än förskräckelse, och då han såg, att intet vatten fanns i rummet skyndade han in till värdinnan för att bedja om sådant. Inom två minuter vände han tillbaka med ett glas vatten, framtog ur sitt skrifbord, som redan förut var öppnadt, en flaska, hälde några droppar i vattnet och lemnade det åt Emma att dricka.

„Så," sade han, då hon hemtat sig, „nu ber jag Er, att helt kort säga, hvad Ni önskar af mig. Min tid är mycket upptagen!"

Emma hemtade något mod, då han nu talade till henne i en mildare ton. Hon samlade all sin kraft och sade honom, att hon hade talat med fröken Friberg, och att denna önskade träffa honom för att förklara ett missförstånd.

„Har fröken Friberg gifvit Er detta uppdrag direkt till mig?" frågade han, och hans panna lade sig åter i djupa veck.

„Nej, men jag tänkte, att det skulle glädja Er att höra, att hon nu tänker annorlunda om Er!"

„Jaså,“ afbröt han henne med bitter ton. „Ni tänkte det. Ni har vetat att taga reda på mina förhållanden och tankar! Ni tillåter Er att uttala önskningar, som fröken Friberg väl icke yttrat, men som Ni pådiktar henne. Ni har stor fallenhet för att falla i vanmagt. Jag måste derföre tala mera skonsamt till Er än Ni förtjenar. Ni gjorde bättre i att arbeta än att blanda Er i andras angelägenheter och utspionera deras hemligheter. Tag Er till vara för att kompromettera den dam, om hvilken Ni talar, liksom Ni kompromettera hvar och en, som får med Er att göra. Blanda Er icke i saker, som icke angå Er, annars nödgas jag ännu mer beklaga att jag rekommenderat Er. Om någon har något att säga mig, så finnes det lämpligare budbärare än Ni. Jag förbjuder Er att någonsin mer beträda min tröskel.“

Dermed öppnade han dörren. Hans stränga, mörka blick lät henne känna, att han hvarken trodde henne eller ville höra på henne. Hon måste lyda. Hon vacklade ut och kände sig liksom förintad.

Nedslagen vandrade hon genom de gator, som förde till jernvägsstationen. Hon märkte icke, att en herre uppmärksammade henne, ända tills han gick fram och tilltalade henne.

„Misstager jag mig icke!“ utropade han. „Fröken Walther? Ja det är ju Ni sjelf!“

Hon blickade förskräckt upp och varsnade häradshöfding Örnberg. En glödande rodnad betäckte hennes ansigte. Det var henne pinsamt att möta någon, som hon kände. Helst hade hon flytt undan.

„Har Ni nu insett,“ frågade han, „att jag menade väl med Er? Jag varnade Er för Konrad Nordgren. Men huru går det Er nu för tiden? Är det sannt, att gamle Nordgren upptagit Er i sitt hus?“

„Ja, jag bor der,“ svarade hon, påskyndande sina steg och utan att se upp.

„Det är för Konrad Nordgren så godt som ett slag i ansigtet," fortfor Örnberg. „Den äldre herr Nordgren måste hafva särskilda orsaker att så kompromettera sin son. Han kunde annars på något mindre uppseendeväckande sätt hafva gifvit Er upprättelse."

Emma svarade icke, fastän anmärkningen uttalades i en frågande ton.

„Ni vill icke yttra Er deröfver," fortfor häradshöfdingen. Ni har intet förtroende till mig. Ni anser mig för en fiende till den familj, som nu bevisar Er välgerningar. Men det är icke så. Jag är nära vän till den yngre Nordgren och önskar redan af denna orsak, att jag kunde bedöma Konrad mindre strängt. Jag har förr antydt för Er en misstanke mot Konrad, som jag icke mera hyser, sedan jag talat derom med Oskar. Jag var då mycket uppbragt mot Konrad. Men Ni tyckes icke vilja höra på mig," afbröt han sig nedslagen, då Emma icke blott allt mera påskyndade sina steg, utan äfven vände bort hufvudet, liksom hon icke gaf akt på hvad han sade.

„Hvarföre har Ni så brådtom?" frågade han.

„Jag ber Er, låt mig gå!" svarade hon på ett sätt, som betog honom hvarje tvifvel om, att han besvärade henne, och att det skulle vara fåfäng möda för honom att söka få ett meningsutbyte med henne till stånd. Förtrytsamt uppfylde han derföre hennes önskan.

„Gerna för mig, ursäkta!" sade han kort och saktade sina steg för att vid nästa hörn slå in på en annan gata. Men Emma skyndade till jernvägsstationen, glad att hon blef qvitt sin ledsagare.

Hon satte sig i en vrå af väntsalen. De frågor, som Sjöborg riktadt till henne, hade erinrat henne om, hvilket offer den äldre Nordgren bragt henne, då han tagit henne i sitt hus. Hon hade härigenom blifvit erinrad derom, att denna tillflyktsort dock icke kunde blifva varaktig, ty, sonen skulle väl förr eller senare åter träda fadern närmare, och då måste hon vika.

Och redan i dag, då Ester och hennes väninna väntade på de underrättelser, som hon skulle medföra, måste hon bekänna att han, för hvars skull man upptagit henne, icke mera ville veta af henne. Vilhelmina skulle väl då också berätta, huru man i byn hade pekat finger åt henne. Kunde Nordgrens, som redan under de närmaste dagarne ämnade åter flytta in till staden, ens taga henne med dit?

Snart trädde Vilhelmina in i väntsalen, och det föreföll Emma, som om ett skadegladt hat låg i de blickar, med hvilka pigan mönstrade henne.

„Ni ser ju helt dyster och nedslagen ut," sade Vilhelmina i hånande ton. „Har Ni icke träffat herr Sjöborg, eller är han icke längre Er beundrare?"

„Han var min välgörare och icke min beundrare," svarade Emma i tillrättavisande ton.

Vilhelmina log.

„Så mycket bättre för Er," sade hon. „Jag har hört, att han bor hos en ung vacker fru, och jag tänkte, att Ni var svartsjuk då jag såg Er sorgliga uppsyn."

„Jag har icke gifvit Er någon anledning till sådant hån, Vilhelmina," svarade Emma upprörd. „Det är icke snällt af Er att söka såra mig!"

„Det faller mig icke in. Tvärtom, jag gläder mig, att Ni har ett så oåtkomligt hjerta. Ni har försmått Konrad Nordgren, herr Örnberg, herr Sjöborg; alla eftersträfva Er, men Ni blir kall som is."

„Jag skall undanbedja mig Ert sällskap, om Ni endast vill såra mig."

„Gerna för mig. Det är mig likgiltigt. Jag har icke funnit någon synnerlig ära uti att vid Er sida gå genom byn."

Vilhelmina vände Emma ryggen och steg upp i en vagn. Emma, som nästan var förkrossad af det blodiga hånet i de sista orden, sökte sig plats i en annan kupé.

TJUGUFJERDE KAPITLET.

Förgiftningen.

När en qvinna hatar en annan, förstår hon alltid att smida de spetsigaste pilar och att doppa dem i de skarpaste gifter. Och Vilhelmina trodde sig nu kunna våga att lemna sitt hat mot Emma lösa tyglar, ty Konrad hade lofvat henne sitt beskydd.

Ingenting hade kunnat komma lägligare för Konrad Nordgren än detta besök af föräldrarnes piga. De meddelanden, som Vilhelmina hade gjort honom, hade förklarat för honom mycket, som förut hade synts honom gåtlikt, och erbjöd honom ett välkommet material till utförande af hans planer.

Vi hafva redan antydt för våra läsare, på hvilket sätt Konrad tänkte förderfva sina motståndare. Hans plan var helt enkelt att väcka den misstanken, att Örnberg hade haft ett personligt intresse vid att leda misstankarne för mordet från Sjöborg på Nordgren, samt att vidare göra Verner Lindén misstänkt, i det han antydde, att han hade betalt Örnbergs skulder med värdepapper, som tillhört fröken Brinck. Härigenom borde man komma att tro, att ett hemligt förstånd fanns mellan Sjöborg, Örnberg och Lindén, och att Emma blifvit begagnad som deras verktyg till att utspionera och kompromettera Konrad.

Så var en misstanke i obestämda grunddrag framkastad, hvilken polismyndigheten måste utreda och skaffa ljus uti. Underrättelsen att Therése Lindéns intimaste väninna älskade Sjöborg var en oskattbar upptäckt för Konrad. Nu kunde han förklara, hvarifrån Lindéns intresse för Sjöborg hade kommit, detta intresse som gick så långt, att Therése hade brutit med Nordgren och försonat sig med Örnberg, emedan denne tagit Sjöborgs parti.

Vilhelmina hade äfven berättat att hon genom att lyssna fått reda på, att den äldre herr Nordgren tycktes misstänka Konrad och talat om hans böcker.

„Min gode far är ålderdomsskröplig," sade Konrad, „och ser spöken midt på ljusa dagen. Jag måste försona mig med honom, så skall han tänka bättre om mig. Jag skall i morgon fara hem och räcka honom min hand, men säg ej något derom åt någon, annars upphetsar Ester honom emot mig. Hon tyckes ju tro den der slynan Emma i all ting."

Vilhelmina klappade händerna af glädje och tillfredsställelse. „Ack, det är skönt," utropade hon. „Om Ni kommer och försonar Er med honom, så kan han icke längre behålla den liderliga slynan i huset. Men Er fröken syster kommer icke att tycka om det, ty hon håller mycket på henne. Den förryckte magistern har ju rekommenderat henne."

„Det blir nog annorlunda," svarade Konrad. „Så mycket jag har hört, har äfven Sjöborg redan fått ögonen öppna, och han kommer icke att mera säga ett ord till förmån för den landstrykerskan. Jag är nyfiken, om han ens i dag tager emot henne. Han bor hos en ung vacker fru, som nog icke tål några slynor i huset."

* * *

Emma fattade under återresan till Tomeby ett beslut, som föll sig svårt för hennes hjerta, men som tycktes henne vara enda utvägen att komma ur sin närvarande pinsamma ställning. Hon beslöt att följande dag bedja Nordgren att åter få lemna hans hus, med sin moder återvända till staden och der söka sitt bröd så godt hon kunde. Redan nu stod hon emellan fader och son, det måste komma att gestalta sig ännu sämre, då de offentliga rättsförhandlingarna skulle ega rum, ty hon skulle då troligen inkallas och nödgas vittna emot Konrad. Redan i dag hade man pekat finger åt henne. Till och med den man, som

varit hennes välgörare, hade förlorat förtroendet för henne, och om Ester äfven bevisade henne det hjertligaste deltagande, så tålde fru Nordgren henne dock blott af medlidande, Vilhelmina visade henne vildt hat och förakt. Skedde det ringaste, som rubbade Esters eller hennes fars förtroende till henne — och härom skulle nog Vilhelmina draga försorg, — så hade hon att vänta att blifva visad på dörren. Detta måste hon förekomma.

Augusta kände sig bittert sviken, när hon hörde Emmas berättelse, och Ester tycktes hysa tankar, som stärkte Emma i hennes uppsåt. Det föreföll henne som om Esters ögon ibland med ett misstroget uttryck hvilade på henne.

Emma drog sig snart tillbaka på sin kammare. Hennes hjerta var öfverfullt af sorg och bekymmer. Hon bad till Gud, att han måtte bevara henne för förtviflan.

Följande morgon uppsökte hon Ester, då denna ensam promenerade i trädgården. Hon tillstod för henne sitt uppsåt och öppnade hela sitt hjerta, då Ester förvånad men med varmt deltagande ville höra bevekelsegrunderna till detta beslut.

De sutto ännu på en gräsbänk inbegripna i detta samtal, då en vagn körde fram och Ester genom buskarne såg sin bror Konrad stiga ur.

Öfverraskad och förskräckt sprang hon upp.

„Det är Konrad," hviskade hon. „Han får icke se Er här. Gud vet, hvad som kan hafva fört honom hit. Jag måste till pappa och söka förebygga, att det åter kommer till någon häftig scen mellan dem. Göm Er och låt honom för Guds skull icke få se Er."

Emma önskade ingenting bättre. En dödlig förskräckelse genombäfvade hennes leder. Konrad Nordgren kunde knappt hafva något annat ärende än att af sin far fordra, att hon skulle bort. Hon ångrade nu, att hon dröjt och ej redan föregående afton tillkännagifvet sitt beslut samt tidigt på morgonen lemnat villan. Ester förde henne på omvägar in i huset och lemnade henne först, när hon lyckligt inkommit i köket. Derifrån kunde hon,

om korridoren var obevakad, fly upp på sitt rum. Vilhelmina var icke hemma, hon hade blifvit sänd till byn. Till och med om Konrad frågade efter Emma, kunde sålunda ingen förråda, hvar hon fanns.

Med bäfvande hjerta skyndade Ester till andra delen af villan. Hon darrade för sin gamle fader. Hon kunde ju icke tvifla på, att Konrad hade brutit faderns förbud för honom att få komma till villan blott i afsigt att ställa fadern till svars för, att han hade mottagit Emma hos sig.

Ester tycktes emellertid hafva bedragit sig, Konrad såg icke ut, som om han ville reta fadern.

Om än den gamle herrn, som väl haft samma förväntan som Emma, dystert blickade på sonen, så att de hvita lockarne tycktes darra, och all färg vikit från Nordgrens ansigte, så visade dock Konrad en hållning, som icke gaf stöd åt någon farhåga, att han ville uppröra eller reta fadern.

„Jag kommer för att bedja om din förlåtelse, fader," sade han. „Jag kommer i försonlig afsigt. Vill du visa mig ifrån dig utan att höra på mig?"

Så oväntad var denna ton af den stolte trotsige sonen, att Nordgren misstänkte, att Konrad antingen hånade honom, eller hycklade för att genomföra någon intrig.

„Jag tror dig icke ropade den gamle Nordgren. „Du har aldrig haft ett hjerta. Hvarifrån skulle du också plötsligen hafva fått ett sådant? Hvad bryr du dig om, ifall jag för din skull har bekymmer och sorg, om jag är ond på dig eller ej, när du blott bekymrar dig om att genomföra din vilja? Hvad önskar du af mig? Var åtminstone ärlig och säg det rent ut!"

„Du gör det svårt för mig, pappa, att öppna mitt hjerta för dig. Du känner mig. Du vet, att jag förr lider det svåraste, än jag böjer mig för ett tvång, och första gången som jag kommer till dig bedjande, drifven af ånger, så visar du mig tillbaka."

„Du skulle ångra dig!“ ropade Nordgren, liksom om han icke trodde sina egna öron. „Spela icke komedi Konrad, det förstår du dig icke på.“

„Jag skulle aldrig förnedra mig till en komedi, i hvilken jag fick spela en så ynklig roll, om jag än dermed kunde uppnå den stoltaste triumf. Men du har rätt, jag skulle spela komedi, om jag hycklade att jag längre fördroge denna behandling. Vare då tärningen kastad. Neka mig din förlåtelse. Jag har förgäfves tiggt derom. Visa mig tillbaka! Men säg icke sedan, att din son har skiljt sig från dig, utan berätta, att du sjelf vill förneka mig. Jag går!“

„Pappa!“ ropade Ester, som hade trädt in i rummet och lyssnat med stigande rörelse. „Du gör honom orätt. Se på honom. Han är blek och darrar. Han beder om tillgift. Du måste förlåta honom.“

I ett afseende hade Ester rätt. Konrad darrade i alla leder. Men hans far bedömde honom troligen bättre än Ester, då han antog, att sonen blott förställde sig, och att det var någon helt annan känsla, som orsakade hans upprörda tillstånd, än smärta öfver, att fadern vredgades på honom.

Det kostade Konrad ingen ringa kamp att icke hånfullt skratta åt, att Ester kände sig föranlåten att bedja för honom.

„Hvad är det, som jag skall förlåta dig?“ frågade Nordgren, vändande sig till sonen, hvilken han hvarken ville eller kunde tro. „Tala ut, hvad du har att andraga!“

„Det vill jag göra, om jag kan tala med dig, såsom med en far, men icke om du vill agera domaren, som blott af nåd och för att göra Ester till viljes vill höra på mig,“ svarade Konrad i dyster ton. „Har jag blifvit dig så förhatlig, att du icke det minsta är angelägen om en försoning med mig, så har din förlåtelse intet värde för mig. Men skulle man komma och berätta dig, att din äldste son tagit lifvet af sig, så vet du, hvem som har drifvit mig derhän.“

„Tyst Konrad och tala icke om sådana fasansfulla ord,“ utropade fru Nordgren, under det Ester stirrade på sin bror, liksom ville hon icke tro sina ögon.

Men fadern fästade sina blickar stadigt på sonen.

„Står det så till,“ mumlade han dystert för sig sjelf, „då tror jag nog, att du menar, hvad du säger. Lemna oss ensamma,“ sade han sedan till sin hustru och dotter. „Hvad jag nu har att tala med Konrad om, får ingen höra.

De båda fruntimren drogo sig tillbaka.

Är Vilhelmina icke tillstädes?“ frågade Konrad, då Ester ville lemna rummet.

„Nej, hvarföre frågar du så?“

„Jag mår icke riktigt bra. Jag skulle vilja ha en kopp thé eller ett glas grogg.“

„Genast. Jag skall gifva dig thé.“

Nej, låt blott göra varmt vatten i ordning i köket. Jag skall sedan sjelf blanda till en stärkande dryck åt mig.“

Ester nickade instämmande och aflägsnade sig.

Den gamle Nordgren hade bekymmerfullt stödt hufvudet i handen. Ansigtet var grått och färglöst. Ögat stirrade framför sig, liksom han skådade dystra spökgestalter.

„Tala,“ sade han, då Konrad satte sig bredvid honom. „Men håll, se först efter om någon är der!“ Dermed pekade han på den dörr, genom hvilken man kom till ett litet rum, som låg intill köket.

„Hvem skulle kunna vara der?“

„Du vet, att här finnes en främmande i huset.“

Konrad öppnade dörren. Det lilla rummet var tomt.

„Du erinrar mig sjelf om det, som i första rummet har fört mig hit,“ började han. „Du har tagit en flicka i ditt hus —“

„Icke ett ord om den saken,“ afbröt den gamle dystert. „Låtom oss tala om dig. Har man anklagat dig?“

„Hvarföre skulle man anklaga mig, pappa?“

Fadern såg dyster upp.

„Hvarföre har du då kommit? frågade han. Gör inga omsvep, Konrad.“

„Jag förstår dig icke, fader. Jag vet icke af någon anklagelse och vet icke heller, från hvem jag skulle hafva att frukta någon sådan.“

„Vill du narra mig? Du säger sjelf, att du har tänkt på att taga af dig lifvet.“

„Ja pappa, derpå har jag tänkt, men icke emedan jag har någon slags anklagelse att frukta, utan emedan jag är trött på att lefva, om det fortsätter att gå på det sätt, att min egen far blottställer mig för folk. Jag förstår icke hvad annat som skulle bekymra mig!“

„Konrad, du ljuger. Vill du inför mig bestrida, att du med den mördades penningar har räddat dig från ruin?“

„Disputera icke,“ fortfor han, då Konrad ville protestera mot detta påstående. „Mig kan du icke bedraga. Jag har låtit Rydgren sända mig utdragen ur böckerna. Men hvad du icke anar, och som skall bevisa dig, att jag icke låter mig föras bakom ljuset af dig, är att jag, redan innan jag flyttade hit ut, visste att du skulle begagna tillfället att fullfölja egna planer och försöka din lycka i spekulationer. Jag visste förut, att du icke skulle rygga tillbaka för att dervid sätta min förmögenhet och min kredit på spel.“

Konrad rodnade. Han anade, hvad som skulle komma, och ängslig oro blandade sig i hans ögons hemska blickar.

„Jag gaf i hemlighet Rydgren i uppdrag,“ fortfor Nordgren, „att göra och tillsända mig anteckningar öfver dina manipulationer. Jag ville icke störa dig i dina förehafvanden för att se, hvad du skulle kunna åstadkomma, om du hade lycka, men jag kunde visserligen icke ana, att du skulle gå så långt, att du använde penningar som voro mig anförtrodda under disposition, att du kunde sätta min heder och firmans anseende

på spel och begå ett brott i mitt namn, som skulle hafva bragt oss båda inför domstol, om det blifvit upptäckt."

Konrad sade icke ett ord. Han hade sina blickar fästade på golfvet, men kallsvett perlade från hans panna. Han märkte, att fadern visste mer, än han hade hållit för möjligt.

„Du har vetat att skaffa dig hjelp," fortfor fadern. „Mig lurar du icke med den manövern, att du lät Lindén öppna kredit för dig. Blefvo våra affärsböcker pröfvade inför domstol, så måste du visa hvarifrån tjugofem till trettiotusen kronor flutit in i din kassa samma natt, som fröken Brinck blef mördad. Du ser, att det ej lönar sig att tvista med mig om det faktum, att fröken Brincks penningar måste hafva räddat dig från bankrutt och från skammen af att straffas som oredlig gäldenär. Jag frågar icke, huru dessa penningar kommit i dina händer. Gifve Gud, att du blott hade tillskansat dig dem, när du hörde, att hon var mördad, och att intet ännu förfärligare brott hvilar på dig."

„Fader! —"

„Tig! Du kan ingenting ursäkta, och ditt nekande ändrar icke min öfvertygelse. Väl för dig, om du undgår att blifva ställd inför rätta; men skulle så ske, så räkna icke på mig. Vore du till och med en son, som blott gjort mig glädje — jag är en gammal man, som nyss med knapp nöd undgått döden, jag kan icke belasta mig med någon medbrottslighet. Jag skall icke förråda dig, men jag kan icke för din skull gå någon falsk ed eller godkänna några förfalskade böcker."

Konrad blickade upp. I hans ögon brann en hemsk eld.

„Jag skall visst icke bry mig om," svarade han, „att förneka den skuld, som du pådiktar mig. Jag skall icke alls försvara mig. Du föredrager att hålla mig för en förbrytare. Jag kan icke ändra det, ty då du i en af våra bokhållare har satt en spion öfver mig och litar på denna menniska bättre än på mig, så hjelper intet försvar. I annat fall skulle jag svara dig, att jag icke manövrerar så oskickligt, att jag låter en bokhål-

lare se i mina kort och att om Rydgren har gjort falska anteckningar, så har han blifvit duperad af mig. Du säger, att du icke vill förråda mig. Men du gör, hvad som är ännu sämre. Du uppväcker misstankar mot mig, i det du drager in folk i ditt hus, som jag anklagat. Du har uppsökt Sjöborg, som jag misstänker för mordet. Du upptager här hemma hos dig en qvinsperson, som mina fiender hafva mutat att kompromettera mig."

„Konrad, flickan gör på en hvar intrycket af att vara dygdig. Du ensam anklagar henne. Ingen tror dig. Du gjorde bättre i att tacka mig, för att jag till någon del godtgör och mildrar den orätt, som du gjort henne, så att hon kan känna sig böjd att yttra sig skonsamt om dig, ifall vissa saker komma inför offentligheten."

„Det tror du, men du är bedragen min far. Fråga i dag Sjöborg om henne, och han skall yttra sig annorlunda. Han hade äfven låtit bedåra sig. Hvar är hon? Må hon säga mig rakt i ansigtet, hvad jag gjort henne för ondt. Den skökan är förargad för, att jag icke gick i hennes nät, att jag var för mycket försigtig att lita på henne, och derföre har hon sålt sig åt mina fiender till att anklaga mig."

„Och du skulle vilja säga henne detta rakt i ansigtet? Uppfordra mig icke till att låta detta prof försiggå. Jag kunde göra, hvad du fordrar. Men om din lögn skulle bestraffa sig, om den segrande sanning visade sig vara på hennes sida, så finge du sjelf bära följderna."

„Jag vet icke, huru långt hennes fräckhet i förställningskonsten går," svarade Konrad med en axelryckning, „men en opartisk iakttagare skulle redan deraf, att hon mottagit en fristad i min fars hus, kunna se, att hon för ondt i skölden emot mig. En oskyldig skulle icke vilja ställa sig imellan fader och son och göra fadern till verktyg för sitt hat mot sonen. Men här gifves det något att lyssna till, som hon kan förråda för mina fiender, här är hon i tillfälle att upphetsa far och syskon

mot mig. Redan den välvilja, som du bevisar henne, stämplar mig ju till en skurk inför hela verlden.“

Nordgren ringde.

„Fröken Walter skall komma hit,“ befalde han, då Vilhelmina visade sig på tröskeln.

Vilhelmina lemnade rummet.

„Om en sak beder jag dig, min far,“ sade Konrad. „Skulle den der personens fräckhet gå så långt, att hon ansigte mot ansigte med mig förnekar sanningen, och du skulle vara benägen att tro den främmande mera än din son, så säg det åtminstone icke i hennes närvaro. Jag skulle icke vilja såra dig, icke glömma den aktning jag är skyldig att visa dig, men att af den slynan blifva blottställd inför dig, det fördroge jag icke.“

„Hon skall icke våga att tala osanning,“ svarade Nordgren. „Det ansvarar jag för. Jag önskade, att jag kunde hysa samma öfvertygelse om dig. Men jag skulle äfven icke vilja framkalla ett möte mellan Er båda, om jag icke dervid fästade en annan förhoppning. Flickan känner sig mycket olycklig. Om du än har gjort henne stor orätt, så skall hon gissa till min önskan, att hon förlåter dig. Jag är öfvertygad, att du äfven har misstagit dig på henne och skall ändra ditt omdöme, om du hör på henne med lugn. Alla dina förutsättningar och kombinationer skola falla i sär, om du inser, att hon icke hycklar dygd utan verkligen är dygdig.“

Vilhelmina återvände med det svaret, att hon öfverallt hade förgäfves sökt Emma Walter och ändtligen hört henne i hennes kammare, der hon hade stängt sig inne.

„Jag ropade till henne,“ berättade pigan, „att herrn önskade tala med henne, men hon nekar att komma.“

„Vet hon, att min son är här?“ frågade Nordgren.

„Sannolikt,“ sade Vilhelmina. „När jag kom hem, sade mig fröken, som sitter ute i trädgården med frun, att jag i köket skulle se om det varma vattnet, men att jag icke fick gå genom rummet, ty herrarne ville vara ostörda. När jag

(Fortsättning följer.)

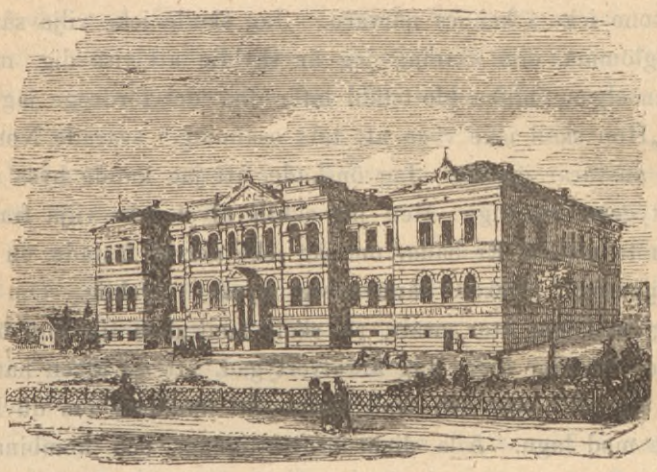

Elementarläroverket i Norrköping.

N:o 51 utkommer i 2ne häften, A och B.

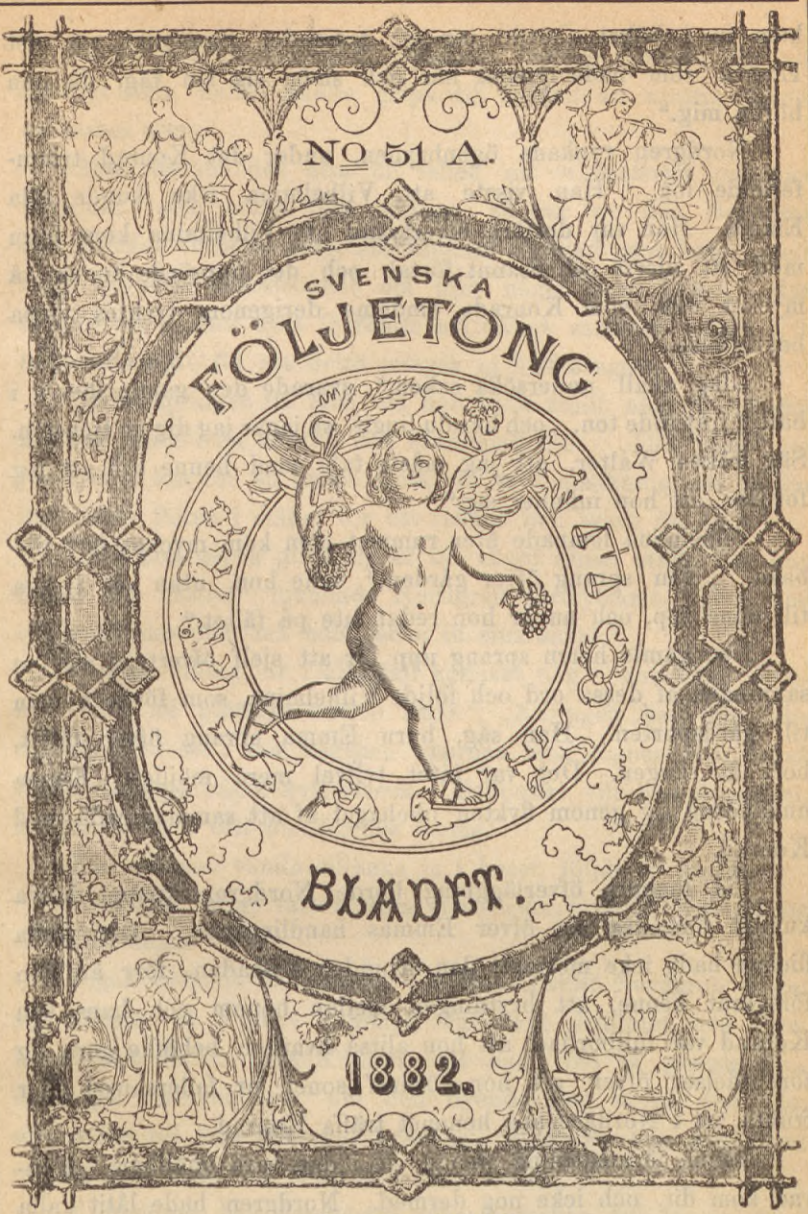

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

kom in i köket, hörde jag ett tassande. Sannolikt var det Emma, som hade lyssnat här och smög sig sin väg, då hon hörde mig."

Nordgren rynkade ögonbrynen, under det Konrad triumferande log. Han visste att Vilhelmina icke kunde tåla Emma. Han var derföre öfvertygad att Vilhelmina kom fram med ett djerft och osannt förtal, och det upprörde honom så mycket mer, som Konrads omdöme derigenom tycktes vinna bekräftelse.

„Jag skall undersöka saken," svarade den gamle herrn i häftig frågande ton, „och har du ljugit, så jagar jag dig ur tjensten. Säg fröken Walter, att jag måste tala med henne och att jag fordrar, att hon infinner sig."

Vilhelmina lemnade åter rummet men kom mycket fort tillbaka. „Hon sprang öfver gården," sade hon, utan att lyssna till mina rop, och nu är hon redan ute på fältet."

Den gamle herrn sprang upp för att sjelf öfvertyga sig om sanningen af dessa ord och följde Vilhelmina, som förde honom till gårdsporten. Han såg, huru Emma sprang öfver fältet, bort åt skogen. Det var intet tvifvel mera möjligt. Emma undandrog sig genom flykten obehaget af att sammanträffa med Konrad.

Vid lugnare öfverläggning borde Nordgren knappt hafva kunnat förundra sig öfver Emmas handlingssätt. Den unga flickan hade icke mottagit den erbjudna fristaden, förr än han försäkrat henne, att brytningen mellan honom och hans son Konrad var fullbordad, att hon alltså hvarken behöfde göra sig förebråelser öfver, att hon fördref sonen ur fadershuset eller frukta att i Nordgrenska hemmet träffa Konrad.

Denna förutsättning visade sig i dag vara ohållbar. Konrad kom dit, och icke nog dermed. Nordgren hade låtit kalla henne till sig i Konrads närvaro, antagligen för att stå till svars inför denne. Det låg nära till hands, att ett möte med den förförare, från hvilken hon hade flyktat, skulle vara pinsamt

för henne, och att hon sjelf. äfven om hennes samvete var fullkomligt rent, hellre skulle gripa till flykten än utsätta sig för en sådan scen.

Men liksom det ofta är fallet, att vi orättvist bedömma personer, som korsa våra planer, så var nu hos Nordgren den känslan förherskande, att Emmas olydnad mot hans befallning förrådde otacksamhet om icke något ännu sämre. Han trodde att hennes flykt förrådde ett dåligt samvete. Och Vilhelmina sörjde för att detta intryck ej blef svagare.

„Hon springer ju, som om hon hade stulit någonting," anmärkte pigan i en hånfull och skadeglad ton. „Det passar sig ju mycket bra för en flicka, som vill vara anständig, att så der löpa öfver fälten i stället för att stanna oeh svara för sig."

„Må hon gerna gifva sig af till något annat ställe, der hon finner sig bättre," mumlade Nordgren förtrytsamt. „Om hon skulle återkomma, må hon packa in sina saker."

„Detta tilltag är i alla fall komiskt nog," anmärkte Konrad, som nu plötsligt trädde fram. „Antingen har hon icke nog djerfhet att i min närvaro upprepa sina lögner eller också tänker hon på något nytt streck. Sannolikt vill hon sprida ut, att jag äfven i ditt hus förföljt henne.

Far och son vände tillbaka in i huset, följda af pigan.

„Gif mig varmt vatten, rom och socker," vände Konrad sig till Vilhelmina.

Pigan nickade åt honom. Medan Gustaf Nordgren begaf sig tillbaka ut i yttre rummet, der förut samtalet med Konrad blifvit fördt, sade Konrad, att han ville se genom fönstren på öfverrummen, om den flyende slog in på den väg, som ledde till herr Sjöborgs egendom, eller om hon blott flytt för att återvända, då Konrad lemnat huset.

Vilhelmina bar emellertid ingredienserna till grogg in i rummet. I en hvit kanna fanns varmt vatten, och på brickan stodo vidare en karaff med rom, en sockerskål och ett glas med thesked.

Vädret var kallt och ruskigt, och Gustaf Nordgren kunde, fastän han var förbjuden njutning af alla starka drycker, som han annars tyckte rätt mycket om, icke motstå frestelsen. Han beredde sig ett glas grogg, i det han befalde Vilhelmina att framtaga ett annat glas åt Konrad.

Sedan han druckit ur glaset, lemnade han det åt Vilhelmina och sade:

„Tag glaset bort med detsamma. Min hustru och Ester behöfva ej veta, att jag har druckit grogg, de blifva endast onödigtvis ängsliga och tro, att det skall skada mig.“

Vilhelmina lydde och gjorde för sig sjelf den anmärkningen, att damerna nog hade rätt i sin farhåga, ty Nordgrens ansigte erhöll nu en stark högröd färg.

„Rommen var dålig,“ mumlade han för sig sjelf. „Varan är sannolikt förfalskad.“

Konrad vände till baka. Han hade varit borta temligen länge och medförde nu den underrättelsen, att Emma hade tagit in på vägen, som ledde till Sjöborgs gård.

Den som uppmärksamt iakttagit Konrad i detta ögonblick, hade måst märka, att hans väsen hade något skyggt och osäkert, och att han påtagligen ansträngde sig för att synas obesvärad.

„Må hon då också stanna hos Sjöborg,“ sade fadern. „Men du låter ditt vatten kallna.“

Konrad fattade den hvita porslinskannan och fyllde sitt glas med vatten. Hans hand darrade lätt.

„Hvad är det?“ sade han och höll glaset under näsan, „Vattnet luktar så egendomligt.

Han räckte sin far glaset, på det denne skulle pröfva lukten.

„Det luktar gas,“ sade Konrad.

„Ja det luktar verkligen gasaktigt,“ medgaf fadern. „Jag trodde att rommen var dålig!“

Konrad förde glaset till sina läppar. Han gaf icke akt på faderns sista ord.

„Vattnet är icke rent," utropade Konrad, sedan han hade fuktat läpparne, och spottade. „Det har en skarp, frätande smak."

Han ringde. „Hvad har kommit i kannan? frågade han Vilhelmina, som kom in. „Hvem har hällt vatten i kannan?"

„Jag."

„Då var kannan icke ren förut."

„Fröken hade gjort allt i ordning. Jag hade blott att fylla i vattnet. Fröken har nog icke tagit någon smutsig kanna."

„Jag vill icke dricka det här vattnet," sade Konrad, som ännu en gång hade luktat och smakat. „Det har blifvit någonting blandadt uti. Visste jag icke, att Ester hade värmt det, skulle jag tro att något otyg vore på färde.

Konrad reste sig för att kalla på Ester.

„Det luktar af någon skarp tillsats," sade den gamle Nordgren, som ännu en gång luktade på kannans innehåll. „Jag tänkte, att rommen var dålig. Och så smakar det ganska besynnerligt."

„Har du druckit deraf pappa?" uttropade Konrad, och hans ansigte blef askgrått. Hans knän darrade. Han tycktes knappt kunna hålla sig upprätt, till den grad syntes han vara intagen af en plötslig förskräckelse.

„Hvad går åt dig?" frågade fadern ängsligt. „Tror du att något skadligt kunnat vara i vattnet?"

„Nej, huru skulle jag kunna tro något sådant," stammade Konrad. „Men lukten förefaller icke helsosam. Sannolikt har det kommit brännolja deri."

Konrad aflägsnade sig för att ropa på Ester. Trots all ansträngning lyckades det honom icke fullkomligt att dölja en fruktansvärd oro, som hade bemäktigat sig honom.

Sonens upprörda tillstånd undgick icke fadern, men med denna iakttagelse blandade sig ängslan öfver att han sjelf kunde

hafva förtärt något skadligt. Han kunde ju äfven förklara Konrads stora oro derigenom, att denne var ängsligt bekymrad för honom.

Fru Nordgren och Ester kommo skyndsamt. Ester försäkrade att hon tagit rent brunnsvatten, att hon sköljt porslinskannan, innan hon satt den på brickan, och att det sålunda var omöjligt, att vattnet kunde smaka annorlunda än eljest.

Då inbar Vilhelmina kastrullen, i hvilken vattnet stått öfver elden. Alla öfvertygade sig, att vattnet hade en besynnerlig, oangenäm lukt och en skarp, främmande smak.

„Jag vill icke säga något ondt om någon menniska," sade Vilhelmina, „men flickan, som vi haft här i huset, tilltror jag hvad som helst. Om blott icke hon har blandat ihop någonting åt unge herrn!"

Vilhelminas ord tände liksom en i torrt gräs nedslagen blixt. De gåfvo en förklaring, som — så djerf den än var — uppfylde alla med förskräckelse.

„Helige Gud," utropade Konrad, som emellertid fullkomligt hemtat sig och visade en fastare hållning, „då önskar jag att jag hade druckit och icke pappa — hvad som var ämnat åt mig, har träffat honom. Jag telegraferar genast efter Nelander. Bor icke en läkare i närheten?"

„Doktor Hjelmstedt omkring en mil härifrån."

„Jag skyndar dit. Saken måste undersökas. Vattnet och rommen — allt skall tagas vara på."

Han ilade ut för att kasta sig upp i sin vagn. Det var en egen blick, som den äldre Nordgren sände efter honom.

„Underligt, högst underligt," mumlade den gamle herrn. „Jag kan icke tänka mig, att vattnet innehåller gift! Hvarifrån skulle Emma hafva fått sådant? Konrad gick genast in på den gräsliga misstanken. Han hatar henne. Jag känner intet illamående."

„Gud gifve det," snyftade fru Nordgren. „Men han gör

rätt uti att i alla fall hemta läkaren. Han är bekymrad för din skull. Besynnerligt nog är det, att Emma sprang sin väg."

„Hon sade mig redan tidigt i dag på morgonen, att hon ville bort," invände Ester. „Jag kan knappt förtänka henne, att hon icke ville träffa Konrad."

„Ville hon bort?" frågade Nordgren förvånad.

„Ja, hon var besluten derför."

„Det kan vara inbillning," sade han, „men jag känner smärtor i kroppen. Besynnerligt," mumlade han för sig sjelf. „Jag hade bort vara lika försigtig som Konrad, som först luktade och smakade. Jag störtade genast i mig ett glas. Men nej, det är enfaldigt att ängsla sig. Vattnet var beställdt för Konrads räkning. Hade något händt honom, så hade misstanken icke kunnat tveka. Flickan skulle hafva varit vansinnig för att våga en dylig gerning. Det är min ängslan och inbillning, som plågar mig."

Ester inbar till sin far en kopp spenvarm mjölk, men han kände motvilja att taga detta vid förgiftningar rekommenderade medel. Han ville icke tro på, att han var förgiftad. Han bekämpade den inre oron, men han gjorde detta icke af öfvertygelse utan med en dyster bitterhet.

„Var det gift i vattnet," sade han, „så var det ett sådant, mot hvilket ingen räddning gifves. Den som här velat blanda död i drycken, den har icke skämtat."

Ungefär en timme efter Konrads afresa måste dock hvarje tvifvel försvinna, om fara förefanns för den åldrige herrn eller icke. Helt plötsligt inställde sig fruktansvärda smärtor, följde af krampaktiga uppkastningar, som dock icke lindrade plågorna, hvilka i stället tillväxte och visade sig i krampanfall och förvridna miner och åtbörder. Innan de förskräckta och förtviflade fruntimren hunno göra någon ting, hade den sjuke under de förskräckligaste ryckningar utandats sin sista suck.

Doktor Nelander, som af Konrad blifvit telegrafiskt tillkallad, inträffade först, en half timma senare ankom Konrad med

doktor Hjelmstedt. Nelander hade redan för de tröstlösa damerna förklarat, att här otvifvelaktigt förelåg en förgiftning genom ett i starkt dosis taget mineraliskt gift. Doktor Hjelmstedt hade redan under vägen för Konrad uttalat sin farhåga, att det var cyankali, som Nordgren erhållit, och vattnets lukt och smak bekräftade för de båda läkarne detta antagande, så snart de företagit en undersökning.

Konrad trädde fram till sin faders lik. Hans ansigte var askgrått. I hans ögon brann en hemsk glöd.

„Jag skall hämnas dig!“ sade han med darrande stämma. „Mig gälde dådet icke dig. Ödet är fruktansvärdt.“

Vilhelmina blef skickad efter kronolänsmannen, och ett telegram afsändes af Konrad till kommissarien Larsén om händelsen.

TJUGUFEMTE KAPITLET.

På rätt spår.

En af de första frågorna, som framställdes sedan länsmannen och i hans sällskap domaren i orten infunnit sig, var hvem som med någon sannolikhet kunde misstänkas hafva innehaft det dödande giftet.

Ingen betviflade familjemedlemmarnes och Vilhelminas fullkomliga oskuld, ty hvarifrån skulle väl de hafva fått ett sådant gift som cyankalium, till och med om någon af dem haft för afsigt att förskaffa sig detsamma. Emma hade deremot vistats i huset hos en man, som beredde gifter, och hade föregående dag åter besökt honom. På henne skulle alltså misstanken falla.

Att hon hatade Konrad, och att hon hade flytt, kunde mycket väl anses som graverande omständigheter.

Länsmannen begaf sig derföre till herr Sjöborgs gård, der han fann och häktade henne.

Konrad angaf henne direkt såsom hans faders mörderska.

Undersökningen konstaterade, att såväl vattnet som rommen voro tillsatta med cyankali, och bortåt hundra gram af giftet tycktes vara använda.

Kunskapen om brottet hade hastigt utbredt sig i orten, så att då länsmannen förde den fångna genom byn måste han skydda henne för folkets smädelser och förbittring.

Han hade påträffat henne i Sjöborgs hus, dit hon enligt fru Hagströms utsago hade ankommit i upprördt tillstånd och förklarat för sin mor, att hon icke längre kunde stanna hos Nordgrens men ville icke heller mera mottaga några välgerningar af herr Sjöborg. Modern skulle följa med henne till staden eller hvart hon ville, blott bort härifrån.

Vid häktandet hade Emma, när hon hört orsaken dertill, låtit höra ett nervöst skratt.

„Det var förtviflan eller skulle se så ut," menade länsmannen.

„Herr Konrad Nordgren anklagar mig. Då måtte det väl vara sannt," sade hon. „Ja gskall alltså hafva dödat den gamle gode herrn, som bevisat mig välgerningar! Jag skulle hafva blandat gift, som jag skakat ur armen. Hvarföre icke? Jag har ju äfven stulit!"

Emma gjorde intrycket af en person, som antingen står vansinnet nära, eller mästerligt förstår att låtsa detta tillstånd. Domaren gaf befallning om att afföra henne till fängelset samt att genomsöka hennes effekter så väl som hela trädgården, om man någonstädes fann flaskan, som hade innehållit giftet.

Vid denna undersökning hittades snart på klosetten en flaska, som ännu innehöll några droppar cyankali-lösning. Flaskan bar i glaset stämpeln S. Doktor Hjelmstedt bekräftade att han sett denna stämpel på alla flaskor med läkemedel, som han sett i sjukas hem, och som voro erhållna af Sjöborg, hvaraf han slöt

att denne bestälde alla sina flaskor från ett glasbruk och lät märka dem med initialen till sitt namn.

Poliskommissarien Larsén inträffade i Tomeby samtidigt med det man funnit flaskan, och han kunde bekräfta, att den hade tillhört Sjöborg.

„Då jag blef underrättad," berättade han, „att en förgiftning egt rum i herr Nordgrens hus, begaf jag mig genast till herr Sjöborg. Han förklarade, att han sedan i går saknade två flaskor, en med blåsyra och en med cyankali, och att han redan hade anställt efterforskningar efter dem. Han förfärdigar alla sina preparat i bestämda qvantiteter och för noggrann bok öfver dem, så att försvinnandet af en flaska icke kunnat blifva obemärkt af honom, aldra minst en flaska med så farligt innehåll. Herr Gustaf Nordgren hade en gång varit i hans hus och mot hans direkta förbud af fru Hagström blifvit insläppt i laboratoriet samt hade der fällt den anmärkningen, att egandet af en flaska gift skulle vara något angenämt och gifva den lugnande vissheten, att man hvarje ögonblick kunde göra ett slut på sitt lif."

„Herr Sjöborg hade i följd af denna anmärkning," fortfor Larsén, och äfven af försigtighet, då en främmande beträdt hans laboratorium hållit noggrann inventering, men ingenting saknat. Derefter hade han nedpackat sina preparater. I Österköping hade han sålt en stor del af dem, men likväl behållit ett visst antal profflaskor om hundra till fem hundra gram inlåsta i sitt skrifbord. I går eftermiddag hade han erhållit besök af Emma Walter i privata angelägenheter. Han hade talat hårdt till henne, hvarpå hon fallit i vanmagt. Han hade hemtat vatten från sin värdinna, i detta ögonblick hade Emma Walter varit ensam i hans rum, och skrifbordet hade stått öppet. Han erinrade sig detta noga, ty han hade i hast ur en profflaska tagit några droppar aconitum, då det föreföll honom, att Emmas vanmagt härrörde af häftig hjertklappning."

„Strax efter det Emma aflägsnat sig," fortsatte han, „hade han låst skrifbordet. I dag på morgonen hade han märkt, att flaskorna fattades. Han förklarar, att de måste vara honom frånstulna, och fastän han icke tilltrodde Emma dylikt, kunde efter hans förmenande ingen annan vara tjufven."

Larsén lemnade denna skildring i en ton, som vore hans omdöme om Emmas brottslighet färdigt, och vände sig derpå till Konrad, på hvilken man kunde se, att han var tillfredsställd med denna berättelse.

Ni har riktigt bedömt flickan, herr Nordgren," sade han. „Jag hade aldrig ansett henne i stånd till en så fulländad förställningskonst. Nu tviflar jag icke mera på, att hon äfven är Frombergs medbrottsling och har hulpit till att gömma rofvet. Men vi måste efterforska, hvar blåsyran är. Förmodligen har man väl visiterat henne?"

Länsmannen, till hvilken denna fråga riktades, försäkrade, att Emma, före afsändandet till fängelset blifvit noggrannt visiterad.

Konrad frågade herrarne, om de ännu behöfde honom. Han måste annars skynda till Österköping för att afsluta angelägna göromål, men sent på aftonen ville han återvända, för att icke lemna fruntimren ensamma i huset med liket.

Domaren bad honom icke genera sig, och Larsén följde honom ända till hans vagn. „Er tanke," sade han till Konrad, „att misstänkta förbindelser existera mellan Sjöborg och Örnberg, har äfven fattat mig. Jag har iakttagit Örnberg och Lindén. Det har särskildt väckt min uppmärksamhet, att alla plötsligt tala fördelaktigare om Er. Och nu detta mordförsök! Hvad menar Ni? Om Sjöborg afsigtligt låtit skrifbordet med gifterna stå öppet?"

Konrad syntes träffad af denna idé, men den förskräckte honom icke. „Jag var hos Sjöborg," svarade han. „Han mottog mig mindre groft än jag väntat, men han förhöll sig dock tillbakadraget. Han önskar inga efterforskningar. Er misstanke

har något slående. Jag tror gerna, att alla önska min död. De hata mig alla."

„Örnberg talade i går med Emma Walter," fortfor Larsén, skarpt iakttagande intrycket af dessa ord.

Konrad rodnade häftigt. En triumferande blixt glänste i hans ögon. „Vet Ni det säkert?" frågade han.

„Emma Walter var under hemlig uppsigt. Då hon hade lemnat Sjöborgs hus, träffade häradshöfdingen henne händelsevis på en af de till jernvägsstationen ledande gatorna. Båda talade med hvarandra på ett sätt, liksom fruktade de, att man skulle observera dem."

„Det är visserligen en ganska sällsam upptäckt," sade Konrad. „Jag måste bekänna, att jag sjelf blef öfverraskad af Er berättelse om Sjöborgs försigtighet med giftflaskorna. Då min far besökte honom i hans hus, stodo en mängd dylika flaskor fritt framme. I Österköping påstår han sig hafva fört bok öfver hvarje flaska. Anser Ni sådant för troligt. Klingar det icke förr som ett försvar? — Besynnerligt, han upptäcker, att gift kommit bort, och att han under flickans innevaro haft skåpet öppet, men likväl gör han intet för att derom underrätta här i det hus, der hon bor, och der olyckan genom en sådan underrättelse kanske kunnat förekommas."

„Ni har mycket rätt," sade Larsén. Komplotten blir allt klarare. Det gäller att låta flickan undergå ett skarpt förhör."

Konrad tryckte polismannens hand. „Jag utfäster två tusen kronor," sade han, „för upptäckande af anstiftaren till mordet på min far, och jag hoppas att snart få till Er utbetala denna belöning."

Larsén bugade sig djupt. Konrad steg upp i sin vagn och for bort. Polismannen sände efter honom en blick, som, om Konrad hade sett den, säkert skulle minskat hans lugn och triumf.

Larsén skulle just skrida till att ännu en gång undersöka, om och huru det hade varit Emma möjligt att obemärkt komma

in i köket, då Oskar inträffade. Han hade vid hemkomsten från en resa mottagit underrättelsen om olyckan.

Oskar störtade fram till liket, under det moder och syster för honom skildrade olyckshändelsens förlopp. Larsén iakttog honom skarpt, men Oskar märkte det icke. I häftigheten af sin smärta skulle han hafva varit ur stånd att beherska sig och dölja sina innersta tankar.

„Förbannelse öfver Konrad," utropade han, „han bragte olyckan öfver oss! Tron I, att Emma har blandat giftet åt honom? icke jag. O, det är, så att man kan bli vansinnig! Pappa drack, men han — han pröfvade först sitt glas och drack icke? Ha ha, mycket försigtigt, mycket klokt!"

„Du är faslig Oskar! Hvad tänkar du?" ropade Ester, och hon gaf icke akt på, att dörren stod öppen och Larsén såväl som domaren gåfvo akt på dem. — „Konrad ville försona sig med pappa."

„Den ormen! Han förefaller mig misstänktare, än om han som förra gången hade kommit för att reta pappa till vrede, då det uppbragta tillståndet var nära att döda honom. Då skonade han icke sin gamle far, — och i dag? Har Konrad någonsin räckt en försonande hand? Gud vet, hvad som har skett, men det säger jag dig Ester, att förr än jag tror, att den stackars flickan har mördat vår far, så tror jag —"

„Tig Oskar," sade Ester under snyftningar. „Du är fruktansvärd."

„Jag måste tiga — ja, du har rätt. Jag får icke anklaga honom, men jag ryser för honom. Gud förlåte mig, att jag afskyr honom — han är min bror, men förr vill jag räcka handen åt min argaste fiende än åt denna — menniska!"

Domaren och kommissarien drogo sig tillbaka. De ville undgå att blifva bemärkta.

„Det tyckes här råda egendomliga förhållanden," sade domaren. „Denne unge man hyser ett hemskt agg till sin bror."

Larsén log. „Löjtnant Nordgren har nog skäl dertill," sade han. „Dessa bröder äro mycket olika. Den ene är öppen, den andre är sluten. Men då broder uttalar misstankar mot broder, måste man under efterforskningarne fatta den möjligheten i sigte, att flickan kan vara oskyldig."

„Ni håller det för möjligt," utropade domaren, på det högsta förvånad och öfverraskad. „Ni medförde ju sjelf underrättelsen om, att hon stulit giftet från herr Sjöborg."

„Jag berättade det — men i Konrad Nordgrens närvaro," sade Larsén med egendomlig betoning. „Det intresserade mig att observera, om berättelsen skulle på honom göra ett öfverraskande eller ett tillfredsställande intryck. Det senare var fallet."

„Ni hyser misstankar mot Konrad Nordgren?"

„Jag finner det högst anmärkningsvärdt, att Konrad, som hade brutit med sin far, sedan i fädernehemmet en person blifvit upptagen, som beskyller honom för brottsliga förföljelser, besöker sin far just dagen efter det flickan varit hos en man, som fabricerar gifter. Har flickan stulit giftet för att mörda Konrad, hvarföre förer hon det då hit, der hon icke kan vänta Konrads besök, i stället för att söka sitt offer i staden, der han uppehöll sig? Hvarföre skulle hon hafva kastat från sig den ena, tomma flaskan och ej gömt den på samma ställe som den andra? Hvarföre aflägsnade hon sig ej, omedelbart efter det hon blandat giftet, utan först då hon blef kallad att sammanträffa med Konrad?"

„Jag medger," sade domaren, „att Edra invändningar gifva att tänka på. Dock tycker jag att, en sådan man som Konrad Nordgren skulle hafva anlagt saken mindre groft, om han velat förgifta sin far."

„Helt visst," svarade Larsén med ett eget leende, „men jag säger icke heller, att han haft denna afsigt. Jag är tvärtom öfvertygad, att en olycklig slump spelat honom ett streck i räkningen. Antaga vi, att han blott velat ertappa Emma Wal-

ter vid ett mot honom riktadt mordförsök, så har han blandat korten dertill ganska rätt. För honom var drycken afsedd. Han hade beställt den och sörjt för, att den icke skulle bäras in genast, så att det skulle kunna bevisas, att man ute i köket kunnat hafva tid på sig för att iblanda giftet. Lyckas denna plan, så hafva vi intet mord, utan ett plumpt mordförsök. Den förment skyldiga måste emellertid drabbas af opinionen och lagens dom."

„Ni kombinerar ganska djerft. Huru vill Ni förklara en sådan nedrighet af en bildad man?"

„Emma Walter beskylde herr Konrad Nordgren, att han hade gifvit henne ett med narkotiska medel tillsatt vin att dricka för att bryta hennes motstånd mot hans förföringskonster. Hon flydde, och Konrad Nordgren påstod, att han hade ertappat henne, då hon sökt att stjäla en diamantring från honom. Han sökte vidare att framställa henne som en liderlig qvinna, oaktadt hennes rykte allt dittills varit rent. Den nu aflidne Nordgren tog henne i sitt hus för att godtgöra, hvad Konrad brutit, och brännmärkte derigenom sonen inför hela verlden. Konrad Nordgren har alltså väl åtminstone lika mycken orsak att dödligt hata Emma Walter, som denna att hata honom. Härtill kommer, att han hade att frukta hennes vittnesmål vid de förestående offentliga rättegångsförhandlingarne i Brinckska saken."

„I sådant fall hyser Ni förmodligen den åsigten, att en häktningsorder bör utfärdas mot Konrad Nordgren."

„Icke ännu. Jag har till och med gjort Konrad Nordgren säker i den tron, att jag i alla punkter delar hans uttalade uppfattning af den anklagade. En punkt behöfver närmare belysas, innan jag kan uttala min fasta moraliska öfvertygelse om Emma Walters oskuld och å embetets vägnar uttala misstankar mot Nordgren, och det är, om någon möjlighet finnes, att giftet kan vara Sjöborg frånstulet af någon annan än Emma.

Embetsmännen gingo nu till en närmare undersökning af lokaliteterna, och Larsén konstaterade dervid, att Konrad Nord-

(Fortsättning följer.)

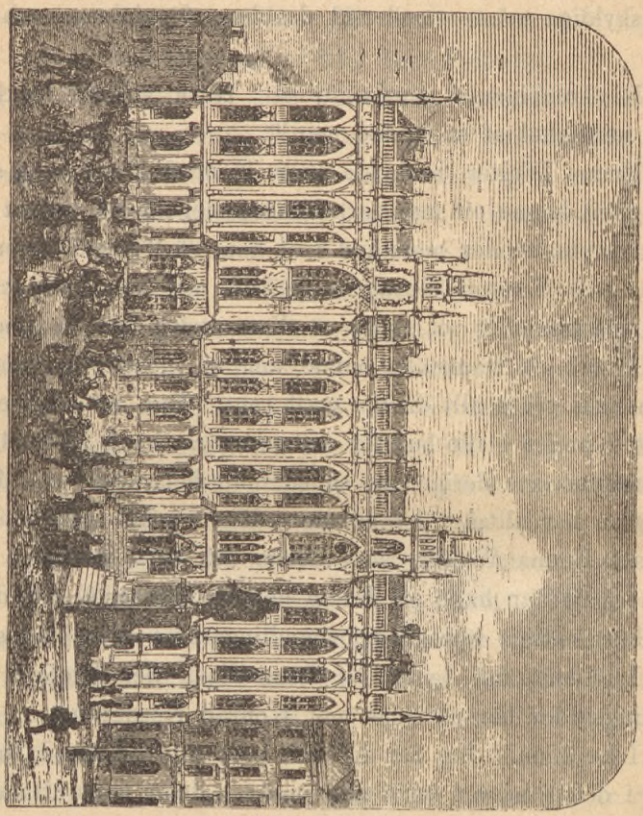

Örebro Stadshus.

☞ N:o 51 utkommer i 2ne häften, A och B.

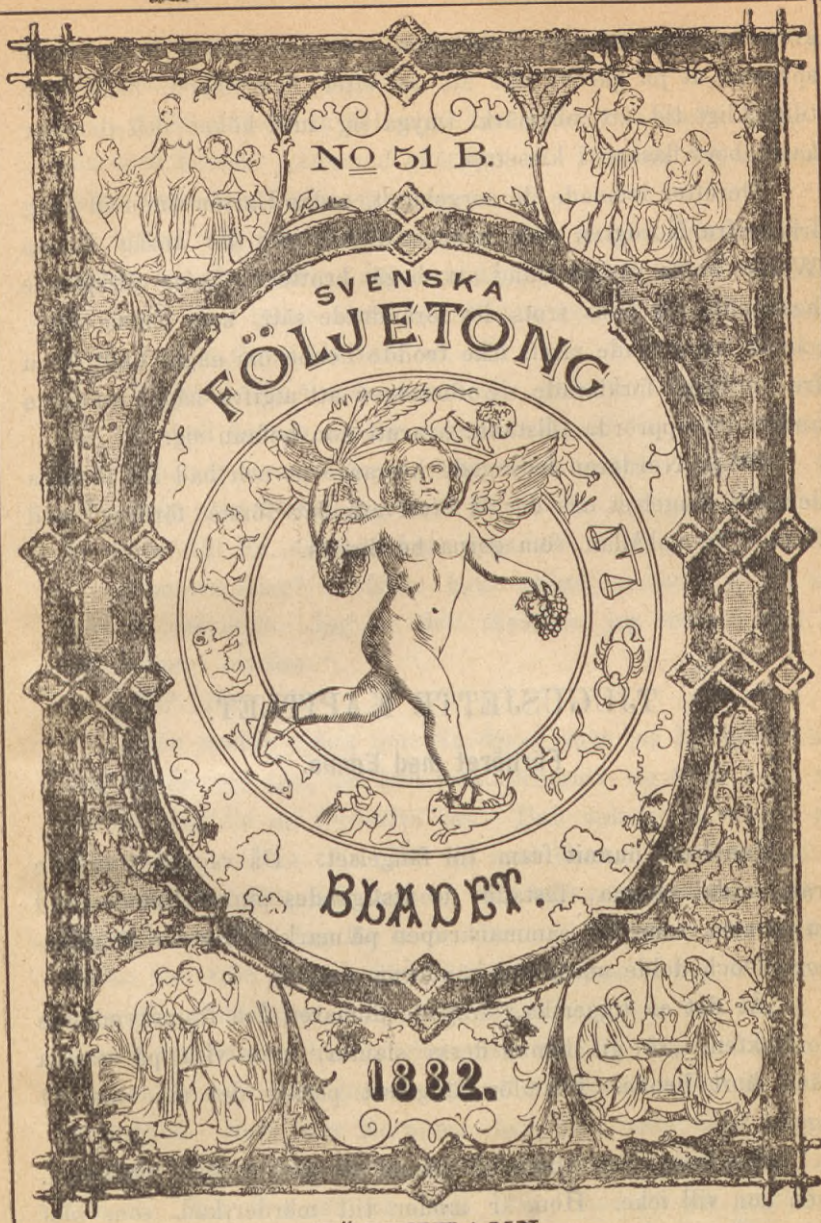

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

gren vid den tid, då Vilhelmina och den gamle herrn hade sprungit ut på gården för att se efter flyktningen, hade haft tillräckligt tid att obemärkt smyga sig in i köket och derefter kasta bort flaskan i klosetten.

Derefter lemnade de sorgehuset, sedan Larsén ännu en gång frågat fru Nordgren och hennes dotter, om de ansåg Emma Walter hafva varit i stånd att begå brottet. Ester förklarade bestämdt, att hon, trots det förändrade sätt, som Emma föregående afton hade visat, icke trodde henne om något ondt, men fru Nordgren förklarade sig oförmögen att afgifva något omdöme under det upprörda tillstånd, hvaruti hon befann sig.

Oskar Nordgren ledsagade herrarne ut och bad att få följa dem till fängelset och der få öfvervara det första förhöret med Emma, en anhållan, som gerna beviljades.

TJUGUSJETTE KAPITLET.

Förhöret med Emma.

Man hade hunnit fram till fängelset. Då vagnen stannade framför det samma, fästades de utstigandes uppmärksamhet vid en gumma, som satt sammankrupen på marken framför fängelseporten och dolde ansigtet i händerna.

„Är det en tiggerska," frågade domaren den framskyndande portvakten, „så gif henne dessa slantar, men visa på samma gång bort henne. Framför fängelset passar det sig icke att tigga."

„Jag har redan uppmanat henne att gå sin väg," sade han, men hon vill icke. Hon är moder till mörderskan, som blef aflemnad här för tre timmer sedan, och har kommit hit till fots från Tomeby. Den gamla qvinnan ville nödvändigt till sin dotter, och då hon hörde, att det icke gick an, vill hon sitta

här utanför trappan och vänta, tills hennes dotter blir frigifven, eller också dö.“

„Kalla qvinnan in till mig,“ sade domaren rörd. „Jag vill tala med henne.“ Dermed gick han in. Larsén följde honom. Oskar ombads att göra sällskap.

Oskar såg, djupt skakad, på den gamla qvinnan, hvars ansigte badade i tårar. och som knappt kunde gå, så utmattad var hon. Hon måste sätta sig, då hon kom in i undersöknings-salen, ty hon förmådde icke att stå.

„Förtvifla icke,“ sade domaren. „Om Er dotter är oskyldig, så skall hennes oskuld komma i dagen; är hon det icke, så kan hon genom en öppen bekännelse mildra sitt öde. Berätta mig förtroendefullt, hvad Ni vet om saken. Hvad sade Er dotter till Er, när hon kom flyende?“

„Jag vet icke,“ snyftade hon, „något annat, än att mitt barn är oskyldigt. Jag är den skyldige, jag ensam. Jag har fört henne i olyckan.“

„Ni? Huru då?“

„Hon trodde aldrig herr Nordgren, men jag lät bedåra mig. Jag kunde icke tro, att han ville förbarma sig öfver oss i vårt elände blott för att förderfva oss. Han talade så vackra ord. Han sade, att han ville gifta sig med Emma, emedan hon var så duglig och flitig och vacker. En bättre hustru sade han sig aldrig kunna få. Jag lät honom komma till oss i vår bostad, fastän han ville Emmas förderf. Så visst som jag älskar mitt barn och alltid lefvat i ära, så ljuger han, om han säger, att Emma uppmuntrat honom eller velat fånga honom. Emma har blott en, vid hvilken hennes hjerta är fästad. Det är hennes trolofvade. Men herr Nordgren har hon varit rädd för och snarare afskytt honom än velat hafva något gemensamt med honom. Han dref oss från vårt hem i staden, och nu är det han, som förföljer mitt barn. Han har velat göra henne till sköka och till tjuf. Nu vill han äfven göra henne till mörderska.“

„Sade Er dotter Er detta, när hon kom till Er? Hvarföre hade hon flytt?“

„Jag minnes det icke mera. Det bränner i min hjerna; allting går rundt i hufvudet för mig. Hon sade, att hon måste fly, ty den eländige hade kommit dit, som förföljer henne. Hon ville bort. Gud skulle hjelpa henne. Fru Hagström talade med henne. Jag gret. Hon ville icke höra på någon. Så kom länsmannen och hemtade henne.“

Domaren gjorde ännu några frågor, men den gamla gaf samma svar. Han befalde, att den häktade skulle införas. Det syntes icke vara några betänkligheter vid att låta henne träffa modern.

Då Emma inträdde, vacklade den gamla bort till henne. Båda sjönko i hvarandras armar och greto. Alla, som bevittnade denna scen, voro rörda. Den öfvertygelsen trängde sig på hvar och en, att om ett brott förelåg, man dock icke hade att göra med någon förbryterska, som förhärdadt skulle neka. Förr kunde man tilltro denna flicka, att hon genast skulle bekänna, att förtviflan hade drifvit henne till en olycksdiger handling. Hennes ögon blickade öppet, fastän de summo i tårar, när hon vände sig till domaren. Hennes hållning visade lugn undergifvenhet.

„Ni var i går hos herr Sjöborg i Österköping?“ Så började förhöret.

„Ja,“ svarade hon rodnande.

„Hvad ville Ni hos honom?“

„Jag hade ett uppdrag att uträtta från fröken Nordgren och fröken Friberg.“

„Herr Sjöborgs skrifbord stod öppet?“

Emmas frågande blick vid denna fråga visade den fullkomligaste öppenhet.

„Det vet jag icke,“ sade hon. „Det gaf jag icke akt på.“

„Såg Ni icke der de giftflaskor, som han förr hade i sitt eget hus?“

„Jo, nu erinrar jag mig. Jag såg många flaskor.“

„Godt! Ni föll under samtalets lopp i vanmagt?“

„Ja, jag kände mig dålig.“

„Herr Sjöborg lemnade rummet, medan han hemtade Er vatten?“

„Ja jag tror det var så.“

„Herr Sjöborg saknar två flaskor med gift.“

Emma såg lugnt på den frågande. Hon begrep först, hvad orden betydde, när domaren upprepade sin anmärkning. Hennes ansigte var liksom öfverdraget med blod. Det ryckte smärtsamt i hennes drag.

„Nej,“ utropade hon upprörd. „Det kan icke vara möjligt! Om herr Sjöborg än icke mera tror mig såsom förr, om han än tror, att jag varit efterhängsen och oförsynt, kan han dock icke tänka om mig, att jag tagit något ifrån honom. Han tror det icke. Det har någon sagt Er, som hatar mig, och som vill förderfva mig.“

„Talade Ni under vägen med någon, när Ni hade lemnat herr Sjöborg?“ frågade Larsén.

„Nej, — jo det är sannt. Det var en herre som tilltalade mig.“

„Hvem?“

„Herr Örnberg.“

„Hvad ville han Er?“

„Jag vet det knappt. Han talade om processen. Men jag var så beklämd om hjertat, att jag icke hade några tankar på andra ting.“

„Hvarföre var Ni beklämd?“

Emma såg förvånad upp, liksom hon icke förstod denna fråga. Sedan fyldes hennes ögon med tårar.

„Jag kan icke säga Er det allt. Men då jag for till staden, hade folk pekat finger åt mig, och Vilhelmina blygdes att vara i mitt sällskap. Den ende, som förut visat mig välvilja och tröstat mig, hade talat hårdt till mig. Äfven hos honom hade

man förtalat mig. Jag hade varit så lycklig öfver att få bringa honom en glad underrättelse, och han affärdade mig med vreda ord. Jag insåg, att jag icke heller kunde stanna hos den äldre herr Nordgren. Genom samtalet med herr Örnberg hade jag blifvit erinrad om, att jag måste komma att vittna emot herr Konrad. Jag kände mig så öfvergifven och olycklig. Under natten mognade mitt beslut att lemna det hus, der jag funnit en fristad, men jag stod der emellan fader och son. Jag öppnade mitt hjerta för fröken Ester, och hon gaf mig rätt. Då kom den man, som förföljer mig, och jag flydde upp på mitt rum, der jag stängde in mig. Jag blef kallad af den äldre herr Nordgren, då trodde jag, att den unge herrn hade förtalat mig. Jag ville icke mera möta honom, och så flydde jag ur huset. Gud vet, hvad han har beskylt mig för. Länsmannen talade om gift, och att den gamle herrn var död, och att jag hade velat mörda den unge herrn."

Emma log vid dessa ord. „Jag unnar visst herr Nordgren att lefva," sade hon „om han lemnar mig i fred. Man har visserligen släpat mig bort som en förbryterska, men jag har ett rent samvete. Gud skall förbarma sig öfver mig och skaffa sanningen i dagen. Är den gamle gode herrn verkligen död? Har en olycka händt honom, så må Gud trösta den stackars fröken och den goda frun, men jag förstår icke, huru någon beskyllning kunnat träffa mig."

„Det var i köket påsatt varmt vatten till en dryck åt unge herr Nordgren," sade domaren, skarpt fixerande Emma, „visste Ni icke det?"

„Huru skulle jag veta det? Jag har icke haft något att skaffa med köket, så länge jag var der, och det aldraminst i dag."

„Detta vatten hade blifvit förgiftadt. Den gamle herrn har druckit deraf och är död."

Emma bleknade. Ett ögonblick syntes hon mållös. Sedan brast hon ut i tårar.

„O, min Gud!“ snyftade hon. „Och derföre har man häktat mig. Skulle jag hafva gjort det jag? Man tilltror mig det, mig som den gamle herrn gifvit hem och bröd? Nej, så dålig är ingen menniska, att hon kan anse mig i stånd till en dylik skändlighet. Eller har Gud förbannat mig och gjort mig till ett afskum bland menniskor, efter man tänker sig ostraffadt kunna brännmärka mig? Ser jag ut som en af Gud öfvergifven varelse, som ett odjur, som skulle bestjäla och mörda sina välgörare?“

Ett gällt förtviflans skri pressades fram ur hennes bröst, och då hon icke mägtig sig sjelf höll på att sjunka samman, var Oskar den förste, som sade henne ett tröstande ord.

„Nej,“ utropade han, „jag tror det icke. Min stackars far är mördad, men heldre må brottet blifva ohämnadt, än man drifver den oskyldiga till förtviflan.“

Emma stirrade på Oskar. Först nu såg och igenkände hon honom. Han hade dittills hållit sig undan, så att hennes blickar ej uppmärksammat honom. Emma störtade fram till honom och föll på knä. „Döm Ni öfver mig,“ sade hon. „Ni har sett, huru Er gode fader var vänlig mot mig. Må Gud tillintetgöra mig, om andra känslor än tacksamhet och blygsel uppfyllt mitt hjerta. Räck mig Er hand till tecken, att Ni icke misstror mig. Jag kunde blifva vansinnig. Det är för mycket. Jag kunde mista min tro på Gud.“ Hon sjönk ned mot golfvet. Oskar reste upp henne. „Jag ber om skonsamhet för denna flicka,“ sade han, och både domaren och Larsén nickade åt honom. De voro djupt rörda.

„Lagen förbjuder mig, att ännu frigifva Er,“ sade domaren, „men jag hoppas, att vi snart skola få se Er oskuld bevisad. Foga Er i det öde, som Gud har pålagt Er och förtvifla icke. Många oskyldiga hafva suttit i fängelse före Er. Jag skall utverka tillåtelse åt Er mor att få besöka Er en gång om dagen.“

Emmas ansigte sam i tårar, men i ögonen strålade likväl en mild glans. Det deltagande, som man bevisade henne, embetsmannens vänliga tilltal, men framför allt de ord, som Os-

kar hade sagt henne, hade lugnat hennes hjerta och återgifvit henne hoppets ljus.

Sedan Oskar aflägsnat sig, fick Emma noggrant redogöra för hela sin bekantskap med Konrad Nordgren och Örnberg, hvarvid hon sanningsenligt redogjorde för de tilldragelser, som vi redan känna, äfvensom för innehållet af det ärende hon föregående dag haft att uträtta hos Sjöborg.

Derefter fick hon tröstad återvända i sitt fängelse, sedan hon af Oskar erhållit det löftet, att han skulle sörja för en fristad åt hennes mor.

Den lilla stad, i hvilken det fängelse befann sig, dit Emma blifvit förd, var belägen åt det mot Österköping motsatta hållet, så att Larsén och Oskar måste fara tillbaka till Tomeby för att der ifrån med bantåget komma till Österköping. Då sålunda en annan domare än den, som ledde undersökningen om Brinckska mordet, skulle leda detta nya mål, men båda sakerna tycktes stå i sammanhang ville Larsén foga anstalt om att föra den häktade till Österköping.

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

Svårigheterna växa för Konrad.

En kort stund efter det Emma lemnat Sjöborg, knackade det åter på hans dörr.

Otålig och förargad ropade han: „Stig in!“

Olga Bartel inträdde. „Herr Sjöborg,“ började hon med osäker röst. „Ni „torde ursäkta, men jag har aldrig tillåtit, att mina hyresgäster mottaga fruntimmersbesök. Jag ville bedja Er att en annan gång —“

„Besvära Er icke,“ afbröt Sjöborg. „Jag mottager i allmänhet icke gerna besök, aldra minst af fruntimmer. Flickan,

som var här, kommer icke igen. Men jag tycker att Ni redan deraf, att hon blef illamående, hade kunnat se, att det icke var något oanständigt besök, och jag trodde icke heller att Ni hade någon anledning att tilltro mig böjelse för dylikt. Er begäran är derföre fullkomligt öfverflödig och obehörig. Var god lemna mig ensam!"

Fru Bartel var för mycket van vid, att man snarare hyllade henne än affärdade henne i sådan ton, för att icke blifva stött öfver, att hennes hyresgäst visade henne på dörren.

„Jag skall lemna Er," svarade hon häftigt, „sedan jag sagt ut min mening. Hade jag kunnat ana, hvem Ni är, så hade jag visst icke hyrt Er något rum, och om Ni till på köpet är ohöflig, så skall min man visa Er, hvem som här har att visa den andra på dörren! förstår Ni?"

Sjöborg bugade sig och tog utan att svara ett ord en bok i handen. Detta lugn förargade Olga ännu mer.

„Jag kunde genast låta Er flytta," sade hon, „ty folk, som står under polisuppsigt —"

„Fru Bartel," sade Sjöborg, „ställ icke till någon scen, det beder jag Er om. Jag skall tala med herr Bartel, så snart han kommer hem. Jag flyttar förr, än jag tål förolämpningar. Var så vänlig och stör mig icke vidare."

Hon lemnade under knot rummet.

Då Bartel efter några timmar kom hem, gaf han sin hustru orätt, och Sjöborg ursäktade henne på mannens bön. Men denna tilldragelse väckte hos Olga ett agg, som ej så lätt skulle släckas.

Sjöborg kom under tiden att sakna de stulna flaskorna. Följande dag kom Larsén. Olga var icke litet nyfiken att höra, hvad polismannen ville Sjöborg, men hon lyssnade förgäfves, ty samtalet fördes, i allt för låg ton. Hon hoppades att han kom för att häkta Sjöborg, och kände sin förväntan sviken, då kommissarien ensam aflägsnade sig.

Då knackade det på hennes dörr.

Det kunde blott vara Sjöborg, och Olga gladde sig åt att hon i sin ordning nu kunde neka honom inträda.

„Fru Bartel," sade Sjöborg, då hon öppnade. „Jag ber att få göra Er en fråga: Jag saknar flaskor med vigtigt innehåll. Jag ville fråga Er om möjligen någon utan min vetskap i går i min frånvaro kunnat beträda mitt rum."

„Hvad tänker Ni på? Endast jag och tjenstflickan kunna komma in i rummet? Anser Ni oss i stånd att stjäla?"

„Det är icke fråga om någon stöld af penningar eller penningars värde. Jag frågar icke af misstankar, men det är gift som kommit bort, och ett förgiftningsmord är begånget. Flickan, som var här i går, är misstänkt för stölden och följaktligen äfven för mordet. För att icke göra henne orätt måste jag taga reda på, om det är möjligt, att någon annan varit i mitt skrifbord."

Olga erinrade sig, att hon föregående dag hade visat Nordgren flaskorna. Men hennes agg till Sjöborg gjorde det omöjligt för henne att bekänna detta. Hon upprepade derföre sin nekande förklaring. Derpå frågade hon:

„Har verkligen ett mord blifvit begånget? Hvem är mördad?"

Den gamle herr Nordgren i Tomeby. Hos honom bor den flicka som i går besökte mig."

Sjöborg vände sig om för att gå in i sitt rum, och märkte derföre icke, huru hans ord förskräckte Olga.

Då hon börjat att neka, skulle detta förvärra hennes ställning, om hon nu bekände, att hon visat Konrad flaskorna. Hennes enda hopp var, att Konrad skulle tiga. Han hade ju fordrat tystnad af henne. Men hvarföre? En gräslig misstanke uppstod hos henne. Om det var han, som användt giftet — om han var sin faders mördare, och hon genom sin tystnad blef orsaken till, att en oskyldig blef dömd! —

Under den förskräckligaste oro beslöt hon att uppsöka Nordgren.

Hon sökte honom först på faderns kontor, men blef derifrån hänvisad till hans egen nyetablerade affär.

Sedan hon der fått besked, att Konrad var bortrest, och nekat att säga sitt namn under föregifvande, att herr Nordgren ej kände henne, körde en vagn fram, och Konrad steg ur, i samma ögonblick som Olga skulle lemna kontoret.

„Olga!“ utropade Konrad bestört, då han fick se henne.

Bokhållarne logo. Hon hade ju sagt, att han icke kände henne.

Han förde henne in i sina enskilda innanför kontoret belägna rum, som hade särskild utgång åt gården.

„För Guds skull,“ sade han, „hur kan du vara nog obetänksam att uppsöka mig här, och det just i dag.“

„Jag får intet lugn, Konrad! Sjöborg har frågat mig, om någon varit i hans skrifbord.“

„Och hvad har du sagt?“ ropade Konrad förskräckt.

„Jag nekade.“

„Gud ske lof. Hade du sagt annat, så hade jag strypt dig. Du lofvade mig heligt att tiga dermed.“

Olga ryste inför denne man, hvars blick i detta ögonblick hade något fasansvärdt, knappt menskligt. En gräslig aning genombäfvade henne. Nu kunde hon knappt tvifla på, att han hade stulit giftet. Han såg ut som en mördare, som hotas af hämdens furier.

„Men hvad vill du mig,“ fortfor han, „då du hållit ditt ord? Det kompromettérar både dig och mig, att du uppsöker mig.“

„Jag var så ängslig. Jag visste icke, hvad du sjelf skulle säga. Ingen har känt igen mig. Jag har ju en tjock slöja för ansigtet. Jag kan ju säga, att jag har något affärsärende.“

„Det är sannt. Jag skall hemta dig pengar från kontoret, på det bokhållarne icke må misstänka någonting. Vänta ett

ögonblick. Jag är strax tillbaka. Jag skall hemta ett par hundra kronor åt dig. Tig, och jag vill uppfylla alla dina önskningar. Du skall få, hvad du begär.“

Konrad lemnade rummet genom den dörr, som förde in i kontorslokalen.

Olga andades lättare. Det kändes välgörande för henne att ett ögonblick få vara ensam och kunna samla sina tankar.

Han hemtade penningar åt henne, han ville betala henne för hennes tystnad, sedan han sagt, att han ville strypa henne, om hon förrådde honom. En rysning skakade hennes leder; hon kunde icke tvifla på, att han hade begått ett brott, och nu ville han göra henne till sin medbrottsling. Tog hon mot penningar af honom, så var hon helt och hållet i hans händer. Det förekom henne, som om hon skulle sälja sig åt den onde.

„Jag vill icke hafva några penningar,“ sade hon, då Konrad återkom. Ni hemtade dem ju blott för att föra bokhållarne bakom ljuset rörande anledningen till mitt besök. Jag tager icke emot några penningar af Er.“

„Du vill ingenting taga emot? Hvarföre är du plötsligt så formlig?“

„Hvad skulle jag göra med penningar? Jag skulle dermed blott uppväcka misstankar hos min man. Han vet, huru mycket jag har. Hvad skulle han säga, om han funne mig hafva flera penningar, som jag ej kunde förklara, hvarifrån de voro komna?“

Olga sade detta i orolig bedjande ton. Det låg något i den blick, som han fästat på henne, som kom henne att darra, som plötsligt uppfylde henne med fruktan.

Och hon hade orsak att darra inför honom. Hennes instinkt anade riktigt. Mördaren kände, att hans säkerhet berodde af denna qvinnas tystnad, att det låg i hennes hand att förderfva honom. Och hon vägrade att taga emot penningar af honom

liksom hon dagen förut hade vägrat att kyssa honom. Hon ville förblifva fri gent emot honom. Han var alltså i hennes hand!

„Skall du då evigt darra inför denna qvinna? ropade det inom honom, och mordlustan gnistrade åter i hans ögon. Ett slag och hon skulle vara tyst för evigt.

Men om han äfven möjligtvis hade kunnat gömma den mördades lik, så hade man dock sett henne inträda till honom. Det hade varit vansinne att antasta henne. Han måste låta henne gå. Han måste lita på henne.

Han såg på henne, att hon var rädd för honom, att hon sannolikt gissade hans dystra tankar. Han tvang sig till att visa en ljusare min.

„Jag är mycket upprörd," sade han, „och jag vill förklara dig orsaken. Flickan, som i går var hos Sjöborg, hatar mig dödligt. Hon blandade i dag gift i en dryck, som jag hade begärt för mig. Då jag skulle föra den till munnen, hejdades jag af min far. Han hade druckit af densamma och kände sig illamående. Jag blef räddad, men min dyre fader föll offer för brottet. Flickan grep till flykten. Det var redan bekant för polisen, att hon hade varit hos Sjöborg, hon har stulit giftet af honom. Hörde man, att vi båda förut hade öppnat bordslådan, så skulle man fråga, om vi hade stulit. Vi kunde neka med godt samvete, men beviset mot mörderskan hade förlorat sin kraft. Hon skulle säga, att vi ljögo. Du förledde mig att gå fram till skrifbordet. Det var du, som gjorde mig nyfiken. Jag skulle blifva rasande, om denna dårskap skulle vara orsak till, att jag icke kunde få mordet på min far bestraffadt. Detta är det, som så uprör mig."

Olga gaf intet svar.

„Svär mig, att du vill tiga!" fortsatte han. „Svär en helig ed —"

Konrad hann icke att tala ut. Det klappade på dörren.

„Fördömdt,“ gnisslade han, men han måste höra efter, hvad man ville honom.

Förste bokhållaren anmälde, att någon önkade tala med honom.

„Hvem är det? Jag har ingen tid.“

„Det är Rydgren, Er herr fars bokhållare.“

„Jag kommer genast.“

„När Nordgren återvände in i det rum, der han lemnat Olga, såg han det tomt. Han såg genom fönstret, huru hon just passerade gården.

Blodet flydde från hans ansigte. Var det förräderi? Flydde hon för att icke behöfva aflägga den fordrade eden?

Han hade dock ingen tid att längre sysselsätta sig med dessa tankar. Han måste höra Rydgrens ärende.

„Jag ämnade just komma till Er,“ sade Nordgren efter besvarande af Rydgrens helsning. „Ni har väl redan hört, hvilket fruktansvärdt slag, som träffat min familj, och kommer nu för att lemna mig nyklarne till kassan?“

„Jag har erhållit den högst sorgliga underrättelsen,“ sade Rydgren, „och tillåter mig att betyga Er mitt uppriktiga deltagande. På samma gång anser jag det för min pligt att meddela Er, att Er aflidna herr far för det tyvärr nu inträffade fallet har upprättat en särskild instruktion för mig.“

„Hvad vill det säga?“ utropade Konrad häftig och blossande. „Vill Ni få mig att tro, att min far förutsett, att han skulle blifva mördad?“

„Herr Nordgren hade genom slaganfallet blifvit gjord uppmärksam på, att det kunde förnyas, och derföre låtit genom notarius publicus utfärda denna fullmagt för mig.“

Bokhållaren öfverräckte till Konrad Nordgren ett med stämplar och embetssigill försedt papper.

Det svindlade för Konrads ögon. Han måste anstränga sig för att kunna läsa denna skrift, som lydde sålunda:

„För händelse af min plötsliga död är herr Edvard Rydgren beordrad och befullmägtigad, att så snart han erhållit säker underrättelse om dödsfallet göra kassafslutning och lemna nycklarne till stora kassan åt herr rådmannen Brandt, hos hvilken äfven mitt testamente är deponeradt, samt på eget ansvar fortsätta affären. Jag bestämmer uttryckligen, att herr Rydgren icke får lemna någon, icke ens min son Konrad, den ringaste delaktighet i affärens fortsättande, och ännu mindre lemna någon tredje person tillfälle att genomse böckerna. Han är härför ansvarig. Mitt testamente skall öppnas i närvaro af utredningsmännen i mitt bo, hvartill jag utnämner rådmannen Brandt och grosshandlaren A. Lindén —“

Konrad förmådde icke att läsa vidare. Den gamle Lindéns utnämning till executor af faderns testamente var det bittraste och mest fruktansvärda, som ännu kunde träffa honom, näst efter underrättelsen att Rydgren ensam skulle fortsätta affären.

Konrad sammankramade papperet i raseri och kastade det bort ifrån sig. Han var icke mägtig sig sjelf.

„Den smädeskriften gäller icke,“ sade han. „Den är förfalskad. Jag förbjuder Er att göra bruk af en bestämmelse, som min far kanske gjort i feberyra. Jag fordrar nycklarne till kassan äfvensom böckerna, och skall i nödfall taga begge delarne med våld.“

„Herr Nordgren,“ svarade Rydgren, som väl hade beredt sig på en scen af detta slag. Jag ber Er att icke glömma, att det var ett rättsligt dokument, som jag nedlade i Edra händer. Jag har icke utfärdat det och kan sålunda ej bära ansvaret derför. Mig vore det visserligen kärare, att få lemna Er både nycklar och böcker.

„Gör då det. — Jag tager allt ansvar på mig. Jag fordrar det!“

„Herr Nordgren, Ni har läst fullmagten —“

(Slutet följer.)

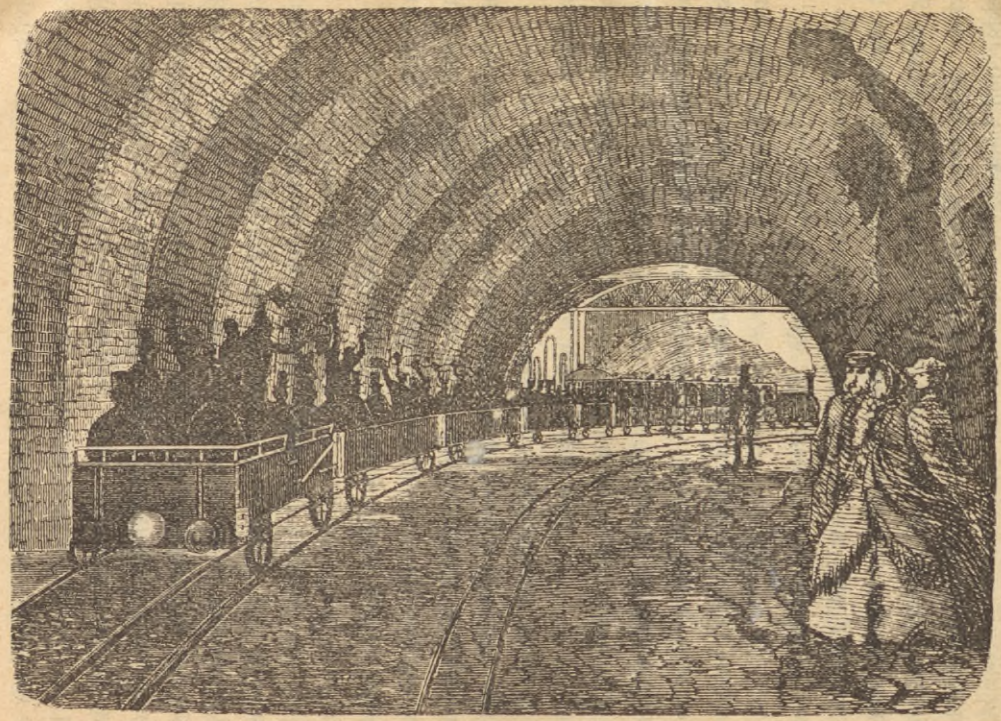

Den underjordiska jernvägen i London.

☞ **„Helvetets trappor“** är titeln på en ytterst spännande och dertill alldeles **ny svensk original** roman, som börjar med 1883 års årgång af svenska följetongbladet.

KÖPENHAMN.
Carl Petersons Förlag.

Prenumerationspris å postanstalterna 5 kr 50 öre pr. år. Lösnummer: 10 öre.

Tryckt hos Nielsen & Lydiche. Köpenhamn.

Subskribentsamlare äro ej berättigade att uppbära liqvid för flera häften än dem som de strax utlemna till abonnenten!

„Det der kludderiet är falskt. Icke ett ord är sannt och äkta, som der står.“

„Herr Nordgren, jag beklagar, men jag kan blott handla efter mina instruktioner, och det har jag gjort. Jag har gjort kassaafslutningen, lagt in hufvudböckerna i det stora kassaskåpet och lemnat nycklarne till herr rådmannen Brandt.“

Konrad knöt näfvarne af raseri.

„Skurk,“ gnisslade han, „tjuf! Jag skall låta bryta upp skåpet med yxor. Hvem ansvarar mig för, att Ni icke har stulit penningarne och i natt flyr här ifrån, så att jag imorgon finner skåpet tomt? Tag fram nycklarne på stället eller också —“

„Nog herr Nordgren,“ afbröt honom Rydgren, hvars tålamod nu var slut. „Ni skall finna mig på min post att möta våld med våld. Jag fordrar min fullmagt tillbaka, och jag varnar Er för att förstöra dokumentet, som icke tillhör Er.“

Bokhållarens fasta, hotande hållning bragte Nordgren till besinning. Han insåg, att denne man kunde begära polisens skydd mot honom. Han upptog sjelf det bortkastade papperet från golfvet, slätade ut det och lemnade det tillbaka åt Rydgren.

Rydgren begaf sig tillbaka till sitt kontor och drog försorg om att bevaka det sorgfälligare än som förut hade skett. Konrad hade troligen qvar någon nyckel till kontoret, och då han kom från sin fars lik, hade han möjligen äfven medfört den gamle herrns kassanyckel. Rydgren var ansvarig för kassaskåpets riktiga innehåll, såsom han bokfört det samma.

Bland de yngre bokhållarne fann Rydgren en hurtig och stark yngling, som förklarade sig villig att jemte honom, sjelf tillbringa natten i kassarummet. Portvaktaren fick i uppdrag att sörja för två liggplatser.

TJUGUÅTTONDE KAPITLET.

Uppdaganden.

Sjöborg hade länge känt ett behof att återse de för hans minne så kära trakterna vid Tomeby. Nu ansåg han sig hafva ett fullgodt ärende, då han fick veta om Nordgrens död och tyckte sig vara skyldig hans efterlefvande anhöriga ett personligt kondoleansbesök. Han hoppades dervid få höra, hvad som egentligen hade föranledt Emmas besök hos honom.

Han begaf sig derföre till jernvägsstationen och var snart i Tomeby. Hade han förr icke gifvit akt på, om bönderna nyfiket gapade efter honom eller icke, så kunde han dock icke undgå att observera det uppseende, som hans uppträdande i byn gjorde. Det tycktes folket vara något oerhördt, att den mannen ännu gick fri, som var misstänkt för mord på en slägting, och hvars giftiga preparat nu blifvit begagnade till mord af en qvinna, som bott hos honom.

„Den förryckte magistern," lydde öfverraskningens första utrop, men sedan hette det: „der går giftblandaren, mördaren!" Menniskorna betraktade honom med mörka hotfulla blickar. De följde hans steg, hopen blef allt större, hållningen allt mera hotande. Ändtligen några steg från Nordgrens villa slog honom en bonde på axeln.

„Håll," ropade bonden. „Hvart skall Ni hän? Vi tåla inga giftblandare här i byn!"

Sjöborg vände sig om. Hans ansigte var blekt. Han darrade af vrede.

„Hvad viljen I mig," sade han, „ären I vansinniga, menniskor?"

„Slå ihjel honom, den giftblandaren," ropade det ur mängden. „Slå ihjel honom!"

Sjöborg rätade sig i sin fulla längd. Kännedomen om den hotande faran gaf honom det beslutna mod, som ändtligen öfverlägsna menniskor alltid ega i dylika ögonblick. Han stötte de främre, som omringade honom, tillbaka och gick rakt mot en yngling, som just ropat: „slå ihjel honom.“

„Slå mig sjelf,“ sade Sjöborg, „om du har mod dertill. Hvem har jag tillfogat något ondt, eftersom I förföljen mig som ett rofdjur? Jag har hulpit Edra sjuka. Jag har beredt läkemedel åt Er och icke gifter. Vetenskapen behöfver gifter till att läka svåra skador. Mördaren måste stjäla den, om han skall hafva den. I kallen mig en mördare, och I törsten sjelfva efter blod. Slån ihjäl mig, jag är icke kär i lifvet, jag beder icke om någon förskoning, men hvad blifver det då af Er? Lagen skall straffa Er, och I kommen att få ångra Er gerning. I åren narrar! Hade jag dåligt samvete, så hade jag väl flytt. Vore jag rädd för döden, så skulle jag väl ropa på hjelp eller bedja om förskoning. Gån hem och blygens. Lik en hop glupska hundar öfverfallen I en vandrare, som går till ett sorgehus.“

Sjöborg talade dessa ord med lugnet hos en menniska, som föraktar faran. Många af bönderna blygdes och slogo ned ögonen. Andra, som mindes, att han hulpit många sjuka, smögo derifrån. Hans ord, att han hade beredt gifter till att hela svåra skador, hade i rätt tid träffadt deras öron.

Sjöborg hade redan segrat, då kom en hjelp till honom, som han knappt vidare behöfde. Vilhelmina hade hört larmet och ropat på Oskar. Han rusade ut för att hjelpa den öfverfallne, men han blef blott vittne till, huru andens och karakterens öfverlägsenhet redan hade vunnit seger öfver den råa mängden. Sjöborg räckte honom leende handen.

„Jag tackar Er för Er goda afsigt,“ sade han, „men menniskorna hafva redan insett, att de nästan skulle hafva gjort mig en tjenst genom att slå ihjel mig. Jag kommer för att betyga Er och Edra anhöriga mitt djupa deltagande och säga Er, huru

tungt jag finner det att mitt namn råkat blifva förenadt äfven med denna mordhistoria. Jag är skulden till, att Er herr far tog Emma Walter i sitt hus, jag är skulden till, att gifter kunde komma i hennes händer."

„Herr Sjöborg," sade Oskar, „ingen af oss tänker på att göra Er ens den ringaste förebråelse, men väl skall beviset på Ert deltagande blifva kärt för både mig och min syster."

Ester stod jemte sin mor i dörren. Vilhelminas rop: „bönderna slå ihjel den förryckte magistern," hade uppskrämt dem ur deras betraktelser.

Ester räckte Sjöborg handen. Fru Nordgren dröjde med att helsa den man välkommen, som en gång hade visat agg mot hennes make.

Då räckte Sjöborg fram sin hand.

„Vid grafven böra de lefvande försonas," sade han. „Vredgas icke på mig mer!"

Man trädde in i huset.

Under det fru Nordgren rörd drog sig tillbaka — Sjöborgs få men af hjertat sagda ord hade försonat henne med honom — berättade syskonen för Sjöborg om dagens tilldragelse. Då Oskar framhöll, huru den olyckliga anklagades hela hållning och väsen gifvit en moralisk öfvertygelse om hennes oskuld, och Ester berättade att Emma sedan föregående afton visat den största nedslagenhet, rodnade Sjöborg häftigt och kunde icke längre beherrska sin inre rörelse.

„Gud förlåte mig," sade han, „om jag gjort henne orätt, men jag kan ännu icke förklara för mig förlusten af giftflaskorna på annat sätt. Jag har ju alltid nyckeln till skrifbordet på mig. Ja, jag var i går hård emot henne. Er äldre herr bror hade varit hos mig, och jag hade icke fullkomligt kunnat undgå att taga intryck af de åsigter, som han uttalade."

„Var Konrad hos Er," utropade Oskar med ett obeskrifligt uttryck af förskräckelse, öfverraskning och ond aning. „Var min bror hos Er?"

„Ja, han gjorde mig ett erbjudande, som jag afböjde, som lät åtskilliga korn af misstanka falla, som tyvärr funno jordmån hos mig. När flickan sedan oväntadt kom till mig och talade om saker, som jag icke vill höra afhandlade af den som står mig så främmande, tillrättavisade jag henne något strängt, strängare än jag sannolikt hade gjort, om jag icke blifvit bibringad tvifvel på hennes uppriktighet och hennes karakter. Jag tillbakavisade hennes inblandning i mina angelägenheter såsom opåkallad och kom väl dermed att såra henne."

„Det gjorde Ni," sade Ester, „och det olyckligaste var att hon icke anade, att Ni blott gaf vika för ett tvifvel, utan trodde sig dömd af Er, den enda på hvilken hon trodde och litade. Hon berättade för mig under tårar, att hon icke hoppades på någon ting mera i hela verlden, sedan Ni nu också tviflade på henne. Men hvad hennes ärende till Er beträffade, så måste jag taga henne i försvar för förebråelsen för påflugenhet och opåkallad inblandning. Jag var skulden till, att Emma besvärade Er. En af mina väninnor, som förr talade med intresse, ja tillgifvenhet om Er, hade skänkt tro åt rykten, som sqvalleraktigt folk hade utbredt, att Ni i Ert hus förde ett anstötligt lif. Förlåt, att jag talar så öppet, men om Ni dragit Er tillbaka från verlden, så uppväckte det så mycket större intresse för enslingen, och den som hört, huru Ni för alla traktens sjuka och fattiga varit en vän i nöden, måste beklaga att nödgas höra, att Ni den aktade lärde, skulle sätta sig öfver god och anständig sed. Detta kändes af den antydda personen som en bitter missräkning, och detta så mycket mer som hon vid tiden för Ert häktande af innersta öfvertygelse öfver allt hade tagit Ert parti och nu såg sig kompromettered i sitt omdöme. Min väninna erfor emellertid af mig, huru orättvist ryktet hade förtalat Er. Emma kunde bekräfta mina ord. Min väninna uttalade nu sitt beklagande öfver, att villfarelsen förledt henne, att vid ett möte sannolikt såra Er. Hon förrådde sin önskan att åter kunna godtgöra allt och trodde, att en sådan upprät-

telse vid de många bitterheter, som Ni upplefvat, skulle bereda Er glädje. Jag uppmuntrade Emma att meddela Er saken på ett passande sätt. Jag ville icke, att Ni orätt skulle bedöma min väninna, och Emma var glad i hoppet att kunna meddela Er ett angenämt budskap."

Sjöborg förmådde icke svara. Han var nära att fattas af en svindel. Var det möjligt, att Augusta älskade honom. Endast kärleken kunde vara så känslig och så angelägen att göra ett missförstånd godt igen till hvad pris som helst.

„Jag är van," sade han, „att ofta blifva ofördelaktigare bedömd, än jag förtjenar. Det har dock för det mesta blifvit mig temligen likgiltigt, men jag tillstår gerna att af en dam gjorde det mig ondt. Ty denna dam hade, fastän jag aldrig kommit i närmare beröring med henne, dock afvunnit mig ett lifligt intresse. Denna dam bor i närheten af min egendom, och ehuru jag frivilligt dragit mig tillbaka från verlden, lät hennes uppenbarelse mig känna ensamhetens tyngd. Jag såg i henne förkroppsligadt allt ädelt och skönt, som verlden bjuder de lyckliga. Det var mycket dristigt af mig att tilltala henne, men jag visste icke att hon väntade en herre, sannolikt hennes trolofvade. Jag tackar Er hjertligt för Er vänliga afsigt att skaffa mig upprättelse, men jag har aldrig gjort henne någon förebråelse.

„Augusta är icke förlofvad," sade Ester. „Huru kommer Ni på sådana tankar? Hon har icke ens några tankar ditåt."

Sjöborg rodnade häftigt. Det göt sig öfver hans ansigte liksom ett solsken i tusende strålar.

„Jag tänkte," stammade han.

„Om min väninna," sade Ester, „ens hade haft i tankarna att träda någon annan man nära, så hade hon väl icke så öppet och oförbehållsamt lagt sitt intresse för Er i dagen.

Sjöborg sprang upp. Luften blef honom för qvaf i rummet.

„Jag har redan för länge uppehållit Er,“ sade han, „för att ändra samtalsämne och dölja sin förvirring. „Jag kom för att betyga Er mitt djupa deltagande och skiljes härifrån med känslor, som hade jag druckit ur en lifgifvande källa. Var försäkrad, att Ni i mig alltid skall hafva en varm, uppriktig vän, som skall stå på Er sida, om nya sorger skulle stunda, det Gud förbjude.“

Ester räckte Sjöborg under djup rörelse handen. Oskar gjorde sig i ordning att göra honom sällskap till jernvägsstationen.

* * *

Då Oskar skulle återvända till villan märkte han framför sig tvenne personer, i hvilka han trots skymningen kände igen Vilhelmina och Konrad. Då Oskars steg blefvo hörbara, flydde den förra skyndsamt in i huset, men Konrad kom emot brodern.

„Jag vill tala med dig Oskar,“ sade han. „Vi äro väl fiender men vi förblifva i alla fall bröder, och innan jag skrider till det yttersta, vill jag veta om vi icke skola kunna enas. Vår far har träffat den orimliga anordningen, att man icke skall utlemna till mig nyckeln till kassaskåpet, och att efter hans död en främmande skall föra böckerna. Jag vill icke fråga, hvem som förmått honom till detta för mig djupt sårande steg. Jag kommer för att hemta den kassanyckel, som vår far hade härute. Jag fordrar, att vår mor, du och Ester utfärden fullmagt för mig att i arfvingarnes namn taga qvarlåtenskapen i besittning. Jag gifver dig mitt ord, att icke göra någon af Er orätt, då det för mig blott handlar om förtroendet. Vill du förblifva min broder, så hjelp mig härmed.“

„Vår döde fars vilja är mig helig,“ svarade Oskar fast. „Så gerna jag än undviker hvarje strid med dig —“

„Så vill du likväl framkalla en sådan!“ ropade Konrad

hånskrattande. „Jag var en dåre, då jag glömde att redan i dag på förmiddagen sätta mig i besittning af nyckeln, som tillkommer mig såsom äldste sonen. Jag förklarar dig att jag skall taga min rätt, vore det än med våld. Vill du låta det oss emellan gå till det yttersta, så hindra mig att få nyckeln, upphetsa mor och syster emot mig, du får sjelf svara för följderna.“

„Nej, icke jag utan du,“ svarade Oskar, „jag har tagit nyckeln i förvar, det har Vilhelmina väl redan berättat dig, och nu, då jag vet, att vår far förordnat på annat sätt, lemnar jag den icke åt dig.“

„Du skall lemna mig den, pojke,“ gnisslade Konrad, och fattade brodren med venstra handen vid strupen, med den högra framtog och höjde han en revolver. Men Oskar var starkare och vigare än han. „Med ett kraftigt slag befriade han sig från Konrads hand och med ett raskt grepp fråntog han honom revolvern och vände densamma mot brodern.

„Vansinnige,“ utropade han, „vill du hopa det ena mordet på det andra?“

Konrad sprang ännu en gång lik ett rofdjur på brodern, då slog denne honom med revolverkolfven öfver skuldran, så att han af raseri och smärta uppgaf ett högt skri.

Ester, Vilhelmina och fru Nordgren störtade ut.

„Detta vapen drager Konrad emot mig,“ ropade Oskar och visade revolvern. „Han har mördat sin far och fröken Brinck, nu ville han mörda sin bror — hölj ditt ansigte, moder! Bort Ester! — Det klibbar blod vid hans händer!“

Fruntimren skreko till af förskräckelse och fasa. Blek och skälfvande, utan att säga ett ord och utan att af de sina ropas tillbaka, flydde han. Han skyndade åt skogen till.

Först då han försvunnit, lättades fru Nordgrens bröst af en djup och tung suck, och Ester fann ord.

„Ropa honom tillbaka, Oskar,“ sade hon. „Gif honom, hvad han fordrar — gif honom penningar — må han fly. Gud förbarme sig öfver honom och oss.“

Oskar lydde. Äfven hans hjerta blef vekt, trots all bitterhet, all smärta och all harm. Han skyndade efter flyktingen, han ropade, han sökte, men förgäfves. I den mörka skogen var det icke möjligt att finna honom.

Oskar måste uppgifva sitt bemödande och vände hem.

I sorgehuset sutto fruntimren djupt nedböjda. Oskar hade uttalat det fruktansvärda ordet, och Konrad hade tigit och flytt.

I denna tystnad och denna flykt låg den skyldiges bekännelse. Hade den annars så stolte, häftige och hersklystne mannen haft äfven blott den ringaste urskuldan eller utväg att förneka sin gerning, så hade han stannat och bjudit trots.

Men de sörjande skulle äfven få en annan visshet för, att deras misstankar mot Konrad icke voro ogrundade. Vilhelminas samvete vaknade. Då hon hört Oskars ord, då Konrad flydde, blef det henne klart, att hon hade hjelpt till med ett brott, och hon började blifva ängslig för följderna. Snyftande kastade hon sig till Esters fötter.

„Rädda mig," bad hon. „Jag har sannerligen icke menat något ondt. Men jag kunde ju icke tro, att herr Konrad talade osanning."

„Hvad har du gjort? Tala!" sade Ester, under det Oskar nyfiken och upprörd lyssnade, men fru Nordgren brast ut i högljudd gråt, ty det hon icke kunde fatta, och som ännu syntes för henne som en fruktansvärd dröm, vann gestalt och allt tydligare form.

„Jag vill gerna tillstå allt," snyftade Vilhelmina, „blott Ni förlåter mig. Herr Konrad sade mig, att herr Sjöborg blott hade ljugit sig fri inför rätten, men att han snart skulle blifva inspärrad igen, ty han var en mördare. Han sade äfven att Emma Walter var en dålig och liderlig flicka, och att alla hade sammansvurit sig att bedraga hans herr far. Herr Oskar påstod han äfven traktade efter att nedsvärta sin bror och göra honom hatad af fadern. Jag trodde hans ord. Derföre hatade jag Emma Walter. När vi i förgår voro i staden, och då

hon gick till herr Sjöborg, begaf jag mig till herr Konrad, som hade bedt mig att underrätta honom om hvad som föregick här i huset. Han sade, att om han i dag skulle komma hit, så skulle jag laga så, att hon icke var hemma eller åtminstone ställa så till, att om han beställde någon ting från köket, Emma skulle vara behjelplig vid anrättandet. Jag måste heligt lofva honom att icke tala om det för någon. Han lofvade mig mycket penningar, om jag teg men nu inser jag, hvad han åsyftade."

„Du hade bort kunna tänka dig, att han hade några dåliga planer, och att denna hemlighetsfullhet såg misstänkt ut," sade Ester.

„Det tänkte jag också. Jag frågade honom, om saken icke kunde skada mig. Då skrattade han. Emma Walter, sade han, hatar mig in i döden. Hon är en mördares medbrottsling, af henne är allting att frukta. Jag skulle icke tilltro mig att förtära något i det hus, der hon vistas. Jag vill derföre göra ett prof och beställa något, så att hon har tillfälle att deltaga i dess beredande, och sedan undersöka om hon har blandat något uti. Sannolikt ertappar jag henne dervid och då är hon demaskerad. Hon var länge nog hos Sjöborg för att hinna lära sig att blanda gifter."

„Allt detta tycktes mig ganska sannolikt," fortfor Vilhelmina. „Jag blef ängslig. Skulle någon olycka ske genom Emma, så hade hon kanske till slut stält så till, att misstankarne fallit på mig. Då jag nu i dag bar in det varma vattnet, tänkte jag icke på, att vattnet kunde vara förgiftadt, då ju Emma redan flytt och icke hade varit i köket, utan fröken hade gjort allt i ordning. När herrn drack, blef jag dock ängslig. Jag bad honom att icke dricka, men jag vågade icke vidare att säga något, då herr Konrad hade befallt mig att tiga. Det var äfven för sent, ty herrn drack groggen för hastigt."

„Förfärligt," mumlade Oskar.

„Gud fogade det så," sade Ester. „Lofvad vare han, att ag åtminstone ej behöfver tro att Konrad velat taga lifvet

af pappa. Det var blott det brott, som han planlagt mot en oskyldig, som straffade sig på honom sjelf."

„Jag ville omtala allt," snyftade Vilhelmina, „men herr Konrad förbjöd mig det strängt och sade, att om jag förrådde, hvad han hade anat och omtalat för mig, så skulle jag blifva straffad, derföre att jag icke hade hindrat husbonden från att dricka. Olyckan var skedd och stod icke att ändra. Det bästa för mig var att tiga. Jag kan svära på, att den tanken, att det kunde vara gift i vattnet, icke kom på mig, förr än herrn redan hade druckit, och herr Konrad sade, att det luktade så misstänkt."

Syskonen sågo på hvarandra med dystra blickar. Men fru Nordgren ropade med ett nyvaknadt hopp:

„Då hafva vi ju likväl gjort Konrad orätt. Det hören I ju, att vattnet var förgiftadt af den der flickan. Det var en slump, som hindrade, att icke äfven Konrad drack deraf."

Oskar gaf Ester en vink att låta modern förblifva i den tron som tröstade henne.

„Ni får i morgon bittida fara till staden," sade han till Vilhelmina, „och meddela kommissarien Larsén, det Ni nu berättat. Jag kan väl icke tvinga Er dertill, men jag måste gifva Er detta råd för egen skuld och för hennes, som man har häktat. Det är min bror, mot hvilken Ert vittnesmål kommer att tala, men jag skulle göra oss alla till hans medbrottslingar, om jag icke fordrade, att Ni lät sanningen komma till heders."

Vilhelmina lemnade rummet. Ångern kom för sent. Hon kände, att den förfärliga gerningen skulle hafva blifvit förhindrad, om hennes hat mot Emma icke hade varit så blindt.

TJUGUNIONDE KAPITLET.

Katastrofen.

Paul Sjöborg hade farit till Tomeby vid ungefär samma tid, som Larsén återvände derifrån.

Poliskommissarien träffade derföre Sjöborg icke hemma, då han begaf sig till honom direkt från bangården. Men han träffade icke heller hans värdinna. Tjensteflickan sade, att Fru Bartel var utgången men snart skulle återkomma.

Det var icke ovälkommet för Larsén att få utfråga flickan, utan att hon anade, att det var ett förhör, som hon skulle undergå, då flickan icke kände Larséns egenskaper af polistjensteman.

„Jag skall vänta på fru Bartel," sade han, „om Ni vill hålla mig sällskap, vackra barn."

Flickan var icke otillgänglig mot en så artig herre, då han frågade, huru hon tyckte om sitt husbondefolk och deras hyresgäst, och om man lemnade henne någon tid att roa sig på med sin fästman, så blef hon snart språksam. Hon försäkrade, att hon icke hade någon fästman, men att fru Bartel icke heller skulle tillåta, att hon tog emot besök af någon sådan.

„Frun är mycket sträng," sade hon, „och ställer sig, som om hon sjelf aldrig i sitt lif skulle hafva sett efter en annan karl än herr Bartel, men det vet jag nu bättre."

„Nu? frågade Larsén. „Er matmor är ännu en ganska vacker fru. Herr Sjöborg gör henne väl sin kur?"

„Han? Nej. Han ser ju knappt på en menniska, men sannolikt skulle hon mycket gerna hafva sett, om han visat sig artigare mot henne. Men sedan i går och i dag äro de duktigt osams."

„Hafva de kommit i tvist?"

„Ja, fru Bartel tyckte icke om, att i går en ung flicka var här, som besökte honom, och som dånade af inne i hans rum. I dag saknar han giftflaskor. Han har nemligen allehanda farliga saker i sitt rum, och han frågade frun om någon främmande kunnat vara derinne. Det tog hon mycket illa vid sig, men hon ville icke tillstå sanningen."

„Jaså, han hade sålunda rätt. Hon släpper främmande in i hans rum."

„Åh ja. I går var en herre der, som frågade efter herr Sjöborg. Fru Bartel tror väl icke, att jag vet det. Hon hade stängt alla dörrar, men fönstret derborta stod uppe, så att jag hörde, att de kallade hvarandra „du.“ Han var länge hos henne. Hon var med honom inne i herr Sjöborgs rum. Sedan sutto de tillsammans der på soffan. Sådana äro fruarna. Sedan när herr Sjöborg kom hem, blef den främmande tyst utsläppt. Derefter ringde han, liksom han kom ut från gatan. Fru Bartel förstår sig på det hon, men så dum som hon tror, är jag inte. Hon berättade mig sedan, att hon hade tillfälligtvis genom dörren hört, att man hos herr Sjöborg talat ganska högt. Hennes hyresgäst måste ur huset, ty han hade suttit häktad för mord.“

„Ni vet icke, hvem den främmande var?“

„Nej, jag hörde icke nämnas hans namn.“

„Men Ni vet bestämdt, att fru Bartel var med honom i herr Sjöborgs rum.“

„Ja annars skulle jag icke säga det.“

„Huru vet Ni det? Ni var ju i köket och dörrarne voro stängda.“

„Hvad Ni är nyfiken!“

„Var Ni kanske icke det också?“

„Jag smög mig sakta inåt rummet, när jag icke mera hörde dem tala.“

Samtalet blef afbrutet. Fru Bartel vände tillbaka. Pigan sprang upp, när hon hörde det gå i tamburdörren.

Fru Bartel kom ifrån Konrad Nordgren. Det upprörda tillstånd, hvari hon befunnit sig, när hon hade flytt från hans bostad, hade snarare ökats än minskats. Hon fruktade att Nordgren skulle förfölja henne ända i hennes hem för att aftvinga henne det fordrade löftet..

Vid inträdet kände hon genast igen poliskommissarien. Hon bleknade, ty den tanken kom genast för henne, att han var kommen för att förhöra eller häkta henne.

„Herr poliskommissarien —“ stammade hon förvånad.

Då lät tjensteflickan höra ett rop af öfverraskning.

„För Guds skull — hvad har jag nu ställt till! Hör herrn till polisen?“

„Ja,“ sade Larsén allvarsamt, „och hvad Ni berättat mig skall fru Bartel icke bestrida. Lemna oss ensamma!“

Pigan åtlydde rodnande hans befallning.

„Fru Bartel,“ började Larsén hastigt, för att ej lemna henne tid att uppfinna undanflykter, „hvem var den herrn, som Ni i går visade herr Sjöborgs rum?“

„O Gud,“ snyftade hon, „jag vill tillstå allt. Jag är alldeles oskyldig. Den herrn kände mig sedan gammalt, det var den unge grosshandlar Nordgren. Jag anade icke, att han hade något ondt i sinnet.“

„Och det vet Ni nu? Hvaraf sluter Ni till det?“

„Han var så förfärlig emot mig. Ångesten dref mig till honom. Jag hade lofvat honom att förtiga, att jag känner honom, och att han var hos mig. Herr Sjöborg frågade mig för två timmar sedan så allvarsamt, om någon fremmande hade varit i mitt rum, att jag blef orolig. Han sade, att det handlade om ett mord. Jag nekade, men jag blef mycket ängslig.“

„Ni har ingenting att frukta, om Ni bekänner hela sanningen.“

„Ja, det säger Ni, men min man är så svartsjuk. Jag kan dock icke råda för, att herr Nordgren kom hit. Han ämnade sig till Sjöborg. Han lemnade mig upplysningar öfver min hyresgästs förgångna lif och varnade mig för honom.“

„Ni var i Er hyresgästs rum. Huru kom herr Nordgren åt giftflaskorna?“

„Det är min skuld, men jag tänkte ingen ting ondt dermed. Han var nyfiken att få se gifterna. Jag har en andra nyckel till skrifbordet. Jag visade honom flaskorna.“

„Han tog undan två flaskor.“

„Nej, så sannt Gud lefver, derom vet jag ingenting, och jag måste hafva sett det. Jag stod ju bredvid honom.“

„Aflägsnade Ni Er icke något ögonblick? Betänk hvad Ni säger!“

„Jag vet icke. Jo, det är sannt. Jag tyckte att Sjöborg kom upp för trappan. Jag gick till dörren och lyssnade. Men det var blott ett ögonblick.“

„Det var nog tillräckligt likväl. Förbjöd Nordgren Er att tala något alls om hans besök hos Er, eller blott om att Ni hade visat honom flaskorna?“

„Båda delarne. Han hotade mig, då jag i dag icke ville lofva min tystnad för alla fall. Han vill förstöra min äktenskapliga lycka. Han sade, att han ville strypa mig. Skydda mig för honom och haf förbarmande med mig.“

„Jag skall skydda Er för honom. Hans uppförande förråder hans brottslighet. Tacka Ni Gud, att Ni kom att säga mig sanningen. Man hade kunnat hålla Er för hans medbrottsling.“

Larsén lemnade rummet och skyndade till borgmästaren. Slumpen fogade så, att han träffade Örnberg hos borgmästaren, som ännu vid denna sena timme satt på sitt rum och arbetade.

„Här har ingått en underrättelse, som skall intressera Er,“ sade Örnberg till Larsén. „Ni erinrar Er,“ att Karl Fromberg blef häktad så fort, emedan en grundad misstanke för stöld redan förut hvilade på honom. Denna är nu vederlagd. Grefven har anmält, att de penningar han mistat och som blott Fromberg antogs kunna hafva stulit, fallit ned i en fogning på hans skrifbord, som ibland öppnat sig, då det dragits isär. Detta har först nu blifvit upptäckt, emedan den ifrågavarande listen nu helt och hållet lossnat.“

„Jag har ännu vigtigare underrättelser,“ sade Larsén. „Jag kommer hit för att bedja om en fullmagt att häkta Konrad Nordgren, hvar jag finner honom.“

Borgmästaren sprang förskräckt upp. Örnberg vexlade färg. Det bekräftade sig nu, hvad han länge anat, men slaget kom dock oväntat och plötsligt.

„Hvarföre? Tala herr Larsén,“ ropade den otålige borgmästaren.

„Hans far har i dag blifvit förgiftad i Tomeby.“

„Jag vet det. Man har häktat Emma Walter. Giftet var beredt för sonen.“

„Man har häktat henne,“ sade Larsén, „emedan hon i går var här i Österköping hos herr Sjöborg, emedan Sjöborg mistat två flaskor gift deraf en med cyankalium, och man i Nordgrenska huset funnit den tomma flaskan som är stämplad med initialen till Sjöborgs namn.“

„Nå då kan ju Konrad Nordgren icke vara skyldig.“

„Han höll sig sjelf ännu i dag så säker, att han framkastade misstankar mot Er, herr häradshöfding.

„Mot mig? Ni skämtar!“

„Han har redan förut sökt att göra Er misstänkt i andra afseende, men då han hörde, att Ni just i går hade talat vid Emma Walter, bad han mig att komma ihåg, att just Ni dödligt hatar honom.“

Örnberg ryckte på axlarne.

„De anklagelser som utgå från Konrad Nordgren,“ fortfor Larsén, „äro aldrig ofarliga, de hafva alltid både hand och fot. Han utarbetar planmässigt sina intriger, men jag har haft lyckan att få blicka in i hans verkstad. Hans fars död skulle begagnas icke blott till att förderfva Emma Walter utan äfven att göra Er, Sjöborg och Lindén misstänkta. Men derom sedan. Jag har nyss fått veta, att Sjöborgs värdinna är en gammal älskarinna till Nordgren. Han har förledt henne att för honom öppna Sjöborgs skrifbord, der han förvarar gifterna, och nu har han under hotelser fordrat att hon skall tiga.“

„Omöjligt.“

„Det är så. Två vittnen, fru Bartel och hennes piga, intyga att han i går i smyg var i Sjöborgs rum. Hvad som var tillräckligt skäl att häkta Emma Walter måste gälla äfven för att arrestera Nordgren, då han gjort så mycket för att hålla denna vigtiga omständighet hemlig.“

„Ni beskyller honom för fadermord?“

„Nej. Han ville endast göra Emma Walter misstänkt för mordförsök. Den dryck, som han lät bereda för sig, och som

han förgiftade, föll genom en olycklig tillfällighet i faderns händer. Något sämre vill jag icke tro, fastän hans egna syskon anklaga honom för, att han en gång förut icke skonade den sjuke fadern, och fastän jag är öfvertygad om, att han i dag lemnat faderns bår och skyndat hit blott för att lägga sina händer på affärens hemliga böcker — men det kommer icke att lyckas honom. Jag har hört, att den gamle herrn träffat anstalt, så att kassa och böcker icke kunna komma i Konrads händer, om döden plötsligt skulle kalla bort honom sjelf. Redan denna omsorg gjorde mig sonen ganska misstänkt. Jag anser Konrad Nordgren vara fröken Brincks mördare, och jag tror, att hans anhöriga länge haft samma aning.

Borgmästaren såg på Örnberg, liksom ville han säga, att denne dock fick rätt till slut. Utan att säga ett ord utfärdade han arresteringsordern.

Larsén tog sig några dugtiga polismän till hjelp och begaf sig först till Konrad Nordgrens nya kontor, som redan höll på att stängas. Den qvarvarande bokhållaren bekräftade dock, hvad Olga hade sagt. Han hade äfven hört, huru Konrad varit i stark ordvexling med Rydgren och hotat att bryta upp kassaskåpet.

Larsén qvarlemnade här en af sina män, som skulle underrätta honom, derest Nordgren beträdde sitt kontor. Derefter begaf han sig till Nordgrenska firmans gamla kontor och hörde der af Rydgren, hvilka mått och steg denne hade vidtagit för att skydda sig för våld från Nordgrens sida. Ingen visste, hvart Nordgren begifvit sig. Rydgren uttalade den förmodan, att han hade farit till Tomeby för att hemta kassanyckeln, ty hade han förut egt denne, så hade han förmodligen icke hotat med att bryta upp skåpet.

Larsén delade denna åsigt. Han skickade en poliskonstapel till jernvägsstationen för att der afvakta Nordgrens återkomst och sedan följa Nordgren. Han posterade sedan sina andra polismän så, att Nordgren öfverallt skulle kunna iakttagas utan att sjelf märka det. Larsén sjelf stannade qvar hos Rydgren

på kontoret, men han tände med afsigt intet ljus, på det Nordgren icke skulle ana, att kontoret var bevakadt.

Tiden gick. Det sista tåget från Tomeby kom. Den vid jernvägsstationen posterade polismannen anmälde, att Konrad Nordgren icke hade kommit med tåget. Man måste sålunda antaga att Nordgren uppehöll sig ute på något dryckssgille eller annat nöje och måste göra sig beredd på, att han skulle vända hem först sent på natten och sedan försöka att plundra kassan på kontoret. Ingen tviflade på, att det skulle löna sig att vänta på honom.

Och man bedrog sig icke, fastän tålamodet hos de väntande blef satt på ett hårdt prof. Klockan ett på natten anmäldes från Nordgrens nya bostad, att Nordgren hade kommit dit och genast begifvit sig in i kontoret. En half timma senare öppnade Nordgren med sin nyckel porten till faderns gård och begaf sig in i sin förra bostad, der han, efter hvad portvakten meddelat, icke hade sofvit på de sista åtta dagarne, fastän han der ännu hade en bäddad säng och de flesta af sina effekter.

Den polisman, som följt efter Nordgren från hans nya bostad, anmälde, att han der hade tagit till sig penningar samt laddat ett skjutvapen. Innan han gått in i det gamla Nordgrenska huset hade han skarpt betraktat detsamma och lyssnat under kontorets fönster.

Nu kunde icke mera vara tal om något tvifvel på, att man hade med en brottsling att göra. Alla voro öfvertygade, att han rustade sig till att fly till utlandet och att han, sedan han plundrat sin egen affärskassa, sannolikt ganska snart skulle försöka att länsa sin fars kassaskåp och sedan försvinna.

Det var tillräckligt att bevaka gårdens portar att hindra Konrad från att fly, och Larsén beordrade härtill två konstaplar. Med de öfriga höll han sig dold i kontorsrummen.

Om Konrad Nordgren, såsom man kunde vänta, sakta skulle smyga sig in i kontorslokalen, så var hans häktande här lättast och säkrast verkställbart. Han kunde blott komma genom dörren till det åt gården liggande rummet, ty till detta hade han enligt

Rydgrens uppgift ännu qvar nyckeln. Men han måste sedan passera två rum, i hvilka man ganska väl kunde hålla sig gömd och förbereda ett öfverfall, för att komma till kassaskåpet.

Mycket svårare skulle det varit att häkta Konrad i hans bostad. Der kunde han alltid stänga sig inne, och man kunde icke hindra honom från att, så snart han såg sig hotad, bära hand på sitt lif.

Vid den stillhet, som herrskade i huset, kunde man från kontoret höra hvarje buller af en om än aldrig så sakta öppnad dörr. Portvakten hade fått sträng instruktion att icke komma, om Nordgren kallade honom genom sin ringledning. Ville Nordgren sedan personligen hemta honom, så kunde man afskära återtåget för honom.

Nordgren kunde hafva varit ungefär femton minuter i sin bostad, då det lätt ringde på portvaktens klocka.

Antagligen hade Nordgren dock för afsigt att pröfva, om portvakten redan sof eller om han ännu var vaken. Inemot tio minuter senare öppnades sakta dörren till Nordgrens yttre rum. Han var alltså påtagligen stadd på väg till kontoret. Larsén och Rydgren, som lyssnat vid dörren, drogo sig bakom en stor pulpet, der den inträdande ej skulle kunna märka dem.

Minut efter minut förgick, och Nordgren kom icke. Man hade tydligt hört dörrens knarrande derute. Lyssnade han, om någon fanns på kontoret, anade han, att man här hade satt ut en snara för honom?

Båda männen lyssnade. Plötsligt sprang Larsén upp.

„Han är ute på gården," hviskade han och sprang ut för att underrätta de i yttre rummet stationerade polismännen.

„Nu gäller det," sade han till dem. „Vi måste taga honom till hvad pris som helst. Det är icke omöjligt, att han kan ha någon hemlig väg att smyga sig undan genom trädgården. Han vädrar faran."

Inom några få sekunder hade polismännan antändt flera i beredskap hållna lyktor och följde Larsén, som redan förut be-

gifvit sig ut på gården. Dörren till gården stod öppen. I samma ögonblick som Larsén ilade ut på gården utan att tänka på, om han gjorde buller, förnam han från en del af stallbyggnaden ett doft slag, liksom en stor dörr slagits igen. Stallbyggnaden gränsade till granntomten och Larsén höll det för nödvändigt att framför allt öfvertyga sig om flyktingen derifrån hade någon utväg att komma undan.

„Hitåt," ropade han. „Hit med lyktor!"

„Det var hög tid. Konrad Nordgren öppnade just nu väggluckan till fodervinden åt gafveln för att derifrån svinga sig upp i grenarne på ett väldigt kastanjeträd, som öfverskyggade muren till granntomten.

Nordgren for bestört tillbaka, då han fick se männen på gården.

Larsén bestyrde, att två polismän med de andras hjelp klättrade upp för kastanjen för att afskära återvägen för den flyende, i fall han ännu skulle göra det förtviflade försöket att uppnå trädet. Men luckan tillstängdes åter.

Larsén ställde sig i spetsen för dem, som nu inträngde i stallbyggnaden. Dörren var öppen. Man befann sig i ett vagnslider; en trappa, som ofvantill slöts med en fallucka, förde till foderskullen.

Falluckan öppnade sig, lyftad af Larséns axlar. Han var beredd på, att Nordgren skulle mottaga honom med en revolverkula, men han bedrog sig. Der uppe herrskade en hemsk stillhet.

Kommissarien steg upp, följd af en polisman med lykta. På högra sidan var en afbalkning med dörr. Der funnos hvarjehanda gammalt seltyg och sadeltillbehör. Midt häruti låg Konrad Nordgren utsträckt, synbarligen redan ett lik.

Larsén störtade fram. Konrads leder voro ännu böjliga, ögat hade ännu glans, men lifvet tyoktes likväl vara utslocknadt. Förklaringen öfver denna plötsliga död var nära till hands. Bredvid liket låg en tom flaska, lik den man funnit i Tomeby. Det var intet tvifvel underkastadt, att han hade dödat sig med

den koncentrerade blåsyran, som Sjöborg mistat. Tjugo till trettio droppar af detta fruktansvärda gift, som i utspädd form är ett utmärkt läkemedel, räcka till att ögonblickligen döda en menniska, och Nordgren hade väl tömt tjugo gånger så mycket. Man fann hos liket en betydande summa kontanta penningar, en revolver och ett paket med värdepapper. Men det vigtigaste var upptäckten af flera små paket, omslagna med blått papper, som innehöllo aktier och lågo i ett litet skrin, som varit gömt under seltyget och, såsom Nordgrens med dam och smuts besudlade händer bevisade, af honom blifvit framtaget och öppnadt.

Portvakten berättade, att denne foderskulle, som för öfrigt hade en beqvämare ingång från andra sidan redan sedan föregående höst, då man sålt ett par hästar, icke mera begagnades, att Konrad Nordgren för ungefär fyra veckor sedan, alltså vid tiden för mordet på fröken Brinck, hade låtit föra gammalt seltyg ur sadelkammaren till afbalkningen och hänga ett nytt lås för dörren.

Läkaren, som genast blifvit efterskickad, konstaterade, att Nordgren blifvit förgiftad genom blåsyra. Påträffandet af värdepapperen på det sällsamma gömstället, som för en sådan affärsman var dubbelt anmärkningsvärdt, bevisade att Nordgren hade bestulit fröken Brinck. Paketen innehöll aktier af högt värde, som Nordgren ännu icke hade vågat att omsätta. En revision af böckerna lade sedan i dagen, att dessa aktier blifvit inköpta för fröken Brincks räkning.

* * *

Brottslingens upptäckande och den stolte elegante köpmannens sjelfmord väckte oerhördt uppseende. Konrads anhöriga kände en lättnad vid mottagandet af det dystra budskapet. Konrad kunde icke vidare bringa oskyldiga i förderfvet, och familjen var befriad från skammen att se honom på de anklagades bänk.

Den närmaste följden af katastrofen var frigifvandet af Karl Fromberg och Emma Walter. De svårt pröfvade sjönko i hvarandras armar, och Sjöborg gjorde deras lycka fullständig genom

att åt Karl upprätta en egen smedverkstad. Han trodde sig icke bättre kunna använda arfvet efter den mördade, hvilket han nu icke behöfde försmå, än till att dermed lyckliggöra goda och hederliga menniskor, som oskyldigt lidit i denna sak.

I sorgehuset öppnade rådman Brandt den äldre Nordgrens testamente, sedan man hade öfverlemnat hans döda kropp åt jorden. De qvarlefvande fingo der mottaga en fullständig bikt af den bortgångne. Om Konrad hette det: „jag vet att han bär den förbannelse, som gått i arf från far till son, ty Herren straffar fädernas missgerningar uppå barnen intill tredje och fjerde led.“

Ester och Oskar erforo nu också, hvilken skuld Sjöborg hade förlåtit deras fader, och hvarföre Sjöborg hade hatat honom.

Båda stannade i det ogifta ståndet. Oskar fann hjeltedöden såsom frivillig i ryska arméen under det sista orientaliska kriget. Ester blef de fattigas stilla välgörarinna. De innerligaste vänskapsband förena henne med Sjöborg och hans fru.

Sjöborg och Augusta hade lika plötsligt funnit hvarandra, sedan de en lång tid skyggt undvikit hvarandra. Vissheten att vara älskad hade ögonblickligen gifvit Sjöborg mod att uppsöka Augusta, så snart upptäckten af den verklige brottsligen äfven befriat honom från hvarje misstänkt skugga inför verlden. Under hennes kärleksfulla hägn blef han som en annan menniska, han lefde ännu en gång upp och blef åter ung.

Äfven Örnberg och Terése hafva blifvit ett lyckligt par.

Olga Bartels man fick aldrig veta, i hvilka förhållanden hon stått till Nordgren. Så mycket mera bemödar hon sig nu att aldrig gifva honom någon orsak till svartsjuka.

Kommissarien Larsén har redan lagt sig ned till den sista hvilan, följd af ett helt samhälles aktning. Vilhelmina springer fortfarande med skvaller lika gerna som någonsin, och när hon kan få tillfälle att berätta om den hemska mordhistorien, i hvilken hon sjelf spelat en roll, så tycker hon sig vara dubbelt intressant.

(Slut.)

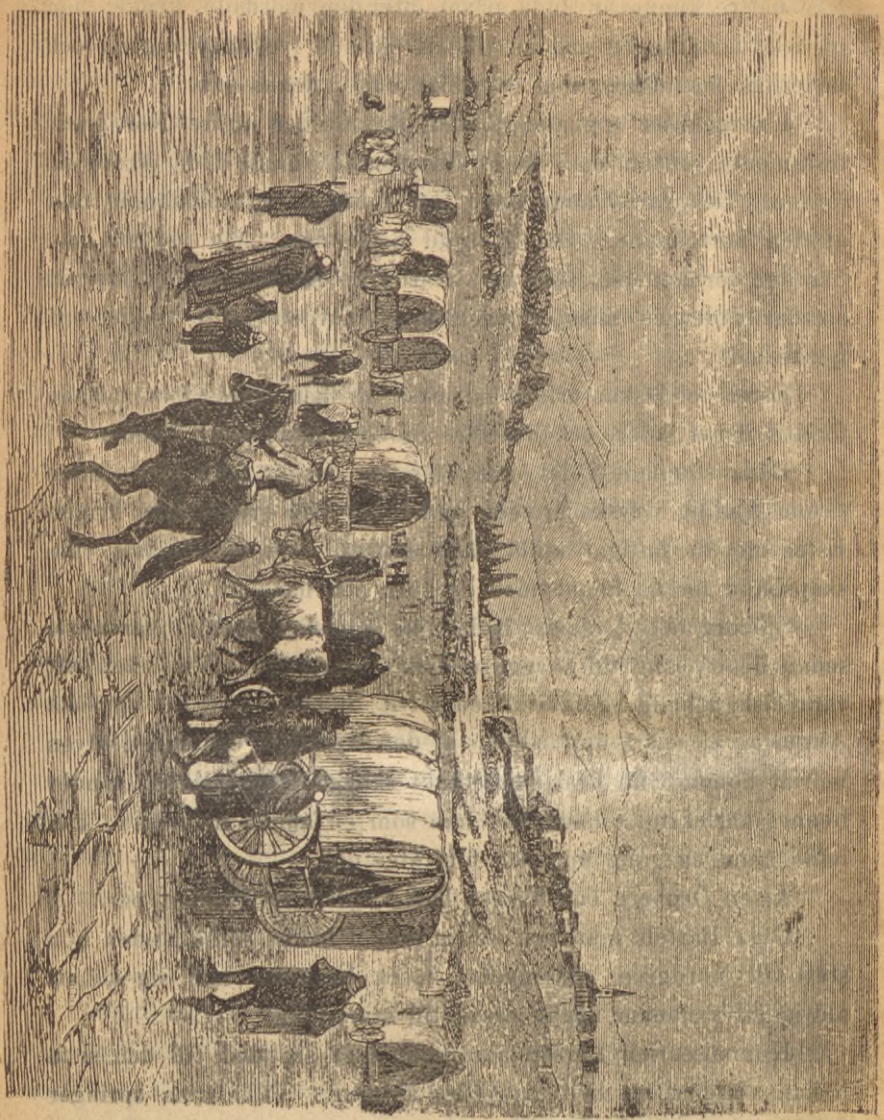

☞ **„Helvetets trappor“** är titeln på en ytterst spännande och dertill alldeles **ny svensk original** roman, som börjar med 1883 års årgång af svenska följetongbladet.

6000179474
Göteborgs universitetsbibliotek